

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2020–2021

Posiedzenia od 17 do 19 czerwca 2020 r.

TEKSTY PRZYJĘTE

I *Rezolucje, zalecenia i opinie*

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

2021/C 362/01	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie dodatkowego finansowania badań biomedycznych nad encefalopatią miażdżycową (2020/2580(RSP))	2
2021/C 362/02	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie stanowiska Parlamentu Europejskiego dotyczącego konferencji w sprawie przyszłości Europy (2020/2657(RSP))	6
2021/C 362/03	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz osób niepełnosprawnych na okres po roku 2020 (2019/2975(RSP))	8
2021/C 362/04	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie polityki konkurencji – sprawozdanie roczne za 2019 r. (2019/2131(INI))	22
Piątek, 19 czerwca 2020 r.		
2021/C 362/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie wznowienia postępowania przeciwko premierowi Republiki Czeskiej w związku ze sprzeniewierzeniem funduszy UE i możliwym konfliktem interesów (2019/2987(RSP))	37
2021/C 362/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2019 (2019/2130(INI))	45
2021/C 362/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie turystyki i transportu w roku 2020 i w dalszej przyszłości (2020/2649(RSP))	55
2021/C 362/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie protestów antyrasistowskich po śmierci George'a Floyda (2020/2685(RSP))	63

2021/C 362/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie ustawy Chińskiej Republiki Ludowej o bezpieczeństwie narodowym Hongkongu i konieczności obrony wysokiego stopnia autonomii Hongkongu przez UE (2020/2665(RSP))	71
2021/C 362/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie sytuacji w strefie Schengen w kontekście pandemii COVID-19 (2020/2640(RSP))	77
2021/C 362/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie ochrony pracowników transgranicznych i sezonowych w Unii w kontekście kryzysu wywołanego COVID-19 (2020/2664(RSP))	82

ZALECENIA

Parlament Europejski

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

2021/C 362/12	Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. dotyczące negocjacji w sprawie nowego partnerstwa ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (2020/2023(INI))	90
---------------	---	----

Piatek, 19 czerwca 2020 r.

2021/C 362/13	Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. dla Rady, Komisji i wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie Partnerstwa Wschodniego przed szczytem w czerwcu 2020 r. (2019/2209(INI))	114
2021/C 362/14	Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. dla Rady, Komisji i wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie Bałkanów Zachodnich po szczycie w 2020 r. (2019/2210(INI))	129

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Środa, 17 czerwca 2020 r.

2021/C 362/15	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Gunnara Becka (2019/2154(IMM))	141
2021/C 362/16	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Guy Verhofstadta (2019/2149(IMM))	143

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski

Środa, 17 czerwca 2020 r.

2021/C 362/17	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2020 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/2088 (05639/2/2020 – C9-0132/2020 – 2018/0178(COD))	145
2021/C 362/18	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2020 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 862/2007 w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej (15300/1/2019 – C9-0102/2020 – 2018/0154(COD))	146

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

2021/C 362/19	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia protokołu w sprawie wykonania Umowy partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Republiką Zielonego Przylądka (lata 2019–2024) (08662/1/2019 – C9-0004/2019 – 2019/0078(NLE))	147
2021/C 362/20	Rezolucja nieustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia protokołu w sprawie wykonania Umowy partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Republiką Zielonego Przylądka (lata 2019–2024) (08662/2019 – C9-0004/2019 – 2019/0078M(NLE))	148
2021/C 362/21	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu wykonawczego do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Gwinei Bissau (2019–2024) (08928/2019 – C9-0011/2019 – 2019/0090(NLE))	152
2021/C 362/22	Rezolucja nieustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu wykonawczego do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Gwinei Bissau (2019–2024) (08928/2019 – C9-0011/2019 – 2019/0090M(NLE))	153
2021/C 362/23	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu wykonawczego do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Demokratyczną Republiką Wysp Świętego Tomasza i Książęcej a Wspólnotą Europejską (12199/2019 – C9-0001/2020 – 2019/0173(NLE))	158
2021/C 362/24	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w ramach negocjacji na podstawie art. XXVIII GATT 1994 w sprawie zmiany koncesji Szwajcarii w ramach WTO dotyczących mięsa przyprawianego (12482/2019 – C9-0194/2019 – 2019/0196(NLE))	159
2021/C 362/25	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EGF/2020/000 TA 2020 – Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji) (COM(2020)0146 – C9-0112/2020 – 2020/2062(BUD))	160
2021/C 362/26	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia środków z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Portugalii, Hiszpanii, Włochom i Austrii (COM(2020)0200 – C9-0127/2020 – 2020/2068(BUD))	164
2021/C 362/27	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 3/2020 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020: zapisanie nadwyżki za rok budżetowy 2019 (07764/2020 – C9-0131/2020 – 2020/2061(BUD))	166
2021/C 362/28	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 4/2020 na rok budżetowy 2020, towarzyszącego wnioskowi w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Portugalii, Hiszpanii, Włochom i Austrii (08097/2020 – C9-0146/2020 – 2020/2069(BUD))	168
2021/C 362/29	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Umowy o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Mołdawii (14205/2019 – C9-0192/2019 – 2012/0006(NLE))	170
2021/C 362/30	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii i jej państw członkowskich, protokołu zmieniającego umowę o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Mołdawii w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (07048/2015 – C9-0195/2019 – 2015/0035(NLE))	171

2021/C 362/31	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia protokołu zmieniającego Eurośródziemnomorską umowę dotyczącą usług lotniczych między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Maroka, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Bułgarii i Rumunii (06198/2013 – C9-0006/2019 – 2007/0181(NLE))	172
2021/C 362/32	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Eurośródziemnomorskiej umowy lotniczej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony (14209/2019 – C9-0193/2019 – 2010/0180(NLE))	173
2021/C 362/33	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy między Unią Europejską a rządem Chińskiej Republiki Ludowej w sprawie bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego (14185/2019 – C9-0191/2019 – 2018/0155(NLE))	174
2021/C 362/34	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Umowy o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, z drugiej strony (09556/2019 – C9-0013/2019 – 2010/0186(NLE))	175
2021/C 362/35	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Eurośródziemnomorskiej umowy lotniczej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a rządem Państwa Izrael, z drugiej strony (14207/2019 – C9-0196/2019 – 2012/0324(NLE))	176
2021/C 362/36	Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 4 maja 2020 r. wprowadzającego odstępstwo dotyczące 2020 r. od rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/891 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz od rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1149 w odniesieniu do sektora wina w związku z pandemią COVID-19 (C(2020)02908 – 2020/2636(DEA))	177
2021/C 362/37	Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 28 maja 2020 r. zmieniającego, zgodnie z art. 105 ust. 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, rozporządzenie delegowane (UE) 2016/101 z dnia 26 października 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących ostrożnej wyceny (C(2020)03428 – 2020/2668(DEA))	179
2021/C 362/38	P9_TA(2020)0157 Zmiana rozporządzeń (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876 w odniesieniu do dostosowań w odpowiedzi na pandemię COVID-19 ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876 w odniesieniu do dostosowań w odpowiedzi na pandemię COVID-19 (COM(2020)0310 – C9-0122/2020 – 2020/0066(COD)) P9_TC1-COD(2020)0066 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 czerwca 2020 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/... zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876 w odniesieniu do niektórych dostosowań w odpowiedzi na pandemię COVID-19	180
2021/C 362/39	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie utworzenia podkomisji do spraw podatkowych (2020/2681(RSO))	181
2021/C 362/40	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie powołania, kompetencji, składu liczbowego i długości kadencji Komisji Specjalnej ds. Walki z Rakiem (2020/2682(RSO)) . . .	182
2021/C 362/41	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie powołania, kompetencji, składu liczbowego i długości kadencji Komisji Specjalnej ds. Obcych Ingerencji we Wszystkie Procesy Demokratyczne w Unii Europejskiej, w tym Dezinformacji (2020/2683(RSO))	186

2021/C 362/42	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie powołania, kompetencji, składu liczbowego i długości kadencji Komisji Specjalnej ds. Sztucznej Inteligencji w Epoce Cyfrowej (2020/2684(RSO))	189
Piątek, 19 czerwca 2020 r.		
2021/C 362/43	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie powołania komisji śledczej do zbadania zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do ochrony zwierząt podczas transportu w Unii i poza nią oraz określenia kompetencji, składu liczbowego i czasu trwania mandatu komisji (2020/2690(RSO))	191
2021/C 362/44	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących przygotowania budżetu na rok 2021, sekcja III – Komisja (2019/2213(BUD))	195
2021/C 362/45	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w celu zaspokojenia pilnej potrzeby odroczenia niektórych terminów przekazywania i wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania ze względu na pandemię COVID-19 (COM(2020)0197 – C9-0134/2020 – 2020/0081(CNS))	205
2021/C 362/46	P9_TA(2020)0171 Nadzwyczajne tymczasowe wsparcie w ramach EFRROW w odpowiedzi na epidemię COVID-19 (zmiana rozporządzenia (UE) nr 1305/2013) ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1305/2013 w odniesieniu do szczególnych działań mających zapewnić nadzwyczajne tymczasowe wsparcie w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju na rzecz Obszarów Wiejskich (EFRROW) w odpowiedzi na epidemię COVID-19 (COM(2020)0186 – C9-0128/2020 – 2020/0075(COD)) P9_TC1-COD(2020)0075	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 czerwca 2020 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1305/2013 w odniesieniu do szczególnych działań mających zapewnić nadzwyczajne tymczasowe wsparcie w ramach Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w odpowiedzi na epidemię COVID-19	208
2021/C 362/47	Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 19 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego środki tymczasowe dotyczące terminów w odniesieniu do etapów zbierania, weryfikacji i badania przewidzianych w rozporządzeniu (UE) 2019/788 w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej w związku z wystąpieniem pandemii COVID-19 (COM(2020)0221 – C9-0142/2020 – 2020/0099(COD))	209

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślane, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2020–2021

Posiedzenia od 17 do 19 czerwca 2020 r.

TEKSTY PRZYJĘTE

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P9_TA(2020)0140

Wniosek o finansowanie badań biomedycznych nad zespołem chronicznego zmęczenia (encefalomyelitis myalgica)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie dodatkowego finansowania badań biomedycznych nad encefalopatią mialgiczną (2020/2580(RSP))

(2021/C 362/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 168 i art. 179–181 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie, skierowane do Komisji 2 września 2019 r., w sprawie badań nad encefalopatią mialgiczną (ME) (E-002599/2019), oraz odpowiedź Komisji z 28 października 2019 r.,
 - uwzględniając pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie, skierowane do Komisji 4 grudnia 2018 r., w sprawie zespołu chronicznego zmęczenia (E-006124/2018), oraz odpowiedź Komisji z 30 stycznia 2019 r.,
 - uwzględniając pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie, skierowane do Komisji 28 sierpnia 2018 r., w sprawie encefalopatii mialgicznej: uznania przez Światową Organizację Zdrowia i wsparcia badań i szkoleń przez Komisję (E-004360/2018), oraz odpowiedź Komisji z 1 listopada 2018 r.,
 - uwzględniając pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie, skierowane do Komisji 9 listopada 2017 r., w sprawie finansowania badań nad ME/CFS (E-006901/2017), oraz odpowiedź Komisji z 18 grudnia 2017 r.,
 - uwzględniając art. 227 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Komisja Petycji otrzymała wiele petycji od osób zaniepokojonych brakiem metod leczenia i obecnym niedofinansowaniem badań biomedycznych nad encefalopatią mialgiczną (zespół chronicznego zmęczenia, ME/CFS) w UE;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej każdy ma „prawo dostępu do profilaktycznej opieki zdrowotnej i prawo do korzystania z leczenia na warunkach ustanowionych w ustawodawstwach i praktykach krajowych”, a w innych instrumentach międzynarodowych dotyczących praw człowieka, w tym w Powszechnej deklaracji praw człowieka, Międzynarodowym pakcie praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, uznano prawo do zdrowia lub jego elementy, np. prawo do opieki medycznej, lub odniesiono się do takiego prawa lub jego elementów;
- C. mając na uwadze, że działania państw członkowskich i Unii muszą być ukierunkowane na poprawę zdrowia publicznego; mając na uwadze, że cel ten należy osiągnąć dzięki wsparciu Unii dla państw członkowskich, przez rozwijanie współpracy i wspieranie badań nad przyczynami chorób, ich rozprzestrzenianiem się oraz zapobieganiem im;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- D. mając na uwadze, że ME/CFS jest wycieńczającą, przewlekłą chorobą wieloukładową o nieznanym etiologii oraz niezwykle zróżnicowanych objawach, dotkliwości i przebiegu;
- E. mając na uwadze, że Światowa Organizacja Zdrowia klasyfikuje ME/CFS w Międzynarodowej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych (ICD-11) jako zaburzenie neurologiczne pod kodem 8E49 (zespół zmęczenia po zakażeniach wirusowych);
- F. mając na uwadze, że ME/CFS to choroba złożona, powodująca znaczną niepełnosprawność, ponieważ skrajne zmęczenie i inne objawy fizyczne mogą uniemożliwiać wykonywanie codziennych czynności; mając na uwadze, że ME/CFS może mieć poważny wpływ na jakość życia oraz prowadzić do choroby obłożnej lub uniemożliwić wychodzenie z domu, co oznacza poważne cierpienie, negatywny wpływ na relacje społeczne i rodzinne oraz znaczne koszty dla społeczeństwa w postaci utraconej zdolności do pracy;
- G. mając na uwadze, że należy zwrócić szczególną uwagę na wysokie ryzyko wykluczenia społecznego osób dotkniętych ME/CFS; mając na uwadze, że w tym sensie dla osób pracujących, które cierpią na tę chorobę, niezwykle istotna jest możliwość utrzymania pracy, aby nie popaść w izolację;
- H. mając na uwadze, że należy podjąć wszelkie możliwe środki, by dostosować warunki i środowisko pracy osób cierpiących na ME/CFS; mając na uwadze, że osoby te powinny mieć również prawo do dostosowania miejsca i czasu pracy;
- I. mając na uwadze, że nie ma jak dotąd uznanych biomedycznych testów diagnostycznych ani metod leczenia ME/CFS zatwierdzonych przez UE i Europejską Agencję Leków;
- J. mając na uwadze, że wskutek braku skoordynowanego i kompleksowego gromadzenia danych na szczeblu UE współczynniki zachorowalności i chorobowości ME/CFS w UE nie są znane, podobnie jak wynikające z tej choroby ogólne obciążenie społeczne i gospodarcze;
- K. mając na uwadze, że zgodnie z odpowiedzią Komisji na petycję nr 0204/2019, z 30 sierpnia 2019 r., ME/CFS zdiagnozowano u około 24 mln osób na całym świecie, lecz uważa się, że to zaledwie 10 % łącznej populacji cierpiącej na ME/CFS;
- L. mając na uwadze, że Amerykańskie Stowarzyszenie Encefalopatii Mialgicznej i Zespołu Chronicznego Zmęczenia (ang. American Myalgic Encephalomyelitis and Chronic Fatigue Syndrome Society) szacuje, iż na ME/CFS cierpi około 17–24 mln osób na całym świecie;
- M. mając na uwadze, że uważa się, iż w UE na ME/CFS cierpi około dwóch milionów osób o różnym pochodzeniu etnicznym, wieku czy płci; mając na uwadze, że wśród dorosłych choroba ta najczęściej dotyka kobiety;
- N. mając na uwadze, że jak dotąd nie rozumiemy dostatecznie mechanizmów ME/CFS, dlatego jest ona słabo rozpoznawana, gdyż pracownicy służby zdrowia mają niewystarczającą wiedzę na temat tej choroby lub napotykają trudności w wykrywaniu objawów, a przy tym brak jest odpowiednich testów diagnostycznych; mając na uwadze, że niezrozumienie mechanizmów ME/CFS może znacznie utrudniać rozpoznawanie u pacjentów niezdolności do wykonywania zawodu;
- O. mając na uwadze, że społeczność pacjentów odczuwa depryzację i czuje się ignorowana przez organy publiczne i całe społeczeństwo oraz słusznie domaga się zwiększenia świadomości i dodatkowego finansowania, które wsparłoby postępy w badaniach; mając na uwadze, że pacjenci ujawniają, iż na skutek niskiego poziomu wiedzy o tej chorobie padają ofiarami stygmatyzacji; mając na uwadze, że zbyt często niewystarczająco dostrzega się stygmatyzację towarzyszącą prawom osób cierpiących na ME/CFS i związany z nią stres psychologiczny, który ma ogromny wpływ na poszczególne osoby, rodziny i społeczeństwo oraz na każdy aspekt życia obywateli;
- P. mając na uwadze, że dzieci i osoby młode cierpiące na ME/CFS mogą mieć utrudniony dostęp do edukacji;
- Q. mając na uwadze oczywistą potrzebę lepszego rozpoznawania tego rodzaju chorób na szczeblu państw członkowskich; mając na uwadze, że należy zapewnić specjalnie ukierunkowane szkolenia, aby zwiększyć świadomość wśród organów publicznych, pracowników służby zdrowia i ogólnie urzędników;
- R. mając na uwadze, że wiele osób złożyło i nadal składa podpisy na poparcie petycji nr 0204/2019, w tym pacjenci i ich rodziny, a także przedstawiciele środowiska naukowego, wzywający do zainwestowania większych środków w badania biomedyczne nad ME/CFS i we wsparcie dla pacjentów;
- S. mając na uwadze, że na przestrzeni lat różni posłowie do Parlamentu Europejskiego kierowali do Komisji pytania dotyczące dostępności unijnego finansowania badań nad ME/CFS;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- T. mając na uwadze, że badania nad ME/CFS nadal są dość rozdrobnione i nie są koordynowane na szczeblu UE; mając na uwadze, że co prawda z programu „Horyzont 2020” (program ramowy UE w zakresie badań naukowych i innowacji na lata 2014–2020) przydzielono wsparcie dla szeregu projektów badawczych dotyczących zaburzeń neurologicznych o różnej etiologii, a także badań nad bólem (np. Help4Me, GLORIA i RTCure), to jednak Komisja przyznała w odpowiedzi z 30 stycznia 2019 r. na pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie E-006124/2018, że „jak dotąd z programów ramowych UE w zakresie badań naukowych i innowacji nie wspierano żadnych konkretnych projektów dotyczących diagnozowania i leczenia ME/CFS”;
1. wyraża zaniepokojenie wysokim współczynnikiem zachorowalności na ME/CFS w UE, gdzie szacuje się, że na chorobę tę cierpi około dwóch milionów obywateli;
 2. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie Komisji na rzecz organizacji europejskiej współpracy naukowo-technicznej (COST), w ramach której niedawno utworzono zintegrowaną sieć naukowców zajmujących się ME/CFS (Euromene); uważa, że Euromene może wnieść wartość dodaną do działań, które nie byłyby tak skuteczne, gdyby były prowadzone tylko na szczeblu krajowym;
 3. z zadowoleniem przyjmuje prace prowadzone obecnie przez sieć Euromene, które mają na celu ustalenie wspólnego ogólnoeuropejskiego podejścia do rozwiązania problemu poważnych luk w wiedzy na temat tej złożonej choroby oraz dostarczenie pracownikom służby zdrowia, pacjentom i innym zainteresowanym stronom informacji na temat obciążenia chorobami w Europie oraz na temat diagnozy klinicznej i potencjalnych metod leczenia;
 4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w odpowiedzi z 28 października 2019 r. na pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie E-002599/2019 Komisja zobowiązała się zapewnić dalsze możliwości badań nad ME/CFS za pośrednictwem przyszłego programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji („Horyzont Europa”), który zastąpi program „Horyzont 2020”;
 5. wyraża jednak ubolewanie, że podjęte dotychczas przez Komisję inicjatywy dotyczące finansowania nie są wystarczające; wyraża zaniepokojenie obecnym niedofinansowaniem badań nad ME/CFS, które można uznać za ukryty problem zdrowia publicznego w UE; podkreśla coraz pilniejszą potrzebę uwzględnienia ludzkich i społeczno-gospodarczych konsekwencji rosnącej liczby osób żyjących i pracujących z tymi długotrwałymi i przewlekłymi schorzeniami powodującymi niepełnosprawność, które wpływają na trwałość i ciągłość pracy i zatrudnienia tych osób;
 6. wzywa Komisję, by przeznaczyła dodatkowe środki finansowe na projekty skupione konkretnie na badaniach biomedycznych nad ME/CFS i by priorytetowo traktowała zaproszenia do składania takich projektów, służących opracowaniu i walidacji biomedycznych testów diagnostycznych oraz skutecznych biomedycznych metod leczenia, zdolnych wyleczyć tę chorobę lub złagodzić jej skutki;
 7. uważa, że obecne niedofinansowanie badań biomedycznych nad ME/CFS jest nieuzasadnione, zważywszy na szacowaną dużą liczbę pacjentów i spowodowane nią gospodarcze i społeczne skutki tej choroby;
 8. podkreśla potrzebę wdrożenia projektów innowacyjnych, które mogą zapewnić skoordynowane i kompleksowe gromadzenie danych na temat tej choroby w państwach członkowskich, oraz wzywa do wprowadzenia obowiązkowej sprawozdawczości we wszystkich państwach członkowskich, w których występują przypadki ME/CFS;
 9. wzywa wszystkie państwa członkowskie do zdecydowanego podjęcia działań niezbędnych do należytego uznania ME/CFS;
 10. wzywa Komisję do propagowania współpracy i wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w odniesieniu do metod badań przesiewowych, diagnostyki i leczenia, a także do utworzenia europejskiego rejestru pacjentów chorych na ME/CFS;
 11. zwraca się do Komisji o zapewnienie finansowania odpowiedniego i ulepszonych kształcenia i szkolenia medycznego dla pracowników służby zdrowia i opieki społecznej pracujących z pacjentami chorymi na ME/CFS; wzywa zatem Komisję do zbadania wykonalności utworzenia funduszu UE na rzecz profilaktyki i leczenia ME/CFS;
 12. wzywa Komisję, by zapewniła finansowanie niezbędnego wsparcia logistycznego dla naukowców w celu promowania koordynacji działań badawczych w tej dziedzinie w UE pod względem określenia złożoności wyzwań związanych z diagnostyką ME/CFS i opieką nad pacjentami oraz wykorzystania w pełni potencjału dostępu do innowacji i danych dotyczących zdrowia, gromadzonych dzięki wkładowi ekspertów i zaangażowaniu wszystkich zainteresowanych stron, tak aby nadać priorytet odpowiedniej polityce;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

13. wzywa do wzmożonej współpracy międzynarodowej w dziedzinie badań nad ME/CFS, aby przyspieszyć opracowanie obiektywnych standardów diagnostycznych i skutecznych metod leczenia;
 14. wzywa Komisję, by zleciła przeprowadzenie badania oceniającego ogólne koszty społeczne i gospodarcze w UE, które można przypisać ME/CFS;
 15. zachęca Komisję i państwa członkowskie do zainicjowania kampanii informacyjnych i zwiększających świadomość wśród pracowników służby zdrowia i społeczeństwa, aby uświadomić ludności istnienie i objawy ME/CFS;
 16. wzywa Radę, aby w kontekście trwających negocjacji w sprawie kolejnych wieloletnich ram finansowych UE przyjęła wniosek Parlamentu o zwiększenie budżetu programu „Horyzont Europa” i szybkie przyjęcie tego budżetu, by można było na czas rozpocząć prace mające zapewnić badania nad ME/CFS;
 17. wzywa Komisję do uznania szczególnych wyzwań, przed którymi stoją naukowcy zajmujący się chorobami o nieznanym przyczynach, takimi jak ME/CFS, oraz do zapewnienia, aby pomimo tych trudności badania biomedyczne nad takimi chorobami miały sprawiedliwy dostęp do finansowania z programu „Horyzont Europa”;
 18. podkreśla, że należy podnosić świadomość w tej dziedzinie przez dalsze wspieranie działań na szczeblu UE i państw członkowskich w ramach Dnia Chorób Rzadkich, który obchodzony jest corocznie w ostatni dzień lutego;
 19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.
-

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0153

Konferencja w sprawie przyszłości Europy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie stanowiska Parlamentu Europejskiego dotyczącego konferencji w sprawie przyszłości Europy (2020/2657(RSP))

(2021/C 362/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z 16 lutego 2017 r. w sprawie poprawy funkcjonowania Unii Europejskiej w oparciu o potencjał Traktatu z Lizbony⁽¹⁾, z 16 lutego 2017 r. w sprawie ewentualnych zmian i dostosowań w obecnej strukturze instytucjonalnej Unii Europejskiej⁽²⁾, z 16 lutego 2017 r. w sprawie mechanizmu zdolności fiskalnej dla strefy euro⁽³⁾ oraz z 13 lutego 2019 r. w sprawie stanu debaty na temat przyszłości Europy⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 19 stycznia 2017 r. w sprawie europejskiego filaru praw socjalnych⁽⁵⁾,
 - uwzględniając propozycję świeżo wtedy nominowanej przewodniczącej Komisji Ursuli von der Leyen z 16 lipca 2019 r. w ramach wytycznych politycznych dla następnej Komisji Europejskiej na lata 2019–2024 dotyczącą organizacji konferencji w sprawie przyszłości Europy (zwanej dalej „konferencją”),
 - uwzględniając komunikat Komisji z 22 stycznia 2020 r. pt. „Formuła konferencji w sprawie przyszłości Europy” (COM(2020)0027),
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z 12 grudnia 2019 r. w sprawie ogólnego podejścia do konferencji w sprawie przyszłości Europy,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 15 stycznia 2020 r. w sprawie stanowiska Parlamentu Europejskiego dotyczącego konferencji w sprawie przyszłości Europy⁽⁶⁾,
 - uwzględniając rezolucję Komitetu Regionów z 12 lutego 2020 r. dotyczącą konferencji w sprawie przyszłości Europy,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 17 kwietnia 2020 r. w sprawie skoordynowanych działań UE na rzecz walki z pandemią COVID-19 i jej skutkami⁽⁷⁾
 - uwzględniając swoją rezolucję z 15 maja 2020 r. w sprawie nowych wieloletnich ram finansowych, zasobów własnych i planu naprawy gospodarczej⁽⁸⁾,
 - uwzględniając oświadczenie Konferencji Przewodniczących w sprawie 70. rocznicy ogłoszenia deklaracji Schumana,
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że należy stawić czoła zarówno wyzwaniom wewnętrznym, jak i zewnętrznym, przed którymi stoi Europa, a także nowym wyzwaniom społecznym i ponadnarodowym, których nie przewidziano w momencie podpisywania traktatu lizbońskiego; mając na uwadze, że liczba poważnych kryzysów nękających Unię wskazuje na konieczność reform instytucjonalnych i politycznych w wielu obszarach zarządzania;

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 18.7.2018, s. 215.

⁽²⁾ Dz.U. C 252 z 18.7.2018, s. 201.

⁽³⁾ Dz.U. C 252 z 18.7.2018, s. 235.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0098.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 242 z 10.7.2018, s. 24.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0010.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0054.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0124.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- B. mając na uwadze, że obecny kryzys COVID-19 boleśnie uświadomił nam, że UE pozostaje niedokończonym projektem oraz że podczas konferencji należy rozwiązać problemy takie jak brak solidarności i koordynacji, wstrząsy gospodarcze, zdrowotne i społeczne oraz nieustanne ataki na prawa podstawowe i praworządność; mając na uwadze, że obecny kryzys czyni zatem jeszcze pilniejszą konieczność rozpoczęcia w Unii Europejskiej prac nad tym, jak uczynić ją bardziej skuteczną, demokratyczną i bliższą obywatelom;
- C. mając na uwadze, że Parlament, Komisja i Rada stwierdziły, że należy zorganizować konferencję w sprawie przyszłości Europy i że powinna ona być okazją do bliskiego oddolnego zaangażowania obywateli UE, zapewniając im, że zostaną wysłuchani, a ich opinie zostaną uwzględnione w debacie nad przyszłością Europy;
- D. mając na uwadze, że konferencja powinna umożliwiać otwartą dyskusję wszystkim uczestnikom, bez odgórnie określonych wyników; mając na uwadze, że wspólne uzgodnienia trzech instytucji powinny się zatem ograniczyć do kwestii dotyczących formatu i organizacji konferencji;
1. uważa, że 10 lat po wejściu w życie traktatu lizbońskiego, 70 lat po deklaracji Schumana i w kontekście pandemii COVID-19, nadszedł czas na ponowną ocenę unijnego projektu; jest zdania, że kryzys związany z COVID-19 sprawił, że organizacja konferencji stała się jeszcze pilniejsza;
 2. jest zdania, że kryzys COVID-19 jeszcze bardziej uwidoczniał konieczność zreformowania Unii Europejskiej, a jednocześnie pokazał jak pilnie potrzebna jest skuteczna i wydajna Unia; jest w związku z tym zdania, że podczas konferencji należy wziąć pod uwagę istniejące już unijne instrumenty służące odbudowie i solidarności, którą już udało się zmanifestować, przy jednoczesnym zapewnieniu równowagi ekologicznej, rozwoju gospodarczego, postępu społecznego, bezpieczeństwa i demokracji;
 3. potwierdza swoje stanowisko wyrażone w rezolucji z 15 stycznia 2020 r. pod każdym względem i ponownie wzywa Radę i Komisję do podjęcia przed przerwą letnią negocjacji nad wspólnym porozumieniem w sprawie zwołania konferencji w sprawie przyszłości Europy;
 4. ubolewa, że Rada nie przyjęła jeszcze stanowiska w sprawie konferencji i w związku z tym wzywa Radę do rozstrzygnięcia sporów i do szybkiego przedstawienia stanowiska w sprawie formatu i organizacji konferencji;
 5. z zadowoleniem przyjmuje przyjęte przez Komisję stanowisko w sprawie konferencji i jej gotowość do szybkiego działania;
 6. wzywa Radę do uwzględnienia w jej mandacie zobowiązania do podjęcia konkretnych działań następczych i dużego bezpośredniego zaangażowania obywateli oraz do przyjęcia formatu otwartego na wszelkie możliwe rozwiązania, takie jak wnioski ustawodawcze, zainicjowanie zmiany traktatu lub inne propozycje;
 7. podkreśla, że pomimo pandemii bezpośrednie zaangażowanie obywateli, organizacji społeczeństwa obywatelskiego, partnerów społecznych i wybranych przedstawicieli musi pozostać priorytetem konferencji; oczekuje w związku z tym na rozpoczęcie konferencji, aby stworzyć wraz z obywatelami bardziej demokratyczną, skuteczniejszą i bardziej odporną Unię;
 8. rozumie, że rozpoczęcie konferencji musiało zostać opóźnione z powodu pandemii; zauważa jednak, że pandemia wywpukliła niektóre wady Unii; jest w związku z tym zdecydowany jak najszybciej rozpocząć konferencję jesienią 2020 r.;
 9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0156

Europejska strategia w sprawie niepełnosprawności na okres po roku 2020

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz osób niepełnosprawnych na okres po roku 2020 (2019/2975(RSP))

(2021/C 362/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 2, 9, 10, 19 i art. 216 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 3, 15, 20, 21, 23, 25, 26 i 47,
- uwzględniając Europejski filar praw socjalnych, w szczególności zasadę 17 dotyczącą integracji osób z niepełnosprawnościami, zasadę 3 dotyczącą równych szans oraz zasadę 10 dotyczącą zdrowego, bezpiecznego i dobrze dostosowanego środowiska pracy oraz ochrony danych,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i jej wejście w życie 21 stycznia 2011 r. zgodnie z decyzją Rady 2010/48/WE z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych ⁽¹⁾,
- uwzględniając Komentarz ogólny do Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, stanowiący miarodajne wytyczne dotyczące stosowania tej konwencji,
- uwzględniając kodeks postępowania pomiędzy Radą, państwami członkowskimi i Komisją zawierający wewnętrzne ustalenia dotyczące wdrażania przez Unię Europejską i reprezentowania Unii w odniesieniu do Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych ⁽²⁾,
- uwzględniając przyjęte przez Komitet ONZ ds. Praw Osób z Niepełnosprawnościami uwagi podsumowujące z 2 października 2015 r. dotyczące wstępnego sprawozdania Unii Europejskiej,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (europejską konwencję praw człowieka), Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka i Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,
- uwzględniając dochodzenia strategiczne Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczące sposobu, w jaki Komisja Europejska zapewnia osobom z niepełnosprawnością dostęp do swoich stron internetowych (OI/6/2017/EA), i sposobu traktowania przez Komisję Europejską osób z niepełnosprawnością w ramach wspólnego systemu ubezpieczenia chorobowego dla pracowników UE (OI/4/2016/EA), a także decyzję w połączonym dochodzeniu w sprawach 1337/2017/EA i 1338/2017/EA dotyczących dostępności procedur naboru służących rekrutacji urzędników służby cywilnej UE i organizowanych przez Europejski Urząd Doboru Kadr dla kandydatów niedowidzących,
- uwzględniając Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 oraz określone w niej cele zrównoważonego rozwoju, które UE zobowiązała się osiągnąć,
- uwzględniając zawarte w celach zrównoważonego rozwoju wyraźne odniesienia do niepełnosprawności w celach dotyczących edukacji (cel 4), wzrostu i zatrudnienia (cel 8), nierówności (cel 10), dostępności osiedli ludzkich (cel 11) i gromadzenia danych (cel 17),

⁽¹⁾ Dz.U. L 23 z 27.1.2010, s. 35.

⁽²⁾ Dz.U. C 340 z 15.12.2010, s. 11.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- uwzględniając Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencję stambulską),
- uwzględniając opinię rozpoznawczą Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego dotyczącą sytuacji kobiet z niepełnosprawnościami, o którą to opinię wystąpił Parlament Europejski,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/882 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie wymogów dostępności produktów i usług ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2102 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie dostępności stron internetowych i mobilnych aplikacji organów sektora publicznego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 września 2016 r. w sprawie stosowania dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (dyrektywa w sprawie równego traktowania w obszarze zatrudnienia i pracy) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającą Europejski kodeks łączności elektronicznej (wersja przekształcona) ⁽⁸⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 listopada 2010 r. zatytułowany „Europejska strategia w sprawie niepełnosprawności 2010–2020: Odnowione zobowiązanie do budowania Europy bez barier” (COM(2010)0636),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 stycznia 2020 r. pt. „Silna Europa socjalna na rzecz sprawiedliwej transformacji” (COM(2020)0014),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 2 lutego 2017 r. pt. „Sprawozdanie z postępów w realizacji europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności (2010–2020)” (SWD(2017)0029),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną (COM(2008)0426) oraz stanowisko Parlamentu w tej sprawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 16 stycznia 2019 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw podstawowych w Unii Europejskiej w 2017 r. ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 listopada 2017 r. w sprawie wdrażania europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności ⁽¹¹⁾,

⁽³⁾ Dz.U. L 151 z 7.6.2019, s. 70.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 327 z 2.12.2016, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 69.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 204 z 13.6.2018, s. 179.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 321 z 17.12.2018, s. 36.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 137 E z 27.5.2010, s. 68.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0032.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 356 z 4.10.2018, s. 110.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2016 r. w sprawie wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych ze szczególnym uwzględnieniem uwag podsumowujących Komitetu ONZ do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie listy pytań wstępnych przyjętej przez Komitet do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych ONZ w odniesieniu do wstępnego sprawozdania Unii Europejskiej ⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie mobilności i integracji osób niepełnosprawnych oraz europejskiej strategii na rzecz osób niepełnosprawnych 2010–2020 ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z 17 czerwca 1988 r. w sprawie języków migowych dla osób niesłyszących ⁽¹⁶⁾, z 18 listopada 1998 r. w sprawie języków migowych ⁽¹⁷⁾ oraz z 23 listopada 2016 r. w sprawie języków migowych i zawodowych tłumaczy języka migowego ⁽¹⁸⁾,
- uwzględniając badanie Departamentu Tematycznego C Parlamentu Europejskiego (Dyrekcja Generalna ds. Polityki Wewnętrznej Unii Europejskiej) z 2016 r. zatytułowane „Europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne a osoby z niepełnosprawnościami w Unii Europejskiej”,
- uwzględniając briefing Biura Analiz Parlamentu Europejskiego pt. „Europejska strategia w sprawie niepełnosprawności 2010–2020”,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich za 2018 r.,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego pt. „Kształtowanie programu UE w zakresie praw osób z niepełnosprawnościami na lata 2020–2030”,
- uwzględniając sprawozdania Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) za rok 2019 dotyczące praw podstawowych,
- uwzględniając sprawozdania tematyczne FRA,
- uwzględniając oświadczenie Komisji z 17 grudnia 2019 r. nt. strategii UE w sprawie niepełnosprawności na okres po roku 2020,
- uwzględniając statystyki Eurostatu dotyczące niepełnosprawności w odniesieniu do dostępu do rynku pracy, dostępu do edukacji i szkoleń oraz ubóstwa i nierówności dochodowych,
- uwzględniając sprawozdania i zalecenia organizacji przedstawicielskich osób z niepełnosprawnościami,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁹⁾, w szczególności jego art. 4, 6 i 7,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1301/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i przepisów szczególnych dotyczących celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia” oraz w sprawie uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 ⁽²⁰⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 9 lit. a),

⁽¹²⁾ Dz.U. C 101 z 16.3.2018, s. 138.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 353 z 27.9.2016, s. 41.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 9.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 23.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 187 z 18.7.1988, s. 236.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, s. 66.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. C 224 z 27.6.2018, s. 68.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

⁽²⁰⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 289.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006⁽²¹⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 3 i art. 8,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005⁽²²⁾,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że jako pełnoprawni obywatele wszystkie osoby z niepełnosprawnościami mają równe prawa we wszystkich dziedzinach życia (co obejmuje dostęp do otwartego rynku pracy i edukacji) oraz że przysługuje im niezwykłe prawo do godności, równego traktowania, samodzielnego życia, niezależności i pełnego uczestnictwa w życiu społecznym, z poszanowaniem i docenieniem ich wkładu w społeczny i ekonomiczny rozwój UE; mając na uwadze, że ponad połowa państw członkowskich pozbawia osoby cierpiące na zaburzenia psychiczne lub niepełnosprawność intelektualną prawa do głosowania;
- B. mając na uwadze, że w Unii Europejskiej mieszka około 100 mln osób z niepełnosprawnościami⁽²³⁾, którym w dalszym ciągu odmawia się podstawowych praw człowieka i które codziennie napotykają przeszkody na drodze do samodzielnego życia; mając na uwadze, że ponad 60 % osób z niepełnosprawnościami to kobiety i zdecydowana większość opiekunów osób z niepełnosprawnościami to także kobiety; mając na uwadze, że z powodu braku statystyk nieznaną jest dokładna liczba dzieci z niepełnosprawnościami, ale według szacunków liczba ta wynosi około 15 % liczby wszystkich dzieci mieszkających w Unii Europejskiej; mając na uwadze, że społeczeństwo starzeje się i w coraz większym stopniu będzie doświadczać niepełnosprawności, a tym samym będzie potrzebować bardziej dostępnego i sprzyjającego otoczenia, w tym odpowiednio dostosowanych usług;
- C. mając na uwadze, że TFUE wymaga, aby przy określaniu i realizacji polityki i działań Unia zwalczała dyskryminację ze względu na niepełnosprawność (art. 10), oraz daje jej prawo do przyjmowania prawodawstwa mającego na celu zwalczanie takiej dyskryminacji (art. 19);
- D. mając na uwadze, że art. 21 i 26 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wyraźnie zakazują dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność i zapewniają osobom z niepełnosprawnościami równe prawo do udziału w życiu społecznym;
- E. mając na uwadze, że Konwencja ONZ o prawach osób niepełnosprawnych jest pierwszym traktatem międzynarodowym dotyczącym praw człowieka ratyfikowanym przez UE i wszystkie państwa członkowskie;
- F. mając na uwadze, że w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej podkreśla się, że Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych jest wiążąca dla UE i dla jej państw członkowskich przy dostosowywaniu i wdrażaniu prawa UE, ponieważ stanowi jeden z instrumentów prawa wtórnego⁽²⁴⁾;
- G. mając na uwadze, że UE i kilka państw członkowskich nie ratyfikowały protokołu fakultatywnego do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych;
- H. mając na uwadze, że dzieci z niepełnosprawnościami powinny w pełni korzystać ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności na równych zasadach z innymi dziećmi, w tym prawa do dorastania w swoich rodzinach lub w środowisku rodzinnym zgodnie z zasadą dobra dziecka zapisaną w Konwencji o prawach dziecka; mając na uwadze, że członkowie rodziny często muszą ograniczyć lub przerwać pracę zawodową, by opiekować się niepełnosprawnymi członkami rodziny; mając na uwadze, że w opracowanym przez Komisję studium wykonalności (sprawozdanie

⁽²¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 470.

⁽²²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487.

⁽²³⁾ Zgodnie z danymi europejskiego badania warunków życia ludności z 2016 r. liczba ta obejmuje 99 mln osób i szacunkowy milion osób przebywających w zakładach pielęgnacyjno-opiekuńczych i w związku z tym niereprezentowanych w badaniu.

⁽²⁴⁾ wyroki z dnia 11 kwietnia 2013 r. w sprawach połączonych C-335/11 i C-337/11, pkt 29–30; z dnia 18 marca 2014 r. w sprawie C-363/12, pkt 73; z dnia 22 maja 2014 r. w sprawie C-356/12.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

śródkokresowe) na temat gwarancji dla dzieci wskazano, że głównymi barierami dla dzieci z niepełnosprawnościami są problemy z dostępem fizycznym, niedostosowanie usług i infrastruktury do potrzeb dzieci i w wielu przypadkach po prostu ich niedostępność; mając na uwadze, że dyskryminacja jest często cytowana w odniesieniu do problemów związanych z edukacją, a przystępność cenowa w doniesieniu do problemów związanych z lokalami mieszkalnymi;

- I. mając na uwadze, że zasady określone w Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych dotyczą nie tylko dyskryminacji, lecz wskazują też drogę ku pełnemu korzystaniu z praw człowieka przez wszystkie osoby niepełnosprawne i ich rodziny w społeczeństwie integracyjnym;
- J. mając na uwadze, że zgodnie z orzecznictwem TSUE przepisy mogą być uznane za pośrednio dyskryminujące, jeżeli w praktyce kwestionowany przepis negatywnie wpływa na znacznie wyższy odsetek osób z niepełnosprawnościami; mając na uwadze, że jeżeli natomiast podejrzewa się, że przepis ma z natury charakter dyskryminujący i może mieć podobne negatywne skutki, uznaje się go za dyskryminujący;
- K. mając na uwadze, że art. 1 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych stanowi, iż „[d]o osób niepełnosprawnych zalicza się te osoby, które mają długotrwale naruszoną sprawność fizyczną, umysłową, intelektualną lub w zakresie zmysłów, co może, w oddziaływaniu z różnymi barierami, utrudniać im pełny i skuteczny udział w życiu społecznym na zasadzie równości z innymi osobami”; mając na uwadze, że szczególne znaczenie w tym zakresie ma art. 9 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;
- L. mając na uwadze, że według dostępnych danych z 2018 r. u 37 % ludności UE-28 w wieku co najmniej 15 lat występują umiarkowane lub poważne ograniczenia fizyczne lub sensoryczne; mając na uwadze, że w 2018 r. u 24,7 % osób w wieku co najmniej 16 lat w UE-28 odnotowano niektóre lub poważne długotrwale ograniczenia w codziennych czynnościach z powodu problemów zdrowotnych; mając na uwadze, że u 17,7 % stwierdzono pewne długotrwale ograniczenia, a u 7 % – poważne długotrwale ograniczenia ⁽²⁵⁾;
- M. mając na uwadze, że obciążenia związane z poważnymi chorobami przewlekłymi oblicza się na podstawie lat życia skorygowanych niepełnosprawnością (DALY); mając na uwadze, że przepisy dotyczące chorób przewlekłych są zróżnicowane w całej Unii Europejskiej i w niektórych państwach członkowskich mogą wchodzić w skład szerszych systemów świadczeń z tytułu niepełnosprawności;
- N. mając na uwadze, że Eurofound zwrócił uwagę na brak jasności co do włączenia pojęcia „choroby” (przewlekłej) do definicji niepełnosprawności ⁽²⁶⁾; mając na uwadze, że agencja ta zaleca, aby podczas przeglądu europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności spróbować rozwiązać ten problem;
- O. mając na uwadze, że w europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020 nie uwzględniono aspektu równouprawnienia płci, ani nie uwzględniono szczególnej sytuacji, form dyskryminacji oraz łamania i pozbawiania praw kobiet i dziewcząt z niepełnosprawnościami, które zmagają się z dyskryminacją z wielu przyczyn jednocześnie; mając na uwadze, że skutki dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie, takie jak ubóstwo, wykluczenie społeczne i edukacyjne, wykluczenie z rynku pracy (większe prawdopodobieństwo wykonywania pracy nisko płatnej, tymczasowej lub niepewnej), wywołują u osób z niepełnosprawnościami, ich rodzin i opiekunów stres i stanowią dodatkowe obciążenie psychologiczne; mając na uwadze, że równe traktowanie można zapewnić przez stosowanie pozytywnych środków i strategii na rzecz kobiet z niepełnosprawnościami, matek i ojców dzieci z niepełnosprawnościami, samotnych rodziców z niepełnosprawnościami lub samotnych rodziców dzieci z niepełnosprawnościami; mając na uwadze, że włączenie aspektu płci do europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności, która ma zostać przyjęta na okres po 2020 r., przyczyni się do wypracowania zintegrowanego podejścia do eliminowania dyskryminacji kobiet i dziewcząt z niepełnosprawnościami;
- P. mając na uwadze, że w 2018 r. w UE 28,7 % wszystkich osób z niepełnosprawnościami (w wieku od 16 lat) było zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym ⁽²⁷⁾;
- Q. mając na uwadze, że choć art. 19 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych stanowi, iż „Państwa Strony niniejszej konwencji uznają równe prawo wszystkich osób niepełnosprawnych do życia w społeczeństwie, wraz z prawem dokonywania wyborów, na równi z innymi osobami, oraz podejmują skuteczne i odpowiednie środki w celu ułatwienia pełnego korzystania przez osoby niepełnosprawne z tego prawa oraz ich pełnego włączenia i udziału w społeczeństwie (...)”, w UE nadal mieszka 800 tys. osób z niepełnosprawnościami, którym odmawia się prawa do głosowania;

⁽²⁵⁾ https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Functional_and_activity_limitations_statistics

⁽²⁶⁾ Eurofound (2019), *Jak reagować na przewlekłe problemy zdrowotne w miejscu pracy?* Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg.

⁽²⁷⁾ <https://ec.europa.eu/eurostat/web/products-eurostat-news/-/DDN-20191029-2>

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- R. mając na uwadze, że osoby głuchoniewidome cierpią na wyjątkową podwójną niepełnosprawność, łączącą upośledzenie dwóch zmysłów – wzroku i słuchu, co ogranicza ich pełne uczestnictwo i powoduje szczególne problemy, takie jak dostęp do komunikacji, informacji, mobilności i interakcji społecznych;
- S. mając na uwadze, że świadczenia związane z niepełnosprawnością należy uznawać za wsparcie ze strony państwa, które ma pomóc ludziom w usuwaniu barier wynikających z ich niepełnosprawności lub stanu zdrowia tak, aby mogli w pełni uczestniczyć w życiu społecznym, a ponadto w razie potrzeby otrzymać dochód zastępczy;
- T. mając na uwadze, że w art. 9 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych stwierdza się, że należy wprowadzić odpowiednie środki, aby zapewnić osobom z niepełnosprawnościami, w szczególności kobietom i dziewczętom, rzeczywisty dostęp do środowiska fizycznego, środków transportu, informacji i komunikacji, w tym technologii informacyjno-komunikacyjnych, a także do innych udogodnień i usług, powszechnie dostępnych lub powszechnie zapewnianych zarówno na obszarach wiejskich, jak i miejskich;
- U. mając na uwadze, że przyjęta w czerwcu 2019 r. dyrektywa w sprawie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym rodziców i opiekunów⁽²⁸⁾ ustanawia po raz pierwszy na szczeblu UE prawo każdego pracownika do urlopu opiekuńczego w wymiarze pięciu dni roboczych w roku;
- V. mając na uwadze, że europejska strategia w sprawie niepełnosprawności 2010–2020 (strategia) służy jako ramy wniosków politycznych i ustawodawczych dotyczących wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych zarówno w UE, jak i poza nią;
- W. mając na uwadze, że osoby z niepełnosprawnościami nadal nie uczestniczą w pełni w życiu społecznym i nie korzystają z przysługujących im praw; mając na uwadze, że zgodnie z art. 29 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, udział osób z niepełnosprawnościami można zapewnić tylko dzięki ich włączaniu w życie polityczne i publiczne, w którym są często niedostatecznie reprezentowane;
- X. mając na uwadze, że nie dostosowano strategii do powstających dziedzin polityki, np. nie dostosowano jej do Agendy 2030, do której wdrożenia UE i wszystkie państwa członkowskie są zobowiązane, ani do Europejskiego filaru praw socjalnych;
- Y. mając na uwadze, że podczas kryzysu związanego z COVID-19 osoby z niepełnosprawnościami doświadczyły poważnych wyzwań i naruszeń praw, takich jak przerwanie świadczenia usług osobistej pomocy, opieki i wsparcia, nierówny dostęp do informacji dotyczących zdrowia i do opieki zdrowotnej lub całkowite pozbawienie ich tych informacji i opieki, w tym w nagłych przypadkach, brak ogólnych związanych z bezpieczeństwem publicznym informacji przedstawionych w jasny i prosty sposób, w tym w dostępnych, nieograniczonych i nadających się do wykorzystania formatach, brak środków ostrożności w zakładach opieki, nierówny dostęp do rozwiązań alternatywnych oferowanych przez instytucje edukacyjne, a mianowicie do uczenia się na odległość i przez internet, oraz wzrost liczby przypadków przemocy domowej; mając na uwadze, że pandemia i wymienione wyżej wyzwania mogą powrócić w nadchodzących miesiącach;
- Z. mając na uwadze, że strategia nie uwzględnia wszystkich postanowień Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;
- AA. mając na uwadze, że Komisja do tej pory nie przeprowadziła przekrojowego, kompleksowego przeglądu swojego ustawodawstwa w celu zapewnienia pełnej harmonizacji z postanowieniami Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;
- AB. mając na uwadze, że w ramach europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020 osiągnięto ograniczone postępy;
- AC. mając na uwadze, że w wielu dziedzinach polityki UE brakuje włączenia praw osób niepełnosprawnych do głównego nurtu polityki;
- AD. mając na uwadze, że nadal wprowadza się nowe i zmienione prawodawstwo, które w żaden sposób nie odnosi się do Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych ani do dostępności; mając na uwadze, że dostępność jest podstawowym warunkiem niezależnego życia i uczestnictwa; mając na uwadze, że UE jako strona Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych ma obowiązek zapewnić ścisłe zaangażowanie oraz aktywny udział osób niepełnosprawnych i ich organizacji przedstawicielskich w przygotowywaniu i we wdrażaniu prawodawstwa oraz polityki przy jednoczesnym poszanowaniu różnych koncepcji niepełnosprawności;

⁽²⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1158 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym rodziców i opiekunów oraz uchylająca dyrektywę Rady 2010/18/UE (Dz.U. L 188 z 12.7.2019, s. 79).

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- AE. mając na uwadze, że konieczne jest zapewnienie osobom z niepełnosprawnościami pełnego i równego dostępu do rynku pracy, co nadal jest problematyczne, biorąc pod uwagę fakt, że stopa zatrudnienia osób z niepełnosprawnościami wynosi 50,6 % (53,3 % mężczyzn i 48,3 % kobiet z niepełnosprawnościami) w porównaniu z 74,8 % wśród osób bez niepełnosprawności⁽²⁹⁾, a stopa bezrobocia osób z niepełnosprawnościami w przedziale wiekowym 20–64 wynosi 17 % w porównaniu z 10 % wśród osób bez niepełnosprawności, co uniemożliwia wielu osobom z niepełnosprawnościami prowadzenie samodzielnego i aktywnego życia; mając na uwadze, że wśród czterech milionów osób doświadczających każdego roku bezdomności jest wiele osób z niepełnosprawnościami; mając na uwadze, że dane te różnią się znacznie w zależności od różnych rodzajów niepełnosprawności i potrzeb w zakresie wsparcia;
- AF. mając na uwadze, że należy wspierać i motywować pracodawców, aby zapewnić wzmocnienie pozycji osób niepełnosprawnych w całym procesie przechodzenia od edukacji do zatrudnienia; mając na uwadze, że w dążeniu do osiągnięcia tego celu jednym ze sposobów walki z dyskryminacją związaną z zatrudnianiem osób z niepełnosprawnościami jest uświadamianie pracodawców;
- AG. mając na uwadze, że działania podejmowane w miejscu pracy mają kluczowe znaczenie dla promocji zdrowia psychicznego oraz zapobiegania problemom w zakresie zdrowia psychicznego i niepełnosprawności psychosocjalnej;
- AH. mając na uwadze, że działania mające na celu sprostanie wyzwaniom związanym ze zmianami demograficznymi muszą obejmować odpowiednie środki na rzecz utrzymania aktywności osób z niepełnosprawnościami oraz zapewnienia ich obecności na rynku pracy; mając na uwadze, że obejmuje to nie tylko środki zapobiegawcze dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy, ale także środki koncentrujące się na rehabilitacji i udziale w życiu zawodowym po chorobie lub wypadku;
- AI. mając na uwadze, że uczestnictwo może zostać w pełni osiągnięte tylko wówczas, gdy uwzględni się szeroki wachlarz osób z niepełnosprawnościami i reprezentujących je organizacji oraz przeprowadzi konstruktywne konsultacje ze wszystkimi rodzajami zainteresowanych stron, przy poszanowaniu różnych koncepcji niepełnosprawności;
1. z zadowoleniem odnotowuje postępy we wdrażaniu Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych osiągnięte dzięki europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020; wzywa Komisję do wykorzystania dotychczasowych osiągnięć poprzez zwiększenie swojego zaangażowania na rzecz praw osób z niepełnosprawnościami w ramach ambitnej europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności na okres po roku 2020 (strategii na okres po 2020 r.);
 2. przypomina, że Komitet ONZ ds. Praw Osób z Niepełnosprawnościami w swoich końcowych uwagach krytycznie odniósł się do przyjętych przez UE i jej państwa członkowskie środków oszczędnościowych, które pogorszyły standard życia osób z niepełnosprawnościami, prowadząc do zwiększenia ubóstwa i wykluczenia społecznego oraz cięć w usługach społecznych, we wsparciu dla rodzin i w usługach świadczonych w ramach społeczności;
 3. przypomina, że Komitet ds. Praw Osób z Niepełnosprawnościami wyraził głębokie zaniepokojenie niepewną sytuacją osób z niepełnosprawnościami w obecnym kryzysie migracyjnym w UE, w szczególności dlatego, że uchodźcy, migranci i azylanci z niepełnosprawnościami są przetrzymywani w UE w warunkach, które nie zapewniają odpowiedniego wsparcia i rozsądnych dostosowań; w związku z tym wzywa Komisję do naprawienia tej sytuacji poprzez wydanie swoim agencjom i państwom członkowskim wytycznych, w których przypomni, że zatrzymanie osób z niepełnosprawnościami w kontekście migracji i ubiegania się o azyl są niezgodne z Konwencją ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;
 4. jest szczególnie zaniepokojony sytuacją młodych ludzi z niepełnosprawnościami i osób pozostających bez zatrudnienia przez dłuższy czas; wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz priorytetowego włączenia ich do rynku pracy, np. w ramach programu gwarancji dla młodzieży;
 5. wzywa Komisję, by przedstawiła kompleksową, ambitną i długoterminową europejską strategię w sprawie niepełnosprawności na okres po roku 2020:
- a) zawierającą jasno określone dziedziny priorytetowe uwzględniające wszystkie postanowienia Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych oraz odzwierciedlające uwagi ogólne Komitetu ds. Praw Osób z Niepełnosprawnościami, w tym definicje kluczowych terminów, w szczególności wspólną dla całej UE definicję „niepełnosprawności” we wszystkich obszarach polityki UE i uwzględniające skierowane do UE uwagi końcowe Komitetu ds. Praw Osób z Niepełnosprawnościami, przyjęte w 2015 r.;
 - b) zawierającą ambitne, jasne i wymierne cele, w tym wykaz planowanych działań z jasno określonymi ramami czasowymi i przydzielonymi środkami w następujących obszarach: równość, uczestnictwo, swobodny przepływ i samodzielne życie, dostępność, zatrudnienie i szkolenia, edukacja i kultura, ubóstwo i wykluczenie społeczne, działania zewnętrzne, wolność od przemocy i nadużyć, włączanie problematyki niepełnosprawności do głównego nurtu polityki oraz szerzenie wiedzy;

⁽²⁹⁾ Wniosek Komisji z dnia z dnia 17 grudnia 2019 r. w sprawie wspólnego sprawozdania Komisji i Rady o zatrudnieniu (COM(2019)0653).

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- c) zawierającą określone ramy czasowe i terminy wdrożenia;
 - d) odzwierciedlającą różnorodność osób z niepełnosprawnościami i ich potrzeby, w tym poprzez ukierunkowane działania;
 - e) uwzględniającą prawa wszystkich osób z niepełnosprawnościami we wszystkich strategiach politycznych i wszystkich obszarach;
 - f) uznającą i podejmującą kwestię wielorakich i krzyżowych form dyskryminacji, z którymi mierzą się osoby z niepełnosprawnościami;
 - g) uwzględniającą potrzeby dziecka;
 - h) zapewniającą włączenie problematyki płci do głównego nurtu polityki;
 - i) skierowaną do dorosłych osób z niepełnosprawnościami, ze szczególnym uwzględnieniem osób niepełnosprawnych intelektualnie i ich przyszłości po śmierci opiekuna;
 - j) dysponującą odpowiednim i wystarczająco wyposażonym mechanizmem monitorowania z jasnymi standardami i wskaźnikami;
 - k) ułatwiającą powiązania między różnymi obszarami polityki na szczeblu UE oraz dostosowanie strategii do wyłaniających się obszarów polityki oraz wyznań wykraczających poza zakres Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, takich jak cyfryzacja i nowe technologie, automatyzacja czy sztuczna inteligencja;
 - l) zapewniającą spójność z innymi inicjatywami i strategiami UE oraz przewidującą działania następcze w związku ze strategią „Europa 2020” i inicjatywami w ramach Europejskiego filaru praw socjalnych i planu działania na rzecz Europy socjalnej;
 - m) przyznającą odpowiedni budżet na wdrożenie i monitorowanie strategii na okres po 2020 r., także przyznającą odpowiedni budżet na unijne ramy Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, które wspierają, chronią i monitorują wdrażanie Konwencji w sprawach należących do kompetencji UE (tj. w ustawodawstwie i polityce UE oraz w administracji publicznej UE);
 - n) promującą współpracę z władzami, przedsiębiorstwami, partnerami społecznymi i społeczeństwem obywatelskim na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym w celu zapewnienia właściwej realizacji strategii na okres po 2020 r.;
 - o) promującą równy dostęp do usług dla osób z niepełnosprawnościami, w tym dostęp do opieki zdrowotnej, edukacji i zatrudnienia, transportu publicznego, lokalu mieszkalnego, kultury, sportu i rekreacji oraz innych obszarów przez eliminowanie barier utrudniających udział w życiu społecznym oraz przez stosowanie uniwersalnych zasad projektowania do inwestycji infrastrukturalnych i cyfrowych w całej UE;
 - p) zapewniającą, że skuteczne propagowanie i wsparcie gospodarki społecznej będzie jednym z priorytetów strategii;
6. podkreśla potrzebę spójności między strategią na okres po 2020 r. a ramami dotyczącymi osób przewlekle chorych, w tym w odniesieniu do środków aktywizacji zawodowej, ponieważ strategie skierowane do osób z niepełnosprawnościami nie zawsze uwzględniają ich potrzeby;
7. podkreśla znaczenie całościowej definicji i poszanowania dostępności, oprócz uznania jej wartości, tak aby osobom z niepełnosprawnościami zapewniono równość szans, co zostało uznane w Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych oraz zgodnie z uwagą ogólną nr 2 Komitetu ds. Praw Osób Niepełnosprawnych uwzględnienia zróżnicowanie potrzeb osób z niepełnosprawnościami i promowanie uniwersalnego projektowania jako zasady UE;
8. wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia i ciągłego monitorowania wszystkich przepisów dotyczących dostępności, w tym europejskiego aktu w sprawie dostępności⁽³⁰⁾, dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, pakietu telekomunikacyjnego i dyrektywy w sprawie dostępności stron internetowych⁽³¹⁾, a także odpowiednich rozporządzeń dotyczących transportu i praw pasażerów; podkreśla, że kwestia monitorowania nie powinna podlegać samoocenie, a raczej powinien się nią zająć niezależny organ angażujący także osoby z niepełnosprawnością; wzywa więc Komisję, aby ułatwiła wdrażanie i aby powołała europejską radę ds. dostępności, która monitorowałaby wdrażanie prawodawstwa UE w zakresie dostępności;

⁽³⁰⁾ Dz.U. L 151 z 7.6.2019, s. 70.

⁽³¹⁾ Dz.U. L 327 z 2.12.2016, s. 1.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

9. wzywa Komisję do wykorzystania europejskiego aktu w sprawie dostępności jako podstawy do przyjęcia solidnych europejskich ram dla dostępnego i sprzyjającego włączeniu społecznemu środowiska zapewniającego w pełni dostępne przestrzenie publiczne, usługi, w tym publiczne usługi transportowe, komunikacyjne i finansowe, oraz środowisko zbudowane; apeluje do Komisji o wzmocnienie praw pasażerów w celu uniknięcia dalszej dyskryminacji;

10. apeluje do Komisji o zmianę przepisów dla Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA) i Zrzeszenia Międzynarodowego Transportu Lotniczego (IATA) w celu ochrony praw pasażerów z niepełnosprawnościami, ze szczególnym uwzględnieniem bezpieczeństwa i integralności ciała i sprzętu podczas transportu, wraz z uznaniem konieczności zapewnienia dodatkowych miejsc dla osobistego asystenta lub w razie transportu w pozycji horyzontalnej;

11. przypomina, że realizacja wszystkich obowiązków związanych z dostępnością wymaga wystarczającego finansowania na szczeblu unijnym, krajowym i lokalnym; wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do pobudzania inwestycji publicznych, aby zapewnić osobom z niepełnosprawnościami dostępność zarówno środowiska fizycznego, jak i cyfrowego;

12. wyraża zaniepokojenie, że warunki wstępne dotyczące udzielania zamówień publicznych odnoszące się do zapewnienia dostępności przed podpisaniem umowy w sprawie zamówienia publicznego nie są w wystarczającym stopniu wdrożone na szczeblu krajowym; w związku z tym zaleca utworzenie portalu – na wzór zielonych zamówień publicznych – z wszystkimi wytycznymi dotyczącymi dostępności;

13. wzywa Komisję do współpracy z TSUE w zakresie strategii dotyczących komunikacji i dostępności, aby zapewnić lepsze możliwości korzystania z unijnego systemu wymiaru sprawiedliwości przez osoby z niepełnosprawnościami;

14. podkreśla, że podstawą strategii na okres po 2020 r. powinien być przekrojowy i kompleksowy przegląd wszystkich przepisów i polityki UE w celu zapewnienia pełnej harmonizacji z postanowieniami Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych; podkreśla, że strategia powinna obejmować zmienioną deklarację kompetencji dotyczącą wszystkich obszarów polityki, w których UE przyjęła przepisy lub środki z zakresu prawa miękkiego, mające wpływ na osoby z niepełnosprawnościami, oraz należy przedstawić w niej wnioski ustawodawcze dotyczące środków wykonawczych i monitorujących;

15. wzywa Komisję do zadbania o uwzględnienie aspektu płci i podejścia przekrojowego w celu zwalczania wielorakich form dyskryminacji kobiet i dziewcząt z niepełnosprawnościami; nalega, aby gromadzić dane segregowane według kryterium płci w celu zidentyfikowania form dyskryminacji krzyżowej z wielu przyczyn jednocześnie względem kobiet i dziewcząt z niepełnosprawnościami we wszystkich obszarach objętych konwencją stambulską i w stosownych przypadkach; wzywa Komisję do przedstawienia skonsolidowanego wniosku dotyczącego strategii w sprawie niepełnosprawności na okres po roku 2020 oraz do przyjęcia skutecznych środków ukierunkowanych na rodziny, społeczności, specjalistów i instytucje i zapobiegających przemocy wobec kobiet i dzieci z niepełnosprawnościami, a także molestowaniu seksualnemu i nadużyciom; wzywa Unię Europejską i wszystkie państwa członkowskie do ratyfikowania konwencji stambulskiej;

16. apeluje, aby w strategii na okres po 2020 r. opracowano międzyinstytucjonalną strukturę nadzoru jej wdrażania, korzystając z procedur określonych w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽³²⁾; podkreśla, że punkty kontaktowe ds. osób niepełnosprawnych i znajdujących się w trudnej sytuacji powinny być obecne we wszystkich instytucjach i agencjach UE, przy czym centralny punkt kontaktowy powinien znajdować się w Sekretariacie Generalnym Komisji; podkreśla, że punkty takie powinny wspierać odpowiedni międzyinstytucjonalny mechanizm koordynacji wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych w instytucjach i agencjach UE; podkreśla, że należy stworzyć międzyinstytucjonalny mechanizm umożliwiający współpracę między Komisją, Parlamentem i Radą, w ramach którego na początku każdej kadencji odbywałoby się spotkanie przewodniczących tych instytucji; podkreśla w związku z tym, że instytucje UE jako organy administracji publicznej mają przestrzegać wszystkich aspektów Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;

17. wzywa Komisję do przygotowania strategii na okres po 2020 r. w bliskiej i regularnej współpracy z osobami niepełnosprawnymi, reprezentującymi je członkami rodzin i organizacjami przedstawicielskimi, a także do zapewnienia ścisłej współpracy Komisji z państwami członkowskimi w celu wdrożenia, monitorowania i oceny tej strategii; podkreśla, że w tym celu konieczne jest odpowiednie finansowanie i budowanie zdolności;

⁽³²⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

18. wzywa Komisję, by dokonywała przeglądu strategii co 3 lata i jasno określiła przy tym rolę unijnych ram monitorowania Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych oraz systematycznie i aktywnie angażowała w taki przegląd osoby z niepełnosprawnościami i ich organizacje przedstawicielskie (zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym);

19. podkreśla, że należy stale monitorować wdrażanie Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych; apeluje o

a) gromadzenie – dzięki prawnie określonym gwarancjom – solidnych, zdezagregowanych danych, podzielonych według rodzaju niepełnosprawności, wieku, płci oraz innych czynników istotnych dla monitorowania postępów we wdrażaniu Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych i dla usuwania przeszkód napotykanym przez osoby z niepełnosprawnościami w korzystaniu z przysługujących im praw;

b) o przeznaczenie odpowiednich zasobów na unijne ramy monitorowania Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, aby umożliwić wypełnianie określonych w niej zadań w niezależny i odpowiedni sposób;

c) utworzenie elastycznego mechanizmu, który mógłby stanowić zachętę do optymalnego wdrażania Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, jak np. nagroda Access City;

d) odpowiednie inicjatywy na szczeblu krajowym;

20. wzywa Komisję do zapewnienia, by strategia na okres po 2020 r. propagowała gwarantowany dostęp osób z niepełnosprawnościami do zatrudnienia, szkolenia zawodowego, edukacji włączającej, wysokiej jakości i przystępnych cenowo usług opieki zdrowotnej, usług cyfrowych oraz zajęć sportowych; wzywa Komisję do zadbania o to, by strategia ta zawierała środki gwarantujące racjonalne usprawnienia w miejscu pracy; podkreśla, że strategia powinna zawierać przepis, zgodnie z którym osoby niepełnosprawne muszą otrzymywać wynagrodzenie na takim samym poziomie jak pracownicy bez niepełnosprawności, oprócz innych środków mających na celu wyeliminowanie wszelkich form dyskryminacji; wzywa państwa członkowskie do dalszego rozwijania lub lepszego wdrażania środków promujących udział osób z niepełnosprawnościami w rynku pracy oraz do uznawania osób niepełnosprawnych pracujących w zakładach pracy chronionej za pracowników na mocy prawa i zagwarantowania, że należy im się taka sama ochrona socjalna jak innym pracownikom; wzywa Komisję do zachęcania do opracowywania ram jakości staży oraz do promowania i rozwijania możliwości szkolenia poprzez przyuczanie do zawodu osób z niepełnosprawnościami; apeluje do Komisji o uwzględnianie w przyszłych sprawozdaniach najlepszych praktyk, aby umożliwić pracodawcom skuteczne wdrażanie przepisów dotyczących niepełnosprawności; wzywa Komisję do uznania, promowania i ochrony przedsiębiorstw sprzyjających włączeniu społecznemu w celu osiągnięcia stałego zatrudnienia osób z niepełnosprawnościami na rynku pracy; podkreśla potencjał przedsiębiorstw i organizacji gospodarki społecznej w ułatwianiu integracji zawodowej osób z niepełnosprawnościami; wzywa Komisję do zapewnienia ukierunkowanego wsparcia z Europejskiego Funduszu Społecznego na gospodarkę społeczną;

21. podkreśla, że podstawowe znaczenie ma zapewnienie osobom z niepełnosprawnościami wysokiego poziomu usług i pomocy; w związku z tym uważa, że konieczne jest określenie minimalnych norm na szczeblu UE w celu zagwarantowania spełnienia wszystkich potrzeb osób niepełnosprawnych;

22. wzywa Komisję do dokonania przeglądu dyrektywy w sprawie transgranicznej opieki zdrowotnej w celu dostosowania jej do Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, aby zagwarantować osobom z niepełnosprawnościami dostęp do wysokiej jakości i przystępnej cenowo transgranicznej opieki zdrowotnej;

23. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia osobom z niepełnosprawnościami dostępu do usług zdrowotnych uwzględniających aspekt płci, w tym do rehabilitacji związanej ze stanem zdrowia oraz, w stosownych przypadkach, do opieki długoterminowej;

24. uważa, że kobiety i dziewczęta z niepełnosprawnościami muszą mieć pełny dostęp do opieki medycznej zaspokajającej ich szczególne potrzeby, w tym do konsultacji ginekologicznych, badań lekarskich, usług planowania rodziny oraz odpowiednio dostosowanego wsparcia podczas ciąży; wzywa UE do uwzględnienia tych usług przy wdrażaniu strategii na okres po 2020 r.;

25. podkreśla, że osoby głuchoniewidome potrzebują dodatkowej opieki ze strony wykwalifikowanych specjalistów, a także tłumaczy-przewodników; wzywa państwa członkowskie do uznania biało-czerwonej laski za symbol głuchoniewidomego pieszego w celu zwiększenia widoczności osób głuchoniewidomych w ruchu drogowym;

26. wzywa Komisję do zadbania o to, by osoby pozbawione zdolności prawnej mogły korzystać ze wszystkich praw zapisanych w traktatach i przepisach Unii Europejskiej;

27. ubolewa, że obecna polityka europejska dotycząca praw dziecka nie obejmuje w wystarczającym stopniu kompleksowej, opartej na prawach strategii dla chłopców i dziewcząt z niepełnosprawnościami ani zabezpieczeń służących ochronie i propagowaniu ich praw;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

28. wzywa Komisję do poprawy dostępu dzieci znajdujących się w trudnej sytuacji do podstawowych usług i praw socjalnych (zwłaszcza do opieki zdrowotnej, edukacji, wczesnej edukacji i opieki nad dziećmi, żywności oraz mieszkania);

29. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby uczyniły z UE lidera w promowaniu praw osób z niepełnosprawnościami i aby promowały ratyfikację Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych w działaniach zewnętrznych; wzywa grupę zadaniową ekspertów Komisji pod nadzorem komisarzy do spraw równości do systematycznego uwzględniania praw osób z niepełnosprawnościami we wszystkich unijnych przepisach, decyzjach, strategiach politycznych i programach; wzywa do pełnej integracji perspektywy praw osób niepełnosprawnych we wszystkich aspektach europejskiego filaru praw socjalnych, w strategii na rzecz równouprawnienia płci, ze szczególnym uwzględnieniem walki z przemocą, w programie Erasmus + i gwarancji dla młodzieży, w mechanizmie sprawiedliwej transformacji, gwarancji dla dzieci, przyszłej zielonej księżyce w sprawie starzenia się, w europejskim semestrze oraz w polityce zagranicznej UE, a także podkreśla potrzebę ustanowienia gwarancji w zakresie praw osób z niepełnosprawnościami, aby pomagać im w znalezieniu zatrudnienia, stażu, pośrednictwie pracy czy dalszej edukacji; przypomina Komisji, by również monitorowała tę sytuację w instytucjach UE;

30. apeluje do Komisji o przygotowanie oceny wyzwań i naruszeń praw, jakich doświadczają osoby z niepełnosprawnością podczas pandemii COVID-19, środków przyjętych przez państwa członkowskie w odpowiedzi na pandemię oraz luk i niedociągnięć w ustawodawstwie; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji odpowiednich i konkretnych środków naprawczych i łagodzących w ramach strategii w sprawie niepełnosprawności na okres po 2020 r. w celu wyeliminowania takich niedociągnięć i zapobieżenia im w przyszłości; przypomina, że takie środki należy opracowywać na podstawie konsultacji z osobami z niepełnosprawnościami i członkami ich rodzin lub organizacjami je reprezentującymi, a także z siecią Parlamentu Europejskiego ds. Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;

31. wzywa grupę zadaniową ekspertów Komisji do ustanowienia i prowadzenia systematycznych konsultacji z osobami z niepełnosprawnościami i ich organizacjami przedstawicielskimi;

32. podkreśla, że prawa do samodzielnego życia i włączenia do wspólnoty są niezbędne do realizacji wielu innych praw zapisanych w Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, m.in. prawa do równości i niedyskryminacji, autonomii i wolności, zdolności do czynności prawnych i swobody przemieszczania się;

33. wzywa Komisję do aktywnego promowania przejścia z opieki instytucjonalnej lub segregującej na pomoc wspólnotową, w tym pomoc osobistą oraz (powszechne i dostosowane do indywidualnych potrzeb) usługi sprzyjające włączeniu społecznemu we wszystkich inicjatywach politycznych i narzędziach UE; wzywa Komisję do dopilnowania, aby ogólny postęp w deinstytucjonalizacji został ujęty jako jeden ze wskaźników w unijnej tablicy wskaźników społecznych;

34. apeluje do państw członkowskich o zwiększanie uczestnictwa dzięki przyspieszeniu procesu deinstytucjonalizacji w określonym czasie oraz zastąpieniu zastępczego dokonywania czynności prawnych przez wspieranie w czynnościach prawnych; wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by deinstytucjonalizacja nigdy nie prowadziła do bezdomności osób z niepełnosprawnościami z powodu braku odpowiedniego lub dostępnego miejsca zamieszkania;

35. wzywa Komisję do zajęcia zdecydowanego stanowiska, że ogólna dostępność powszechnych środowiskowych usług społecznych ma zasadnicze znaczenie dla przejścia od opieki instytucjonalnej do życia we wspólnocie;

36. apeluje do Komisji o promowanie swobody poruszania się osób z niepełnosprawnościami;

37. wzywa Komisję do opracowania działań na szczeblu UE w celu zapewnienia, by wszystkie osoby z niepełnosprawnościami mogły korzystać ze swobody przemieszczania się oraz możliwości pracy za granicą na równi z innymi osobami.

38. apeluje do Komisji o zapewnienie wykorzystywania funduszy UE zgodnie z Konwencją ONZ o prawach osób niepełnosprawnych oraz o dopilnowanie, by nie przeznaczano tych funduszy na budowę lub remonty placówek opieki instytucjonalnej lub jakichkolwiek innych ośrodków, które mogłyby się przekształcić w takie placówki, ani na przedsięwzięcia, które nie angażują w znaczący sposób osób z niepełnosprawnościami, reprezentujących je członków rodzin oraz organizacji przedstawicielskich; apeluje do Komisji o nieinwestowanie w struktury niedostępne dla osób z niepełnosprawnościami;

39. apeluje do Komisji o dopilnowanie, by nie przeznaczano funduszy UE na nieetyczne badania, przymusową sterylizację lub działania naruszające prawa reprodukcyjne osób z niepełnosprawnościami;

40. apeluje do Komisji o uznanie, że osoby z niepełnosprawnościami intelektualnymi i psychospołecznymi są szczególnie narażone na podejścia i zabiegi eksperymentalne, które nie mają solidnych podstaw naukowych i mogą wyrządzać poważną szkodę;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

41. nalega, aby w ramach funduszy UE dążono do promowania dostępnych środowisk, usług, praktyk i urzędzeń sprzyjających włączeniu społecznemu dzięki opieraniu się na projektowaniu uniwersalnym i sprzyjaniu deinstytucjonalizacji oraz aby zdecydowanie wspierano pomoc osobistą i samodzielne życie; wzywa Komisję do promowania inicjatyw dbających o to, by usługi wsparcia finansowane z funduszy UE zaspokajały potrzeby osób z niepełnosprawnościami; podkreśla, że należy aktywnie inwestować fundusze w badania nad rozwojem lepszych i bardziej przystępnych cenowo technologii wspomagających dla osób z niepełnosprawnościami; wzywa do aktywnej edukacji osób z niepełnosprawnościami, reprezentujących je członków rodzin i organizacji przedstawicielskich we wszystkich programach finansowanych przez UE;

42. wzywa Europejski Trybunał Obrachunkowy do zbadania, czy korzyści płynące z projektów finansowanych przez Unię Europejską docierają do osób z niepełnosprawnościami;

43. wzywa Komisję do dopilnowania, by wszystkie projekty i infrastruktura wspierane z funduszy UE w państwach trzecich były dostępne dla osób z niepełnosprawnościami i by je angażowały oraz by inwestowano fundusze UE we wdrażanie i w monitorowanie Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych oraz w budowanie potencjału organizacji osób z niepełnosprawnościami;

44. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby strategia UE i działania państw członkowskich były w pełni zgodne z celami zrównoważonego rozwoju i Agendą ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, stanowiącą globalne ramy działania w zakresie zrównoważonego rozwoju, równości, włączenia społecznego i obejmujące niepełnosprawność jako zagadnienie horyzontalne w celach zrównoważonego rozwoju nr 4, 8, 10, 11 i 17;

45. domaga się, by Komisja odgrywała rolę lidera w realizowaniu w sposób uwzględniający osoby z niepełnosprawnościami celów zrównoważonego rozwoju w działaniach zewnętrznych, niezależnie od nowej europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności, w drodze przyjęcia jasnego, przejrzystego i włączającego planu działania na rzecz osiągnięcia tych celów;

46. z zadowoleniem przyjmuje niedawno przyjętą dyrektywę w sprawie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym rodziców i opiekunów, a w szczególności wprowadzenie urlopu opiekuńczego w wymiarze pięciu dni roboczych w ciągu roku; wzywa państwa członkowskie do szybkiego wdrożenia dyrektywy i zachęca je do wykroczenia poza określone w niej minimalne wymogi, w tym poprzez wprowadzenie prawa do płatnego urlopu ojcowskiego, rodzicielskiego i opiekuńczego; zachęca ponadto państwa członkowskie do wprowadzenia dalszych ustaleń dotyczących urlopu opiekuńczego, ojcowskiego i rodzicielskiego oraz elastycznej organizacji pracy, dostosowanych do konkretnych potrzeb rodziców znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji, na przykład rodziców z niepełnosprawnościami lub rodziców dzieci z niepełnosprawnościami lub przewlekle chorych; wzywa wszystkie państwa członkowskie do zapewnienia wystarczającego wsparcia – zarówno finansowego, jak i profesjonalnego – dla osób opiekujących się niepełnosprawnymi członkami rodziny mieszkającymi w tym samym domu; podkreśla, że fakt, iż osoby te muszą zajmować się swoimi krewnymi, ma często negatywny wpływ na ich życie rodzinne i zawodowe i może prowadzić do wykluczenia i dyskryminacji;

47. wzywa Komisję do stworzenia mechanizmów koordynacji przenoszenia i dostosowywania świadczeń i usług na rzecz osób z niepełnosprawnościami między państwami członkowskimi oraz do rozszerzenia projektu pilotażowego unijnej karty osoby niepełnosprawnej na wszystkie państwa członkowskie, rozszerzając go poza kulturę i sport, a także do zapewnienia pełnego przestrzegania we wszystkich państwach członkowskich unijnej karty parkingowej dla osób niepełnosprawnych; podkreśla, że takie środki mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia osobom z niepełnosprawnościami w całej UE możliwości dostępu do wsparcia z tytułu niepełnosprawności bez konieczności dokonywania odrębnych ocen w każdym państwie członkowskim; wzywa państwa członkowskie do uznania w swoim ustawodawstwie konkretnych rodzajów niepełnosprawności (jak np. głuchota) w celu uwzględnienia i zaspokojenia wynikających z nich szczególnych potrzeb;

48. wzywa Komisję do promowania strukturalnego angażowania osób z niepełnosprawnościami, reprezentujących ich członków rodzin i organizacji przedstawicielskich we wszystkie fazy podejmowania decyzji zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym oraz do finansowania budowania zdolności organizacji osób z niepełnosprawnościami, aby umożliwić im strukturalny udział w podejmowaniu wszystkich dotyczących ich decyzji; wzywa Komisję do opracowania inicjatyw promujących upominanie się osób z niepełnosprawnościami o swoje prawa oraz ich udział w życiu politycznym, a także wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia inicjatyw w tym zakresie;

49. wzywa Komisję do promowania lepszej koordynacji usług wsparcia między państwami członkowskimi oraz stworzenia punktów kontaktowych we wszystkich państwach członkowskich, aby informować obywateli UE z niepełnosprawnościami o ich prawach socjalnych i przysługujących im usługach wsparcia;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

50. wzywa Komisję do stworzenia, we współpracy z sektorem prywatnym, portalu gromadzącego w jednym miejscu informacje o wszystkich instrumentach wspierających optymalny udział społeczny osób z niepełnosprawnościami;
51. przypomina o prawie osób z niepełnosprawnościami do odpowiedniego poziomu życia i ochrony socjalnej, zwłaszcza pomocy finansowej i opieki wyręczającej; wzywa Komisję do dopilnowania, by europejska strategia w sprawie niepełnosprawności 2030 obejmowała konkretne działania mające na celu promowanie włączających systemów zabezpieczenia społecznego w całej UE, które gwarantowałyby osobom z niepełnosprawnościami dostęp do świadczeń i usług przez całe życie; apeluje do państw członkowskich o określenie minimalnego poziomu ochrony socjalnej dla osób niepełnosprawnych, który gwarantowałby im odpowiedni standard życia;
52. wzywa Komisję i Radę do wykorzystania zalecenia Rady w sprawie dostępu do ochrony socjalnej⁽³³⁾ oraz wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (COM(2016)0815), aby zapewnić wszystkim obywatelom UE dostęp do usług pomocy socjalnej na obszarze całej Unii Europejskiej; uważa, że działania te są zgodne z zaleceniem Komitetu ONZ do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych;
53. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przygotowania szeroko zakrojonej kampanii z udziałem osób z niepełnosprawnościami, reprezentujących je członków rodzin i organizacji przedstawicielskich, dostępnej w przystępnych formatach, w tym w wersji łatwej do czytania, oraz narodowych językach migowych; podkreśla, że celem tej kampanii powinno być zwiększenie wiedzy o Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, prawach i potrzebach osób z niepełnosprawnościami, a także barierach jakie napotyka; apeluje do podmiotów odpowiedzialnych za ochronę i egzekwowanie praw osób z niepełnosprawnościami w społeczeństwie o promowanie, koordynowanie i tworzenie materiałów edukacyjnych, które mogą być wykorzystywane przez państwa członkowskie do propagowania pozytywnego nastawienia do osób z niepełnosprawnościami i poprawy ich integracji w społeczeństwie;
54. apeluje do UE i państw członkowskich o finansowanie szkoleń dotyczących zasady niedyskryminacji, w tym dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie, dyskryminacji krzyżowej i racjonalnych usprawnień, kierowanych do osób z niepełnosprawnościami, organizacji przedstawicielskich, związków zawodowych, federacji pracodawców i urzędników służby cywilnej oraz oferowanych przez takie osoby i instytucje;
55. wzywa wszystkie państwa członkowskie do wspierania i zwiększania prestiżu pracy społecznej (tj. pracowników socjalnych i osób działających w sektorze usług socjalnych);
56. wzywa Komisję do stworzenia jasnego mechanizmu odpowiedzialności, kontroli i sankcji w odniesieniu do jej strategii;
57. wzywa państwa członkowskie do pilnego zajęcia się problemem bezdomności przez przyjęcie długoterminowych, zintegrowanych strategii skupiających się na zapewnieniu zakwaterowania, na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, oraz do uznania szczególnie ryzyka, na jakie narażone są osoby z niepełnosprawnościami, w tym osoby ze spektrum autyzmu;
58. wzywa państwa członkowskie, by potwierdziły zaangażowanie w promowanie, ochronę oraz zapewnienie wszystkim osobom z niepełnosprawnościami pełnego i równego korzystania ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności, w tym prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu i prawa do głosowania w wyborach zgodnie z art. 12 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, oraz by wspierały poszanowanie przyrodzonej godności tych osób dzięki wdrażaniu strategii na okres po 2020 r i ścisłemu monitorowaniu jej wdrażania przy znaczącym zaangażowaniu osób z niepełnosprawnościami, reprezentujących je członków rodzin lub organizacji przedstawicielskich oraz we współpracy z władzami, partnerami społecznymi i społeczeństwem obywatelskim na szczeblu UE, krajowym oraz lokalnym, a ponadto wzywa do przydzielenia odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych na realizację tej strategii;
59. wzywa wszystkie państwa członkowskie do opracowania krajowych strategii w sprawie niepełnosprawności, aby propagować uwzględnianie problematyki równego traktowania osób z niepełnosprawnościami oraz do zajęcia się kwestią wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;
60. wzywa państwa członkowskie do opracowania krajowych strategii uwzględniających najlepsze praktyki innych państw członkowskich mające na celu poprawne wdrożenie Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;
61. wzywa Unię Europejską oraz wszystkie państwa członkowskie do ratyfikowania protokołu fakultatywnego do Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;
62. wzywa państwa członkowskie, by złożyły sprawozdanie z wdrażania europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności;
63. wzywa państwa członkowskie do złożenia sprawozdania o działaniach podjętych w związku z zaleceniami krajowymi wydanymi przez Komitet ds. Praw Osób z Niepełnosprawnościami po dokonaniu oceny wdrożenia Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;

⁽³³⁾ Dz.U. C 387 z 15.11.2019, s. 1.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

64. podkreśla znaczenie jak najszybszego osiągnięcia porozumienia; wzywa Radę do przełamania impasu w celu znalezienia pragmatycznego rozwiązania i przyjęcia bez dalszej zwłoki horyzontalnej dyrektywy antydyskryminacyjnej UE złożonej przez Komisję w 2008 r. i zatwierdzonej przez Parlament; uważa, że jest to warunek wstępny, aby zapewnić skonsolidowane i spójne unijne ramy prawne chroniące przed dyskryminacją ze względu na religię i światopogląd, niepełnosprawność, wiek i orientację seksualną poza miejscem zatrudnienia; zauważa, że nie należy akceptować żadnych nieuzasadnionych ograniczeń zakresu stosowania dyrektywy; uważa, że kluczowym elementem jest też konsolidacja ram prawnych UE w zakresie zwalczania przestępstw z nienawiści, zważywszy że podobne przestępstwa są powszechne także w środowisku pracy;

65. zaleca UE strukturalne włączenie europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności do procesu europejskiego semestru;

66. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, rządów i parlamentom państw członkowskich i krajów kandydujących, Agencji Praw Podstawowych UE, Trybunałowi Obrachunkowemu, Komitetowi Regionów i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu w celu przekazania parlamentom i radom na poziomie niższym niż krajowy, Radzie Europy i Organizacji Narodów Zjednoczonych;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0158

Polityka konkurencji – sprawozdanie roczne za 2019 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie polityki konkurencji – sprawozdanie roczne za 2019 r. (2019/2131(INI))

(2021/C 362/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności art. 101–109,
- uwzględniając stosowne zasady, wytyczne, rezolucje, konsultacje społeczne, komunikaty i dokumenty Komisji dotyczące konkurencji,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 15 lipca 2019 r. dotyczące polityki konkurencji za rok 2018 (COM(2019)0339) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji opublikowany w tym samym dniu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 31 stycznia 2019 r. w sprawie sprawozdania rocznego dotyczącego polityki konkurencji Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając pismo przewodniczącej elekt Ursuli von der Leyen z dnia 10 września 2019 r. określające zadania Margrethe Vestager i do niej skierowane,
- uwzględniając odpowiedzi udzielone pisemnie i ustnie przez kandydatkę na komisarza Margrethe Vestager w ramach wysłuchania w Parlamencie Europejskim w dniu 8 października 2019 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji – Zawiadomienie Komisji w sprawie odzyskiwania pomocy państwa niezgodnej z prawem i z rynkiem wewnętrznym (2019/C 247/01), ⁽²⁾
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1 z dnia 11 grudnia 2018 r. mającą na celu nadanie organom ochrony konkurencji państw członkowskich uprawnień w celu skuteczniejszego egzekwowania prawa i zapewnienia należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150 z 20 czerwca 2019 r. w sprawie propagowania sprawiedliwości i przejrzystości dla użytkowników biznesowych korzystających z usług pośrednictwa internetowego ⁽⁴⁾;
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 grudnia 2019 r. w sprawie sprawozdania Komisji z dnia 15 lipca 2019 r. dotyczącego polityki konkurencji za rok 2018,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 5 grudnia 2019 r. w sprawie sprawozdania Komisji z dnia 15 lipca 2019 r. dotyczącego polityki konkurencji za rok 2018,
- uwzględniając raport ekspertów wysokiego szczebla Komisji Europejskiej z dnia 4 kwietnia 2019 r. pt. „Polityka konkurencji w erze cyfrowej”,
- uwzględniając wstępną opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia 26 marca 2014 r. pt. „Prywatność i konkurencyjność w erze dużych zbiorów danych: powiązania między ochroną danych, prawem konkurencji i ochroną konsumentów w gospodarce cyfrowej” oraz opinię 8/2016 Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia 23 września 2016 r. w sprawie spójnego egzekwowania praw podstawowych w erze dużych zbiorów danych,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0062.

⁽²⁾ Dz.U. C 247 z 23.7.2019, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 11 z 14.1.2019, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 186 z 11.7.2019, s. 57.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- uwzględniając oświadczenie Europejskiej Rady Ochrony Danych z dnia 29 sierpnia 2018 r. w sprawie wpływu koncentracji gospodarczej na ochronę danych,
 - uwzględniając pismo ministrów gospodarki i finansów Francji, Niemiec, Włoch i Polski z dnia 4 lutego 2020 r. do komisarz Margrethe Vestager, a także wspólny dokument Austrii, Czech, Estonii, Finlandii, Łotwy, Litwy, Luksemburga, Malty, Holandii, Polski, Portugalii, Słowacji, Słowenii, Szwecji i Szwecji opracowany w ramach przygotowań do nadchodzącego posiedzenia Rady Europejskiej w marcu 2020 r.,
 - uwzględniając propozycję Francji, Niemiec i Polski z dnia 4 lipca 2019 r. dotyczącą modernizacji europejskiej polityki konkurencji,
 - uwzględniając raport Europejskiej Organizacji Konsumentów z 2019 r. pt. „The Role of Competition Policy in Protecting Consumers' Well-being in the Digital Era” [Rola polityki konkurencji w ochronie dobrobytu konsumentów w erze cyfrowej],
 - uwzględniając decyzję Komisji z dnia 7 stycznia 2019 r. o przedłużeniu stosowania siedmiu zestawów zasad pomocy państwa UE (inicjatywa na rzecz unowocześnienia polityki w dziedzinie pomocy państwa na lata 2014–2020) do końca 2022 r. oraz przeprowadzeniu ocen w tym okresie,
 - uwzględniając konkluzje Rady z 22 marca i 27 maja 2019 r.,
 - uwzględniając oświadczenie 18 państw członkowskich z 6. Ministerialnej Konferencji Przyjaciół Przemysłu z dnia 18 grudnia 2018 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie strategicznego forum ds. ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania pt. „Strengthening strategic value chains for a future-ready EU industry” [Wzmocnienie strategicznych łańcuchów wartości na potrzeby unijnego przemysłu przyszłości],
 - uwzględniając przeprowadzaną obecnie rewizję wytycznych w sprawie horyzontalnych porozumień kooperacyjnych,
 - uwzględniając konsultacje społeczne na temat rozporządzeń horyzontalnych w sprawie wyłączeń grupowych,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 19 czerwca 2019 r. pt. „W kierunku europejskich ram prawnych dostosowanych do przedsiębiorstw gospodarki społecznej”,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając opinie przedstawione przez Komisję Handlu Międzynarodowego oraz Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi,
 - uwzględniając pismo przesłane przez Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A9-0022/2020),
- A. mając na uwadze, że konkurencja i skuteczne egzekwowanie polityki konkurencji musi przynosić korzyści wszystkim obywatelom UE, zwłaszcza osobom mającym słabą pozycję konsumentką, a jednocześnie wspierać innowacje i uczciwą konkurencję między przedsiębiorstwami działającymi na jednolitym rynku, w szczególności przez zapewnienie małym i średnim przedsiębiorstwom (MŚP) możliwości konkurowania na sprawiedliwych zasadach;
- B. mając na uwadze, że polityka konkurencji musi być dostosowana do wyzwań cyfrowych, ekologicznych, geopolitycznych, przemysłowych i społecznych oraz musi być zgodna z priorytetami określonymi w Europejskim Zielonym Ładzie i z celami porozumienia paryskiego, aby zapewnić równe warunki działania we wszystkich sektorach jako podstawę społecznej gospodarki rynkowej UE, przy jednoczesnym uwzględnieniu przedsiębiorstw gospodarki społecznej;
- C. mając na uwadze, że globalna współpraca w dziedzinie egzekwowania reguł konkurencji pomaga unikać niespójności w stosowanych środkach zaradczych i skutkach egzekwowania prawa, a także pozwala przedsiębiorcom zmniejszyć koszty przestrzegania przepisów;
- D. mając na uwadze, że w przypadku szybko zmieniających się rynków cyfrowych polityka konkurencji może w niektórych przypadkach być zbyt powolna i w związku z tym może być nieskuteczna, jeśli chodzi o zaradzenie systemowym niedoskonałościom rynku i przywrócenie konkurencji; mając na uwadze, że uzupełniające regulacje ex ante i monitorowanie mogą przyczynić się do zapewnienia bardziej skutecznego nadzoru;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- E. mając na uwadze, że europejskie organy ochrony konkurencji powinny w takim samym stopniu zwracać uwagę na niedostateczne egzekwowanie przepisów na rynkach cyfrowych, jak te rynki zwracają uwagę na nadmierne egzekwowanie;
- F. mając na uwadze, że podstawowym celem unijnej polityki konkurencji jest zapobieganie zakłóceniom konkurencji, aby zachować integralność rynku wewnętrznego i chronić konsumentów;
- G. mając na uwadze, że ostatnie skandale dotyczące danych, dochodzenia i dowody pokazały, w jaki sposób dane osobowe są gromadzone, wykorzystywane i sprzedawane stronom trzecim przez platformy oraz w jaki sposób dominujące platformy i przedsiębiorstwa technologiczne systematycznie śledzą konsumentów w internecie;

Rola polityki konkurencji w erze zglobalizowanych rynków

1. wskazuje, że w zglobalizowanym świecie współpraca międzynarodowa ma kluczowe znaczenie dla skutecznego egzekwowania prawa konkurencji; wzywa Komisję do dalszego zwiększenia wpływu unijnej polityki konkurencji na świecie, przede wszystkim przez kontynuację dialogu i zacieśnienie współpracy z USA, Chinami, Japonią i innymi państwami trzecimi za pomocą, jeżeli to możliwe, umów o współpracy drugiej generacji, które umożliwiają skuteczniejszą wymianę informacji między organami ochrony konkurencji; popiera aktywny udział Komisji i krajowych organów ochrony konkurencji w Międzynarodowej Sieci Konkurencji; zachęca Komisję, aby stale dążyła do włączenia reguł konkurencji (obejmujących również pomoc państwa) do unijnych umów o wolnym handlu i Światowej Organizacji Handlu (WTO) w celu zapewnienia wzajemnego poszanowania uczciwej konkurencji; z ubolewaniem odnotowuje negatywny wpływ paraliżu w ramach Organu Rozstrzygania Sporów WTO na Komisję;
2. wzywa Komisję, by opracowała narzędzia ułatwiające kontrolowanie bezpośrednich inwestycji zagranicznych we wszystkich państwach członkowskich, zadbała o szybkie wdrożenie mechanizmu monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych, a także zaproponowała narzędzie wzmacniające obecny mechanizm, dbając jednocześnie o to, by Unia Europejska pozostała otwartym i atrakcyjnym miejscem dla takich inwestycji; zwraca uwagę Komisji na fakt, że przedsiębiorstwa w państwach trzecich korzystają z preferencyjnego traktowania na rynku krajowym, co może zakłócać konkurencję przy inwestowaniu w jednolity rynek;
3. apeluje do Komisji o zagwarantowanie wzajemności w stosunkach z państwami trzecimi w obszarze zamówień publicznych, pomocy państwa i polityki inwestycyjnej, w tym o uwzględnienie kwestii dumpingu socjalnego i ekologicznego; przypomina o potrzebie otwarcia rynków zamówień publicznych w państwach trzecich, do których jeszcze nie ma dostępu; wzywa Komisję do dążenia do tego, by kluczowe państwa trzecie, takie jak Chiny, przystąpiły do Porozumienia WTO w sprawie zamówień publicznych, i by w tym celu przedstawiła akceptowalną wstępną ofertę; podkreśla, że wszelkie instrumenty mające na celu poprawę otwarcia rynków międzynarodowych, takie jak międzynarodowy instrument zamówień publicznych UE, które mają zostać sfinalizowane do 2021 r., muszą unikać dodatkowej biurokracji i nowych zakłóceń na rynku, które mają niekorzystny wpływ na przedsiębiorstwa w UE;
4. wzywa Komisję do zagwarantowania uczciwej konkurencji między Unią Europejską a Wielką Brytanią po opuszczeniu UE przez ten kraj, aby zapewnić równe warunki działania i uniknąć dumpingu;
5. w pełni popiera realizację ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania (IPCEI), takich jak europejski sojusz na rzecz baterii; wzywa Komisję do dalszego wspierania ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania w dziedzinie technologii przełomowych, a także do uproszczenia procedur i złagodzenia wymogów związanych z tymi projektami, tak aby kwalifikowały się do tego miana także mniejsze przemysłowe projekty badawcze;
6. przypomina, że Komisja powinna stosować środki kontroli pomocy państwa w równym stopniu do podmiotów z UE i spoza UE, aby uniknąć asymetrii względem zagranicznych konkurentów i zwrócić większą uwagę na przedsiębiorstwa państwowe z siedzibą za granicą, które są dotowane przez swoje rządy w sposób zakazany przez unijne przepisy dotyczące jednolitego rynku w odniesieniu do podmiotów z UE; wzywa Komisję, by przyjrzała się niedawnej propozycji rządu holenderskiego i przeanalizowała możliwość dodania do prawa konkurencji UE filaru dającego Komisji odpowiednie narzędzia dochodzeniowe w przypadku przedsiębiorstw, które uznane zostaną za uczestniczące w działaniach „zakłócających”, gdyż otrzymują dotacje rządowe, lub za osiągające nadmierne zyski dzięki dominującej pozycji rynkowej w państwie pochodzenia, na przykład przez wprowadzenie do przepisów UE w sprawie zamówień publicznych systemu kontroli pomocy państwa względem przedsiębiorstw z państw trzecich;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

7. ponownie zwraca się do Komisji o zbadanie, czy możliwe zakłócenia konkurencji, zwłaszcza między MŚP a korporacjami wielonarodowymi, wynikają z programu zakupów w sektorze przedsiębiorstw;

8. wzywa Komisję do przyjęcia bardziej przyjaznego podejścia do silnej polityki przemysłowej UE, aby zapewnić i utrzymać wysoki poziom konkurencyjności na rynkach światowych; podkreśla, że Komisja i państwa członkowskie powinny promować i wspierać unijne projekty o strategicznym znaczeniu oraz usuwać bariery i przeszkody, aby umożliwić powstawanie innowacyjnych unijnych liderów w konkretnych priorytetowych sektorach dla UE, przy jednoczesnym poszanowaniu niezależnego stosowania reguł konkurencji gwarantujących równe warunki działania; wyjaśnia, że podejście to nie powinno negatywnie wpływać na interesy MŚP i konsumentów i powinno koncentrować się na przejściu na bardziej zrównoważoną gospodarkę, konkurencyjnym unijnym sektorze danych i infrastrukturze cyfrowej, np. na rozwoju sieci 5G;

9. wzywa Komisję do skorzystania z okazji, jaką jest przegląd wytycznych w sprawie horyzontalnych porozumień kooperacyjnych, aby stworzyć bardziej elastyczne ramy i zwiększyć pewność prawa dla przedsiębiorstw; wzywa Komisję do przekazywania informacji osobom odpowiedzialnym za projekty kooperacyjne o określonej skali w sposób bardziej terminowy i skuteczny oraz do umożliwienia zadawania nowych pytań w ramach dobrowolnej przyspieszonej procedury notyfikacyjnej;

10. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji, określone w komunikacie z 9 grudnia 1997 r. ⁽⁵⁾, do przeglądu definicji rynku właściwego w celu uwzględnienia długofalowej wizji obejmującej wymiar światowy, cyfryzację i potencjalną przyszłą konkurencję; wzywa Komisję, aby nadal opierała swoje analizy na solidnych zasadach gospodarczych i prawnych, kierując się zasadami proporcjonalności i sprawiedliwości proceduralnej podczas analizy nowych rodzajów rynków;

11. podkreśla, że równe warunki działania w skali międzynarodowej w ramach wielostronnego systemu handlowego opartego na zasadach i pozostawiającego państwom swobodę prowadzenia własnej polityki mają kluczowe znaczenie dla Europy, w tym dla przedsiębiorstw europejskich, a zwłaszcza MŚP, jak również dla pracowników i konsumentów europejskich; uważa, że przyczynia się to do pobudzenia zrównoważonego rozwoju gospodarczego, zapewnienia stabilnego i przewidywalnego środowiska, zwiększenia konkurencyjności i wzajemności, ochrony i tworzenia godnych miejsc pracy w UE i państwach trzecich oraz zapewnienia wysokich standardów pracy i ochrony środowiska, ponieważ coraz większa liczba miejsc pracy zależy od globalnych łańcuchów wartości; w związku z tym podkreśla potrzebę zwiększenia przejrzystości, zrównoważoności i odpowiedzialności przedsiębiorstw w globalnych łańcuchach wartości, a ponadto wzywa UE, aby rozważyła m.in. wprowadzenie przepisów dotyczących obowiązkowej należytej staranności w globalnych łańcuchach wartości, co jest niezbędne, by osiągnąć wspomniany cel;

12. w świetle coraz szerszej debaty wzywa Komisję do pogodzenia unijnych reguł konkurencji, polityki przemysłowej i handlu międzynarodowego, co musi iść w parze ze zrównoważonym rozwojem i poszanowaniem środowiska naturalnego; podkreśla szczególną potrzebę finansowania badań naukowych, które stanowią podstawę innowacji i rozwoju europejskich przedsiębiorstw i sektorów przemysłu oraz kluczowy czynnik pobudzający handel i konkurencyjność;

13. podkreśla, że MŚP odgrywają kluczową rolę w handlu międzynarodowym i wedle szacunków odpowiadają za 30 % wywozu towarów z UE do reszty świata ⁽⁶⁾; uważa, że rynek wewnętrzny pozostaje zdecydowanie najważniejszym rynkiem dla MŚP; przypomina, że polityka handlowa i polityka konkurencji UE powinny wspierać tworzenie środowiska handlowego sprzyjającego MŚP, aby pomóc im w radzeniu sobie z coraz poważniejszymi wyzwaniami związanymi z wchodzeniem na nowe rynki i umożliwić konkurowanie za pomocą własnych osiągnięć, oraz że należy przy tym rozważyć unowocześnienia definicji MŚP w UE, w szczególności w drodze uwzględnienia kryteriów jakościowych;

14. w pełni popiera wysiłki Komisji podejmowane w kontekście trwającej reformy WTO, w tym jej Organu Apelacyjnego, zmierzające do aktualizacji i zapewnienia skutecznego egzekwowania zasad wielostronnych dotyczących dotacji lub inicjatyw sektorowych w celu odpowiedniego rozwiązania kwestii dotacji na szczeblu międzynarodowym, ze szczególnym uwzględnieniem dotacji dla przemysłu, przedsiębiorstw państwowych i wymuszonych transferów technologii, oraz w celu przeciwdziałania nieukierunkowanym na rynek strategiom politycznym i praktykom państw trzecich; wzywa Komisję do pełnego zaangażowania Parlamentu i państw członkowskich w tym obszarze;

⁽⁵⁾ Dz.U. C 372 z 9.12.1997, s. 5.

⁽⁶⁾ https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/International_trade_in_goods_by_enterprise_size

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

15. podkreśla, że skuteczne egzekwowanie postanowień umów handlowych dotyczących zrównoważonego rozwoju ma istotne znaczenie dla zapewnienia uczciwej konkurencji oraz przestrzegania norm środowiskowych i społecznych; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie kryteriów środowiskowych i społecznych w ramach reformy środków antysubsydyjnych i antydumpingowych. uważa, że w związku z trwającą reformą WTO można by rozważyć ewentualne włączenie do przepisów WTO precyzyjnych i podlegających jurysdykcji sądów podstawowych norm MOP, aby przyczynić się do zapewnienia równych szans w skali światowej;

16. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje trwające negocjacje wielostronne WTO w sprawie handlu elektronicznego oraz wzywa do opracowania całościowego i ambitnego zestawu przepisów służących rozwiązaniu problemu barier w handlu elektronicznym, zagwarantowaniu, że przedsiębiorstwa będą mogły konkurować na całym świecie na równych warunkach, oraz zwiększeniu zaufania konsumentów do środowiska online bez uszczerbku dla europejskich norm ochrony danych; podkreśla, że UE powinna odgrywać wiodącą rolę w tych międzynarodowych negocjacjach i prowadzić ściśle konsultacje z udziałem Parlamentu Europejskiego, państw członkowskich oraz zainteresowanych stron, w tym społeczeństwa obywatelskiego;

17. podkreśla, że dostęp do rynku wewnętrznego UE powinien być uzależniony od zachowania zgodności z normami sanitarnymi, fitosanitarnymi i środowiskowymi; apeluje do Komisji o zadbanie o to, by unijna polityka handlowa i polityka konkurencji nie podważały poszanowania norm społecznych i ekologicznych UE i nie hamowały rozwoju bardziej ambitnych norm;

18. wzywa Komisję do odpowiedniego przeanalizowania i zbadania rynków zamówień publicznych państw trzecich, z którymi zostały zawarte (lub są negocjowane) umowy o wolnym handlu, w celu wynegocjowania jak najlepszych warunków dostępu dla przedsiębiorstw europejskich;

19. wzywa Komisję do koordynowania niezbędnych działań zaangażowanych dyrekcji generalnych – DG ds. Handlu i DG ds. Konkurencji, aby reguły konkurencji i ich wdrażanie gwarantowały przedsiębiorstwom europejskim uczciwą konkurencję na rynkach państw trzecich i odwrotnie;

20. wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na znaczenie ustanawiania norm uczciwej konkurencji na szczeblu międzynarodowym; nalega, by UE wzmocniła swoje wielostronne podejście do ustanawiania norm, w szczególności w kontekście Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej (ISO) i Międzynarodowej Komisji Elektrotechnicznej (IEC); ostrzega przed nacjonalizacją podejść do ustanawiania norm, szczególnie w kontekście chińskiej inicjatywy „jeden pas i jeden szlak” oraz innych strategii na rzecz poprawy sieci połączeń; w tym kontekście wzywa Komisję do powołania koordynatora wysokiego szczebla ds. polityki normalizacyjnej;

21. podkreśla znaczenie uwzględniania perspektywy płci zarówno na szczeblu wielostronnym, jak i dwustronnym, w tym włączania rozdziałów dotyczących płci do umów handlowych oraz opracowania środków uwzględniających aspekt płci (np. dopilnowania, by w ocenach skutków *ex ante* i *ex post* uwzględniano wpływ polityki i umów handlowych UE na kwestie płci), w celu pobudzenia konkurencji i wspierania wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu;

Konkurencja na miarę ery cyfrowej

22. zwraca się do Komisji o przegląd przepisów dotyczących fuzji i przejęć, wzmocnienie działań antymonopolowych oraz uwzględnienie efektów władzy rynkowej i sieciowej związanych zarówno z danymi osobowymi, jak i finansowymi; w szczególności apeluje do Komisji, by na podstawie swoich wytycznych w sprawie art. 102 TFUE uznała kontrolę nad takimi danymi za wskaźnik odpowiadający istnieniu władzy rynkowej; zwraca się do Komisji, by wyciągnęła wnioski z połączenia Facebooka i WhatsAppa i odpowiednio dostosowała swoje kryteria; proponuje w związku z tym, aby każda fuzja na rynku dotycząca takich danych podlegała uprzedniemu nieformalnemu zgłoszeniu;

23. apeluje do Komisji o przegląd pojęcia „nadużycia pozycji dominującej” oraz doktryny „infrastruktury kluczowej”, aby zapewnić ich przydatność w erze cyfrowej; sugeruje przeprowadzenie szerszej analizy władzy rynkowej pod kątem tworzenia konglomeratów i selekcyjonowania informacji, aby walczyć z nadużywaniem pozycji dominującej przez duże podmioty i brakiem interoperacyjności; apeluje do Komisji o przeprowadzenie konsultacji z zainteresowanymi stronami, aby odzwierciedlić zmiany w gospodarce cyfrowej, w tym jej wielostronny charakter;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

24. apeluje do Komisji, by w ramach trwającej oceny rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw rozważyła rewizję wartości progowych na potrzeby przeglądu połączeń, aby uwzględnić między innymi takie czynniki jak liczba konsumentów, których dana sprawa dotyczy, oraz wartość powiązanych transakcji⁽⁷⁾;

25. apeluje do Komisji, by w ramach prowadzonej obecnie oceny rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw oceniła wyższe poziomy koncentracji wynikające z horyzontalnego charakteru aktywów będących w posiadaniu dużych spółek zarządzania aktywami, oraz by w związku z tym rozważyła przyjęcie wytycznych w sprawie stosowania art. 101 i 102 TFUE;

26. odnotowuje, że na kilku konkretnych rynkach danych finansowych (np. handlu akcjami, ratingów, benchmarków) oligopolistyczna koncentracja może prowadzić do nadużywania pozycji dominującej przez dostawców względem inwestorów i konsumentów danych finansowych; apeluje do Komisji o podjęcie stanowczych działań przeciwko takim nadużyciom pozycji dominującej, które są szkodliwe dla płynności rynków finansowych i stoją w sprzeczności z celem zrównoważonego rozwoju;

27. podkreśla, że choć wiele start-upów powstaje w nadziei na zakup przez większe firmy, to wykupowanie start-upów przez podmioty dominujące, w tym duże platformy i przedsiębiorstwa technologiczne, może hamować innowacje i zagrażać niezależności; wzywa Komisję i krajowe organy ochrony konkurencji do zbadania praktyk takich przejęć i ich wpływu na konkurencję, zwłaszcza w odniesieniu do „zabójczych przejęć”, o których mowa w sprawozdaniu ekspertów wysokiego szczebla z 4 kwietnia 2019 r. zatytułowanym „Polityka konkurencji w erze cyfrowej”; wzywa Komisję do przeprowadzenia badania dotyczącego odwrócenia ciężaru dowodu na mocy niemieckiej ustawy o cyfryzacji („GWB-Digitalisierungsgesetz”) opublikowanej w październiku 2019 r.;

28. zwraca się do Komisji, by oceniła możliwość narzucenia bardziej wymagających systemów dostępu do danych, w tym interoperacyjności danych, w szczególności w przypadkach, w których dostęp do danych otwiera rynki wtórne dla usług pomocniczych lub gdy dane są w posiadaniu wyłącznie spółek dominujących;

29. podkreśla, że niektóre podmioty, które korzystają z podwójnego statusu platformy i dostawcy, nadużywają swojej pozycji, aby narzucać konkurentom niesprawiedliwe warunki, niezależnie od tego, czy działają online, czy offline; wzywa Komisję, aby przyjrzała się zjawisku faworyzowania przez firmy własnych produktów i usług i aby wyegzekwowała niezbędne przepisy i wykorzystała niezbędne instrumenty względem podmiotów, które stosują taką praktykę; apeluje do Komisji o dokonanie oceny możliwości nakładania obowiązków regulacyjnych ex ante w przypadkach, gdy prawo konkurencji nie wystarcza do zapewnienia kontestowalności tych rynków, by uniknąć utrudniania dostępu konkurentom oraz zadbać o to, by powstające wąskie gardła nie były utrwalane przez monopolizację przyszłych innowacji;

30. zauważa, że Komisja rozważa potrzebę ukierunkowanych regulacji ex ante w odniesieniu do konkretnych problemów systemowych, które mogą pojawić się na rynkach cyfrowych; apeluje w związku z tym do Komisji o wprowadzenie scentralizowanego systemu monitorowania rynku ex ante (z uwzględnieniem wyników oceny skutków), aby wyposażyć unijne i krajowe organy ochrony konkurencji i organy regulacyjne w niezbędne środki służące anonimowemu gromadzeniu danych, tak by móc sprawniej i odpowiednio wcześniej wykrywać niedoskonałości rynku, a także – w stosownych przypadkach – wprowadzić ukierunkowane regulacje, gdy stosowane praktyki nabierają wymiaru systemowego;

31. zwraca się zatem do Komisji, by wskazała kluczowe podmioty na rynku cyfrowym oraz opracowała zestaw wskaźników w celu zdefiniowania ich systemowego charakteru; podkreśla, że można by rozważyć następujące wskaźniki: nadużywanie praktyk niektórych rozbudowanych sieci, kontrolowanie znacznej ilości niemożliwych do powielenia danych, nieunikniona sytuacja na wielowymiarowym rynku lub zdolność uczestnika do samodzielnego definiowania reguł rynkowych;

32. zwraca uwagę Komisji na przejęcia cyfrowych operatorów danych (m.in. danych dotyczących zdrowia, danych finansowych i edukacyjnych) przez zagranicznych monopolistów oraz na związane z tym zagrożenia dla prywatności, które wykraczają daleko poza negatywne skutki dla konkurencji; wzywa Komisję do uwzględnienia tych aspektów w przyszłej europejskiej strategii dotyczącej danych oraz do zbadania krzyżowego wykorzystywania danych, kiedy to dane pochodzące z jednej usługi wykorzystuje się do rozszerzenia oferty platform o nowe usługi;

(7) Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

33. z zadowoleniem przyjmuje europejską strategię w zakresie danych, przedstawioną przez Komisję 19 lutego 2020 r., której celem jest zwiększenie wykorzystania danych z korzyścią dla konsumentów i przedsiębiorstw; popiera wyrażony przez Komisję zamiar stanowienia prawa w zakresie wykorzystywania danych i dostępu do nich; podkreśla znaczenie ochrony danych osobowych konsumentów oraz tego, w jaki sposób są one przekazywane, dla zwiększenia bezpieczeństwa i zaufania konsumentów; podkreśla, że konsumenci muszą mieć pewność, że ich dane pozostają bezpieczne, co oznacza, że należy nadać priorytet współpracy w zakresie bezpieczeństwa danych we wszystkich obszarach; podkreśla, że klauzula dotycząca niesprzedawania danych osobowych stronom trzecim bez zgody osoby, której dane dotyczą, powinna również stanowić kluczowy element tej strategii;

34. podkreśla, że choć platformy pośredniczące pełnią ważną funkcję w zapewnianiu dostępności usług internetowych dla konsumentów, niektóre nadużywają swojej uprzywilejowanej pozycji, przyjmując rolę „selekcjonerów”, w tym w zamkniętych ekosystemach i na internetowych platformach handlowych; apeluje do Komisji, by w polityce konkurencji zwróciła szczególną uwagę na tych „selekcjonerów” oraz by jak najszybciej zakończyła prowadzone postępowania wyjaśniające;

35. wzywa Komisję do zwiększenia swobody wyboru konsumentów, wzmocnienia roli Sieci Europejskich Centrów Konsumentckich (ECC-Net) i przeprowadzenia badania dotyczącego potrzeby istnienia organu UE ds. konsumentów; zauważa w tym kontekście, że polityka konkurencji polega nie tylko na zapewnianiu uczciwych cen dla konsumentów, ale również na zapewnianiu jakości, różnorodności i innowacyjności;

36. podkreśla, że w interesie Unii Europejskiej leży posiadanie paneuropejskich systemów płatniczych; wzywa Komisję do wspierania inicjatyw prowadzących do tego celu i do zwrócenia uwagi, że ich sukces zależy zarówno od innowacyjnego charakteru systemu dla konsumentów i przedsiębiorstw, jak i od wykonalności modelu biznesowego, na jakim się on opiera;

Skuteczność instrumentów polityki konkurencji

37. podkreśla, że kary pieniężne mogą mieć wpływ na reputację karanych przedsiębiorstw; zwraca jednak uwagę, że nawet surowe kary finansowe często nie wywierają wystarczającego skutku odstraszającego i mogą ostatecznie zostać przeniesione na konsumentów; apeluje do Komisji, aby skorzystała również z alternatywnych środków zaradczych o charakterze behawioralnym oraz, w razie potrzeby, strukturalnym, w celu zapewnienia pełnej skuteczności polityki konkurencji UE; podkreśla, że nakaz zaniechania naruszenia powinien mieć o wiele bardziej imperatywny charakter w przyszłych środkach zaradczych;

38. przypomina, że nadużywanie pozycji rynkowej może mieć miejsce nawet wówczas, gdy produkty lub usługi są dostarczane bezpłatnie; uważa, że przekazywanie danych prywatnych osobom trzecim do celów marketingowych lub handlowych często odbywa się bez odpowiedniej zgody konsumenta, gdyż alternatywne rozwiązania dotyczące wymiany danych często nie są zapewniane; uważa, że w gospodarce cyfrowej koncentracja danych w małej liczbie przedsiębiorstw skutkuje niedoskonałościami rynku, nadmierną pogonią za rentą ekonomiczną oraz blokowaniem nowych podmiotów wchodzących na rynek;

39. przypomina, że dla zapewnienia konkurencyjnych warunków w obrębie jednolitego rynku cyfrowego szczególne znaczenie ma rynek wyszukiwania online; z ubolewaniem zauważa, że jedna z wyszukiwarek internetowych, mająca ponad 92-procentowy udział w rynku wyszukiwania online w większości europejskich państw członkowskich, stała się „selekcjonerem” internetu; domaga się, by dane na temat ostatnich dziewięciu lat wdrażania działań antymonopolowych przekazane przez wszystkie zainteresowane strony zostały pilnie wykorzystane do oceny, czy zaproponowane środki zaradcze przynoszą prawdziwe korzyści konsumentom, użytkownikom internetu i przedsiębiorstwom internetowym w perspektywie długoterminowej; apeluje do Komisji o rozważenie, jako jednej z możliwości długoterminowego zapewnienia uczciwej i skutecznej konkurencji na europejskim rynku cyfrowym, przedstawienia wniosku mającego na celu oddzielenie wyszukiwarek internetowych – zgodnie z rezolucją Parlamentu z 27 listopada 2014 r. w sprawie wspierania praw konsumentów na jednolitym rynku cyfrowym⁽⁸⁾ – od ich usług komercyjnych, aby położyć kres status quo;

40. podkreśla powolność postępowań antymonopolowych, na przykład w sprawie Google Shopping, w porównaniu z szybko zmieniającym się rynkiem cyfrowym; podkreśla szkodliwe skutki takiej sytuacji oraz ryzyko finansowe i strukturalne, z jakim dla niektórych podmiotów wiąże się wszczynanie długich i kosztownych postępowań; podkreśla, że trzeba przestrzegać należytych procedur, wzywa jednak Komisję do skorzystania z przyspieszonych procedur w postępowaniach antymonopolowych oraz do znalezienia nowych zachęt, takich jak program łagodzenia kar, aby zwiększyć współpracę przedsiębiorstw w zakresie wykrywania karteli w całej UE;

⁽⁸⁾ Dz.U. C 289 z 9.8.2016, s. 65.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

41. podkreśla potrzebę regularnego analizowania możliwości zastosowania środków tymczasowych w celu powstrzymania wszelkich praktyk, które poważnie zaszkodziłyby konkurencji; wzywa Komisję do obniżenia kryteriów odnoszących się do tych środków przy zachowaniu gwarancji praworządności, aby uniknąć wszelkich nieodwracalnych szkód; apeluje do Komisji o przegląd komunikatu w sprawie środków zaradczych⁽⁹⁾ z uwzględnieniem zmian i rozwoju sektora cyfrowego na przestrzeni ostatnich lat;

42. z zadowoleniem przyjmuje nieprzerwane starania Komisji w dążeniu do zwalczania nadużyć ze strony dużych platform; apeluje do Komisji o ponowne przeanalizowanie przypadków, w których zaproponowane środki naprawcze okazały się wyraźnie nieskuteczne w przywracaniu konkurencji na rynku, jak w przypadku Google Shopping; podkreśla, że wobec braku celowych, skutecznych i sprawdzonych wcześniej w danym przedsiębiorstwie behawioralnych środków naprawczych konieczne może być całkowite strukturalne oddzielenie ogólnych usług wyszukiwania od specjalistycznych, w tym lokalnych; podkreśla, że w porównaniu ze strukturalnymi środkami zaradczymi środki behawioralne mogą oszczędzać czas i ograniczać możliwość wyeliminowania z rynku konkurentów podczas przedłużających się dyskusji na temat zbycia;

43. wskazuje, że Komisja powinna przydzielić odpowiednie zasoby, aby móc skutecznie egzekwować reguły konkurencji UE; odnotowuje potrzebę zapewnienia szczegółowej wiedzy eksperckiej, zwłaszcza w kwestiach zyskujących na znaczeniu, takich jak dominujące pozycje platform internetowych czy sztuczna inteligencja;

44. apeluje do Komisji o wydanie wytycznych w sprawie interpretacji „znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji”, o której mowa w rozporządzeniu w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, tak aby w przypadkach łączenia przedsiębiorstw Komisja nie zwracała uwagi jedynie na ceny, produkty i innowacje, ale także na koszty społeczne i środowiskowe takich transakcji w świetle zasad TFUE, a w szczególności na ochronę środowiska;

45. apeluje do Komisji o uzyskanie informacji na temat nowej usługi rachunku bieżącego, którą będą oferować konsumentom niektóre z największych przedsiębiorstw technologicznych na świecie w nadchodzących latach; wzywa Komisję, aby ze szczególną uwagą obserwowała ich wejście na ten nowy cyfrowy rynek finansowy, zwłaszcza pod kątem ogromnych ilości danych, jakie będą one gromadzić od konsumentów, i ich potencjalnego wykorzystania;

Reguły konkurencji wspierające Europejski Zielony Ład

46. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu i zawarte w nim cele ukierunkowane na wspieranie racjonalnego pod względem kosztów przejścia na neutralność klimatyczną do 2050 r. oraz stopniowe odchodzenie od paliw kopalnych; popiera zobowiązanie do dokonania przeglądu wytycznych UE w sprawie pomocy państwa do 2021 r. z myślą o odzwierciedleniu tych celów;

47. popiera przegląd wytycznych Komisji dotyczących pomocy państwa we wszystkich odpowiednich sektorach, takich jak transport, w tym transport lotniczy i morski, zgodnie z celami Europejskiego Zielonego Ładu, poprzez zastosowanie zasady sprawiedliwej transformacji i uznanie uzupełniającej roli rządów państw członkowskich w zakresie wspierania inwestycji w dekarbonizację i czystą energię, przy jednoczesnym zapewnieniu równych warunków działania i braku zakłóceń na rynku; wzywa Komisję do zbadania, w kontekście przeglądu dyrektywy w sprawie opodatkowania energii⁽¹⁰⁾, czy obecne zwolnienia podatkowe powodują nieuczciwe międzysektorowe warunki konkurencji; wzywa Komisję do zbadania, czy zwolnienie z podatku paliwa lotniczego prowadzi do zakłócenia konkurencji, które przynosi korzyści sektorowi lotnictwa;

48. apeluje do Komisji, by w ramach nadchodzącego przeglądu wytycznych w sprawie pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska i energii przewidziała większą elastyczność pomocy udzielanej na rzecz produkowanej przez obywateli energii ze źródeł odnawialnych, zgodnie z zobowiązaniami klimatycznymi UE;

49. podkreśla, że Komisja powinna zapobiegać wszelkim ewentualnym negatywnym skutkom ubocznym w przypadkach, w których duże przedsiębiorstwa wykorzystują pomoc państwa przyznaną z tytułu „ekologizacji” firmy na inne cele, takie jak wzmacnianie swojej dominującej pozycji w danym sektorze;

50. apeluje do Komisji o zapewnienie dalszych wytycznych oraz ram wspomagających dla dalszych inwestycji w efektywność energetyczną i renowację budynków, a także rozbudowę źródła energii, projekty hybrydowe i magazynowanie energii elektrycznej;

⁽⁹⁾ Dz.U. C 267 z 22.10.2008, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

51. podkreśla w tym względzie, że aby Europejski Zielony Ład odniósł sukces, europejscy producenci zrównoważonych produktów i usług muszą dostrzec płynące z niego korzyści oraz nie mogą napotykać nieuczciwej konkurencji ze strony przedsiębiorstw w państwach trzecich;

52. zauważa, że Europejski Zielony Ład musi zapewniać spójność polityki w dziedzinie rolnictwa, działań na rzecz klimatu, ochrony środowiska i handlu;

Polityki sektorowe

53. wzywa Komisję do bardziej systematycznego prowadzenia badań w sektorach istotnych dla życia codziennego obywateli, takich jak zdrowie, mobilność, reklamy internetowe, energia, turystyka (w tym monitorowanie limitów cenowych platform online oferujących noclegi), kultura, usługi finansowe i płatnicze oraz media, w erze cyfrowej, przy zachowaniu wysokich standardów UE;

54. apeluje do Komisji o uznawanie występowania krajowych monopolii i oligopolii za sygnał świadczący o potencjalnym istnieniu słabości na jednolitym rynku lub barier dla uczciwej konkurencji;

55. wzywa Komisję do przeprowadzenia wstępnego badania na temat koncentracji własności mediów w Europie, między innymi w kontekście zjawiska wykupu europejskich dostawców usług medialnych przez przedsiębiorstwa wielonarodowe;

56. ponownie zaznacza, że do udzielania pośredniej pomocy państwa wykorzystuje się czasem podatki, co tworzy nierówne warunki konkurencji na rynku wewnętrznym; apeluje do Komisji o aktualizację istniejących wytycznych dotyczących koncepcji pomocy państwa w celu zadbania o to, by państwa członkowskie nie udzielały pomocy państwa w formie korzyści podatkowych; wyraża ubolewanie z powodu nadużywania interpretacji indywidualnych prawa podatkowego i z zadowoleniem przyjmuje niedawne wyroki Sądu potwierdzające, że analiza przez Komisję interpretacji indywidualnej z punktu widzenia pomocy państwa nie stanowi harmonizacji podatkowej; wskazuje, że interpretacje opracowywane przez Komisję są często podważane w sądach, w związku z czym muszą być starannie przygotowywane; podkreśla, że Komisja powinna mieć dostęp do informacji wymienianych między organami podatkowymi państw członkowskich, aby lepiej wykrywać naruszenia reguł konkurencji; wzywa do przyjęcia wniosku w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB) i publicznej sprawozdawczości w podziale na kraje;

57. apeluje do Komisji o przeanalizowanie możliwości nakładania kar finansowych na państwa naruszające zasady pomocy państwa;

58. wzywa Komisję do sprawnego przeprowadzenia analizy rozbieżności między zasadami dotyczącymi pomocy państwa w obszarze pomocy na likwidację a systemem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonym w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków⁽¹⁾ (BRRD), a także do dokonania odpowiednich zmian w komunikacie w sprawie sektora bankowego z dnia 30 lipca 2013 r.⁽²⁾, między innymi w świetle ostatnich przypadków, z uwzględnieniem konieczności ochrony podatników;

59. apeluje do Komisji, aby dokładnie przyjrzała się sprawom, które mogą mieć wpływ na konkurencję i które dotyczą sektora bankowego w niektórych państwach członkowskich, gdzie konsumenci zmagają się obecnie z wysokimi stopami procentowymi⁽³⁾ i brakiem przejrzystości w kredytowaniu z powodu potencjalnej koncentracji własności w sektorze bankowym, co może prowadzić do nieuczciwych praktyk przy udzielaniu kredytów hipotecznych;

60. wzywa Komisję do przeprowadzenia w ujęciu rocznym ponownej oceny, czy wymogi dotyczące stosowania art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE w sektorze finansowym są w dalszym ciągu spełnione;

61. wzywa ponadto Komisję, aby przeprowadziła szczegółowe dochodzenie i zaproponowała dalsze środki w celu rozwiązania problemu quasi-monopolu „wielkiej czwórki” – firm zajmujących się audytem największych spółek giełdowych, takie jak oddzielenie audytu od usług doradztwa oraz ustanowienie obowiązkowych „wspólnych kontroli”, aby umożliwić firmom spoza „wielkiej czwórki” rozwinięcie zdolności potrzebnych do kontroli największych spółek;

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190.

⁽²⁾ Dz.U. C 216 z 30.7.2013, s. 1.

⁽³⁾ https://data.worldbank.org/indicator/FR.INR.LNDP?locations=RO&most_recent_value_desc=false

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

62. wzywa Komisję do zagwarantowania uczciwej konkurencji i większej przejrzystości praktyk handlowych platform internetowych, w tym supermarketów i hipermarketów, aby zapewnić producentom unijnym uczciwe warunki i ceny za ich produkty; wzywa Komisję, aby kontynuowała szczegółową analizę zasięgu i wpływu porozumień nabywców, dotyczących zarówno strategii cenowych, jak i niecenowych, na ekonomiczne funkcjonowanie łańcucha dostaw produktów rolnych i spożywczych, ze szczególnym uwzględnieniem wpływu na drobnych dostawców i rolników; ubolewa nad faktem, że sprzedaż ze stratą nie znajduje się na liście praktyk zakazanych na szczeblu UE; podkreśla, że strategia „od pola do stołu” i unijne prawo konkurencji muszą uznawać istotny wkład producentów surowców w dostarczanie wysokiej jakości żywności i dostarczanie społeczeństwu dóbr publicznych;

63. apeluje o bardziej przejrzyste, elastyczne i przewidywalne stosowanie reguł konkurencji wobec producentów i organizacji producentów, aby zwiększyć pewność prawa; wzywa w związku z tym Komisję do przeprowadzenia oceny wdrożenia rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynków⁽¹⁴⁾ i doprecyzowania przepisów tego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do wyjątków od reguł konkurencji przyznawanych niektórym umowom i praktykom rolników stowarzyszonych; zachęca do tworzenia większej liczby organizacji producentów, gdyż jest to sposób na wzmocnienie pozycji rolników, skuteczne negocjowanie cen i eliminowanie zakłóceń równowagi sił w łańcuchu dostaw żywności;

64. apeluje do Komisji o zwolnienie ze stosowania zasad pomocy państwa szczególnych środków podatkowych wprowadzonych przez państwa członkowskie w celu zachęcenia rolników do dobrowolnych oszczędności z myślą o skutecznym radzeniu sobie z coraz większymi zagrożeniami dla klimatu i zdrowia oraz kryzysami gospodarczymi; z zadowoleniem przyjmuje zakończenie przeglądu rozporządzenia w sprawie pomocy de minimis⁽¹⁵⁾, które pomoże rolnikom stawić czoła wyzwaniom związanym z klimatem, jednocześnie zapobiegając zakłóceniom na rynku; podkreśla szczególną potrzebę jasnych wytycznych dla sektora rolnictwa ze względu na wymogi środowiskowe i wymogi dotyczące zrównoważonego rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje trwającą ocenę adekwatności pakietu na rzecz unowocześnienia polityki w dziedzinie pomocy państwa z 2012 r. oraz trwający przegląd rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych w rolnictwie⁽¹⁶⁾;

65. wzywa Komisję, by oceniła stosowanie i sprecyzowała zakres art. 209 rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku, jeśli chodzi o odstępstwa od reguł konkurencji w odniesieniu do niektórych porozumień i praktyk rolników stowarzyszonych, by dać zainteresowanym większą jasność i pewność prawa w stosowaniu tego artykułu, a Komisji – większą elastyczność w jego stosowaniu;

66. uznaje znaczenie organizacji międzybranżowych w łańcuchu, które służą jako platforma dialogu, badań i rozwoju, najlepszych praktyk i przejrzystości rynku;

67. apeluje o zwiększenie roli organizacji międzybranżowych z myślą o promowaniu bardziej zrównoważonych stosunków w łańcuchu żywnościowym i popiera rozszerzenie klauzuli o podziale wartości, tak by obejmowała wszystkie podmioty, a nie tylko pierwszego nabywcę, zgodnie z projektem sprawozdania w sprawie nowej wspólnej organizacji rynków produktów rolnych w przyszłej reformie wspólnej polityki rolnej (WPR), przyjętym w kwietniu 2019 r. przez Komisję Rolnictwa Parlamentu Europejskiego;

68. domaga się wprowadzenia wyraźnego automatycznego odstępstwa od art. 101 TFUE przyznanego zgodnie z art. 210 rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku w oparciu o zasady konieczności i proporcjonalności, które pozwoliłoby rolniczym organizacjom międzybranżowym wykonywać zadania powierzone im na mocy rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku z myślą o realizacji celów wyznaczonych w art. 39 TFUE;

69. wzywa Komisję, by dbała o szybkie uruchamianie przepisów art. 222 rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku w obliczu poważnych zakłóceń równowagi na rynku;

70. z zadowoleniem przyjmuje sukces środków zarządzania podażą, którymi na wniosek organizacji producentów, organizacji międzybranżowych i grup podmiotów gospodarczych objęto sery i szynki wysokiej jakości; apeluje o rozszerzenie przepisów rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku zezwalających na wprowadzenie zasad kontroli podaży na wszystkie produkty objęte chronioną nazwą pochodzenia (ChNP) lub chronionym oznaczeniem geograficznym (ChOG), by osiągnąć większą równowagę między podażą a popytem;

⁽¹⁴⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. L 352 z 24.12.2013, s. 1.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 213 z 8.9.2009, s. 9.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

71. zwraca się do Komisji o nawiązanie ze wszystkimi zainteresowanymi stronami dialogu na temat funkcjonowania łańcucha dostaw produktów rolnych i spożywczych oraz dostosowanie unijnej polityki konkurencji do ostatnich zmian w otoczeniu handlowym;

72. wyraża zadowolenie z powodu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/633 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w relacjach między przedsiębiorstwami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych⁽¹⁷⁾, która stanowi ważny pierwszy krok w kierunku zapewnienia równych zasad działania różnych podmiotów i przywrócenia równowagi siły przetargowej w łańcuchu dostaw żywności; wzywa państwa członkowskie do bezzwłocznej transpozycji tej dyrektywy, a Komisję do uważnego monitorowania postępów w transpozycji i wspierania wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi; zachęca państwa członkowskie do uznawania kolejnych nieuczciwych praktyk za zakazane i do podnoszenia standardów;

73. przypomina, że miała miejsce istotna restrukturyzacja pozioma i pionowa, która doprowadziła do dalszej konsolidacji w już skoncentrowanych branżach materiału siewnego, środków agrochemicznych, nawozów, genetyki zwierząt i maszyn rolniczych, a także w sektorach przetwórstwa i handlu detalicznego; wzywa Komisję, by przy ocenie połączeń w tych sektorach brała pod uwagę nie tylko ceny detaliczne, ale i inne skutki; podkreśla, że należy chronić interesy rolników, obywateli i środowiska UE za pomocą kompleksowej i całościowej oceny skutków (na poziomie gospodarstw rolnych) połączeń i przejść pomiędzy dostawcami środków produkcji rolnej, w tym producentami środków ochrony roślin;

74. uważa, że Komisja powinna nadal uważnie monitorować unijny rynek pestycydów i nasion, a także obserwować wpływ cyfryzacji na sektor rolnictwa;

75. wzywa Komisję, aby zgodnie ze swoim komunikatem z listopada 2017 r. w sprawie przyszłości rolnictwa i produkcji żywności utworzyła stałą unijną platformę informacyjną poświęconą narzędziom zarządzania ryzykiem, na której zainteresowane strony będą mogły wymieniać się najlepszymi praktykami, aby w ten sposób pomóc rolnikom radzić sobie z niepewnością dotyczącą klimatu, zmiennością rynku i innymi rodzajami ryzyka;

76. podkreśla, że duże różnice w płatnościach bezpośrednich blokują zrównoważone inicjatywy rolników na rzecz klimatu i środowiska oraz zakłócają konkurencję w UE; przypomina, że w dniach 7–8 lutego 2013 r. Rada Europejska zobowiązała się do 2020 r. zharmonizować płatności w całej UE;

77. zwraca uwagę na rosnącą liczbę protestów ze strony rolników i stwierdza, że jedną z ich obaw jest łączny wpływ umów o wolnym handlu (FTA) na unijny sektor rolno-spożywczy; zastanawia się, czy umowy te nie stawiają unijnych producentów produktów rolno-spożywczych w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej z uwagi na występujące w państwach trzecich różnice, jeśli chodzi o normy socjalne, zdrowotne, pracownicze, środowiskowe i dotyczące dobrostanu zwierząt; zwraca się zatem do Komisji, by jak najszybciej przedstawiła najnowsze sprawozdanie na temat łącznego wpływu obowiązujących i przyszłych umów handlowych, i apeluje o stosowanie zasad wzajemności i zgodności produktów rolnych oraz ochronę wrażliwych sektorów podczas przyszłych i trwających negocjacji handlowych przy jednoczesnym zapewnieniu wszystkich niezbędnych kontroli;

78. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie programu na rzecz jednolitego rynku, a w szczególności wspierane w jego ramach działania dotyczące łańcucha dostaw żywności, takie jak środki weterynaryjne i fitosanitarne mające na celu zwalczanie kryzysów związanych ze zdrowiem zwierząt i roślin; wzywa Radę i Parlament do szybkiego zakończenia negocjacji i przyjęcia rozporządzenia;

79. podkreśla, że należy w terminie zakończyć prace nad dwoma wnioskami Komisji dotyczącymi rozporządzeń przejściowych, aby uniknąć opóźnień i komplikacji, które mogłyby spowodować niestabilność rynku;

80. uważa, że DG AGRI powinna utrzymać wszelkie kompetencje związane ze stosowaniem art. 209 i 210 rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku, a także z pomocą państwa na rzecz rozwoju sektorów rolnictwa i leśnictwa oraz obszarów wiejskich, by w ten sposób zapewnić specjalistyczną wiedzę, która jest niezbędna do rozwiązywania problemów i koordynacji działań w tym obszarze ze względu na szczególny charakter tych sektorów i jest w pełni zgodna z celami i wsparciem udzielanym w ramach WPR;

⁽¹⁷⁾ Dz.U. L 111 z 25.4.2019, s. 59.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

81. apeluje do Komisji, aby przy stosowaniu zasad pomocy państwa, zwłaszcza w kontekście wysp i regionów odizolowanych, oddalonych lub peryferyjnych w UE, nadal zwracała szczególną uwagę na dostarczanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym; odnotowuje pewne trudności w stosowaniu zasad pakietu Almunii do niektórych usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, na przykład w sektorze usług pocztowych, którego misja publiczna może zgodnie z prawem UE być definiowana i organizowana na szczeblu krajowym;

82. przypomina o zapotrzebowaniu na plan działania na rzecz lepiej ukierunkowanej pomocy państwa, w szczególności w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, w tym do energetyki, transportu czy telekomunikacji;

83. ponawia apel o uznanie regionów górniczych za obszary objęte pomocą, tak by można było dostosować unijne zasady pomocy w sposób umożliwiający przyjęcie środków dotyczących niezbędnych zmian strukturalnych w oczekiwaniu na wyraźne zobowiązania ze strony przedsiębiorstw działających w tych regionach do podjęcia konkretnych działań w kierunku osiągnięcia neutralności emisyjnej oraz celów klimatycznych UE; przypomina, że działania te, podejmowane tradycyjnie w ramach społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, nie powinny być traktowane w sposób uprzywilejowany pod względem pomocy państwa;

84. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w ukierunkowanym przeglądzie ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych⁽¹⁸⁾ Komisja ujęła rozszerzenie zakresu tego systemu na projekty w ramach europejskiej współpracy terytorialnej (zwane także Interreg);

85. wyraża zaniepokojenie asymetrycznym traktowaniem operacji finansowanych z UE w zależności od tego, czy są one wspierane po stronie UE z zasobów polityki spójności, czy z innych funduszy lub programów UE takich jak „Horyzont 2020”, „Horyzont Europa” lub EFIS 2.0/InvestEU, zaproponowanym przez Komisję w ramach przeglądu ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych; uważa, że należy utrzymać równe warunki dla projektów, które mają bardzo podobny charakter, ale różne źródła finansowania, gdyż faworyzowałoby to określone systemy finansowania, wypierając jednocześnie inne;

Szersze uwzględnienie obywateli za pośrednictwem Parlamentu

86. apeluje, aby – bez zmiany traktatów – regularnie stosowano zwykłą procedurę ustawodawczą w polityce konkurencji, na wzór dyrektywy o roszczeniach odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji⁽¹⁹⁾ i dyrektywy ECN+;

87. apeluje do Komisji o składanie Parlamentowi regularnych sprawozdań z wdrażania i monitorowania umów o współpracy w dziedzinie konkurencji oraz z monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych; wzywa Komisję do utrzymania wysokich standardów przejrzystości;

88. podkreśla, że chce odgrywać większą rolę w kształtowaniu i rozwijaniu ogólnych ram polityki konkurencji; zwraca uwagę, że Parlament powinien być bardziej zaangażowany, w charakterze obserwatora, w działalność grup roboczych i grup ekspertów, takich jak Międzynarodowa Sieć Konkurencji, aby uzyskać lepszą wiedzę na ten temat i na bieżąco śledzić rozwój sytuacji, a tym samym być lepiej przygotowanym do roli współustawodawcy; wzywa Komisję do zaangażowania Parlamentu szczególnie przy opracowywaniu instrumentów prawa miękkiego, takich jak komunikaty i wytyczne;

89. zwraca się do Komisji o organizację forów wielosektorowych i międzyinstytucjonalnych z udziałem przemysłu, krajowych organów regulacyjnych, w tym organów ochrony danych, organizacji konsumenckich i innych interesariuszy, aby zlikwidować rozczłonkowanie w polityce konkurencji;

90. podkreśla, że obecny formularz skargi w sprawach dotyczących pomocy państwa wymaga podania wielu szczegółowych informacji o tym, kiedy przyznano pomoc państwa, których zwykli obywatele nie mogą znać; w związku z tym wzywa Komisję do uproszczenia tego formularza, aby umożliwić zwykłym obywatelom składanie skarg;

91. ubolewa nad brakiem informacji w trakcie prowadzonego przez Komisję postępowania wyjaśniającego w sprawie złożonych skarg; apeluje do Komisji o przekazywanie skarżącym potwierdzenia odbioru oraz o powiadamianie ich o rozpoczęciu postępowania wyjaśniającego, w tym o jego przewidywanym czasie trwania;

⁽¹⁸⁾ Dz.U. L 187 z 26.6.2014, s. 1.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. L 349 z 5.12.2014, s. 1.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

92. przypomina o znaczeniu koordynacji działań z krajowymi organami ochrony konkurencji i zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu oceny wdrażania dyrektywy ECN+; przypomina, że w załączniku do dyrektywy ECN+ Komisja stwierdziła, że „decyzje tymczasowe mogą być dla organów ochrony konkurencji podstawowym narzędziem zapewniającym brak naruszeń konkurencji w czasie trwania postępowania wyjaśniającego”; przypomina, że należy ocenić, czy istnieją możliwości uproszczenia przyjmowania decyzji tymczasowych w ramach Europejskiej Sieci Konkurencji w ciągu dwóch lat od daty transpozycji dyrektywy, aby organy ochrony konkurencji mogły skuteczniej reagować na zmiany na szybko ewoluujących rynkach;

93. wskazuje, że niezależność polityczna organów ochrony konkurencji ma ogromne znaczenie dla zapewnienia bezstronności i wiarygodności polityki konkurencji; uznaje, że zapobieganie zakłóceniom konkurencji wymaga publicznej kontroli działalności lobbingowej we wszystkich instytucjach UE; w związku z tym ponawia apel o ulepszenie unijnego rejestru służącego przejrzystości; nalega na prowadzenie bardziej regularnej wymiany poglądów z Komisją, zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym zawartym z Parlamentem; wzywa wiceprzewodniczącą wykonawczą ds. konkurencji do ścisłego kontaktu z komisją ECON i jej grupą roboczą ds. konkurencji, która jest właściwym miejscem do prowadzenia bardziej regularnego dialogu;

94. przypomina, że 8 października 2019 r., podczas wysłuchania potwierdzającego, wiceprzewodnicząca wykonawcza Komisji do spraw Europy na miarę ery cyfrowej zobowiązała się wyraźnie oddzielić tę politykę cyfrową od teki konkurencji;

Odpowiedzi udzielone w ramach polityki konkurencji na COVID-19

95. z zadowoleniem przyjmuje szybką reakcję Komisji w formie przyjęcia tymczasowych ram środków pomocy państwa, dwie poprawki do nich oraz warunki, jakie stwarzają one, aby zapewnić wsparcie przedsiębiorstwom dotkniętym kryzysem; wspiera Komisję i państwa członkowskie w stosowaniu pełnej elastyczności przewidzianej w tymczasowych ramach prawnych środków pomocy państwa podczas kryzysu związanego z COVID-19;

96. popiera stosowanie tymczasowych ram pomocy państwa tak długo, jak będzie to konieczne w okresie odnowy gospodarki; wzywa Komisję do dokonania w odpowiednim czasie oceny, czy wspomniane tymczasowe ramy należy w razie konieczności przedłużyć do końca 2020 r.;

97. z zadowoleniem przyjmuje warunki określone w drugiej poprawce do tymczasowych ram dotyczące dokapitalizowania pomocy dla przedsiębiorstw, w szczególności jeśli chodzi o zakaz wypłacania dywidend, skupu akcji własnych i przyznawania premii w odniesieniu do banków i innych przedsiębiorstw, a także zabezpieczenia przed wrogimi działaniami ze strony przedsiębiorstw, które otrzymały pomoc państwa, wobec innych przedsiębiorstw unijnych;

98. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że pomoc państwa przyznana bankom w ramach tymczasowych ram pomocy państwa zapewnia finansowanie gospodarki i przyczynia się do zapewnienia stabilności finansowej przy jednoczesnym prowadzeniu działalności w ramach solidnych ram prawnych określonych w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz w przepisach dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

99. podkreśla ryzyko zakłóceń na rynku i stworzenia nierównych warunków działania ze względu na rosnące różnice w poziomie wsparcia przyznawanego w ramach pomocy państwa przez państwa członkowskie; odnotowuje instrument wsparcia wypłacalności będący częścią planu odbudowy gospodarki Next Generation EU mający zaradzić zagrożeniom, jakie te różnice stwarzają dla integralności jednolitego rynku;

100. z zadowoleniem przyjmuje nadzwyczajne środki finansowe i pomoc państwa przeznaczone na wsparcie przedsiębiorstw i pracowników w ramach przeciwdziałania negatywnym skutkom gospodarczym pandemii; wzywa Komisję do określenia wspólnych minimalnych standardów w celu sprecyzowania wymogu, zgodnie z którym przedsiębiorstwa otrzymujące pomoc finansową muszą przestrzegać kryteriów z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego oraz przejrzystości podatkowej, aby uniknąć różnych kryteriów krajowych powodujących dalsze rozbieżności oraz pokazać, w jaki sposób otrzymane wsparcie publiczne służy dostosowaniu ich działalności do celów UE w zakresie klimatu i środowiska oraz porozumienia paryskiego; przypomina, że pomoc powinna być przyznawana wyłącznie na pokrycie strat wynikających z pandemii COVID-19; podkreśla, że pomoc państwa powinna być przyznawana wyłącznie przedsiębiorstwom, które borykają się z bezpośrednimi skutkami pandemii COVID-19, a nie przedsiębiorstwom, które znajdowały się już w trudnej sytuacji finansowej przed kryzysem; wzywa do zakazania dostępu do pomocy państwa lub pomocy finansowej przedsiębiorstwom zarejestrowanym w rajach podatkowych, jeżeli nie zobowiążą się do zmiany swojego zachowania;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

101. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie tymczasowych ram na potrzeby oceny kwestii antymonopolowych dotyczących współpracy między przedsiębiorstwami w odpowiedzi na pilne sytuacje wynikające z obecnej pandemii COVID-19; podkreśla, że Komisja wydała pierwsze od 2003 r. pismo o braku zastrzeżeń; podkreśla, że kryzys ten uwypuklił potrzebę szybkich i skutecznych rozwiązań w dynamicznym otoczeniu i podkreśla korzyści płynące z partycypacyjnego przeciwdziałania praktykom monopolistycznym i zapewniania pewności prawa dla przedsiębiorstw podejmujących współpracę biznesową w kluczowych sektorach strategicznych;

102. zważywszy na skutki pandemii, podkreśla potrzebę wzmocnienia odporności gospodarczej kluczowych sektorów europejskich poprzez pobudzenie ożywienia gospodarczego dzięki badaniom naukowym i innowacjom; wzywa Komisję do przyjęcia bardziej dynamicznego podejścia przy przeglądzie komunikatu z 1997 r. w sprawie definicji rynku, czyniąc kryteria innowacyjności kluczowym elementem odpowiedniej analizy rynku w zakresie europejskiej kontroli połączeń; wzywa Komisję, aby w ramach przeglądu adekwatności oceniła możliwość przyjęcia bardziej przyjaznego podejścia do umów o współpracy i porozumień badawczo-rozwojowych;

103. podkreśla, że pandemia sprawiła, iż przedsiębiorstwa narażone są na zagraniczne oferty kupna; zauważa, że kryzys związany z COVID-19 ujawnił braki w łańcuchach dostaw w UE i brak strategicznej suwerenności UE w takich dziedzinach, jak produkty medyczne lub żywność, a także konieczność ochrony krytycznych przedsiębiorstw i aktywów UE przed wrogimi przejęciami przeprowadzanymi przez duże dominujące podmioty;

104. podkreśla, że sprawą najwyższej wagi jest zwiększenie wysiłków UE na rzecz zdecydowanego zwalczania nieuczciwej konkurencji i wrogich zachowań ze strony zagranicznych przedsiębiorstw państwowych lub przedsiębiorstw powiązanych z rządem wobec najsłabszych europejskich przedsiębiorstw, które walczą o przetrwanie spowolnienia gospodarczego związanego z pandemią COVID-19, ponieważ takie zachowanie ma na celu przejęcie kontroli nad kluczowymi europejskimi technologiami, infrastrukturą i wiedzą fachową; wzywa w związku z tym Komisję do natychmiastowego zaproponowania tymczasowego zakazu przejmowania przedsiębiorstw europejskich przez zagraniczne przedsiębiorstwa państwowe lub przedsiębiorstwa powiązane z rządem z państw trzecich;

105. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy platform mediów społecznościowych mające na celu zwalczanie fałszywych informacji i rozpowszechnianie za pośrednictwem tych platform oficjalnych informacji Światowej Organizacji Zdrowia na temat pandemii COVID-19; ostrzega jednak przed tymi platformami, które już przed kryzysem miały bardzo znaczącą pozycję rynkową; popiera apel Komisji, aby w ramach przyszłego wniosku ramowego dotyczącego regulacji ex ante przeprowadzić badanie na temat wywierających istotne efekty sieciowe platform, które działają w charakterze selekcyjnera informacji, pod warunkiem że nie doprowadzi to do dalszych opóźnień; wzywa Komisję, aby zakazała platformom mikrotargetowania reklam oraz zapewniła użytkownikom większą przejrzystość; popiera współpracę pozaeuropejskich podmiotów liczących się na rynku systemów operacyjnych w smartfonach przy opracowywaniu aplikacji do śledzenia kontaktów; wzywa Komisję, aby dopilnowała, żeby gromadzenie danych nie umocniło jeszcze bardziej władzy rynkowej kilku dominujących podmiotów;

106. podkreśla, że pandemia COVID-19 stwarza zagrożenie dla istnienia bezprecedensowej liczby przedsiębiorstw w całej UE i spowodowała ogromny wzrost stopy bezrobocia; wzywa Komisję, aby oceniła, czy stosowana aktualnie koncepcja obrony upadającego przedsiębiorstwa jest odpowiednia do potrzeb wynikających z obecnego kryzysu; jest głęboko przekonany, że polityka konkurencji i polityka przemysłowa mogą wspólnie przyczynić się do budowy suwerenności Europy w zrównoważony sposób; z zadowoleniem przyjmuje strategię Komisji dotyczącą polityki przemysłowej;

107. docenia sprawną i skuteczną pracę Komisji podczas kryzysu związanego z COVID-19; podkreśla, że ze względu na wyjątkowe okoliczności znaczną część zasobów ludzkich trzeba było przesunąć, aby monitorować pomoc państwa; apeluje o więcej informacji na temat aktualnego stanu zasobów kadrowych w Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji oraz jego zmian w bieżącej kadencji;

108. wzywa Komisję, aby lepiej informowała Parlament o toczących się pracach, w szczególności o zmianie definicji rynku właściwego i przeglądzie wytycznych w sprawie pomocy państwa; wzywa Komisję, aby przedstawiła Parlamentowi szczegółową ocenę zawierającą podział ogólnej kwoty pomocy państwa zatwierdzonej w tymczasowych ramach pomocy państwa, z wyszczególnieniem państw członkowskich, sektorów i rodzajów zatwierdzonej pomocy (dotacje, gwarancje itp.), a także wszelkich dodatkowych warunków stosowanych przez państwa członkowskie; uważa, że kompleksowa i szczegółowa ocena zapewniłaby posłom do Parlamentu Europejskiego przegląd środków gospodarczych podejmowanych na szczeblu krajowym, a także, o ile są dostępne, szczegółowe informacje na temat rodzaju pomocy, rodzaju beneficjentów i sposobu ich zatwierdzania; podkreśla, że tablica wyników w dziedzinie pomocy państwa, która zawiera szereg tabel i diagramów dotyczących pomocy państwa i jej wpływu na rynek wewnętrzny, powinna być aktualizowana w odpowiednim czasie;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

109. wzywa Komisję, aby po kryzysie przedstawiła Parlamentowi i Radzie komunikat dotyczący skutków, jakie pandemia COVID-19 wywarła na konkurencję rynkową i egzekwowanie prawa konkurencji, integralność jednolitego rynku i przyszłość polityki konkurencji;

110. wzywa Komisję, by zobowiązała banki otrzymujące pomoc państwa do utrzymania pełni oferowanych usług bankowości detalicznej i konsumenckiej oraz zagwarantowała, że banki nie będą mogły wykorzystywać kryzysu związanego z COVID-19 jako pretekstu do trwałego ograniczenia takich usług;

o

o o

111. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym i krajowym organom ochrony konkurencji.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0164

Wznowienie postępowania przeciwko premierowi Republiki Czeskiej w związku ze sprzeniewierzeniem funduszy UE i możliwym konfliktem interesów**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie wznowienia postępowania przeciwko premierowi Republiki Czeskiej w związku ze sprzeniewierzeniem funduszy UE i możliwym konfliktem interesów (2019/2987(RSP))**

(2021/C 362/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 13 ust. 2 i art. 17 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając swoje wcześniejsze decyzje i rezolucje w sprawie absolutorium dla Komisji za lata 2014, 2015, 2016, 2017 i 2018,
- uwzględniając postępowania administracyjne prowadzone przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) dotyczące projektu w Republice Czeskiej znanego jako „Bocianie Gniazdo”, w których stwierdzono „poważne nieprawidłowości”,
- uwzględniając misję informacyjną w Republice Czeskiej przeprowadzoną przez Komisję Kontroli Budżetowej w dniach 26 i 27 marca 2014 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie konfliktu interesów oraz ochrony budżetu UE w Republice Czeskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając czeską ustawę nr 159/2006 z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie konfliktów interesów, której art. 4 lit. c) wszedł w życie w lutym 2017 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii ⁽²⁾ (nowe rozporządzenie finansowe), które weszło w życie 2 sierpnia 2018 r., w szczególności jego art. 61,
- uwzględniając art. 144 i 145 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego ⁽³⁾,
- uwzględniając skierowaną do Komisji skargę oraz pytania dotyczące potencjalnego konfliktu interesów w Republice Czeskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając opinię Służby Prawnej Komisji Europejskiej z dnia 19 listopada 2018 r. zatytułowaną „Wpływ art. 61 nowego rozporządzenia finansowego (konflikt interesów) na płatności z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych”,
- uwzględniając konferencję prasową Prokuratora Generalnego z dnia 4 grudnia 2019 r. dotyczącą wznowienia postępowania w sprawie sprzeniewierzenia funduszy UE przez premiera Republiki Czeskiej,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0530.

⁽²⁾ Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

⁽⁴⁾ https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/P-8-2019-001656_EN.html

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- uwzględniając debatę plenarną w PE z dnia 18 grudnia 2019 r. na temat konfliktu interesów i korupcji w kontekście ochrony interesów finansowych UE w państwach członkowskich,
 - uwzględniając debatę plenarną w PE z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie wznowienia postępowania przeciwko premierowi Republiki Czeskiej w związku ze sprzeniewierzeniem funduszy UE i możliwym konfliktem interesów,
 - uwzględniając misję informacyjną w Republice Czeskiej przeprowadzoną przez Komisję Kontroli Budżetowej w dniach 26–28 lutego 2020 r.,
 - uwzględniając decyzję Pl. ÚS 4/17 czeskiego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 lutego 2020 r.,
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że czeski Prokurator Generalny wznowił postępowanie karne w sprawie czeskiego premiera Andreja Babiša, wszczęte pierwotnie w wyniku raportu OLAF w sprawie nieprawidłowego wykorzystania dotacji UE przeznaczonych dla małych przedsiębiorstw i zawieszono po dwóch latach; przypomina, że w ramach projektu „Bocianie Gniazdo” firma Agrofert sztucznie utworzyła średniej wielkości spółkę, która pozostawała pod kontrolą Agrofertu, w celu pozyskania funduszy przeznaczonych dla małych i średnich przedsiębiorstw na łączną kwotę około 2 mln EUR;
- B. mając na uwadze, że czeski Prokurator Generalny potępił wstrzymanie postępowania karnego, określając je jako „bezprawne i przedwczesne”, ponieważ nie uwzględniono prawa UE, i dodając, że kontrola procedury przyznawania dotacji była niewystarczająca;
- C. mając na uwadze, że art. 61 ust. 1 rozporządzenia finansowego (w połączeniu z art. 61 ust. 3) nakłada na podmioty finansowe:
- a) negatywny obowiązek unikania sytuacji konfliktów interesów w odniesieniu do budżetu UE;
 - b) pozytywny obowiązek podejmowania odpowiednich działań, aby zapobiegać powstawaniu konfliktów interesów w związku z powierzonymi im funkcjami oraz aby reagować na sytuacje, które obiektywnie mogą być postrzegane jako konflikt interesów;
- D. mając na uwadze, że art. 63 rozporządzenia finansowego wymaga, aby państwa członkowskie wprowadziły systemy zarządzania i kontroli, które zgodnie z art. 36 ust. 3 powinny umożliwić unikanie konfliktów interesów;
- E. mając na uwadze, że w lutym 2017 r. w czeskiej ustawie nr 159/2006 o konfliktach interesów wprowadzono rozszerzony wykaz działań zakazanych, w tym przepisy uniemożliwiające niektórym przedsiębiorstwom udział w zamówieniach publicznych nawet jako podwykonawcy oraz otrzymywanie dotacji; mając na uwadze, że ustawa ta ma zapobiegać wszelkim formom konfliktu interesów;
- F. mając na uwadze, że przepisy dotyczące zamówień publicznych zobowiązują państwa członkowskie do unikania konfliktów interesów (art. 24 dyrektywy 2014/24/UE⁽⁵⁾), w tym bezpośrednich lub pośrednich interesów osobistych, a także mając na uwadze, że istnieją już zasady odnoszące się do sytuacji postrzeganych jako konflikty interesów lub do szczególnych zobowiązań w ramach zarządzania dzielonego (np. rozporządzenie (UE) nr 1303/2013);
- G. mając na uwadze, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej⁽⁶⁾ „konflikt interesów, obiektywnie i sam w sobie, stanowi poważną nieprawidłowość i nie ma potrzeby oceny intencji zaangażowanych stron ani tego, czy działały one w dobrej czy w złej wierze”.
- H. mając na uwadze, że obowiązkiem Komisji jest zawieszenie płatności z funduszy UE w sytuacjach, gdy występują poważne braki w działaniu systemów zarządzania i kontroli oraz gdy ujawniono nieodkryte, niezgłoszone i nieskorygowane poważne nieprawidłowości związane z konfliktem interesów;

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

⁽⁶⁾ Ismeri Europa Srl przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, wyrok z 15.6.1999 w sprawie T-277/97, ECLI:EU:T:1999:124.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- I. mając na uwadze, że Agrofert jest konglomeratem stworzonym przez premiera Czech, składającym się z ponad 230 przedsiębiorstw i zatrudniającym ponad 34 000 pracowników (stan na 2017 r.); mając na uwadze, że wykazano również, iż A. Babiš jest właścicielem rzeczywistym Agrofert – spółki kontrolującej grupę Agrofert, w której skład wchodzi m.in. szereg liczących się czeskich mediów – za pośrednictwem funduszy powierniczych AB I i AB II, których jest założycielem, a jednocześnie jedynym beneficjentem; mając na uwadze, że kiedy tylko A. Babiš zdecyduje się na rozwiązanie tych funduszy powierniczych, odzyska on pełną własność wszystkich posiadanych przez nie aktywów;
- J. mając na uwadze, że w styczniu i lutym 2019 r. kilka służb Komisji (DG REGIO/DG EMPL, DG AGRI (powiązana DG)) przeprowadziło skoordynowany i kompleksowy audyt dotyczący stosowania prawa UE i prawa krajowego; mając na uwadze, że audyt prowadzony obecnie przez AGRI bada domniemane konflikty interesów w odniesieniu do czeskiego ministra rolnictwa;
- K. mając na uwadze, że w listopadzie 2019 r. Komisja przekazała władzom czeskim końcowe sprawozdanie z audytu przygotowane przez DG REGIO i DG EMPL w następstwie doniesień o konfliktach interesów w Republice Czeskiej na podstawie art. 61 rozporządzenia finansowego, które to sprawozdanie wyciekło do czeskich mediów;
- L. mając na uwadze, że w dniu 16 grudnia 2019 r. Komisja Kontroli Budżetowej odbyła posiedzenie przy drzwiach zamkniętych z komisarzem ds. budżetu i administracji Johannesem Hahnem;
- M. mając na uwadze, że komisarz Hahn poinformował Komisję Kontroli Budżetowej, że Komisja Europejska upubliczni swoje wnioski z audytu dopiero wówczas, kiedy wszystkie dowody zostaną należycie uwzględnione i szczegółowo przeanalizowane; mając na uwadze, że 29 maja 2020 r. władze czeskie przedstawiły swoje odpowiedzi na końcowe sprawozdanie z audytu przygotowane przez DG REGIO;
- N. mając na uwadze, że audyt Komisji wciąż trwa i, jako środek zapobiegawczy do czasu wyjaśnienia sytuacji, żadne płatności z budżetu UE w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych nie są dokonywane na rzecz przedsiębiorstw należących bezpośrednio lub pośrednio do A. Babiša, które mogłyby być uwikłane w domniemany konflikt interesów;
- O. mając na uwadze, że Komisja nie zwraca władzom czeskim kosztów z tytułu płatności dokonanych w ramach Funduszu Rozwoju Obszarów Wiejskich na rzecz projektów grupy Agrofert, których potencjalnie mógłby dotyczyć domniemany konflikt interesów;
- P. mając na uwadze, że czeski parlament nie ma żadnej kontroli nad ewentualnymi zamówieniami publicznymi, dotacjami na poziomie krajowym ani inwestycjami publicznymi wspieranymi przez państwo, które grupa Agrofert może nadal uzyskiwać;
- Q. mając na uwadze, że grupa Agrofert jest właścicielem dwóch największych czeskich gazet codziennych: Mladá fronta Dnes oraz Lidové Noviny, a także kontroluje stację telewizyjną Óčko oraz stacje radiowe Impuls i RockZone; mając na uwadze, że zgodnie z raportem Europejskiej Federacji Dziennikarzy A. Babiš jest faktycznym właścicielem 30 % prywatnych mediów w Czechach (7);
- R. mając na uwadze, że przychody grupy Agrofert znacznie wzrosły w okresie sprawowania urzędu publicznego przez A. Babiša, a jednocześnie grupa Agrofert skorzystała z unijnych dotacji rolnych w łącznej wysokości 970 414 000 CZK w 2016 r., 1 048 685 000 CZK w 2017 r. i 973 284 000 CZK w 2018 r. w samych Czechach; mając na uwadze, że według doniesień grupa Agrofert otrzymała w Czechach dotacje z Funduszu Spójności UE w wysokości 427 385 000 CZK na lata 2014–2020; mając na uwadze, że grupa Agrofert najprawdopodobniej otrzymała dodatkowe dotacje w innych państwach członkowskich, takich jak Słowacja i Niemcy;
- S. mając na uwadze, że w decyzji Pl. ÚS 4/17 z lutego 2020 r. Trybunał Konstytucyjny Republiki Czeskiej odrzucił wniosek Prezydenta Republiki Czeskiej i posłów do Parlamentu Republiki Czeskiej w sprawie uchylecia czeskiej ustawy określającej konflikty interesów w przypadku osób sprawujących urzędy publiczne; mając na uwadze, że w tej samej decyzji Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił, że wyborów nie należy wykorzystywać jako sposobu przejścia kontroli nad państwem w celu wykorzystania lub nawet nadużycia jego zdolności i zasobów;

(7) <https://europeanjournalists.org/wp-content/uploads/2019/10/Czech-Republic-fact-finding-mission.pdf>

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

1. z zadowoleniem przyjmuje wznowienie postępowania karnego w sprawie udziału premiera Czech w projekcie „Bocianie Gniazdo”; ufa, że sądy krajowe będą prowadzić to postępowanie w sposób niezależny i wolny od wszelkich ewentualnych wpływów politycznych;
2. potępia wszelkie ewentualne sytuacje konfliktu interesów, które mogłyby zagrozić wykonaniu budżetu UE i podważyć zaufanie obywateli UE do właściwego zarządzania pieniędzmi unijnych podatników;
3. wzywa Komisję, jako strażniczkę traktatów, do zwalczania wszelkich form konfliktu interesów i do dokonania oceny środków zapobiegawczych podjętych przez państwa członkowskie w celu ich uniknięcia;
4. wzywa Komisję, aby opracowała mechanizm kontroli w celu rozwiązania problemu konfliktu interesów w państwach członkowskich, a także aby za jeden z priorytetów uznała aktywne unikanie konfliktów interesów, w tym identyfikację beneficjentów końcowych dotacji UE;
5. wzywa Komisję do zapewnienia polityki zerowej tolerancji wobec konfliktów interesów, do zadbania o szybkie odzyskiwanie nielegalnie wypłaconych dotacji, przy jednoczesnym poszanowaniu praworządności i wymogów proceduralnych, a także do zdecydowanego interweniowania, zwłaszcza w przypadku, gdy władze krajowe nie podejmują działań w celu zapobiegania konfliktom interesów wśród swoich najwyższych przedstawicieli;
6. podkreśla, że przepisy krajowe dotyczące zapobiegania konfliktom interesów muszą być zgodne z literą i duchem nowego rozporządzenia finansowego; wzywa Komisję do zaproponowania wspólnych wytycznych, aby pomóc państwom członkowskim uniknąć konfliktów interesów wśród prominentnych polityków;
7. wzywa Radę UE i Radę Europejską, aby przyjęły wspólne normy w odniesieniu do wszystkich kwestii związanych z konfliktami interesów oraz aby dążyła do jednolitego rozumienia tej kwestii we wszystkich państwach członkowskich;
8. wzywa Komisję, aby w przypadku nieprzestrzegania przepisów podejmowała odpowiednie kroki w celu ochrony budżetu UE, w tym – w stosownych przypadkach – działania naprawcze mające na celu odzyskanie wszystkich środków finansowych, które zostały nielegalnie lub nieprawidłowo wypłacone;
9. wzywa wszystkie państwa członkowskie do wzmożenia wysiłków w celu zwiększenia przejrzystości budżetowej poprzez zadbanie o to, by odpowiednie dane dotyczące procedur zamówień publicznych i udzielania zamówień finansowanych ze środków publicznych były powszechnie i łatwo dostępne dla ogółu społeczeństwa;
10. jest zaniepokojony płynącymi z różnych części UE doniesieniami na temat coraz większego wpływu polityków kierujących się partykularnymi interesami, którzy są członkami rządu lub blisko z nim współpracują, na stanowienie prawa i wykorzystywanie pieniędzy publicznych, czego potencjalnym celem jest służyć prywatnym interesom konkretnych osób, a nie ogółowi społeczeństwa;
11. ubolewa nad faktem, że czeski premier był i nadal jest aktywnie zaangażowany w wykonanie budżetu UE w Republice Czeskiej jako premier (a wcześniej jako przewodniczący Rady ds. Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych), a zarazem nadal kontroluje grupę Agrofert jako założyciel i jedyny beneficjent dwóch funduszy powierniczych, co narusza art. 61 ust. 1 rozporządzenia finansowego, w związku z czym można mieć wątpliwości, czy sprawuje swoje funkcje w sposób bezstronny i obiektywny; jest głęboko zaniepokojony ostatnimi doniesieniami medialnymi⁽⁸⁾, według których premier nadal sprawuje kontrolę nad decyzjami biznesowymi podejmowanymi przez Agrofert;
12. odnotowuje, że z niedawnych doniesień medialnych wynika, że A. Babiš i jego żona wciąż figurują wśród sześciu aktywnych osób, które mają znaczący wpływ na powierników trustu związanego ze spółką zależną Agrofertu o nazwie GreenChem Solutions Ltd. w Wielkiej Brytanii lub sprawują nad nimi znaczną kontrolę;

⁽⁸⁾ <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/babis-mu-zadal-praci-pro-agrofert-ja-jen-splnil-pokyn-rika-exnamestek-90945>;
<https://www.seznamzpravy.cz/clanek/soukromy-obchod-agrofertu-na-stole-premiera-poslete-odpoved-napsal-babis-90494>;
<https://www.seznamzpravy.cz/clanek/dukazy-z-e-mailu-babis-kvuli-agrofertu-ukoluje-vladou-placene-experty-90815>

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

13. podkreśla, że konflikt interesów na najwyższym szczeblu rządu państwa członkowskiego, o ile zostanie potwierdzony, nie może być tolerowany i musi zostać wyeliminowany przez zainteresowaną osobę lub zainteresowane osoby w jeden z następujących sposobów:

- a) dane osoby podejmą działania gwarantujące, że nie będą już mieć żadnego interesu gospodarczego ani innych interesów wchodzących w zakres art. 61 rozporządzenia finansowego w odniesieniu do podmiotu gospodarczego;
- b) podmioty gospodarcze znajdujące się pod ich kontrolą przestaną otrzymywać jakiegokolwiek finansowanie ze środków UE, dotacje publiczne bądź finansowanie rozdzielane przez rząd krajowy;
- c) dane osoby powstrzymają się od uczestnictwa w podejmowaniu decyzji dotyczących ich interesów; podkreśla jednak, że w świetle funkcji i uprawnień premiera i członków jego rządu wydaje się wątpliwe, aby którekolwiek z tych działań mogło odpowiednio wyeliminować konflikt interesów w praktyce, jeżeli zainteresowane osoby nadal będą sprawować swoje funkcje publiczne, w związku z czym bardziej odpowiednim rozwiązaniem konfliktu interesów jest rezygnacja z pełnienia obowiązków publicznych;

14. wzywa Komisję do dokładnego nadzorowania procesu alokacji płatności w Republice Czeskiej, zwłaszcza w odniesieniu do płatności z funduszy UE na rzecz przedsiębiorstw bezpośrednio i pośrednio należących do premiera lub innego członka rządu biorącego udział w wykonaniu budżetu;

15. wzywa Komisję, aby bez zbędnej zwłoki dokonała oceny, czy przypadki, w których przedsiębiorstwa należące do grupy Agrofert nadal otrzymują dotacje z budżetu krajowego, są zgodne z zasadami pomocy państwa; zwraca uwagę na towarzyszące im potencjalne ryzyko strat finansowych i wzywa władze krajowe do dokonania oceny tych sytuacji; uważa, że podatnicy z Czech i UE powinni zostać należycie poinformowani o takiej sytuacji;

16. wyraża głębokie zaniepokojenie w związku ze sprawozdaniami⁽⁹⁾ na temat możliwości sztucznego przenoszenia aktywów między spółkami zależnymi przez spółki grupy Agrofert, co umożliwia im spełnienie kryteriów kwalifikowalności dotyczących dotacji dla małych i średnich przedsiębiorstw, lub odwrotnie – przyłączania się do ich działalności w celu zaprezentowania się jako duże przedsiębiorstw i dzięki temu wygrywania przetargów publicznych;

17. ubolewa nad doniesieniami, że audytorzy wykryli poważne niedociągnięcia w funkcjonowaniu systemów zarządzania i kontroli w obszarze funduszy regionalnych i Funduszu Spójności w Republice Czeskiej i w konsekwencji zaproponowali korektę finansową w wysokości niemal 20 %; wzywa Komisję do krytycznej oceny, czy te przypadki stanowią systemowe niewłaściwe wykorzystanie funduszy UE;

18. wyraża zaniepokojenie w związku ze stratą finansową spowodowaną brakami w krajowych agencjach płatniczych i organach kontrolnych; w związku z tym wzywa Radę do pilnego przyjęcia wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie ochrony budżetu Unii w przypadku uogólnionych braków w zakresie praworządności w państwach członkowskich;

19. wyraża głębokie zaniepokojenie czeskimi ramami prawnymi, zgodnie z którymi krajowy Najwyższy Urząd Kontroli nie ma prawa sprawdzania prawidłowości i skuteczności wydatków publicznych na szczeblu regionalnym i lokalnym, co uniemożliwia tej instytucji wgląd w beneficjentów rzeczywistych złożonych struktur przedsiębiorstw; ubolewa nad doniesieniami⁽¹⁰⁾, że czeski Najwyższy Urząd Kontroli nie przeprowadza systematycznych kontroli na miejscu u beneficjentów końcowych; wyraża zaniepokojenie w związku z obraźliwymi uwagami czeskiego premiera na temat pracy czeskiego Najwyższego Urzędu Kontroli;

20. podkreśla, że brak równowagi politycznej w składzie Rady Nadzorczej Państwowego Funduszu Interwencji Rolnej (SZIF) wiąże się z ryzykiem wywierania wpływu politycznego, co z kolei podważa zdolność przeprowadzania niezależnych audytów;

⁽⁹⁾ Informacje otrzymane od Stowarzyszenia Rolnictwa Prywatnego w Republice Czeskiej podczas misji informacyjnej w dniach 26–28 lutego 2020 r.

⁽¹⁰⁾ Informacje otrzymane od czeskiego Najwyższego Urzędu Kontroli podczas misji informacyjnej w dniach 26–28 lutego 2020 r.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

21. wyraża zaniepokojenie doniesieniami, że urzędnicy służby cywilnej⁽¹¹⁾ otrzymali instrukcje i wywierano na nich presję, by nie badali zarzutów potencjalnych konfliktów interesów związanych z grupą Agrofert, a także że rzekomo otrzymali instrukcje dokonania oceny ofert handlowych otrzymanych przez Agrofert; jest głęboko zaniepokojony doniesieniami o negatywnych konsekwencjach, które spotkały urzędników służby cywilnej, takich jak zwolnienia pod pretekstem systematyzacji, z powodu odmowy podporządkowania się takim poleceniom; podkreśla, że środki te podają w wątpliwość bezstronność administracji państwowej i niezależne wypełnianie obowiązków publicznych;

22. wyraża ubolewanie z powodu oznak niedociągnięć systemowych w zakresie wykrywania konfliktów interesów; ubolewa nad faktem, że nie przeprowadza się kontroli krzyżowych, a rozbieżne obowiązki sprzyjają nieprzejrzystym strukturom, które utrudniają skuteczne zapobieganie konfliktom interesów i wykrywanie ich w Republice Czeskiej; przypomina, że podejście pozytywistyczne, w ramach którego urzędnicy publiczni są zobowiązani do składania oświadczeń własnych o braku konfliktu interesów, nie jest wystarczające, aby skutecznie zapobiegać sytuacjom konfliktu interesów; wzywa władze czeskie do niezwłocznego zaradzenia tym niedociągnięciom systemowym, w szczególności przez wprowadzenie wymogu możliwej do sprawdzenia deklaracji konfliktu interesów, w której urzędnicy publiczni przedstawiają wykaz swoich interesów finansowych;

23. ubolewa, że fundusze UE będące przedmiotem korekt finansowych wynikających z nieprawidłowości mogą zostać ponownie wykorzystane bez żadnych dalszych konsekwencji lub ograniczeń; jest zdania, że taki system zagraża interesom finansowym UE; wzywa Komisję, by ściśle monitorowała ponowne wykorzystywanie funduszy UE oraz rozważyła opracowanie systemu, w którym korektom towarzyszą również ograniczenia dotyczące ich dalszego wykorzystywania;

24. odnotowuje decyzję Komisji z 28 listopada 2019 r. o zawieszeniu odpowiednich kwot uwzględnionych przez władze czeskie w okresowych deklaracjach wydatków na rzecz czeskiego programu rozwoju obszarów wiejskich na IV kwartał 2018 r. i I kwartał 2019 r.;

25. zauważa, że Komisja potwierdziła, iż dokonała płatności w ramach wspólnej polityki rolnej (WPR) za rok 2018 na rzecz spółek należących do grupy Agrofert, a także spółek mających tego samego beneficjenta rzeczywistego w kilku innych państwach członkowskich poza Republiką Czeską; podkreśla, że Komisja powinna przedstawić organowi udzielającemu absolutorium pełny i wiarygodny przegląd wszystkich płatności dokonanych na rzecz grupy Agrofert i spółek mających tego samego beneficjenta rzeczywistego we wszystkich państwach członkowskich za lata budżetowe 2018 i 2019;

26. wzywa władze czeskie do zapewnienia sprawiedliwego i zrównoważonego podziału funduszy UE, tak aby pieniądze europejskich podatników przynosiły korzyści – zarówno gospodarcze, jak i społeczne – zdecydowanej większości ludności;

27. wyraża zaniepokojenie w związku z niewłaściwym wdrożeniem dyrektyw (UE) 2015/849⁽¹²⁾ i (UE) 2018/843⁽¹³⁾ w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu (czwarta i piąta dyrektywa w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy); podkreśla obowiązek pełnej i prawidłowej transpozycji obu dyrektyw oraz zapewnienia pełnego wdrożenia wszystkich przepisów, w tym tych dotyczących przejrzystości w zakresie własności rzeczywistej;

28. wzywa czeską jednostkę analityczno-finansową do przyjęcia bardziej proaktywnego podejścia do walki z przestępstwami skarbowymi, nadużyciami finansowymi i korupcją, a także do zapewnienia skutecznych kontroli beneficjentów rzeczywistych przez podmioty odpowiedzialne na mocy przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy;

29. ubolewa, że zatwierdzanie, dystrybucja i kontrola funduszy UE w ramach zarządzania dzielonego to procesy złożone i nieprzejrzyste, w ramach których jedynie państwa członkowskie mają pełny dostęp do danych, co oznacza, że Komisja nie jest w stanie terminowo i wyczerpująco przedstawić Parlamentowi informacji na temat płatności na rzecz niektórych beneficjentów w kilku państwach członkowskich; podkreśla, że znacznie ogranicza to skuteczność działań Komisji Kontroli Budżetowej i Europejskiego Trybunału Obrachunkowego oraz ich możliwość pełnienia funkcji kontrolnych;

⁽¹¹⁾ Sprawozdania urzędników służby cywilnej i przedstawicieli organizacji pozarządowych zgłoszone członkom misji informacyjnej do Republiki Czeskiej w dniach 26–28 lutego 2020 r.

⁽¹²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

⁽¹³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniająca dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 43).

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

30. wzywa Komisję, aby – w pełni przyjmując zasadę zarządzania dzielonego – ustanowiła jednolite i znormalizowane środki przekazywania przez państwa członkowskie informacji na temat beneficjentów końcowych funduszy UE; podkreśla, że informacje na temat beneficjentach końcowych powinny obejmować specyfikację beneficjentów rzeczywistych przedsiębiorstw (osób fizycznych i prawnych); wzywa Komisję, aby przedstawiła wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie utworzenia systemu informatycznego, który umożliwi jednolitą i znormalizowaną sprawozdawczość w czasie rzeczywistym ze strony organów państw członkowskich i zapewni interoperacyjność z systemami w państwach członkowskich, tak aby zagwarantować większą przejrzystość i lepszą współpracę między Komisją a państwami członkowskimi, jeszcze bardziej poprawić rozliczalność płatności, a w szczególności przyczynić się do wcześniejszego wykrywania błędów systemowych i nadużyć;

31. ubolewa, że żaden z przepisów regulujących korzystanie z funduszy rolnych lub z Funduszu Spójności nie nakłada na organy krajowe obowiązku publikowania beneficjenta rzeczywistego w odniesieniu do osoby fizycznej, osoby prawnej lub funduszu powierniczego korzystającego z funduszy; wzywa współprawodawców do zwrócenia szczególnej uwagi na tę kwestię i do rozważenia jej w sposób kompleksowy przy podejmowaniu decyzji w sprawie przyszłych zasad dotyczących przejrzystości dotacji unijnych;

32. podkreśla, że rejestr beneficjentów rzeczywistych musi zawierać jedynie w pełni zweryfikowane informacje na temat osób kontrolujących i musi być całkowicie jawny;

33. zdecydowanie sprzeciwia się tworzeniu struktur oligarchicznych wykorzystujących unijne fundusze rolne i Fundusz Spójności, które umożliwiają niewielkiej grupie beneficjentów dostęp do znacznej większości funduszy UE; wzywa Komisję, aby wraz z państwami członkowskimi opracowała skuteczne instrumenty prawne w celu zapewnienia poszanowania praworządności i zapobiegania promowaniu takich struktur;

34. ponownie wyraża zaniepokojenie faktem, że przypadki konfliktów interesów szkodzą celom polityki spójności i WPR, co ma istotny wymiar gospodarczy, społeczny i środowiskowy, a także tworzy negatywny wizerunek tych strategii politycznych;

35. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku zmieniającego zasady WPR i dążącego w kierunku bardziej sprawiedliwego podziału funduszy UE, tak aby dopilnować, by pomoc z WPR była sprawiedliwie przydzielana aktywnym zawodowo rolnikom uprawiającym ziemię i nie prowadziła do zawierania umów w sprawie ziemi, które będą korzystne dla wybranej grupy osób mających koneksje polityczne, ani nie zachęcała do nieuczciwych praktyk podczas aukcji związanych z prywatyzacją gruntów państwowych; przyjmuje do wiadomości wniosek Komisji dotyczący nowego modelu realizacji, w tym ograniczenia w połączeniu z mechanizmem regresji jest jednak zdania, że ograniczenie, przy wprowadzeniu odliczania kosztów siły roboczej przed ograniczeniem, jest niewystarczające, aby zagwarantować bardziej sprawiedliwy podział płatności bezpośrednich; popiera koncepcję obowiązkowego mechanizmu redystrybucji;

36. zwraca uwagę na fakt, że prawa własności ziemi często nie były jasno określone, a grunty nadal klasyfikowano jako grunty państwowe pod nadzorem urzędu ds. gruntów państwowych, który zazwyczaj dzierżawił je dużym gospodarstwom rolnym; odnotowuje wysiłki władz czeskich podejmowane w celu zidentyfikowania prawowitych właścicieli do 2023 r.; nalega, aby licytacja gruntów, których prawowitych właścicieli nie można zidentyfikowano, była prowadzona w sposób sprawiedliwy, zapewniający równe szanse nabywania gruntów małym i średnim gospodarstwom rolnym oraz młodym rolnikom;

37. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie maksymalnej kwoty płatności bezpośrednich na osobę fizyczną jako beneficjenta rzeczywistego jednego lub kilku przedsiębiorstw przy zastosowaniu polityki zerowej tolerancji wobec osób, które mają konflikt interesów; podkreśla, że nie powinno być możliwe otrzymanie dotacji UE sięgających setek milionów w jednym okresie obowiązywania wieloletnich ram finansowych (WRF);

38. podkreśla, że osoby odpowiedzialne za niewłaściwe wykorzystanie funduszy UE powinny ponieść konsekwencje swoich działań oraz że w przypadku korekt finansowych obciążenie nie powinno zostać przeniesione na podatników krajowych; wzywa władze czeskie do zażądania zwrotu nienależnie wypłaconych dotacji od osób, które skorzystały z nich niezgodnie z prawem; jest zdania, że w następnym okresie programowania należy wprowadzić warunek podstawowy wykorzystania funduszy UE, zgodnie z którym w przepisach krajowych będą musiały znaleźć się przepisy zobowiązujące odpowiedzialnego beneficjenta do odzyskania niesłusznie wypłaconych środków;

39. zdecydowanie potępia publiczne użycie przez premiera podczas konferencji prasowej szkalującego języka i mowy nienawiści wobec uczestników misji informacyjnej w dniach 26–28 lutego 2020 r.; uważa za niedopuszczalne, że posłem do Parlamentu Europejskiego, którzy uczestniczyli w misji informacyjnej Komisji Kontroli Budżetowej do Republiki Czeskiej, wypełniając obowiązki posłów do Parlamentu Europejskiego, grożono śmiercią, a także że skierowano wobec nich inne ataki słowne;

Piatek, 19 czerwca 2020 r.

40. zwraca się do Komisji Kontroli Budżetowej o przekazanie Parlamentowi wszelkich istotnych informacji uzyskanych podczas misji informacyjnej oraz o poinformowanie odpowiednio Komisji i właściwych organów;
 41. wzywa Komisję, aby dołożyła wszelkich starań w celu sfinalizowania bez zbędnej zwłoki trwających procedur kontroli i aby upubliczniła swoje ustalenia jak najszybciej po dokonaniu należytej oceny wszystkich dowodów; zachęca Radę i Radę Europejską do uwzględnienia wyników tych kontroli i zwrócenia należytej uwagi na art. 61 rozporządzenia finansowego w odniesieniu do negocjacji w sprawie kolejnych WRF;
 42. wzywa Komisję do podjęcia działań w związku z zarzutami dotyczącymi nierozwiązanych konfliktów interesów w innych państwach członkowskich;
 43. ponownie wyraża ubolewanie, że w drugim sprawozdaniu o zwalczaniu korupcji w UE (ARES(2017)455202) Komisja zrezygnowała ze sprawozdań według krajów; ponownie wzywa Komisję, by niezależnie od europejskiego semestru wznowiła sprawozdawczość na temat stanu korupcji w państwach członkowskich, włącznie z oceną skuteczności wspieranych przez UE działań antykorupcyjnych; ponawia apel do Komisji, aby nie oceniała wysiłków antykorupcyjnych tylko pod kątem strat gospodarczych;
 44. podkreśla znaczenie utrzymania praworządności, podziału władzy, niezależności sądów oraz niezależności i pluralizmu mediów jako warunku koniecznego dla skutecznego wykorzystania funduszy UE;
 45. podkreśla znaczenie niezależnych mediów publicznych, dziennikarzy śledczych i organizacji pozarządowych działających na rzecz umocnienia praworządności; podkreśla w związku z tym, że wsparcie UE dla niezależnych dziennikarzy i organizacji społeczeństwa obywatelskiego ma zasadnicze znaczenie, w tym w kontekście kolejnych WRF; jest zaniepokojony tym, jak wiele mediów prywatnych w Republice Czeskiej znajduje się w rękach nielicznych;
 46. wzywa Komisję do uwzględnienia obaw wyrażonych w niniejszej rezolucji przy monitorowaniu sytuacji w odniesieniu do mechanizmu praworządności;
 47. wzywa władze czeskie do jak najszybszego poinformowania instytucji UE o wyniku wznowionego śledztwa „Bocianie Gniazdo”;
 48. wzywa Radę i Radę Europejską do podjęcia wszelkich niezbędnych i właściwych środków w celu zapobiegania konfliktom interesów w kontekście negocjacji dotyczących przyszłego budżetu UE oraz kolejnych WRF, zgodnie z art. 61 ust. 1 rozporządzenia finansowego;
 49. wyraża solidarność z Czechami domagającymi się uczciwości, sprawiedliwości i rozwiązania kwestii sprzeczności interesów gospodarczych czeskiego premiera z jego rolą polityczną i uprawnieniami;
 50. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie oraz rządowi i parlamentowi Republiki Czeskiej.
-

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0165

Unia bankowa – sprawozdanie roczne za 2019 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2019 (2019/2130(INI))**

(2021/C 362/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z 16 stycznia 2019 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2018 ⁽¹⁾,
- uwzględniając otrzymane od Komisji i Europejskiego Banku Centralnego (EBC) informacje zwrotne dotyczące rezolucji Parlamentu z dnia 16 stycznia 2019 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdania za rok 2018,
- uwzględniając zatwierdzenie pakietu bankowego przez Parlament Europejski i Radę,
- uwzględniając sprawozdanie pięciu przewodniczących z dnia 22 czerwca 2015 r. pt. „Dokończenie budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej”,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 24 listopada 2015 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w celu ustanowienia europejskiego systemu gwarantowania depozytów (COM(2015)0586),
- uwzględniając porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską z 2010 r.
- uwzględniając wytyczne polityczne na następną kadencję Komisji Europejskiej w latach 2019–2024, zatytułowane „Unia, która mierzy wyżej: Mój program dla Europy”, przedstawione przez Ursulę von der Leyen w dniu 16 lipca 2019 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 listopada 2016 r. w sprawie finalizacji pakietu Bazylea III ⁽²⁾, oraz konkluzje Rady Ecofin z 12 lipca 2016 r.,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 24 maja 2018 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie papierów wartościowych zabezpieczonych obligacjami skarbowymi (COM(2018)0339),
- uwzględniając raport roczny EBC z działalności nadzorczej za 2018 r., opublikowany w marcu 2019 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) z lipca 2019 r. zatytułowane „EU Non-bank Financial Intermediation Risk Monitor 2019” [Unijne pozabankowe ramy monitorowania ryzyka pośrednictwa finansowego 2019] ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wnioski z konsultacji planu w zakresie technologii finansowej Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) z marca 2018 r. dotyczące podejścia EUNB do technologii finansowej (FinTech),
- uwzględniając sprawozdanie EUNB z listopada 2019 r. zatytułowane „Ocena ryzyka europejskiego systemu bankowego” ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0030.

⁽²⁾ Dz.U. C 224 z 27.6.2018, s. 45.

⁽³⁾ <https://www.bankingsupervision.europa.eu/press/publications/annual-report/pdf/ssm.ar2018~927cb99de4.en.pdf?each68897a-ba01af07abf90319758ded>

⁽⁴⁾ https://www.esrb.europa.eu/pub/pdf/reports/nbfi_monitor/esrb.report190717_NBFImonitor2019~ba7c155135.en.pdf?aad1-f4a011a6d589537645242475aa89

⁽⁵⁾ https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/Risk%20Analysis%20and%20Data/Risk%20Assessment%20Reports/2019/Risk%20Assessment%20Report_November%202019.PDF

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- uwzględniając sprawozdanie EUNB z dnia 18 lipca 2019 r. w sprawie granic regulacyjnych, statusu regulacyjnego i podejściach opartych na zezwoleniach w odniesieniu do działalności w branży technologii finansowych,
- uwzględniając sprawozdanie europejskich urzędów nadzoru ze stycznia 2019 r. zatytułowane „FinTech: Regulatory sandboxes and innovation hubs” [Technologie finansowe: regulacyjne środowiska testowe i ośrodki innowacji] ⁽⁶⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 7 listopada 2013 r. między Parlamentem Europejskim a Europejskim Bankiem Centralnym w sprawie praktycznych zasad egzekwowania demokratycznej odpowiedzialności i sprawowania nadzoru nad wykonywaniem zadań powierzonych EBC w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego ⁽⁷⁾,
- uwzględniając protokół ustaleń z dnia 9 października 2019 r. między EBC a Europejskim Trybunałem Obrachunkowym (ETO) dotyczący kontroli zadań nadzorczych EBC ⁽⁸⁾,
- uwzględniając zatwierdzenie w dniu 14 grudnia 2018 r. przez szczyt państw strefy euro sprawozdania Eurogrupy w rozszerzonym składzie w sprawie ustanowienia Grupy Roboczej Wysokiego Szczebla,
- uwzględniając zatwierdzenie przez ten sam szczyt strefy euro specyfikacji istotnych warunków wspólnego mechanizmu ochronnego w ramach jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 30 kwietnia 2019 r. w sprawie stosowania i przeglądu dyrektywy 2014/59/UE (dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków) oraz rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) (COM(2019)0213),
- uwzględniając oświadczenie przyjęte na szczycie strefy euro dnia 21 czerwca 2019 r.,
- uwzględniając specjalne sprawozdanie ETO z dnia 10 lipca 2019 r. w sprawie ogólnounijnych testów warunków skrajnych dla banków ⁽⁹⁾,
- uwzględniając ogłoszenie przez EBC w dniu 22 sierpnia 2019 r. przeglądu oczekiwań w zakresie nadzoru odnośnie do rezerw ostrożnościowych na potrzeby nowych kredytów zagrożonych w celu uwzględnienia nowego rozporządzenia UE w sprawie oczekiwań w zakresie nadzoru odnośnie do rezerw ostrożnościowych ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 czerwca 2019 r. zatytułowany „Czwarte sprawozdanie z postępów w zmniejszaniu wolumenu kredytów zagrożonych i dalszym ograniczaniu ryzyka w unii bankowej” (COM(2019)0278),
- uwzględniając opinię techniczną Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych dla Komisji z dnia 18 lipca 2019 r. w sprawie względów zrównoważonego rozwoju na rynku ratingów kredytowych ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając dokument otwierający debatę dotyczący Europejskiego Mechanizmu Stabilności z października 2019 r. zatytułowany „Completing banking union to support Economic and Monetary Union” [Ukończenie unii bankowej w celu wsparcia unii gospodarczej i walutowej] ⁽¹²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Plan działania: finansowanie zrównoważonego wzrostu gospodarczego” (COM(2018)0097),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie agencji ratingowych: przyszłych perspektyw ⁽¹³⁾,

⁽⁶⁾ JC 2018 74.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 320 z 30.11.2013, s. 1.

⁽⁸⁾ https://www.bankingsupervision.europa.eu/ecb/legal/pdf/memorandum_of_understanding_between_the_eca_and_the_ecb_regarding_the_ecbs_supervisory_tasks.pdf

⁽⁹⁾ „Sprawozdanie specjalne nr 10/2019: Ogólnounijny test warunków skrajnych: zapewniono wyjątkowo dużą ilość danych na temat banków, ale należy poprawić koordynację i zwiększyć ukierunkowanie na ryzyko”, Europejski Trybunał Obrachunkowy, 10 lipca 2019 r., <https://www.eca.europa.eu/pl/Pages/DocItem.aspx?did=50393>

⁽¹⁰⁾ Komunikat prasowy, „ECB revises supervisory expectations for prudential provisioning for new non-performing loans to account for new EU regulation” [EBC dokonuje przeglądu oczekiwań w zakresie nadzoru odnośnie do rezerw ostrożnościowych na potrzeby nowych kredytów zagrożonych w celu uwzględnienia nowego rozporządzenia UE], 22 sierpnia 2019 r., <https://www.bankingsupervision.europa.eu/press/pr/date/2019/html/ssm.pr190822~f3dd1be8a4.en.html>

⁽¹¹⁾ JC -9 -321.

⁽¹²⁾ Discussion Paper Series/7, European Stability Mechanism, październik 2019 r.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 24.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- uwzględniając badanie Komisji Europejskiej z listopada 2019 r. w sprawie różnic między przepisami dotyczącymi upadłości banków i ich potencjalnej harmonizacji,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 września 2019 r. w sprawie stanu wdrażania przepisów Unii dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy ⁽¹⁴⁾,
 - uwzględniając opinie EUNB z 8 sierpnia 2019 r. w sprawie kwalifikowalności depozytów, poziomu gwarancji i współpracy między systemami gwarancji depozytów, z dnia 30 października 2019 r. w sprawie wypłat z systemu gwarancji depozytów i z 23 stycznia 2020 r. w sprawie finansowania systemów gwarancji depozytów i wykorzystania funduszy w ramach systemu gwarancji depozytów,
 - uwzględniając wspólną opinię europejskich organów nadzoru z dnia 4 października 2019 r. w sprawie ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu mających wpływ na sektor finansowy Unii Europejskiej ⁽¹⁵⁾,
 - uwzględniając badanie Komisji Europejskiej z listopada 2019 r. w sprawie możliwości i swobód uznania na mocy dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów oraz ich traktowania w ramach europejskiego systemu gwarantowania depozytów,
 - uwzględniając porozumienie w sprawie wymiany informacji pomiędzy EBC a właściwymi organami odpowiedzialnymi za przeciwdziałanie praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (AML/CFT),
 - uwzględniając wycofanie przez Komisję jej wniosku w sprawie środków strukturalnych zwiększających odporność instytucji kredytowych UE (COM(2014)0043),
 - uwzględniając sprawozdanie EUNB z listopada 2019 r. pt. „Sprawozdanie na temat kredytów zagrożonych” ⁽¹⁶⁾,
 - uwzględniając przegląd stabilności finansowej EBC z listopada 2019 r.,
 - uwzględniając wspólną poradę europejskich urzędów nadzoru dla Komisji Europejskiej z 10 kwietnia 2019 r. dotyczącą konieczności poprawy wymogów związanych z zarządzaniem ryzykiem ICT w unijnym sektorze finansowym ⁽¹⁷⁾,
 - uwzględniając roczne sprawozdanie gospodarcze za rok 2018 Banku Rozrachunków Międzynarodowych,
 - uwzględniając sprawozdanie EUNB z 29 października 2019 r. w sprawie potencjalnych przeszkód w transgranicznym świadczeniu usług bankowych i płatniczych, ⁽¹⁸⁾
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A9-0026/2020),
- A. mając na uwadze, że bardziej stabilna, konkurencyjna i spójna unia gospodarcza i walutowa wymaga solidnej unii bankowej oraz lepiej rozwiniętej i bezpiecznej unii rynków kapitałowych, a także utworzenia instrumentu budżetowego;
- B. mając na uwadze, że urzeczywistnienie unii bankowej ma zasadnicze znaczenie dla postrzegania euro w skali międzynarodowej i zwiększenia jego roli na rynkach światowych;
- C. mając na uwadze, że ryzyko pogorszenia się wzrostu gospodarczego na świecie i w strefie euro wzrosło, szczególnie od czasu wybuchu pandemii COVID-19 i nadal stwarza wyzwania związane ze stabilnością finansową;

⁽¹⁴⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0022.

⁽¹⁵⁾ JC 2019 59.

⁽¹⁶⁾ <https://eba.europa.eu/file/233465/download?token=xH5hxq39>

⁽¹⁷⁾ JC 2019 26, <https://eba.europa.eu/file/102634/download?token=ZR98JZp8>

⁽¹⁸⁾ <https://eba.europa.eu/file/178124/download?token=7fFsD9og>

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- D. mając na uwadze, że unia bankowa pozostanie niekompletna dopóty, dopóki nie będzie miała ochrony w postaci jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz europejskiego systemu gwarantowania depozytów jako trzeciego filara unii bankowej;
- E. mając na uwadze, że dobrze funkcjonujący rynek detalicznych usług finansowych jest ważny zarówno dla gospodarki, a także dla obywateli UE;
- F. mając na uwadze, że w unii bankowej wciąż brakuje skutecznych narzędzi do wyeliminowania problemów, z którymi borykają się konsumenci, jak: sztuczna złożoność, nieuczciwe praktyki handlowe, wykluczenie najsłabszych grup z korzystania z podstawowych usług oraz ograniczone zaangażowanie władz publicznych;
- G. mając na uwadze, że mimo ogólnego zmniejszenia w ostatnich latach wolumenu kredytów zagrożonych, ich poziom w niektórych instytucjach finansowych nadal jest wysoki;
- H. mając na uwadze, że powierzenie EBC nadzoru nad instytucjami finansowymi o znaczeniu systemowym przyniosło dobre rezultaty; mając na uwadze, że EBC może w razie potrzeby wykonywać zadania nadzorcze w odniesieniu do wszystkich instytucji kredytowych, które posiadają zezwolenie w uczestniczących państwach członkowskich, oraz ich wszystkich oddziałów mających siedzibę w takich państwach.
- I. mając na uwadze, że rozwój jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, którego celem jest zagwarantowanie jednolitych zasad i procedur oraz wspólnego procesu decyzyjnego, aby umożliwić należytą restrukturyzację i uporządkowaną likwidację upadających banków, która wywrze minimalny wpływ na gospodarkę realną, był skuteczny; mając jednak na uwadze, że pozostaje jeszcze wiele do zrobienia, aby skutecznie zapobiegać ratowaniu upadających banków pieniędzmi podatnika;
- J. mając na uwadze, że niedawne duże skandale związane z praniem pieniędzy z udziałem instytucji finansowych w UE świadczą o tym, że nadzór ostrożnościowy i nadzór w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy nie mogą być traktowane oddzielnie oraz że brakuje odpowiedniego systemu nadzoru i egzekwowania przepisów UE;
- K. mając na uwadze, że europejski sektor bankowy nadal w dużej mierze pozostaje głównym źródłem finansowania dla przedsiębiorstw, w przeciwieństwie do innych jurysdykcji, w których znaczną część finansowania przedsiębiorstw zapewniają rynki kapitałowe;
- L. mając na uwadze, że ponad dziesięć lat po kryzysie finansowym problemy związane z bankami określanymi jako „zbyt duże, by upaść” i „zbyt powiązane, by upaść” nadal nie są rozwiązane w wystarczającym stopniu i znajdują się w fazie przeglądu przez Radę Stabilności Finansowej;

Uwagi ogólne

1. przypomina postępy poczynione we wdrażaniu unii bankowej, a mianowicie w zakresie ograniczania ryzyka; podkreśla jednak, że aby stawić czoła wyzwaniom, przed jakimi nadal stoją konkretne instytucje, należy dokonać dalszych postępów, zarówno w zakresie podziału, jak i ograniczania ryzyka;
2. przypomina, że unia bankowa jest otwarta dla wszystkich państw członkowskich, które chcą do niej przystąpić;
3. z zadowoleniem przyjmuje poparcie przewodniczącej Komisji Europejskiej i prezes EBC dla urzeczywistnienia unii bankowej i, bardziej ogólnie, unii gospodarczej i walutowej, poprzez, na przykład, stworzenie instrumentu budżetowego w celu osiągnięcia stabilniejszej, bardziej konkurencyjnej i spójnej Unii;
4. podkreśla, że Eurogrupa nie jest ani instytucją, ani organem czy agencją Unii Europejskiej, lecz nieformalnym międzyrządowym forum dyskusyjnym; ubolewa, że państwa członkowskie nadal działają poza ramami wspólnotowymi, co naraża na szwank rolę Parlamentu jako współprawodawcy i jego prawo do demokratycznego nadzoru;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

5. podkreśla brak skuteczności dotychczasowych negocjacji międzyrządowych, w szczególności tych dotyczących budżetowego instrumentu na rzecz konwergencji i konkurencyjności oraz grupy roboczej wysokiego szczebla ds. unii bankowej Eurogrupy; wzywa do kontynuowania negocjacji w otwartej formule, która gwarantuje aktywny udział Parlamentu Europejskiego, w ramach porządku prawnego UE; zwraca uwagę, że w wyniku tych zmian zwiększyłaby się ochrona sądowa, a także zaostryżyły wymogi w zakresie przejrzystości i dostępu do dokumentów;
6. z zadowoleniem przyjmuje ogólną zwiększoną odporność europejskiego systemu bankowego, co potwierdza ocena ryzyka europejskiego systemu bankowego przeprowadzona przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w 2019 r.; z zadowoleniem przyjmuje w szczególności fakt, że banki utrzymują stabilność współczynników kapitałowych i jakość aktywów się poprawia, co znajduje odzwierciedlenie w dalszym spadku liczby kredytów zagrożonych;
7. podkreśla jednak, że poziom rentowności pozostaje niski, a warunki makroekonomiczne pogarszają się, a mianowicie z uwagi na pandemię COVID-19, która postawiła globalną gospodarkę w obliczu bezprecedensowych wyzwań, wpłynęła na jakość aktywów i tym samym na rentowność banków; zauważa ponadto, że oczekuje się, iż wysoki poziom konkurencji, zwłaszcza w dziedzinie technologii finansowej (FinTech), a także wyższe ryzyko operacyjne wynikające z cyfryzacji i innowacji oraz brak integracji rynków ze względu na utrzymującą się fragmentację między państwami członkowskimi będą stwarzać dodatkowe wyzwania związane z rentownością banków;
8. odnotowuje obecną perspektywę niskiego ryzyka i niskiej rentowności w sektorze bankowym; podkreśla, że niskie stopy procentowe utrzymują się w odpowiedzi na obecną sytuację makroekonomiczną; podkreśla ponadto, że obok zmiany klimatu oraz ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, do głównych wyzwań stojących przed sektorem bankowym UE należą spowolnienie gospodarcze i napięcia geopolityczne, w tym skutki brexitu, a także zagrożenia dla cyberbezpieczeństwa i bezpieczeństwa danych;
9. zauważa, że od 2012 r. rentowność banków stale wzrasta, a od 2017 r. stopa zwrotu z kapitału własnego przekracza 6 %; podkreśla jednak, że zmiana ta nie odpowiada szacunkowym kosztom kapitału większości banków; podkreśla, że otoczenie niskiego ryzyka i niskich stóp procentowych spowodowało obniżenie kosztów tworzenia rezerw i strat; zwraca uwagę, że nie jest to jednak poprawa strukturalna i nie oczekuje się zmniejszenia się wyzwań związanych z rentownością w perspektywie krótkoterminowej; przypomina o potrzebie ciągłej oceny poziomu finansowania gospodarki, a w szczególności MŚP, ze strony całego systemu finansowego; wzywa do dokonania odpowiedniej oceny skutków przeszłych i przyszłych regulacji, aby osiągnąć ten cel;
10. podkreśla, że udzielanie kredytów i zapewnianie płynności przez banki odgrywa decydującą rolę w łagodzeniu najdotkliwszych skutków gospodarczych epidemii COVID-19 dla ludności w UE; w tym kontekście odnotowuje środki ustawodawcze i nadzorcze zaproponowane lub przyjęte z myślą o dopilnowaniu, by banki nadal udzielały pożyczek w czasie kryzysu; z zadowoleniem przyjmuje elastyczność zapewnioną bankom w odniesieniu do ostrożnościowego traktowania pożyczek, stosowania reguł rachunkowości i uwalniania buforów kapitałowych; podkreśla, że wszelkie przyznane ulgi powinny być w pełni dostępne w celu wspierania klientów banków, ich rodzin i firm; popiera działania podejmowane przez organy nadzoru bankowego w celu wprowadzenia rygorystycznych tymczasowych obostrzeń dotyczących wypłacania dywidend i premii oraz wykupu własnych udziałów przez banki;
11. podkreśla kluczową rolę sektora bankowego w kierowaniu środków finansowych na gospodarkę realną, a w szczególności na zrównoważone i społecznie odpowiedzialne inwestycje, co sprzyja wzrostowi i zatrudnieniu, i umożliwi przejście na gospodarkę neutralną dla klimatu, bez narażania na szwank stabilności finansowej;
12. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje osiągnięte porozumienie polityczne dotyczące rozporządzenia w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje; wzywa do przeprowadzenia przeglądu dyrektywy w sprawie sprawozdawczości niefinansowej w celu lepszego odzwierciedlenia obowiązków w zakresie sprawozdawczości i ujawniania informacji dotyczących środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego;
13. jest zaniepokojony tym, że podatność banków na zagrożenia związane z klimatem może nie być w pełni zrozumiała, i z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania EUNB do uwzględnienia kwestii zagrożeń związanych z klimatem w rocznej ocenie ryzyka oraz do wprowadzenia testów warunków skrajnych w związku ze zmianą klimatu; podkreśla w związku z tym znaczenie odpowiedniego ujawniania informacji i oceny ryzyka;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

14. ponadto wzywa wszystkie europejskie banki do podpisania opracowanych przez ONZ zasad dotyczących odpowiedzialnego sektora bankowego oraz do corocznego składania sprawozdań na temat ich działań na rzecz zrównoważonego finansowania i zmniejszania zagrożeń związanych ze zmianą klimatu w ich bilansach; wzywa unijne i krajowe organy odpowiedzialne za sektor bankowy do stosowania i w miarę możliwości wdrażania zaleceń dotyczących zasad odpowiedzialności bankowej, zrównoważonej sieci bankowej oraz sieci banków centralnych i organów nadzoru na rzecz ekologizacji systemu finansowego;

15. wzywa do ustanowienia ogólnounijnego standardu dotyczącego obligacji ekologicznych oraz określenia korzystnych ram rozwoju takich obligacji w celu zwiększenia przejrzystości, skuteczności i wiarygodności zrównoważonych inwestycji;

16. przyjmuje do wiadomości prace prowadzone przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego w zakresie ryzyka związanego z niewypłacalnością państwa; podkreśla, że unijne ramy regulacyjne w sprawie ostrożnościowych uregulowań dotyczących długu państwowego powinny być zgodne z normami międzynarodowymi; wzywa do dalszych dyskusji na temat utworzenia europejskiego bezpiecznego składnika aktywów w oparciu o ocenę wniosku w sprawie papierów wartościowych zabezpieczonych obligacjami skarbowymi, którą przeprowadzi Komisja, oraz możliwy rozwój sytuacji, aby wzmocnić międzynarodową rolę euro, ustabilizować rynki finansowe i pozwolić bankom na dywersyfikację ich portfeli;

17. podkreśla, że rynki finansowe są ze sobą ściśle powiązane; podkreśla, jak ważna jest gotowość organów nadzoru bankowego na wszystkie możliwe scenariusze brexitu, przy czym zwraca uwagę, że gotowość tych organów uzupełnia gotowość podmiotów prywatnych; z zadowoleniem przyjmuje wszystkie istotne działania i dotychczasową współpracę; odnotowuje praktykę firm brytyjskich polegającą na tworzeniu oddziałów w UE w celu dalszego świadczenia usług; zwraca w związku z tym uwagę na ryzyko arbitrażu regulacyjnego wynikające ze zróżnicowanego stosowania przepisów w każdym państwie członkowskim; dlatego też uważa, że konieczna jest dalsza harmonizacja, aby uniknąć arbitrażu regulacyjnego i zapewnić odpowiednie uwzględnianie ryzyka; zwraca uwagę na znaczenie równych warunków działania w obszarze uregulowań finansowych między UE a Zjednoczonym Królestwem po brexicie oraz na potrzebę zapobiegania obniżaniu na wyższi standardów regulacyjnych;

18. przypomina zobowiązania podjęte przez UE wspólnie ze Zjednoczonym Królestwem w ramach zmienionej deklaracji politycznej; zobowiązuje się do utrzymania ścisłej i zorganizowanej współpracy w sprawach regulacyjnych i nadzorczych, na szczeblu zarówno politycznym, jak i technicznym,

19. ubolewa, że Komisja i większość rządów UE jak dotąd nie zapewniły pełnej równowagi płci w instytucjach i organach UE, zwłaszcza w odniesieniu do nominacji na stanowiska wysokiego szczebla ds. gospodarczych, finansowych i monetarnych; wzywa rządy państw członkowskich, Radę Europejską, Eurogrupę oraz Komisję do aktywnego działania na rzecz zapewnienia równowagi płci w ich przyszłych wnioskach dotyczących list kandydatów i nominacji, tak aby listy kandydatów obejmowały co najmniej jedną kobietę i jednego mężczyznę na każdą procedurę nominacji; przypomina o swojej rezolucji w sprawie poszanowania zasady równowagi płci w odniesieniu do przyszłych list kandydatów;

20. podkreśla, że ważne jest dokończenie budowy unii rynków kapitałowych, która uzupełnia unię bankową w finansowaniu gospodarki realnej; podkreśla ponadto, że w pełni zintegrowana unia rynków kapitałowych wraz z pełnoprawną unią bankową umożliwiłaby udział sektora prywatnego w podziale ryzyka oraz dodatkowo wzmocniłaby międzynarodową rolę euro, a także przyczyniłaby się do dalszej poprawy konkurencyjności rynków europejskich i promowania zrównoważonych inwestycji prywatnych; podkreśla w związku z tym potrzebę równych warunków działania, aby uniknąć niekorzystnych skutków dla MŚP, jeśli chodzi o dostęp do finansowania, oraz potrzebę uważnego monitorowania emisji produktów sekurytyzacyjnych;

Nadzór

21. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w sektorze bankowym w zakresie zmniejszania ryzyka i zwiększania stabilności finansowej; zauważa jednak, że określone instytucje nadal mają pewne słabości, a zatem wymagane są dalsze postępy; przypomina cele unii bankowej zapewniania stabilności finansowej oraz sprzyjania prawdziwie jednolitemu rynkowi, równym warunkom działania i przewidywalności dla uczestników rynku;

22. uważa jednak, że obecne ramy nadzorcze koncentrowały się głównie na narażeniu na ryzyko kredytowe, ze szkodą dla ekspozycji na ryzyko rynkowe związanych z nie płynnymi papierami wartościowymi, w tym instrumentami pochodnymi; apeluje o przyjęcie adekwatnych środków, aby usprawnić przegląd jakości aktywów i w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje włączenie instrumentów poziomu 2 i 3 do zakresu testów warunków skrajnych w 2018 r.; ponawia apel do Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, aby do głównych priorytetów w nadzorze włączył ograniczenie tych złożonych i nie płynnych instrumentów finansowych, w tym instrumentów pochodnych;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

23. z zadowoleniem przyjmuje starania na rzecz wzmocnienia sektora finansowego i ograniczenia odsetka kredytów zagrożonych na poziomie europejskim oraz środki mające na celu zmniejszenie ryzyka zawarte w ostatnim pakiecie bankowym; zauważa, że odsetek kredytów zagrożonych posiadanych przez znaczące instytucje spadł o ponad połowę, licząc od początku nadzoru bankowego prowadzonego przez EBC (od listopada 2014 r.) do czerwca 2019 r.; podkreśla, że średni odsetek kredytów zagrożonych w strefie euro wyniósł we wrześniu 2019 r. 2,9 %, co oznacza spadek z 6,5 % w porównaniu z grudniem 2014 r.; z zadowoleniem przyjmuje ten znaczący postęp; zwraca uwagę, że wolumen kredytów zagrożonych w niektórych instytucjach nadal utrzymuje się na wysokim poziomie oraz że konieczne są dalsze wysiłki na rzecz rozwiązania tego problemu; odnotowuje prowadzone obecnie prace legislacyjne nad dyrektywą w sprawie podmiotów obsługujących kredyty i nabywców kredytów oraz podkreśla potrzebę dopilnowania, by rozwój wtórnych rynków kredytowych oraz utworzenie pozasądowego mechanizmu egzekwowania uwzględniały odpowiednią ochronę konsumenta;

24. podkreśla potrzebę ochrony praw klientów w kontekście transakcji związanych z kredytami zagrożonymi; zwraca uwagę, jak ważne jest pełne wdrożenie dyrektywy o kredycie hipotecznym (2014/17/UE); wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia środków mających na celu dopilnowanie, by kredytobiorcy, którzy już teraz mogą znajdować się w trudnej sytuacji finansowej, nie byli poddawani agresywnemu i nieuczciwemu traktowaniu i takim praktykom przez firmy skupujące długi i firmy windykacyjne w małym stopniu poddane regulacji; wzywa Komisję, aby w ramach zbliżającego się przeglądu dyrektywy w sprawie kredytów konsumenckich wprowadziła bardziej ambitne przepisy dotyczące ochrony kredytobiorców przed nadużyciami, gwarantując, by te prawa miały jednakowe zastosowanie do obecnych i przyszłych kredytów;

25. podkreśla znaczenie ochrony praw konsumentów, w szczególności w odniesieniu do opłat bankowych, przejrzystości kosztów produktów, rentowności i ryzyka; w związku z tym wzywa EUNB, aby wykonując swój mandat, poświęcił większą uwagę właściwemu gromadzeniu, analizowaniu i przekazywaniu informacji na temat trendów konsumenckich, a także przeglądowi i koordynacji inicjatyw w zakresie kompetencji finansowych i edukacji przez właściwe organy;

26. zauważa, że ostatnie kryzysy bankowe ujawniły, iż instytucje kredytowe w niewłaściwy sposób sprzedawały klientom detalicznym obligacje i inne produkty finansowe; wzywa organy nadzoru i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do energicznego egzekwowania nowo wprowadzonych przepisów dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków dotyczących ochrony konsumentów, w szczególności minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych (MREL); wzywa Komisję do dalszej oceny niewłaściwej sprzedaży produktów finansowych przez instytucje bankowe;

27. wzywa europejskie urzędy nadzoru, by w pełni wykorzystały swoje uprawnienia w celu zagwarantowania wysokiego poziomu ochrony konsumenta, w tym, w stosownych przypadkach, uprawnienia do interwencji produktowej, gdy dane produkty finansowe i kredytowe przyniosą lub będą mogły przynieść szkodę konsumentom;

28. zauważa, że rozpoczęto już prace nad wdrożeniem ostatecznych norm pakietu Bazylea III; podkreśla, że normy Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego powinny zostać wprowadzone do prawa europejskiego w odpowiednim czasie i z należyтым uwzględnieniem ich celów, przy jednoczesnym właściwym uwzględnieniu – w stosownych przypadkach – specyfiki europejskiego systemu bankowego oraz zasady proporcjonalności; ostrzega, że ze względu na różnorodność modeli bankowych w UE uniwersalne rozwiązanie mogłoby być niedostosowane do rynku europejskiego; podkreśla, że należy zapewnić konkurencyjność i stabilność finansową unijnego sektora bankowego; nie powinna też ucierpieć jego zdolność do finansowania gospodarki, zwłaszcza MŚP; jest przekonany, że rentowne i dobrze skapitalizowane instytucje finansowe są niezbędne do należytego finansowania gospodarki UE i dla stabilnej unii bankowej; przypomina swoją rezolucję z dnia 23 listopada 2016 r. w sprawie sfinalizowania pakietu Bazylea III i wzywa Komisję, by zastosowała się do zawartych w niej zaleceń przy opracowywaniu nowych wniosków ustawodawczych;

29. zwraca uwagę, że bardzo potrzebna jest ocena adekwatności modeli wewnętrznych i ich ciągła analiza, aby zapewnić ich wiarygodność i odporność; odnotowuje wyniki przeprowadzonego przez EBC ukierunkowanego przeglądu modeli wewnętrznych; wzywa banki do odpowiedniego usprawnienia korzystania z modeli wewnętrznych i ich wdrażania;

30. jest zaniepokojony tym, że EUNB ostrzegł, że nie przedstawi swoich propozycji dotyczących zmniejszenia obciążeń administracyjnych dla małych instytucji w terminie wyznaczonym przez współprawodawców w pakiecie bankowym;

31. przypomina, że standardy zapewniane przez fora międzynarodowe powinny zapobiegać fragmentacji regulacyjnej i przyczynić się do propagowania równych warunków działania dla wszystkich banków działających w skali międzynarodowej;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

32. zauważa, że w swoim sprawozdaniu oceniającym zagrożenia i słabości unijnego sektora bankowego EUNB zwraca uwagę na rozbieżności między państwami członkowskimi we wdrażaniu i ustalaniu bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym; w związku z tym wzywa do dalszego ujednoczenia stosowania buforów kapitałowych w całej UE w celu stworzenia równych warunków działania;

33. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie w sprawie protokołu ustaleń między Europejskim Bankiem Centralnym a Europejskim Trybunałem Obrachunkowym, określające praktyczne sposoby wymiany informacji między instytucjami w odniesieniu do ich odpowiednich mandatów;

34. domaga się lepszych standardów przejrzystości nadzoru bankowego, na przykład w zakresie wyników przeglądu nadzorczego i procesu oceny, w celu wzmocnienia zaufania rynków kapitałowych i finansowych oraz zaufania ze strony przedsiębiorstw i obywateli, a także zapewnienia jednolitego traktowania we wszystkich państwach członkowskich; z zadowoleniem przyjmuje usprawnioną i udoskonaloną wymianę informacji między instytucjami nadzoru a instytucjami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

35. zauważa, że innowacyjne technologie finansowe głęboko przekształcają sektor finansowy, w tym usługi bankowe i płatnicze, oraz z zadowoleniem przyjmuje skuteczność i większy wybór, jakie oferują one konsumentom na rynku; popiera neutralność technologiczną jako zasadę przewodnią i zachęca do inwestowania w technologie finansowe;

36. podkreśla potrzebę podjęcia wyzwań stawianych przez te nowe technologie, takich jak zapewnienie zrównoważonych modeli biznesowych, które będą interoperacyjne ponad granicami, równych warunków działania pod względem regulacji i nadzoru oraz cyberbezpieczeństwa; podkreśla odpowiedzialność instytucji finansowych w kwestii zapewniania ochrony danych klientów i ich bezpieczeństwa zgodnie z prawem UE; odnotowuje również coraz większą zależność sektora bankowego od chmury obliczeniowej i wzywa Komisję do udzielenia odpowiedzi na wspólną opinię europejskich urzędów nadzoru w sprawie potrzeby udoskonalenia przepisów dotyczących wymogów w zakresie zarządzania ryzykiem ICT w sektorze finansowym UE; przypomina, że zrównoważone ramy ustawodawcze i pewność prawa mogą poprawić otoczenie sprzyjające innowacjom bez naruszania stabilności finansowej;

37. uznaje wkład, jaki sektor parabankowego pośrednictwa finansowego (wcześniej równoległy system bankowy), może przyczynić się do dalszej dywersyfikacji kanałów finansowania dla gospodarki; podkreśla jednak, że istnieją znaczne wzajemne powiązania między sektorem parabankowego pośrednictwa finansowego a „tradycyjnym” sektorem bankowym, co rodzi obawy o ryzyko systemowe ze względu na brak odpowiedniego nadzoru nad parabankami i uregulowań ich dotyczących;

38. wzywa w związku z tym do podjęcia skoordynowanych działań, aby zlikwidować to ryzyko, w tym ustanowienia zestawu narzędzi makroostrożnościowych i zwiększenia operacyjności już istniejących narzędzi w celu przeciwdziałania zagrożeniom dla stabilności finansowej wynikającym z rosnącej roli systemu parabankowego pośrednictwa finansowego; uważa, że należy ocenić, czy wymogi ostrożnościowe dotyczące dużych ekspozycji, w szczególności w przypadku instytucji parabankowego pośrednictwa finansowego, są wystarczające do zapewnienia stabilności finansowej; podkreśla ponadto ryzyko, na które zwraca uwagę Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) w swoich unijnych pozabankowych ramach monitorowania ryzyka pośrednictwa finansowego z 2019 r., takie jak zagrożenia wynikające z transformacji płynności, podejmowania ryzyka i dźwigni finansowej, które mają wpływ na sektor w szerszym ujęciu;

39. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie w sprawie wymiany informacji pomiędzy EBC a organami odpowiedzialnymi za przeciwdziałanie praniu pieniędzy (AML) i finansowaniu terroryzmu (CFT); przypomina swoją rezolucję z dnia 19 września 2019 r. w sprawie stanu wdrażania przepisów Unii dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy; z zadowoleniem przyjmuje dokument dotyczący wspólnego stanowiska z 8 listopada 2019 r., przygotowany przez kilku ministrów finansów strefy euro, w którym wzywa się do harmonizacji europejskich ram regulacyjnych w obszarze przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;

40. przypomina, że aby AML/CFT były skuteczne, właściwe organy i instytucje finansowe muszą działać w sposób skoordynowany; podkreśla, że nadzór ostrożnościowy i nadzór prowadzony z myślą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy muszą być lepiej skoordynowane; przypomina o swoich poważnych obawach dotyczących fragmentacji regulacyjnej i nadzorczej w obszarze AML/CFT, która uniemożliwiła odpowiedni nadzór oraz reagowanie na braki w krajowych organach nadzoru, a także podważa ich zdolność do nadzorowania rosnącej działalności transgranicznej w UE;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

41. jest przekonany, że Jednolity Mechanizm Nadzorczy ma również do odegrania rolę w zwalczaniu prania pieniędzy i z zadowoleniem przyjmuje utworzenie specjalnej jednostki ds. przeciwdziałania praniu pieniędzy; w szczególności zwraca uwagę na złożoność w kontekście przeprowadzania ważnej oceny adekwatności kadry kierowniczej wyższego szczebla w bankach z uwagi na ogromne zróżnicowanie w kwestii transpozycji dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych; zachęca zatem do włączenia do rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych wymogów dotyczących kompetencji i reputacji;

42. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady z 5 grudnia 2019 r., w których upoważnia się Komisję do poszukiwania sposobów na usprawnienie współpracy między organami oraz na przekazanie zadań w obszarze AML organowi UE, a także do przekształcenia niektórych części dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy w rozporządzenie, aby stworzyć jednolity zbiór przepisów; z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie planu działania dotyczącego kompleksowej unijnej polityki zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, który zawiera propozycje służące dalszej harmonizacji zbioru przepisów dotyczących AML/CFT oraz skutecznego przeciwdziałania zagrożeniom, jakie nielegalna działalność transgraniczna stwarza dla integralności systemu finansowego UE i bezpieczeństwa jej obywateli, w szczególności dzięki utworzeniu nowego organu UE;

43. uznaje, że należy podjąć działania prawne i nadzorcze w celu przeciwdziałania ryzyku prania pieniędzy i finansowania terroryzmu stwarzanemu przez kryptoaktywa; zwraca się do Komisji o kontynuowanie ocen skutków zagrożeń związanych z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, które mogą wynikać ze słabych punktów powstających z powodu rosnącego wykorzystywania nowych technologii przez instytucje kredytowe i finansowe, a także z szybkiego rozprzestrzeniania się kryptoaktywów, przy jednoczesnym braku wspólnego systemu regulacji oraz ze względu na anonimowość takich aktywów;

44. wzywa Komisję do dokonania w 2020 r. oceny obecnej sytuacji na rynku agencji ratingowych pod kątem konkurencji, nierównego dostępu do informacji oraz przejrzystości dla rynków; zauważa, że ratingi w obszarze zrównoważonego rozwoju oparte na kryteriach z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego mogą stać się istotnym uzupełnieniem ocen ryzyka kredytowego; podkreśla, jak ważne są ustandaryzowane kryteria stosowane do ratingów w obszarze zrównoważonego rozwoju oraz zadbanie o to, aby rozwój rynku ratingów w obszarze zrównoważonego rozwoju opierał się na zasadzie konkurencyjności i nie ograniczył się do wyłonienia niewielkiej liczby usługodawców;

45. stwierdza potrzebę dołożenia starań na rzecz większej spójności działalności na rynku finansowym z celami zrównoważonego rozwoju i kryteriami z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego, podkreślając centralną rolę europejskich urzędów nadzoru w realizacji tych celów; w związku z tym wzywa EUNB, by w koordynacji z ERRS, podjął kroki w kierunku opracowania wspólnej metodologii na potrzeby określenia skali zagrożeń klimatycznych, na jakie narażone są instytucje finansowe, w tym również zagrożeń związanych z możliwym obniżeniem wartości aktywów z powodu zmian w traktowaniu regulacyjnym wynikających z działań w zakresie łagodzenia skutków zmiany klimatu i dostosowywania się do niej, z makroekonomicznymi skutkami nagłych zmian w zużyciu energii i większą częstotliwością występowania klęsk żywiołowych;

Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja

46. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że od Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) nie wymagano podjęcia działań naprawczych w 2019 r.; zwraca się do Komisji o zastanowienie się nad odpowiednimi działaniami następczymi w związku z jego własnym sprawozdaniem na temat wdrażania dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz rozporządzenia w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z kwietnia 2019 r.; wzywa Komisję do sprawdzenia, czy przepisy są odpowiednie do zagwarantowania tego, by wszystkie banki mogły, w razie potrzeby, podlegać restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez konieczności korzystania z pieniędzy podatników; wzywa Komisję, aby uwzględniła przeprowadzony przez Radę Stabilności Finansowej przegląd prawodawstwa dotyczącego banków „zbyt dużych, by mogły upaść”, i wyeliminowała potencjalne niedociągnięcia, w szczególności w odniesieniu do ochrony depozytów detalicznych;

47. wzywa SRB do zakończenia procesu tworzenia planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do przeanalizowania, czy wszystkie odnośne banki posiadają dostateczny MREL; zauważa, że SRB nie informuje regularnie o tym, w jakim stopniu banki realizują cel w zakresie MREL;

48. zachęca Komisję do zastanowienia się nad ewentualną dalszą harmonizacją konkretnych aspektów w obecnych krajowych przepisach dotyczących niewypłacalności, a także do oceny, w jakim stopniu taka dalsza harmonizacja jest niezbędna, aby zagwarantować spójne i skuteczne stosowanie ram zarządzania w sytuacjach kryzysowych; wzywa Komisję, aby w ramach przeglądu dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów zapewniła jaśniejszą definicję zasady najniższych kosztów na mocy dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

49. wzywa do dalszej refleksji nad ramami jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zwraca uwagę na potrzebę oceny możliwości zastosowania komunikatu w sprawie sektora bankowego z 2013 r.⁽¹⁹⁾; zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia równych warunków działania i spójnego stosowania kryterium interesu publicznego;

50. zwraca uwagę na ważną rolę środków wczesnej interwencji, jeżeli chodzi o zapobieganie upadłościom banków i kryzysom bankowym; zauważa jednak, że wymogi dotyczące stosowania środków wczesnej interwencji pokrywają się z niektórymi standardowymi środkami interwencji EBC; podkreśla, że w takich przypadkach pierwszeństwo mają standardowe środki interwencji; uważa zatem, że należy zlikwidować takie pokrywanie się środków poprzez dostateczne wyjaśnienie podstawy prawnej każdego z instrumentów, aby zagwarantować stopniowe wprowadzanie środków;

51. przyjmuje do wiadomości decyzję Eurogrupy w sprawie „porozumienia co do zasady” dotyczącego reformy Europejskiego Mechanizmu Stabilności i zakresu jego uprawnień; wzywa do utworzenia mechanizmu ochronnego w ramach jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i jego szybkiego uruchomienia; jest zaniepokojony brakiem mechanizmu w unii bankowej, który w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniłby płynność bankowi, aby mógł on kontynuować bez zakłóceń świadczenie usług, oraz by utrzymać stabilność rynków finansowych, i wzywa Komisję, by bezzwłocznie podjęła próbę usunięcia tej luki;

52. podkreśla, że banki muszą być w stanie prowadzić działalność transgraniczną, a jednocześnie zarządzać swoim kapitałem i płynnością na poziomie skonsolidowanym, aby zdywersyfikować grożące im ryzyko i zaradzić wszelkim problemom związanym z brakiem rentowności; podkreśla, że przepisy powinny dawać jednostce dominującej większą elastyczność działania w tym zakresie, a jednocześnie przewidywać wiarygodne i egzekwowalne mechanizmy wymagające – w przypadku kryzysu – od jednostki dominującej (podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) zapewnienia kapitału i płynności jednostkom zależnym zlokalizowanym w kraju przyjmującym w granicach unii bankowej oraz spełnienie przez nią MREL;

Gwarantowanie depozytów

53. uważa, że unii bankowej wciąż brakuje trzeciego filaru; wnosi o urzeczywistnienie unii bankowej poprzez utworzenie w pełni funkcjonalnego europejskiego systemu gwarantowania depozytów, aby chronić deponentów przed zakłóceniami w działalności bankowej, zadbać o zaufanie deponentów oraz inwestorów w całej unii bankowej oraz zwiększyć stabilność całej strefy euro; docenia korzyści płynące z podziału ryzyka i dalszego ograniczania ryzyka w określonych instytucjach;

54. wzywa Radę do jak najszybszego wznowienia negocjacji w sprawie europejskiego systemu gwarantowania depozytów, przy jednoczesnym zadbaniu o spójne ramy przy pomocy dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów, aby zrealizować cel, jakim jest poprawa stabilności finansowej;

55. wzywa Komisję do przeanalizowania ram funkcjonowania instytucjonalnych systemów ochrony w kontekście europejskiego systemu gwarantowania depozytów;

56. zwraca uwagę na dyskusje toczące się w łonie powołanej w styczniu 2019 r. grupy roboczej wysokiego szczebla ds. europejskiego systemu gwarantowania depozytów, która podlega Eurogrupie, w sprawie ukończenia unii bankowej, w tym również na temat dalszego usprawnienia ram zarządzania kryzysowego dla banków; wyraża zaniepokojenie, że Parlament nie jest informowany o dyskusjach toczących się w kontekście prac grupy roboczej wysokiego szczebla ds. europejskiego systemu gwarantowania depozytów, która to grupa podlega Eurogrupie; zauważa, że Komisja jest członkiem grupy roboczej wysokiego szczebla, i przypomina o art. 9 porozumienia ramowego z 2010 r., w którym to artykule jest mowa o obowiązku zagwarantowania przez Komisję równego traktowani Parlamentu i Rady, zwłaszcza w kwestiach ustawodawczych;

o

o o

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, EUNB, EBC, SRB, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz właściwym organom określonym w art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. C 216 z 30.7.2013, s. 1.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0169

Turystyka i transport w 2020 r. i w późniejszym okresie**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie turystyki i transportu w roku 2020 i w dalszej przyszłości (2020/2649(RSP))**

(2021/C 362/07)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 132 ust. 2 i 4 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że turystyka jest przekrojowym rodzajem działalności gospodarczej o szerokim zasięgu oddziaływania na wzrost gospodarczy, zatrudnienie oraz społeczny i zrównoważony rozwój;
- B. mając na uwadze, że sektor turystyczny zatrudnia 22,6 mln osób, co stanowi 11,2 % całkowitego zatrudnienia w UE, wytworzył 9,5 % PKB UE w 2019 r., pomaga wspierać zrównoważoną strukturę regionalną i ma pozytywny wpływ na rozwój regionalny; odnotowuje, że w UE zagrożonych jest co najmniej 6,4 mln miejsc pracy;
- C. mając na uwadze, że turystyka, a w szczególności nadmierny napływ turystów, jak każda ludzka działalność, wpływa negatywnie na zmianę klimatu, oraz ma konsekwencje dla środowiska i gospodarki, takie jak wzrost zanieczyszczenia, utrata różnorodności biologicznej, zatory komunikacyjne, koszty utrzymania infrastruktury i wzrost cen; mając jednak na uwadze, że sektor jest zaangażowany w przyspieszenie postępu w kierunku zrównoważonego rozwoju turystyki oraz w zapewnienie, że przyczyni się on do osiągnięcia europejskich i międzynarodowych celów klimatycznych poprzez inicjatywy mające na celu zmniejszenie emisji;
- D. mając na uwadze, że turystyka obejmuje złożony łańcuch wartości wielu podmiotów, który ma bezpośrednie powiązanie z działalnością w zakresie transportu pasażerskiego;
- E. mając na uwadze, że spośród wszystkich głównych sektorów gospodarki pandemia COVID-19 najbardziej uderzyła w transport, kulturę i turystykę, a bezrobocie na dużą skalę dotknęło w szczególności pracowników sezonowych i pracowników znajdujących się w trudnej sytuacji;
- F. mając na uwadze, że kryzys zdrowotny szczególnie mocno uderzył w miejsca imprez kulturalnych, festiwale i muzea, podczas gdy czterech na dziesięciu turystów wybiera miejsce podróży w zależności od jego oferty kulturalnej;
- G. mając na uwadze, że wraz z przyjęciem 13 maja 2020 r. komunikatu zatytułowanego „Turystyka i transport w roku 2020 i w dalszej przyszłości” (COM(2020)0550) oraz pakietu dla branży turystycznej i transportowej Komisja poczyniła pierwszy niezbędny krok w celu wsparcia odbudowy naszych cennych sektorów transportu i turystyki po wybuchu pandemii COVID-19;
- H. mając na uwadze, że minęły lata od przyjęcia przez Komisję w czerwcu 2010 r. komunikatu zatytułowanego „Europa – najpopularniejszy kierunek turystyczny na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego” (COM(2010)0352), w którym określono nową strategię i plan działania w dziedzinie turystyki w UE;
- I. mając na uwadze, że od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony w 2009 r. UE ma kompetencje uzupełniające, których celem jest koordynacja i uzupełnianie działań państw członkowskich w tej dziedzinie ⁽¹⁾;

Europejskie plany naprawy gospodarczej w sektorze turystyki i transportu po wybuchu pandemii COVID-19

1. uważa, że dla zapewnienia przetrwania i konkurencyjności sektorów transportu i turystyki konieczne jest zarówno szybkie krótkoterminowe wsparcie, jak i wsparcie długoterminowe, zaś dla zminimalizowania dodatkowych strat w sektorze i dla jego długoterminowej stabilności konieczne jest wdrożenie środków, które dadzą turystom pewność, że będą mogli znów podróżować do Europy i w jej obrębie; podkreśla, że obecny kryzys stanowi również historyczną szansę,

⁽¹⁾ Artykuł 195 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

by zmodernizować turystykę w UE, sprawić, by stała się bardziej zrównoważona i dostępniejsza dla osób z niepełnosprawnościami, oraz zacząć postrzegać ją jako ekosystem przemysłowy z własnymi celami inwestycyjnymi, kapitałem ludzkim, potrzebami w zakresie innowacji technologicznych i wskaźnikami wydajności, a także jako ważny sektor, który mógłby przyczynić się do osiągnięcia celów neutralności klimatycznej do 2050 r.;

2. podkreśla, że w czasie obecnego kryzysu, gdy wiele przedsiębiorstw transportowych walczy o przetrwanie, niezwykle ważne jest dalsze inwestowanie w strategiczną infrastrukturę transportową na szczeblu UE; podkreśla ponadto, że plany naprawy gospodarczej w sektorze transportu, wraz ze wsparciem mającym na celu ratowanie istniejących sektorów transportu, powinny koncentrować się na innowacyjnych możliwościach wzrostu;

3. z zadowoleniem przyjmuje komunikat zatytułowany „Skoordynowane podejście etapowe zmierzające do przywrócenia swobody przemieszczania się i zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych – COVID-19”, przyjęty przez Komisję jako część pakietu, oraz wniosek dotyczący stopniowego i skoordynowanego podejścia mającego na celu powrót do nieograniczonego swobodnego przepływu osób; domaga się, aby na szczeblu UE opracować mechanizm określania wskaźnika wystarczająco niskiego poziomu przenoszenia zakażenia, a także zagwarantować jednolite stosowanie tego wskaźnika w całej UE; wzywa Komisję, aby wsparła wznowienie działalności turystycznej, przedstawiając zalecenie, które eksponuje „zrównoważoną turystykę” oraz czyni przedsiębiorstwa i ośrodki turystyczne posiadające wiarygodne certyfikaty liderami podróży i turystyki przyjaznych środowisku, społecznie odpowiedzialnych i racjonalnych z ekonomicznego punktu widzenia; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji mającą na celu zapewnienie stałego przepływu towarów, zwłaszcza żywności i wyrobów medycznych, w całej UE oraz wszelkie inicjatywy mające na celu zapewnienie pełnego funkcjonowania rynku wewnętrznego UE bez nieuzasadnionych kontroli i opóźnień;

4. przypomina o znaczeniu zasady niedyskryminacji w stopniowym znoszeniu ograniczeń krajowych i transgranicznych oraz wzajemnego uznawania środków uzgodnionych na szczeblu UE, a także podkreśla, jak ważne jest unikanie porozumień między poszczególnymi państwami członkowskimi (tzw. korytarzy turystycznych), które miałyby dalszy wpływ na gospodarkę państw członkowskich szczególnie dotkniętych kryzysem zdrowotnym, a zwłaszcza na ich sektor turystyczny; jest głęboko zaniepokojony faktem, że kilka państw członkowskich nałożyło ostatnio jednostronne środki, które mogą nie tylko zakłócać funkcjonowanie jednolitego rynku i mieć negatywny wpływ na życie milionów obywateli UE, ale też stanowić kolejny cios dla turystyki i zaufania; wzywa zatem Komisję, aby zapobiegła wdrażaniu przez państwa członkowskie wszelkiego rodzaju dyskryminujących środków o charakterze innym niż epidemiologiczny, które kwestionują integralność strefy Schengen i utrudniają szybką odbudowę europejskiego przemysłu turystycznego i podróżniczego;

5. podkreśla potrzebę wspierania i promowania obszarów turystycznych w UE poprzez m.in. atrakcyjne oferty dla odwiedzających, o ile pozwalają na to panujące tam warunki epidemiologiczne i społeczno-zdrowotne; uważa, że konieczne jest pełne poszanowanie i wdrażanie przez przedsiębiorstwa i ich klientów wszystkich wymogów zdrowotnych, higienicznych i sanitarnych, w tym zasad dystansowania społecznego, aby zagwarantować odwiedzającym bezpieczne warunki; wzywa do ustanowienia jednolitych kryteriów oceny w całej UE, aby móc wskazać obszary bezpieczne dla turystyki przyjazdowej i wyjazdowej; popiera konieczność wprowadzenia i utrzymania najwyższych poziomów bezpieczeństwa i ochrony, na potrzeby czego można by stosować interoperacyjne technologie cyfrowe (np. specjalną informacyjną stronę internetową Komisji czy ośrodki innowacji cyfrowych), aby zapewnić pomoc przemysłowi podróżno-turystycznemu oraz samym turystom, przy jednoczesnym poszanowaniu prawa do prywatności i ochrony danych osobowych; podkreśla, że należy opracować system wczesnego ostrzegania, który skutecznie ostrzegałby turystów o wszelkich ewentualnych zagrożeniach zdrowotnych w krajach docelowych, tak aby kwarantanna i protokoły ewakuacji były natychmiastowe i skuteczne;

6. uznaje znaczenie osób podróżujących w ruchu międzynarodowym dla naszego sektora turystyki; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby oceniły, czy można znieść ograniczenia dotyczące innych niż niezbędne podróży na granicach zewnętrznych UE, bez stwarzania zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa publicznego i przy uwzględnieniu sytuacji epidemiologicznej w każdym odnośnym państwie trzecim, a także działając na rzecz wzajemnego uznawania środków ochronnych związanych z COVID-19, zwłaszcza w lotnictwie, zgodnie z normami Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) i wspólnym dokumentem Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA) i Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) pt. „COVID-19 – protokół bezpieczeństwa zdrowotnego w lotnictwie: wytyczne operacyjne dotyczące zarządzania pasażerami i personelem w ruchu powietrznym w związku z pandemią COVID-19”, w celu bezpiecznego ponownego uruchomienia transportu lotniczego w Europie, oraz wzywa do ich szybkiego wdrożenia;

7. podkreśla znaczenie pracowników transgranicznych i sezonowych w sektorze usług turystycznych jako kluczowego elementu wysiłków na rzecz ożywienia gospodarczego oraz wzywa do przyjęcia środków mających na celu wspieranie ich mobilności i ochronę ich praw, w tym do lepszego wdrażania obowiązującego prawodawstwa;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

8. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Wytyczne dotyczące stopniowego przywracania usług transportowych i połączeń – COVID-19”, a także wytyczne oparte na ramach zasad i wspólnym zestawie narzędzi, które pomogą wznowić świadczenie wszelkiego rodzaju usług transportowych w całej UE poprzez podjęcie skoordynowanych, niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych środków;

9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uzgodnienia tymczasowych, proporcjonalnych i niedyskryminujących środków zgodnych z dowodami naukowymi, aby ułatwić bezpieczny tranzyt i ruch między krajami w oparciu o solidną ocenę ryzyka i zgodnie z międzynarodowymi normami określonymi przez organy takie jak Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) czy Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC); podkreśla, jak istotne dla wznowienia podróży unijnych i międzynarodowych jest zapewnienie wzajemnego uznawania środków uzgodnionych na szczeblu UE; podkreśla ponadto, że wdrożenie środków powstrzymujących rozprzestrzenianie się wirusa, jak również ich łagodzenie, nie może w żadnym wypadku prowadzić do obniżenia wysokiego poziomu unijnych standardów bezpieczeństwa i ochrony w transporcie;

10. podkreśla, że badania przesiewowe to skuteczny sposób na ograniczenie rozprzestrzeniania się wirusa oraz budowania zaufania w sytuacjach, gdy utrzymywanie dystansu fizycznego nie jest możliwe, pod warunkiem że dostępne będą szybkie, wiarygodne i przystępne metody prowadzenia tych badań; zwraca się do Komisji, aby we współpracy z ECDC oraz państwami członkowskimi regularnie oceniała istnienie testów spełniających te warunki, a w przypadku ich dostępności przeprowadzała skoordynowaną procedurę zamówień publicznych, aby uzyskać możliwie najlepsze warunki i najlepszą cenę; apeluje do Komisji i państw członkowskich o wykorzystanie wszystkich dostępnych narzędzi finansowania, aby zagwarantować obywatelom nieodpłatne testowanie;

11. podkreśla, że powinno się znieść ograniczenia w podróżowaniu oraz kontrole graniczne dla tych regionów, obszarów i państw członkowskich, w których sytuacja epidemiologiczna się poprawia i jest wystarczająco podobna, gdy tylko zostaną ku temu ustanowione wspólne kryteria oceny; podkreśla, że poprawa sytuacji epidemiologicznej ma podstawowe znaczenie dla przywrócenia bezpiecznych podróży i transportu, a także usług turystycznych; ponadto wzywa Komisję, aby w koordynacji z państwami członkowskimi zbadała wykonalność i wartość dodaną badań przesiewowych, takich jak badania diagnostyczne (np. serologiczne lub wymazowe) oraz pomiary temperatury pasażerów wyruszających w podróż z węzłów transportowych; wzywa do ustanowienia standardów i szczegółowych protokołów dotyczących wspólnych środków higieny dla różnych rodzajów transportu; uważa, że każdy operator transportu powinien stosować jednolite środki w zharmonizowany sposób, aby zapewnić przewidywalność i jasność; jest zdania, że warunkiem wstępnym bezpiecznego podróżowania powinny być techniczne protokoły operacyjne;

12. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Wytyczne UE dotyczące stopniowego wznawiania usług świadczonych turystom oraz protokołów zdrowotnych w placówkach branży hotelarsko-gastronomicznej – COVID-19” i wzywa państwa członkowskie do przekazania tych wytycznych właściwym organom regionalnym i lokalnym; wzywa w związku z tym Komisję i państwa członkowskie, aby wsparły finansowo sektory podróży i turystyki we wdrażaniu tych środków, w pełnej współpracy z tymi sektorami i zgodnie z ambicjami Europejskiego Zielonego Ładu i cyfryzacji;

13. wzywa Komisję, aby stworzyła unijną pieczęć certyfikacji bezpieczeństwa oraz jasne i skuteczne protokoły sanitarne, gwarantujące, że obiekty turystyczne, przedsiębiorstwa turystyczne i biura podróży spełniają najwyższe standardy higieny i bezpieczeństwa, we współpracy z władzami publicznymi państw członkowskich, zainteresowanymi stronami z sektora turystyki i organizacjami międzynarodowymi, tak aby zachęcać do wdrażania konkretnych środków opartych na wytycznych UE, zwiększając zaufanie, bezpieczeństwo i ochronę podróżnych, którzy odwiedzają państwa członkowskie UE, i wspierać naprawę sektora;

14. wzywa Komisję, aby zaproponowała wspólne unijne przepisy dotyczące warunków wydawania bonów w związku z COVID-19 – przy zachowaniu wysokiego poziomu ochrony konsumentów – zawsze uzależnionych od ich dobrowolnej akceptacji przez konsumentów i niewpływających na obowiązek terminowego zwrócenia podróżnym kosztów przez przedsiębiorstwa, jak przewidziano w prawie UE, w celu nadania bonom większej elastyczności, a przez to – uatrakcyjnienia ich i zwiększenia ich rentowności oraz zapobieżenia ponownemu niejednolitemu wdrażaniu, które prowadziłoby do różnego traktowania konsumentów i zakłóceń konkurencji na rynku transportu i turystyki; wzywa ponadto Komisję, aby wykorzystwała wszelkie dostępne jej środki w celu zapewnienia właściwego egzekwowania i jednolitego stosowania prawa UE oraz aby propagowała stosowanie zharmonizowanych przepisów dotyczących dobrowolnych bonów;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

15. wzywa Komisję, aby zbadała możliwość opracowania – w oparciu o doświadczenia z kryzysu wywołanego przez COVID-19 i o podobne systemy państw członkowskich – europejskiego systemu gwarancji podróży dla przedsiębiorstw w celu zabezpieczenia płynności finansowej, aby zagwarantować podróżnym zwrot kosztów, jak również kosztów repatriacji, wraz z uczciwym odszkodowaniem za wszelkie szkody poniesione w przypadku upadłości; ponadto jest zdania, że powinno się zachęcać podróżnych do zakupu ubezpieczenia podróznego;

16. wzywa Komisję, aby rozpoczęła specjalną unijną kampanię informacyjną na temat podróży i turystyki – w tym za pomocą ogólnounijnej aplikacji informacyjnej – mającą na celu promowanie podróży wewnątrz UE, przywrócenie zaufania obywateli do podróży i turystyki podczas pandemii COVID-19, edukowanie turystów w zakresie obowiązujących środków w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa oraz budowanie trwałych i spójnych wartości poprzez „markę turystyczną UE”; apeluje, aby koncepcja „bezpiecznego i inteligentnego celu podróży” stanowiła centralny element działań na rzecz zapewnienia rozwoju zrównoważonej, odpowiedzialnej i dostępnej turystyki;

17. domaga się, aby na szczeblu UE wprowadzić mechanizm określania – w oparciu o dowody naukowe oraz wiarygodne i jednolite dane – prognozy ochrony i bezpieczeństwa na wypadek znoszenia lub wprowadzania ograniczeń w podróżowaniu, a także przygotować odpowiedni stopień monitorowania oraz plan działania na wypadek jakichkolwiek negatywnych zmian sytuacji epidemiologicznej; podkreśla w związku z tym konieczność opracowania bardziej konkretnego i szczegółowego planu działania dotyczącego monitorowania i oceny proponowanej strategii wychodzenia z kryzysu związanego z COVID-19;

18. wzywa Komisję, organy publiczne państw członkowskich i zainteresowane strony do współpracy w celu jak najszybszego opracowania jasnych wytycznych i planów gotowości na ewentualną drugą falę pandemii, obejmujących środki zapobiegania zakażeniom i ich kontroli w sektorze podróży i turystyki, jako że zgodnie z prognozami przedłużone środki izolacji mogą w tym roku doprowadzić do spadku PKB o 16 %;

19. z zadowoleniem przyjmuje program SURE, który pomaga państwom członkowskim pokryć koszty krajowych systemów skróconego czasu pracy i podobnych środków umożliwiających przedsiębiorstwom ochronę miejsc pracy w przemyśle turystycznym; podkreśla ponadto znaczenie inwestowania w przekwalifikowanie zawodowe, szkolenia w zakresie umiejętności informatycznych i inicjatywy wspierające zatrudnienie, które zapobiegają stałej utracie pracy i nierównościom społecznym spowodowanym pandemią;

Zwiększona solidarność i koordynacja w sektorze turystycznym UE

20. podkreśla znaczenie przejścia na prawdziwie europejską politykę turystyczną, która znacznie przyczyni się do zwiększenia konkurencyjności Unii w tym sektorze poprzez promowanie współpracy między państwami członkowskimi i regionami oraz umożliwianie dalszych inwestycji i innowacji w tym sektorze; przypomina, jak istotne jest unikanie nadmiernej regulacji w ramach jednolitego rynku usług turystycznych, co ma na celu usunięcie sprzeczności regulacyjnych i powielania przepisów oraz zapobieganie im poprzez zapewnienie lepszej koordynacji strategii politycznych i prawodawstwa wpływającego na sektor turystyczny;

21. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą zorganizowania europejskiego szczytu w sprawie turystyki z udziałem instytucji UE, branży, regionów, miast i zainteresowanych stron, aby zastanowić się nad przyszłością europejskiej turystyki, oraz popiera opracowanie planu działania na rzecz stworzenia do 2050 r. zrównoważonego, innowacyjnego i odpornego europejskiego ekosystemu turystycznego („Europejski program na rzecz turystyki do 2050 r.”); w związku z tym wzywa Komisję, aby w 2021 r. przyjęła nową strategię i plan działania na rzecz turystyki w UE w oparciu o wyniki tego dialogu, tak aby utrzymać pozycję Europy jako wiodącego kierunku turystycznego dzięki „marce turystycznej UE”; podkreśla, że ta długofalowa strategia musi obejmować plan cyfryzacji sektora oraz plany odbudowy stref turystycznych; zaznacza, że strategia musi sprzyjać ekologicznej transformacji sektora dzięki dostosowaniu procesów oraz odnowie infrastruktury i obiektów; podkreśla, że Komisja powinna ściśle monitorować właściwe wdrażanie strategii;

22. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji przewidującą elastyczność w przepisach dotyczących pomocy państwa; uważa jednak, że konieczne są realistyczne programy, normy w zakresie konkurencyjności, kwestii społecznych i ekologicznych oraz jasne wytyczne sektorowe dla transportu i turystyki, aby umożliwić skuteczną koordynację między wszystkimi państwami członkowskimi oraz dopilnować, by krajowe systemy rekompensat były wykorzystywane sprawiedliwie, terminowo i proporcjonalnie oraz były wprowadzane w życie na ograniczony czas w celu zaradzenia stratom spowodowanym przez pandemię COVID-19, bez nadmiernego zakłócania konkurencji;

23. podkreśla znaczenie ściślejszej współpracy między władzami unijnymi, krajowymi, regionalnymi i lokalnymi oraz wszystkimi zainteresowanymi stronami w celu rozwiązania przekrojowych problemów związanych z turystyką; wzywa w związku z tym Komisję, aby opracowała strategię UE na rzecz turystyki, obejmującą bardziej konkretny i szczegółowy plan działania z krótko-, średnio- i długoterminowymi celami, w tym celami ONZ w zakresie zrównoważonego rozwoju,

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

w którym to planie zaproponuje się określenie przez państwa członkowskie jasnych, strategicznych i zorientowanych na wyniki celów; nalega, aby w koordynacji z Parlamentem i państwami członkowskimi przyjąć odpowiednią strategię na rzecz zrównoważonej turystyki, obejmującą środki do stosowania i przestrzegania przez wszystkie państwa członkowskie, obszary gospodarki i wszystkich turystów;

24. podkreśla, że dobrą podstawą do dalszych negocjacji jest wniosek w sprawie unijnego planu odbudowy przedstawiony przez Komisję 27 maja 2020 r., który obejmuje zwiększony długoterminowy budżet UE (WRF na lata 2021–2027) oraz nowy instrument na rzecz odbudowy o wartości 750 mld EUR, z którego korzystanie powinno być uzależnione od wdrażania reform strukturalnych oraz przestrzegania norm ekologicznych i społecznych; z zadowoleniem przyjmuje uznanie turystyki za jedną z dziedzin gospodarki najbardziej dotkniętych kryzysem związanym z pandemią COVID-19; zauważa, że nowe narzędzie służące odbudowie gospodarki, Next Generation EU, pokazuje, że turystyka może odnotować spadek przychodów o ponad 70 % w drugiej połowie 2020 r., podczas gdy podstawowe potrzeby inwestycyjne w turystykę, wynoszące 161 mld EUR, zajmują pierwsze miejsce wśród wszystkich ekosystemów; wzywa Komisję, aby nadała odpowiednie znaczenie sektorowi turystycznemu w pakiecie na rzecz odbudowy oraz by wydała wytyczne w celu zapewnienia szybkiego dostępu do finansowania w ramach bieżących i przyszłych programów, bez utrudnień w postaci nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych; podkreśla w tym kontekście znaczenie inwestycji dokonywanych w sektorze za pośrednictwem Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności, które umożliwią opracowanie koncepcji zrównoważonego, elastycznego i konkurencyjnego sektora turystyki w całej UE; uważa, że unijny plan odbudowy musi obejmować możliwość udzielania dodatkowego wsparcia finansowego dla sektora turystycznego w oparciu o udział, jaki sektor podróży i turystyki ma w PKB danego państwa członkowskiego;

25. ubolewa nad brakiem w kolejnych wieloletnich ramach finansowych (WRF na lata 2021–2027) specjalnej linii budżetowej na rzecz zrównoważonej turystyki oraz nad obecnym brakiem konkretnego i ukierunkowanego instrumentu finansowego, który pomógłby doraźnie w odbudowie sektora; podkreśla, że w przypadku regionów najbardziej oddalonych i regionów wyspiarskich należy rozważyć specjalne traktowanie i środki szczególne;

26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pilnego wsparcia przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP, makroprzedsiębiorstw i firm rodzinnych, oraz pracowników, w tym osób samozatrudnionych, w sektorze transportu, kultury i turystyki aby pomóc im w zarządzaniu płynnością, utrzymaniu miejsc pracy i zmniejszeniu niepotrzebnych obciążeń administracyjnych; ponadto wzywa do opracowania europejskich ram dla pracowników w całym łańcuchu wartości sektora turystyki w ścisłym porozumieniu z partnerami społecznymi i w odniesieniu do wszystkich kategorii pracowników;

27. wzywa do przeglądu europejskiej strategii na rzecz MŚP, który uwzględniłby skutki pandemii COVID-19 dla MŚP, obejmowałby konkretne inicjatywy i plan działania, mające pomóc im w powrocie do stanu sprzed pandemii dzięki ograniczeniu biurokracji, obniżeniu kosztów dostępu do finansowania i wspieraniu inwestycji w strategiczne łańcuchy wartości, zgodnie z europejską polityką przemysłową opartą na ekosystemach, Europejskim Zielonym Ładzie i transformacji cyfrowej; przypomina o potrzebie dokonania niezbędnych dostosowań w celu przestrzegania nowych środków w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa, poczynienia znacznych inwestycji w celu zapewnienia bezpieczeństwa konsumentów i przestrzegania zasady ograniczenia kontaktów, a także innych odpowiednich środków zapobiegawczych; podkreśla znaczenie tworzenia sieci i klastrów w całej UE, które mogą doprowadzić do harmonizacji najlepszych praktyk, strategii i synergii w sektorze MŚP;

28. podkreśla, że tysiące przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP, walczy o przetrwanie, a wiele z nich zmagają się z niewypłacalnością; wzywa Komisję i państwa członkowskie do monitorowania rozwoju sytuacji i oceny możliwości zwiększenia wsparcia nadzwyczajnego w odniesieniu do już ogłoszonych instrumentów poprzez podjęcie odpowiednich środków zapobiegających upadłości przedsiębiorstw;

W kierunku przyszłościowego sektora turystyki UE

29. podkreśla, że sektor turystyczny jest w dużym stopniu uzależniony od sektora transportu, a zatem poprawa dostępności, zrównoważoności i łączności wszystkich rodzajów transportu, przy jednoczesnym zachowaniu najwyższego poziomu bezpieczeństwa we wszystkich jego sektorach (drogowym, kolejowym, lotniczym, morskim i śródlądowym), miałaby znaczący wpływ na wzmocnienie branży turystycznej UE; podkreśla w związku z tym, że skoro rok 2021 jest Europejskim Rokiem Kolei i konieczne jest ograniczenie emisji z transportu, Komisja powinna promować wszystkie zrównoważone alternatywne rodzaje transportu;

30. podkreśla konieczność promowania zrównoważonych sposobów podróżowania, np. dzięki większemu wsparciu na infrastrukturę turystyki rowerowej i na pociągi nocne; podkreśla korzyści gospodarcze i środowiskowe, jakie mogą mieć dla turystyki zrównoważone środki transportu, takie jak rowery, i apeluje do Komisji, aby ułatwiła turystykę rowerową poprzez promowanie niezbędnej infrastruktury i inwestowanie w nią;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

31. podkreśla, że wszystkie państwa członkowskie muszą posiadać sieć rozwiniętej, nowoczesnej, bezpiecznej i zrównoważonej infrastruktury w celu ułatwienia podróżowania po całej UE oraz zwiększenia dostępności peryferyjnych państw członkowskich dla turystyki wewnątrz europejskiej i międzynarodowej; wzywa w związku z tym Komisję, aby wspierała przywrócenie brakujących regionalnych transgranicznych połączeń kolejowych, przeprowadziła kontrolę sprawności istniejącej sieci infrastruktury oraz zaproponowała natychmiastowe dodatkowe środki na najmniej zaawansowanych i najbardziej oddalonych obszarach, które mają często najmniej rozwinięte sieci i wymagają szczególnej uwagi; zauważa, że regiony przygraniczne w całej UE stanowią 40 % jej terytorium, a zamieszkuje je jedna trzecia ludności UE; wzywa Komisję do dopilnowania, by państwa członkowskie miały odpowiednie plany ukończenia całej sieci bazowej TEN-T do 2030 r. i sieci kompleksowych do 2050 r., ze wskazaniem harmonogramu i dostępnego budżetu, a także do skoncentrowania się w szczególności na odcinkach transgranicznych, zwłaszcza w państwach członkowskich, które nie dokonują postępów w tych dziedzinach; zwraca uwagę, że dotyczy to również tak bardzo potrzebnego projektu jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, który mimo że od wielu lat jest wstrzymany na szczeblu UE, zapewniłby od razu bezpieczeństwo, efektywność i zrównoważony charakter europejskiego lotnictwa;

32. wzywa Komisję do zbadania wykonalności i potencjalnych korzyści z mechanizmu zarządzania kryzysowego dla sektora turystycznego UE, aby nie tylko odpowiednio i szybko zareagować na obecną pandemię COVID-19, ale także aby przygotować się na przyszłe wyzwania o podobnym charakterze i podobnej skali; podkreśla znaczenie uwzględnienia rozwiązań w zakresie finansowania krótkoterminowych niedoborów finansowych, a także zapewnienia średnio- i długoterminowych ram i strategii; wzywa Komisję, aby wydała wytyczne oparte na najlepszych praktykach w sektorze turystycznym na wypadek kryzysów na wielką skalę, takich jak obecna pandemia, oraz by zapewniła odpowiednie wsparcie finansowe i ułatwiła rozwój i koordynację odpowiednich platform internetowych, na których zainteresowane strony mogą wymieniać się najlepszymi praktykami i informacjami;

33. nalega, aby Komisja zaproponowała nowy europejski program turystyki inkluzywnej na wzór inicjatywy Calypso, umożliwiający najsłabszym grupom społecznym wykorzystywanie krajowych bonów turystycznych w stowarzyszonych obiektach w innych państwach członkowskich, które również oferują program turystyki społecznej swoim obywatelom; zauważa, że wiele państw członkowskich wdraża takie programy z bardzo dobrymi wynikami i jest przekonany, że uczynienie tych programów interoperacyjnymi w wymiarze unijnym miałyby bardzo pozytywne skutki;

34. zwraca uwagę na znaczenie wspólnego podejścia UE do ochrony konkurencyjności sektora poprzez poprawę strategii komunikacyjnej skierowanej do obywateli; ponadto podkreśla koordynacyjną rolę UE w sektorze turystycznym, którą należy poprawić poprzez podejmowanie działań o unijnej wartości dodanej i dalsze ułatwianie wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi; apeluje, aby zmniejszyć nieuzasadnione obciążenia administracyjne i podatkowe, wspierać tworzenie przedsiębiorstw oraz promować sprzedaż transgraniczną i usługi transgraniczne;

35. podkreśla znaczenie współpracy międzynarodowej w sektorze podróży i turystyki oraz zachęca instytucje UE do dalszego wspierania dialogu i współpracy ze Światową Organizacją Turystyki ONZ;

36. uważa, że pojawienie się nowych technologii i dalsza cyfryzacja znacznie zwiększyłyby atrakcyjność sektora podróży i turystyki, a przyjazne dla użytkownika platformy i nowe modele biznesowe zwiększyłyby wzrost, konkurencyjność i dobrobyt sektora; uważa w związku z tym, że niezwykle ważne są regularne szkolenia i przekwalifikowanie obecnej siły roboczej w sektorze, a szczególną uwagę należy zwrócić na umiejętności informatyczne i innowacyjne technologie;

37. zwraca się do Komisji, aby oceniła możliwość stworzenia systemu składania wniosków o wizę online w celu przyciągnięcia większej liczby turystów zagranicznych do Europy, przy jednoczesnym utrzymaniu silnej ochrony europejskich granic; zauważa, że wybuch pandemii COVID-19 ujawnił konieczność stosowania innowacji i przemysłenia na nowo koncepcji świadczenia usług, w tym usług zakładających wzmożone kontakty międzyludzkie; w związku z tym zwraca się do Komisji o zbadanie możliwości zapewnienia dzięki wizom elektronicznym zdanego, taniego i efektywnego pod względem czasu dostępu do europejskich ośrodków turystycznych obywatelom państw trzecich podróżującym w dobrej wierze, którzy potrzebują wiz i których dane biometryczne byłyby gromadzone w każdym przypadku, kiedy system wjazdu/wyjazdu będzie w pełni operacyjny;

38. zwraca uwagę na znaczenie wspierania zrównoważonej turystyki, która przyczynia się do tworzenia miejsc pracy, ochrony i odnowy naturalnych ekosystemów i różnorodności biologicznej oraz do wzrostu i konkurencyjności poprzez wykorzystywanie nowych modeli biznesowych; wzywa Komisję, aby ułatwiła dostęp do finansowania ze środków unijnych podmiotom z branży turystycznej, w szczególności drobnym dostawcom usług hotelarsko-gastronomicznych we

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

wszystkich segmentach rynku, którym należy poświęcić szczególną uwagę i udzielać specjalnego wsparcia; potwierdza, że takie finansowanie powinno wspierać przejście na bardziej zrównoważone, innowacyjne i odporne produkty i usługi turystyczne wysokiej jakości oraz dalej przyczyniać się do zrównoważonego rozwoju, podróżowania poza sezonem i geograficznego rozproszenia przepływów turystycznych; uważa, że należy zapewnić wsparcie i koordynację na szczeblu Unii, aby usprawnić zarządzanie turystyką na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, m.in. poprzez wprowadzenie certyfikacji w zakresie zrównoważonego rozwoju turystyki; podkreśla, że ważne jest propagowanie przejścia od nadmiernej turystyki na inne formy turystyki kulturalnej i zrównoważonej, z poszanowaniem naszego środowiska i dziedzictwa kulturowego;

39. podkreśla znaczenie turystyki dla niektórych krajów i obszarów geograficznych UE, gdzie usługi związane z turystyką często przyczyniają się w istotny sposób do zapewnienia zatrudnienia i stanowią jedno z głównych źródeł dochodu miejscowej ludności; wzywa Komisję, aby opracowała dostosowane do potrzeb środki przy przywracaniu swobody przemieszczania się i połączeń transportowych między terytoriami najbardziej oddalonymi i wyspami a częścią kontynentalną UE; zwraca uwagę, że szczególne trasy połączeń oraz dodatkowe wsparcie finansowe i administracyjne mają dla tych regionów ogromne znaczenie; podkreśla znaczenie uwzględnienia obszarów przybrzeżnych i morskich w strategii i inicjatywach turystycznych UE, w tym w zakresie możliwości finansowania oraz narzędzi promocyjnych i komunikacyjnych, a także wzmocnienia funkcjonowania odnośnych rynków, poprzez ustanowienie polityki dostosowanej do potrzeb we współpracy z zainteresowanymi stronami i władzami w miejscach docelowych; przypomina, jak ważne jest wspieranie przedsiębiorstw rodzinnych, które rozwijają rynki lokalne lub regionalne i promują lokalną turystykę, ponieważ odpowiadają za znaczną część zatrudnienia w europejskim sektorze prywatnym i stanowią naturalne inkubatory kultury przedsiębiorczości;

40. przypomina, że turystyka kulturalna stanowi 40 % całej turystyki europejskiej, a 68 % Europejczyków przyznaje, że na ich wybór miejsca wakacji wpływ ma to, czy znajdują się tam obiekty dziedzictwa kulturowego, obejmujące trasy kulturalne, m.in. Drogę św. Jakuba („Camino de Santiago”), z którą wiąże się obchodzony w 2021 r. Rok Jubileuszowy, zwany też Jakubowym⁽²⁾; w związku z tym wzywa Komisję, aby zaproponowała określenie przez państwa członkowskie w następnym planie prac w dziedzinie kultury jasnych celów strategicznych i operacyjnych zorientowanych na wyniki oraz aby poprawiła obecne ramy strategiczne dla kultury; podkreśla, że inwestycje w obiekty kultury należy postrzegać i traktować jako środek służący poprawie konkurencyjności i wzrostu w wymiarze lokalnym, nie zapominając przy tym o nieodłącznej wartości tych obiektów jako części naszego dziedzictwa kulturowego, które należy chronić – zwłaszcza przed zmianą klimatu i nadmierną turystyką; wzywa Komisję do zwiększenia stabilności finansowej obiektów kultury finansowanych z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) oraz do wspierania rozwoju systemów finansowania opartych na funduszach prywatnych; apeluje ponadto o zwiększenie budżetu na program Discover EU, który może znacząco pobudzić turystykę młodzieżową; podkreśla szczególne potrzeby instytucji kulturalnych, które otrzymują pomoc publiczną, w okresie odbudowy, gdyż muszą one zapewnić bezpieczeństwo odwiedzających oraz podtrzymać swój model ekonomiczny; zwraca się do Komisji o znalezienie alternatywnych mechanizmów wsparcia dla pracowników sektora kultury, którzy są w dużym stopniu zależni od turystyki funkcjonalnej;

41. podkreśla korzyści płynące z turystyki wiejskiej, agroturystyki i ekoturystyki oraz wzywa Komisję do dalszego promowania i wspierania inicjatyw, które zapewniłyby dodatkowe źródła dochodów na obszarach wiejskich, stworzyłyby możliwości zatrudnienia, zapobiegłyby wyludnieniu i zwiększyłyby korzyści społeczne; podkreśla rolę, jaką Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), a zwłaszcza program LEADER, może odgrywać we wspieraniu lokalnych i wiejskich inicjatyw w zakresie turystyki, oraz apeluje o odpowiednie finansowanie tego programu w latach 2021–2027; uważa, że konieczne jest wzmocnienie agroturystyki na obszarach wiejskich w celu zróżnicowania źródeł dochodów rolników, w szczególności małych gospodarstw, a tym samym zapobiegania porzucaniu gruntów i wyludnieniu oraz wspierania gospodarki wiejskiej; podkreśla w związku z tym potrzebę wyodrębnienia specjalnej puli środków na agroturystykę, która odgrywa zasadniczą rolę w dywersyfikacji dochodów rolników i w rozwoju obszarów wiejskich;

42. zwraca uwagę na znaczenie turystyki zdrowotnej, w tym medycznej i uzdrowiskowej oraz zorientowanej na odnowę biologiczną; wzywa Komisję do promowania, w stosownych przypadkach, europejskiej profilaktyki zdrowotnej, balneologii, zrównoważonej turystyki górskiej i medycznej; podkreśla potrzebę dalszych inwestycji na rzecz poprawy infrastruktury zrównoważonej turystyki oraz znaczenie większej widoczności europejskich kurortów w turystyce uzdrowiskowej i zorientowanej na odnowę biologiczną; wzywa Komisję do zaplanowania dalszych możliwości finansowania w oparciu o wyniki badań naukowych, ponieważ turystyka medyczna może przyczynić się do zmniejszenia kosztów opieki zdrowotnej dzięki środkom zapobiegawczym oraz do zmniejszenia konsumpcji leków, a także do dalszej poprawy zrównoważonego rozwoju i jakości pracy;

(²) Specjalne badanie Eurobarometr nr 466 dotyczące dziedzictwa kulturowego, grudzień 2017 r.

Piatek, 19 czerwca 2020 r.

43. podkreśla znaczenie dostępności usług związanych z turystyką i podróżami dla osób starszych, osób z niepełnosprawnościami i osób z ograniczeniami funkcjonalnymi; wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego kierowania trwającym opracowywaniem normy Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej dotyczącej dostępnych usług turystycznych oraz do zadbania, aby po przyjęciu została ona szybko i właściwie wdrożona, a także aby usługodawcy przestrzegali już obowiązujących norm dostępności lub norm będących w trakcie wdrażania; ponadto wzywa Komisję do podjęcia wysiłków na rzecz ułatwienia ewentualnego szerszego wdrażania i uznawania unijnej karty osoby niepełnosprawnej;

44. podkreśla ważną rolę sportu w turystyce, przypominając o ważnym miejscu wydarzeń i zajęć sportowych w uatrakcyjnianiu regionów europejskich dla turystów; podkreśla możliwości związane z wyjazdami sportowców i widzów na wydarzenia sportowe, które mogą przyciągnąć turystów nawet do najbardziej oddalonych regionów; podkreśla znaczenie gastronomii europejskiej, europejskich szlaków gastronomicznych i sektora hotelarsko-gastronomicznego UE dla przemysłu turystycznego i całej gospodarki; podkreśla, że powyższe kwestie należy zatem uwzględnić w ogólnej strategii turystycznej;

o

o o

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącej Komisji, przewodniczącemu Rady Europejskiej oraz urzędującej prezydencji Rady.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0173

Protesty antyrasistowskie po śmierci George'a Floyda**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie protestów antyrasistowskich po śmierci George'a Floyda (2020/2685(RSP))**

(2021/C 362/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności motyw drugi oraz czwarty do siódmego jego preambuły, a także jego art. 2, art. 3 ust. 3 akapit drugi i art. 6,
- uwzględniając art. 10 i 19 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 2, 3, 4, 5 i 21,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującą decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) za rok 2020 dotyczące praw podstawowych; drugie Badanie Unii Europejskiej na temat mniejszości i dyskryminacji (EU-MIDIS II) opublikowane w grudniu 2017 r. przez FRA, badania FRA „Being Black in the EU” (Sytuacja osób ciemnoskórych w UE) opublikowane odpowiednio 23 listopada 2018 r. i 15 listopada 2019 r. oraz sprawozdanie FRA na temat dyskryminacji rasowej i przemocy na tle rasowym, których doświadczają osoby pochodzenia afrykańskiego i czarnoskórzy Europejczycy w UE,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2019 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw podstawowych w Unii Europejskiej w 2017 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie rasizmu i nienawiści wobec mniejszości na świecie,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 marca 2019 r. w sprawie praw podstawowych osób pochodzenia afrykańskiego i czarnoskórych Europejczyków w Europie ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2019 r. w sprawie prawa do pokojowego protestu i proporcjonalnego użycia siły ⁽⁶⁾,
- uwzględniając utworzenie w czerwcu 2016 r. Unijnej Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zwalczania Rasizmu, Ksenofobii i Innych Form Nietolerancji,
- uwzględniając ogólne zalecenia polityczne Europejskiej Komisji przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji (ECRI),
- uwzględniając wideokonferencję prasową z udziałem wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w dniu 2 czerwca 2020 r. w związku ze śmiercią George'a Floyda,

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22.⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 55.⁽³⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0032.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0239.⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0127.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- uwzględniając wymianę poglądów przeprowadzoną w Podkomisji Praw Człowieka 5 czerwca 2020 r. na temat sprawy George'a Floyda,
 - uwzględniając publikację FRA z 5 grudnia 2018 r. zatytułowaną „Zapobieganie niezgodnemu z prawem profilowaniu obecnie i w przyszłości: przewodnik”,
 - uwzględniając Protokół nr 12 w sprawie zakazu dyskryminacji do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności,
 - uwzględniając zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy z 19 września 2001 r. w sprawie europejskiego kodeksu etyki policyjnej,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP) z 1966 r.,
 - uwzględniając Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej oraz zalecenia ogólne Komitetu ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Rasowej,
 - uwzględniając oświadczenie wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka Michelle Bachelet z dnia 28 maja 2020 r., potępiające zabójstwo George'a Floyda,
 - uwzględniając oświadczenie niezależnych ekspertów specjalnych procedur Rady Praw Człowieka ONZ z 5 czerwca 2020 r. w sprawie protestów przeciwko rasizmowi systemowemu w Stanach Zjednoczonych,
 - uwzględniając deklarację durbańską i program działania z 2002 r. oraz działania następcze, a także sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. współczesnych form rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i pokrewnych przejawów nietolerancji dotyczące walki z rasizmem, dyskryminacją rasową, ksenofobią i pokrewnymi przejawami nietolerancji,
 - uwzględniając Międzynarodową Dekadę Ludności Pochodzenia Afrykańskiego,
 - uwzględniając konstytucję USA,
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 25 maja 2020 r. George Floyd, 46-letni nieuzbrojony Amerykanin afrykańskiego pochodzenia, został zatrzymany w Minneapolis w stanie Minnesota w związku z rzekomą próbą zapłacenia podrobionym banknotem i poniósł śmierć, po tym jak biały funkcjonariusz policji przygniatał go kolanem, klęcząc na jego szyi przez 8 minut i 46 sekund; George Floyd wielokrotnie powtórzył, że nie może oddychać;
- B. mając na uwadze, że śmierć George'a Floyda, która dopisała się do listy innych przykładów stosowania nadmiernej siły i zabójstw ze strony funkcjonariuszy policji, wywołała masowe demonstracje i protesty przeciwko aktom rasizmu i brutalności policji w całym Stanach Zjednoczonych, a także na całym świecie;
- C. mając na uwadze, że po masowych protestach początkowy zarzut zabójstwa trzeciego stopnia bez zamiaru spowodowania śmierci postawiony funkcjonariuszowi policji Derekowi Chauvinowi został zmieniony na zarzut zabójstwa drugiego stopnia i morderstwa, za co łączny maksymalny wymiar kary wynosi 35 lat pozbawienia wolności; mając na uwadze, że trzech innych funkcjonariuszy policji uczestniczących w aresztowaniu George'a Floyda zostało zwolnionych ze służby i postawiono im zarzuty pomocnictwa;
- D. mając na uwadze, że przemoc i niszczenie własności nie rozwiążą problemu głęboko zakorzenionej dyskryminacji i muszą być surowo potępione; mając na uwadze, że protestujący muszą pokojowo wyrażać swoje żądania dotyczące sprawiedliwości, a policja i inne służby bezpieczeństwa muszą powstrzymać się od dalszej eskalacji obecnej napiętej sytuacji wynikającej z nadużywania siły;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- E. mając na uwadze, że protesty po śmierci George'a Floyda poprzedza długoletnia historia protestów przeciwko brutalności policji i rasizmowi w USA; mając na uwadze, że w USA osoby ciemnoskóre i osoby należące do mniejszości rasowych stanowią nawet 40 % osadzonych, podczas gdy osoby te stanowią 13 % całkowitej liczby ludności; mając na uwadze, że wskaźnik śmiertelności w areszcie policyjnym w USA jest sześciokrotnie wyższy w przypadku osób ciemnoskórych niż w przypadku osób białoskórych i jest trzykrotnie wyższy w przypadku ludności pochodzenia latynoskiego⁽⁷⁾, podobnie jak stosowanie nadmiernej lub śmiercionośnej siły, co w sposób nieproporcjonalny dotyka osób należących do mniejszości rasowych;
- F. mając na uwadze, że podczas protestów doszło do pojedynczych przypadków przemocy, w tym w Minneapolis;
- G. mając na uwadze, że prezydent Trump zmobilizował Gwardię Narodową;
- H. mając na uwadze, że reakcja i retoryka zaostrzająca konflikt użyta przez prezydenta USA, w tym groźby użycia armii amerykańskiej, jeżeli trwające protesty nie ustaną, przyczyniły się jedynie do nasilenia protestów;
- I. mając na uwadze, że reporter CNN Omar Jimenez i jego koledzy zostali aresztowani w trakcie relacjonowania protestów w Minneapolis, a następnie zwolnieni po potwierdzeniu, że pracują dla mediów; mając na uwadze, że bardzo wielu dziennikarzom uniemożliwiano swobodne relacjonowanie demonstracji, choć wyraźnie legitymowali się jako przedstawiciele mediów, a kilkudziesięciu zostało zaatakowanych przez siły policyjne i niektórzy odnieśli poważne obrażenia;
- J. mając na uwadze, że UE jest zobowiązana szanować wolność wypowiedzi i informacji oraz wolność pokojowego zgromadzania się i zrzeszania się; mając na uwadze, że zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wszelkie ograniczenia praw podstawowych muszą być zgodne z zasadami legalności, konieczności i proporcjonalności;
- K. mając na uwadze, że korzystanie z tych wolności pociągających za sobą obowiązki i odpowiedzialność może podlegać tym wymogom formalnym, warunkom, ograniczeniom i sankcjom, które są przewidziane przez ustawę i niezbędne w społeczeństwie demokratycznym w interesie bezpieczeństwa państwowego, integralności terytorialnej lub bezpieczeństwa publicznego ze względu na konieczność zapobiegania zakłóceniom porządku lub przestępstwom, z uwagi na ochronę zdrowia lub moralności, ochronę dobrego imienia i praw innych osób oraz ze względu na zapobieganie ujawnianiu informacji poufnych lub gwarantowanie powagi i bezstronności władzy sądowniczej, zgodnie z art. 10 europejskiej konwencji praw człowieka;
- L. mając na uwadze, że zgodnie z art. 4 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej UE szanuje podstawowe funkcje państwa wszystkich państw członkowskich, w tym również funkcje mające na celu zapewnienie integralności terytorialnej państwa, utrzymanie porządku publicznego oraz ochronę bezpieczeństwa narodowego; mając na uwadze, że w szczególności bezpieczeństwo narodowe pozostaje w zakresie wyłącznej odpowiedzialności każdego państwa członkowskiego;
- M. mając na uwadze, że po śmierci George'a Floyda i protestach w USA tysiące ludzi uczestniczyło w marszach w europejskich miastach i innych miastach na całym świecie, wspierając protesty w USA i protestując przeciwko rasizmowi w solidarności z ruchem „Black Lives Matter”; mając na uwadze, że ruch „Black Lives Matter” nie jest nowy;
- N. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich UE protesty przyczyniły się do nasilenia walki z rasizmem, który jest skierowany przeciwko ciemnoskórym i osobom należącym do mniejszości rasowych, a także do przypomnienia o przeszłości kolonialnej Europy i jej roli w transatlantyckim handlu niewolnikami; mając na uwadze, że te niesprawiedliwość i zbrodnie przeciwko ludzkości powinny być uznane na szczeblu UE i na szczeblu krajowym oraz że należy się nimi zająć na szczeblu instytucjonalnym i w ramach edukacji;
- O. mając na uwadze, że część wspólnoty międzynarodowej zdecydowanie odrzuciła nadużywanie siły, potępiła wszelkiego rodzaju przemoc i rasizm oraz wezwała do szybkiego i skutecznego zajęcia się takimi incydentami przy pełnym poszanowaniu praworządności i praw człowieka; mając na uwadze, że przywódcy instytucji UE powinni publicznie i bez zastrzeżeń potępić przejawy rasizmu i przemocy ze strony policji, które doprowadziły do śmierci George'a Floyda i innych;

(7) <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC5559881/>

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- P. mając na uwadze, że demokracja, praworządność i prawa podstawowe są kluczowymi zasadami zapisanymi w prawie UE; mając na uwadze, że te wspólne zasady i wartości powinny zjednoczyć nas w walce z niesprawiedliwością, rasizmem i wszelkimi formami dyskryminacji;
- Q. mając na uwadze, że prawo do równego traktowania i niedyskryminacji stanowi prawo podstawowe zapisane w traktatach oraz w karcie praw podstawowych oraz że należy zapewnić jego pełne poszanowanie;
- R. mając na uwadze, że zgodnie z art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zakazana jest wszelka dyskryminacja ze względu na płeć, przynależność rasową, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub światopogląd, przekonania polityczne lub wszelkie inne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną;
- S. mając na uwadze, że unijne motto „Zjednoczeni w różnorodności” obejmuje nie tylko narodowość, ale także wszystkie wyżej wymienione podłoża;
- T. mając na uwadze, że rasizm to problem występujący na całym świecie;
- U. mając na uwadze, że zjawisko rasizmu strukturalnego znajduje również odzwierciedlenie w nierówności społeczno-ekonomicznej i ubóstwie, a czynniki te wzajemnie na siebie oddziałują i wzajemnie się wzmacniają; mając na uwadze, że jest to szczególnie widoczne na rynku pracy, gdzie najbardziej zagrożeni są pracownicy z mniejszości rasowych, ale również w mieszkalnictwie i w edukacji; mając na uwadze, że działania na rzecz równości i walki z rasizmem strukturalnym muszą iść ze sobą w parze i muszą być podejmowane systematycznie;
- V. mając na uwadze, że według FRA dyskryminacja rasowa i napastowanie ze względu na rasę pozostają powszechnym problemem w całej Unii Europejskiej⁽⁸⁾; mając na uwadze, że mniejszości rasowe i etniczne są narażone na napastowanie, przemoc i mowę nienawiści, zarówno w internecie, jak i poza nim; mając na uwadze, że mniejszości rasowe i etniczne w UE zmagają się z dyskryminacją strukturalną we wszystkich obszarach, łącznie z mieszkalnictwem, opieką zdrowotną, zatrudnieniem i edukacją;
- W. mając na uwadze, że zgodnie z danymi FRA grupami rasowymi najbardziej narażonymi w Europie na rasizm i dyskryminację o podłożu etnicznym lub imigracyjnym są Romowie i osoby pochodzące z Afryki Północnej lub strefy subsaharyjskiej⁽⁹⁾; mając na uwadze, że badania FRA wskazują również na wysoki poziom dyskryminacji i rasizmu wobec muzułmanów⁽¹⁰⁾ i Żydów⁽¹¹⁾;
- X. mając na uwadze, że niektóre podmioty opiniotwórcze i niektórzy politycy w całej UE przyjmują postawy rasistowskie i ksenofobiczne, przyczyniając się do powstania klimatu społecznego, który stanowi podatny grunt dla rasizmu, dyskryminacji i przestępstw z nienawiści; mając na uwadze, że klimat ten jest dodatkowo zasilany ruchami populistycznymi i ekstremistycznymi, które próbują podzielić nasze społeczeństwa mając na uwadze, że czyny te są sprzeczne ze wspólnymi wartościami europejskimi, do których przestrzegania zobowiązały się wszystkie państwa członkowskie;
- Y. mając na uwadze, że celem działań policji i organów ścigania jest obrona bezpieczeństwa obywateli w UE oraz ich ochrona przed przestępczością, terroryzmem i nielegalnymi działaniami lub czynami, a także stosowanie prawa, czasami w trudnych warunkach; mając na uwadze, że funkcjonariusze policji często narażają życie, aby chronić innych;
- Z. mając na uwadze, że w UE także w policji występują rasizm, dyskryminacja i nadmierne użycie siły ze skutkiem śmiertelnym; mając na uwadze, że organy ścigania w kilku państwach członkowskich były krytykowane za nadmierne stosowanie siły; mając na uwadze, że w przypadku zatrzymania przez policję lub innych funkcjonariuszy państwowych użycie siły, które nie było absolutnie konieczne ze względu na zachowanie osoby zatrzymanej, umniejsza godność ludzką i w zasadzie stanowi naruszenie prawa, o którym mowa w art. 3 europejskiej konwencji praw człowieka⁽¹²⁾; mając na uwadze, że nadmierne użycie siły należy zdecydowanie potępić;

⁽⁸⁾ <https://fra.europa.eu/en/news/2019/rising-inequalities-and-harassment-fundamental-rights-protection-falters>

⁽⁹⁾ <https://fra.europa.eu/en/publication/2017/second-european-union-minorities-and-discrimination-survey-main-results/>

⁽¹⁰⁾ <https://fra.europa.eu/en/publication/2017/second-european-union-minorities-and-discrimination-survey-muslims-selected>

⁽¹¹⁾ <https://fra.europa.eu/en/publication/2018/experiences-and-perceptions-antisemitism-second-survey-discrimination-and-hate>

⁽¹²⁾ Wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 17 kwietnia 2012 r., sprawa Rizvanov przeciw Azerbejdżanowi, ust. 49.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- AA. mając na uwadze, że według FRA osoby ciemnoskóre i osoby należące do mniejszości rasowych doświadczają w UE dyskryminacyjnego profilowania rasowego; mając na uwadze, że spośród wszystkich osób pochodzenia afrykańskiego ankietowanych przez FRA jedna czwarta była zatrzymana przez policję w ciągu pięciu lat przed ankietą, z czego 41 % było ostatnio zatrzymanych w oparciu o profilowanie rasowe ⁽¹³⁾;
- AB. mając na uwadze, że większość (63 %) ofiar fizycznych ataków rasistowskich ze strony policji nie zgłaszała tych incydentów albo z powodu przekonania, że zgłoszenie nic by nie zmieniło (34 %), albo z powodu braku zaufania do policji czy odczuwania strachu przed nią (28 %) ⁽¹⁴⁾; mając na uwadze, że istnieje konieczność zapewnienia ochrony ofiarom policyjnej przemocy oraz dostępu do wymiaru sprawiedliwości;
- AC. mając na uwadze, że w corocznym sprawozdaniu Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka (ODIHR) OBWE na temat przestępstw z nienawiści wskazano, że osoby ciemnoskóre i osoby należące do mniejszości rasowych często padają ofiarą przemocy na tle rasowym, lecz w wielu państwach brakuje pomocy prawnej i wsparcia finansowego dla ofiar, gdy wracają do zdrowia po brutalnych atakach;
- AD. mając na uwadze, że instytucje europejskie muszą podjąć konkretne działania, aby rozwiązać problem rasizmu strukturalnego, dyskryminacji i niedostatecznej reprezentacji grup mniejszości rasowych i etnicznych w swoich strukturach;
- AE. mając na uwadze, że walka z rasizmem i dyskryminacją w naszych społeczeństwach musi zostać przyspieszona i stanowi wspólną odpowiedzialność; mając na uwadze, że Unia Europejska musi pilnie zastanowić się nad zwalczaniem rasizmu strukturalnego i dyskryminacji doświadczanych przez wiele grup mniejszościowych, a także zobowiązać się do ich zwalczania;
1. potwierdza, że życie osób ciemnoskórych się liczy („Black Lives Matter”);
 2. zdecydowanie potępia bestialskie zabójstwo George’a Floyda w USA, a także podobne zabójstwa na całym świecie; przekazuje wyrazy współczucia jego rodzinie i przyjaciołom, a także rodzinom i przyjaciołom innych ofiar; nawołuje władze do dogłębnego zbadania tych spraw i doprowadzenia osób odpowiedzialnych przed wymiar sprawiedliwości;
 3. stanowczo potępia wszelkie formy rasizmu, nienawiści i przemocy, a także wszelkie fizyczne lub słowne ataki skierowane do osób o danym pochodzeniu rasowym lub etnicznym, danej religii lub danym światopoglądzie oraz danej narodowości, występujące zarówno w sferze publicznej, jak i prywatnej; przypomina, że w naszych społeczeństwach nie ma miejsca na rasizm i dyskryminację; apeluje do Komisji, Rady Europejskiej i Rady o zajęcie stanowczego i zdecydowanego stanowiska przeciw rasizmowi, przemocy i niesprawiedliwości w Europie;
 4. wzywa rząd i władze Stanów Zjednoczonych do podjęcia zdecydowanych kroków w celu rozwiązania problemu rasizmu strukturalnego i nierówności w tym kraju odzwierciedlanych przez brutalność policji; potępia policyjne represje wobec pokojowych demonstrantów i dziennikarzy w USA, a także zdecydowanie ubolewa nad groźbą prezydenta USA, że użyje wojska;
 5. popiera ostatnie masowe protesty przeciwko rasizmowi i dyskryminacji prowadzone w stolicach europejskich i w miastach na całym świecie w następstwie śmierci George’a Floyda; podkreśla apel protestujących o zajęcie stanowiska przeciw opresji i rasizmowi strukturalnemu w Europie; wyraża solidarność, szacunek i wsparcie dla pokojowych protestów oraz jest przekonany, że nasze społeczeństwa muszą położyć kres rasizmowi strukturalnemu i nierówności; przypomina o prawie każdej osoby do pokojowego protestu, zapisanym w międzynarodowych traktatach; ubolewa, że zdarzyły się indywidualne przypadki przemocy;
 6. potępia wszelkie formy białej supremacji, w tym wykorzystanie sloganów, które dążą do podważenia lub umniejszenia ruchu „Black Lives Matter” i osłabienia jego znaczenia;
 7. potępia przypadki grabieży, podpaleń, wandalizmu oraz niszczenia mienia publicznego i prywatnego, czego dopuścili się niektórzy brutalni demonstranci; potępia siły ekstremistyczne i antydemokratyczne, które celowo wykorzystują pokojowe protesty, by pogłębiać konflikty z zamiarem szerzenia chaosu i anarchii;

⁽¹³⁾ FRA, Second European Union Minorities and Discrimination Survey: Being black in the EU [Drugie badanie Unii Europejskiej na temat mniejszości i dyskryminacji: sytuacja osób ciemnoskórych w UE], <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/c046fe4f-388-11e8-9982-01aa75ed71a1/language-en>

⁽¹⁴⁾ FRA, Second European Union Minorities and Discrimination Survey: Being black in the EU [Drugie badanie Unii Europejskiej na temat mniejszości i dyskryminacji: sytuacja osób ciemnoskórych w UE], <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/c046fe4f-388-11e8-9982-01aa75ed71a1/language-en>

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

8. wzywa wszystkich liderów politycznych, aby powstrzymali się od regresu wartości, a także nasilili propagowanie praw człowieka, demokracji, równości wobec prawa oraz wolnych i niezależnych mediów; potępia te oświadczenia i działania liderów, które mogą podważyć te wartości i zwiększyć podziały w naszych społeczeństwach; zauważa, że wartości te są wspólne dla podstaw UE i USA oraz dla naszej współpracy transatlantyckiej; podkreśla znaczenie ściślejszej współpracy parlamentarnej w ramach Transatlantyckiego Dialogu Legislatorów w celu wymiany poglądów i najlepszych praktyk podczas nadchodzących posiedzeń, a także znaczenie określenia środków prawnych służących zwalczaniu rasizmu strukturalnego i ochronie praw człowieka;
9. apeluje o ściślejszą współpracę wielostronną w celu zwalczania rasizmu i dyskryminacji; wzywa Komisję do ściślejszej współpracy z takimi podmiotami międzynarodowymi jak Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE), ONZ, Unia Afrykańska i Rada Europy, a także z innymi partnerami międzynarodowymi, w celu zwalczania rasizmu na szczeblu międzynarodowym; z zadowoleniem przyjmuje wniosek 54 państw afrykańskich o pilną debatę na forum Rady Praw Człowieka ONZ, której posiedzenie ma się odbyć 17 czerwca 2020 r. i dotyczyć obecnych naruszeń praw człowieka spowodowanych rasizmem, rasizmu systemowego, brutalności policji oraz przemocy wobec pokojowych protestów;
10. wzywa instytucje, agencje i organy UE, a także państwa członkowskie, aby stanowczo i publicznie potępiły nieproporcjonalne używanie siły oraz tendencje rasistowskie w siłach porządkowych, gdziekolwiek ma to miejsce, czy to w UE, USA czy na świecie;
11. uważa, że walka z rasizmem jest kwestią horyzontalną i że należy ją uwzględniać we wszystkich obszarach polityki Unii; przypomina, że wszyscy obywatele powinni być uprawnieni do ochrony przed wspomnianymi nierównościami, zarówno indywidualnie, jak i zbiorowo, w tym do środków pozytywnych na rzecz promowania przysługujących im praw oraz pełnego i równego korzystania z nich;
12. przypomina o przyjętej w dniu 26 marca 2019 r. rezolucji w sprawie praw podstawowych osób pochodzenia afrykańskiego oraz pilnie wzywa UE i państwa członkowskie do jej wdrożenia;
13. wyraża głębokie zaniepokojenie doniesieniami o przypadkach ekstremizmu prawicowego w siłach bezpieczeństwa, które wyszły na jaw w ostatnich latach w UE ⁽¹⁵⁾;
14. wzywa instytucje i państwa członkowskie UE do oficjalnego uznania niesprawiedliwości i zbrodni przeciwko ludzkości popełnianych w przeszłości na osobach ciemnoskórych i osobach należących do mniejszości rasowych i Romach; uznaje niewolnictwo za zbrodnię przeciwko ludzkości i wzywa do ogłoszenia 2 grudnia Europejskim Dniem Pamięci Zniesienia Handlu Niewolnikami; zachęca państwa członkowskie, aby w programach nauczania uwzględniały historie osób ciemnoskórych, osób należących do mniejszości rasowych i Romów;
15. przypomina o kluczowej roli edukacji w obalaniu uprzedzeń i stereotypów oraz promowaniu tolerancji, zrozumienia i różnorodności, a także zwraca uwagę, że edukacja jest narzędziem kluczowym dla zlikwidowania dyskryminacji strukturalnej i rasizmu strukturalnego w naszych społeczeństwach;
16. wzywa państwa członkowskie, aby potępiły rasistowskie i afrofobiczne tradycje, takie jak malowanie twarzy na czarno, oraz powstrzymały się od nich;
17. zwraca się do przywódców UE o zorganizowanie w najbliższej przyszłości Europejskiego Szczytu przeciwko Rasizmowi, poświęconego walce z dyskryminacją strukturalną w Europie; apeluje do Komisji, aby przedstawiła kompleksową strategię walki z rasizmem i dyskryminacją oraz ramy unijne dla krajowych planów przeciwdziałania rasizmowi, obejmujące element specjalnie dotyczący walki z tymi zjawiskami w organach ścigania, przy zastosowaniu podejścia przekrojowego; wzywa Radę do utworzenia specjalnego składu Rady, zajmującego się sprawami równości; wzywa instytucje UE do utworzenia międzyinstytucjonalnej grupy zadaniowej w celu zwalczania rasizmu i dyskryminacji na szczeblu UE;
18. wzywa państwa członkowskie, aby promowały politykę antydyskryminacyjną we wszystkich obszarach oraz opracowały krajowe plany działania przeciwko rasizmowi, dotyczące obszarów takich, jak edukacja, mieszkalnictwo, zdrowie, zatrudnienie, ochrona porządku publicznego, usługi społeczne, wymiar sprawiedliwości oraz udział polityczny i reprezentacja polityczna, w ściślejszej współpracy ze społeczeństwem obywatelskim i zainteresowanymi społecznościami;

⁽¹⁵⁾ <https://www.dw.com/en/germany-over-500-right-wing-extremists-suspected-in-bundeswehr/a-52152558>

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

19. domaga się, aby we wszelkiej polityce antydyskryminacyjnej stosowano podejście przekrojowe i uwzględniające aspekt płci w celu zwalczania dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie;
20. apeluje do państw członkowskich o nasilenie działań na rzecz zwiększenia różnorodności w siłach policyjnych oraz ustanowienie ram dialogu i współpracy między policją a społecznościami;
21. pilnie wzywa do zwalczania dyskryminacji z dowolnych względów w UE, w związku z czym wzywa Radę, aby niezwłocznie odblokowała i zakończyła negocjacje dotyczące dyrektywy horyzontalnej w sprawie niedyskryminacji, która pozostaje zablokowana od czasu przedłożenia jej przez Komisję w 2008 r.;
22. potępia wszelkiego rodzaju przestępstwa z nienawiści i mowę nienawiści, zarówno w internecie, jak i poza nim, do których codziennie dochodzi w UE, oraz przypomina, że wystąpienia o charakterze rasistowskim i ksenofobicznym nie są objęte wolnością wypowiedzi;
23. nalega, aby państwa członkowskie wdrożyły i odpowiednio egzekwowały decyzję ramową Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnych, w szczególności przez badanie uprzedzeń jako motywu przestępstw na tle rasowym, narodowym lub etnicznym oraz zapewnienie rejestrowania rasistowskich przestępstw z nienawiści, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie oraz ścigania i karania ich sprawców; ponadto wzywa Komisję do przeglądu i zmiany, w stosownym przypadku, decyzji ramowej i jej wdrażania oraz do podjęcia działań przeciwko państwom członkowskim, które nie wdrażają jej w pełni;
24. przypomina państwom członkowskim, że należy ustanowić niezależne mechanizmy rozpatrywania skarg dotyczących policji w celu prowadzenia dochodzeń w sprawach niewłaściwego postępowania i nadużyć policji; podkreśla, że demokratyczna ochrona porządku publicznego wymaga, aby policja odpowiadała za swoje działania przed prawem, organami publicznymi i ogółem obywateli, którym służy; uważa, że kluczowym wymogiem rozliczalności jest utrzymanie skutecznych i wydajnych instrumentów nadzoru;
25. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz gromadzenia dodatkowych danych w podziale ze względu na pochodzenie rasowe i etniczne (w rozumieniu dyrektywy UE w sprawie równości rasowej), podawanych dobrowolnie i anonimowo; uważa, że jedynym celem gromadzenia danych na temat dyskryminacji etnicznej i przestępstw z nienawiści powinno być wskazanie ich przyczyn oraz zwalczanie rasistowskich i dyskryminacyjnych wypowiedzi i działań, zgodnie z przepisami krajowymi i unijnym prawodawstwem dotyczącym ochrony danych;
26. odnotowuje, że Komisja przedstawi pierwsze z rocznych sprawozdań na temat praworządności, o ograniczonym zakresie; ponawia apele Parlamentu Europejskiego o kompleksowy mechanizm dotyczący demokracji, praworządności i praw podstawowych, który powinien obejmować monitorowanie sytuacji w zakresie rasizmu i dyskryminacji we wszystkich państwach członkowskich UE;
27. potępia profilowanie rasowe i etniczne stosowane przez policję i organy ścigania oraz uważa, że policja i organy ścigania muszą wykazywać się wzorowym postępowaniem w dziedzinie przeciwdziałania rasizmowi i dyskryminacji; wzywa UE i państwa członkowskie do opracowania strategii i środków mających na celu zwalczanie dyskryminacji oraz położenie kresu wszelkiego rodzaju profilowaniu rasowemu lub etnicznemu w związku z egzekwowaniem prawa karnego, środkami antyterrorystycznymi i kontrolą imigracji; zaznacza w szczególności, że nowe technologie, które mają być stosowane przez organy ścigania, muszą być zaprojektowane i wykorzystywane w taki sposób, aby nie stwarzały ryzyka dyskryminacji mniejszości rasowych i etnicznych; proponuje działania mające na celu poprawę szkolenia funkcjonariuszy policji i organów ścigania w zakresie strategii mających na celu walkę z rasizmem i dyskryminacją oraz zapobieganie profilowaniu rasowemu, identyfikowanie takich przypadków i reagowanie na nie; wzywa państwa członkowskie, aby nie pozostawiały bezkarnie przypadków brutalności i nadużyć policji i odpowiednio prowadziły dochodzenia w związku z nimi oraz ścigały i karały ich sprawców;
28. potępia użycie przemocy i nieproporcjonalne interwencje organów państwowych; zachęca właściwe władze do zapewnienia przejrzystego, bezstronnego, niezależnego i skutecznego dochodzenia w przypadku podejrzeń lub zarzutów nieproporcjonalnego użycia siły; przypomina, że organy ścigania muszą zawsze odpowiadać za wypełnianie swoich obowiązków i przestrzeganie odpowiednich ram prawnych i operacyjnych, w szczególności Podstawowych zasad w sprawie stosowania przymusu i broni palnej przez służby wymiaru sprawiedliwości;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

29. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania, że użycie siły przez organy ścigania jest zawsze zgodne z prawem, proporcjonalne, konieczne i traktowane jako środek ostateczny oraz odbywa się przy zapewnieniu ochrony życia ludzi i ich integralności fizycznej; zauważa, że nadmierne stosowanie siły wobec tłumów jest sprzeczne z zasadą proporcjonalności;
 30. przypomina, że obywatele mają prawo do nagrywania scen przemocy policyjnej, które to nagrania można wykorzystać jako dowód, oraz o tym, że policji lub właściwym władzom nigdy nie wolno grozić ludziom podczas nagrywania ani zmuszać ich do niszczenia dowodów lub pozbawiać ich własności, aby uniemożliwić im występowanie w charakterze świadków;
 31. zwraca się do Komisji o utworzenie niezależnej grupy ekspertów, której zadaniem byłoby opracowanie unijnego kodeksu etyki policyjnej, zawierającego zbiór zasad i wytycznych dotyczących celów, wyników, nadzoru i kontroli policji w demokratycznych, praworządnych, który mógłby też pomóc funkcjonariuszom policji w codziennej pracy, jeśli chodzi o prawidłowe egzekwowanie zakazu rasizmu, dyskryminacji i profilowania etnicznego;
 32. zaznacza, że wolna prasa jest nieodzownym filarem każdej demokracji; dostrzega ważną rolę dziennikarzy i fotoreporterów w zgłaszaniu przypadków nieproporcjonalnej przemocy i potępia wszystkie przypadki, w których byli oni celem umyślnych ataków;
 33. wzywa właściwe agencje UE, w tym FRA, Agencję Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Ścigania (CEPOL) i Agencję Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (EUROPOL), aby w ramach swoich mandatów usilnie zwalczały rasizm i dyskryminację;
 34. wzywa do zawarcia w kolejnych WRF poważnego zobowiązania do finansowania zwalczania rasizmu i dyskryminacji w całej UE; ubolewa nad faktem, że proponowana kwota w pozycji „Sprawiedliwość, prawa i wartości” została znacznie zmniejszona w zmienionych wnioskach Komisji dotyczących wieloletnich ram finansowych; wzywa Komisję do skutecznego reagowania na obawy dotyczące coraz bardziej kurczącej się przestrzeni niezależnego społeczeństwa obywatelskiego w niektórych państwach członkowskich; przypomina o znaczeniu zapewnienia odpowiedniego finansowania działań podmiotów społeczeństwa obywatelskiego zajmujących się przeciwdziałaniem rasizmowi i dyskryminacji;
 35. podkreśla, że podmioty, które angażują się w działania o charakterze dyskryminacyjnym wobec społeczności padających ofiarą uprzedzeń rasowych lub podejmują decyzje lub stosują środki w tym celu, nie powinny kwalifikować się do finansowania z budżetu Unii;
 36. potępia fakt, że ekstremistyczne i ksenofobiczne siły polityczne na całym świecie coraz częściej uciekają się do przeinaczania faktów historycznych oraz danych statystycznych i naukowych, a także posługują się symboliką i retoryką, która przywołuje na myśl aspekty propagandy totalitarnej, takie jak rasizm, antysemityzm i nienawiść wobec mniejszości;
 37. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich, Radzie Europy, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, Organizacji Narodów Zjednoczonych, prezydentowi USA Donaldowi Trumpowi i jego administracji oraz Kongresowi USA.
-

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0174

Ustawa Chińskiej Republiki Ludowej o bezpieczeństwie narodowym dla Hongkongu i konieczność obrony przez UE wysokiego stopnia autonomii Hongkongu

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie ustawy Chińskiej Republiki Ludowej o bezpieczeństwie narodowym Hongkongu i konieczności obrony wysokiego stopnia autonomii Hongkongu przez UE (2020/2665(RSP))

(2021/C 362/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 lipca 2019 r. w sprawie sytuacji w Hongkongu ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie Gui Minhaia, wydawcy uwięzionego w Chinach ⁽²⁾, rezolucję z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie zaginionych wydawców książek w Hongkongu ⁽³⁾ oraz swoje poprzednie zalecenia dotyczące Hongkongu, w szczególności zalecenie z dnia 13 grudnia 2017 r. dotyczące Hongkongu 20 lat po przekazaniu go Chinom ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Chin, zwłaszcza rezolucję z dnia 12 września 2018 r. ⁽⁵⁾ oraz z dnia 16 grudnia 2015 r. ⁽⁶⁾ w sprawie stosunków między UE a Chinami,
- uwzględniając przyjęcie rezolucji w sprawie ustawy o bezpieczeństwie narodowym Hongkongu przez Ogólnochińskie Zgromadzenie Przedstawicieli Ludowych w dniu 28 maja 2020 r.,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dni 22 i 29 maja 2020 r. wydane w imieniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając wspólne oświadczenie z 21. szczytu UE-Chiny, który odbył się 9 kwietnia 2019 r.,
- uwzględniając przyjętą 4 kwietnia 1990 r. ustawę zasadniczą Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong, która weszła w życie 1 lipca 1997 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela z dnia 22 czerwca 2016 r. w sprawie elementów nowej strategii UE wobec Chin (JOIN(2016)0030), wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela z dnia 12 marca 2019 r. zatytułowany „UE-Chiny – perspektywa strategiczna” (JOIN(2019)0005) oraz konkluzje Rady z dnia 18 lipca 2016 r. w sprawie strategii UE wobec Chin,
- uwzględniając wspólne sprawozdania Komisji i wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela z dnia 8 maja 2019 r. (JOIN(2019)008), z dnia 26 kwietnia 2017 r. (JOIN(2016)0016) i z dnia 25 kwietnia 2016 r. (JOIN(2016)0010) pt. „Specjalny Region Administracyjny Hongkong: sprawozdanie roczne”, a także 20 podobnych wcześniejszych sprawozdań,
- uwzględniając 13. coroczny zorganizowany dialog, który odbył się w Hongkongu 28 listopada 2019 r., oraz 37. rundę dialogu UE-Chiny dotyczącego praw człowieka, przeprowadzoną w dniach 1–2 kwietnia 2019 r. w Brukseli,
- uwzględniając wspólne oświadczenie rządu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz rządu Chińskiej Republiki Ludowej w sprawie Hongkongu z 19 grudnia 1984 r., znane również jako wspólne oświadczenie chińsko-brytyjskie,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0004.

⁽²⁾ Dz.U. C 244 z 27.6.2018, s. 78.

⁽³⁾ Dz.U. C 35 z 31.1.2018, s. 46.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 369 z 11.10.2018, s. 156.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 433 z 23.12.2019, s. 103.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 399 z 24.11.2017, s. 92.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- uwzględniając unijną politykę „jednych Chin”,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z dnia 16 grudnia 1966 r.,
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że wspólne oświadczenie chińsko-brytyjskie z 1984 r. gwarantuje, a ustawa zasadnicza Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong z 1990 r. stanowi, że Hongkong utrzyma autonomię i niezawisłość organów wykonawczych, ustawodawczych i sądowych, jak również podstawowe prawa i wolności, w tym wolność słowa, zgromadzeń, zrzeszania się i prasy, przez 50 lat od przekazania Chinom zwierzchności nad nim; mając na uwadze, że ustawa zasadnicza Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong ustanawia przepisy gwarantujące jego autonomię w zakresie utrzymywania porządku i bezpieczeństwa oraz uchwalania przepisów dotyczących wszelkich aktów zdrady, secesji, podburzania lub działalności wyrotowej przeciwko Radzie Państwa ChRL; mając na uwadze, że zarówno we wspólnym oświadczeniu, jak i w ustawie zasadniczej zapisano zasadę „jeden kraj, dwa systemy”, uzgodnioną między Chinami i Zjednoczonym Królestwem; mając na uwadze, że ChRL również podpisała i ratyfikowała międzynarodowe porozumienia gwarantujące te prawa, a tym samym uznała znaczenie i uniwersalność praw człowieka; mając na uwadze, że Hongkong jest stroną Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych;
- B. mając na uwadze, że UE opowiada się za promowaniem i poszanowaniem praw człowieka, demokracji i praworządności jako podstawowych wartości kształtujących nasze długotrwałe stosunki z Chińską Republiką Ludową, zgodnie z zobowiązaniami UE do przestrzegania tych wartości w jej polityce zewnętrznej; mając na uwadze, że UE pozostaje zdecydowanym orędownikiem utrzymania stabilności i dobrobytu Hongkongu zgodnie z zasadą „jeden kraj, dwa systemy” oraz przywiązuje dużą wagę do zachowania wysokiego stopnia autonomii Hongkongu, zgodnie z ustawą zasadniczą i zobowiązaniami międzynarodowymi, a także do przestrzegania tej zasady; mając na uwadze, że zwłaszcza od chwili rozpoczęcia protestu „Occupy” zasada „jeden kraj, dwa systemy” jest osłabiana przez ingerencję władz chińskich, dochodzi do aresztowań przywódców politycznych, podważana jest wolność słowa, nasiliły się przypadki wymuszonych zaginięć, a księgarnie i koncerty medialne zostały zakupione przez właścicieli przyjaznych Pekinowi;
- C. mając na uwadze, że dnia 28 maja 2020 r. Ogólnochińskie Zgromadzenie Przedstawicieli Ludowych (OZPL) przyjęło rezolucję, w której upoważniło Stały Komitet OZPL do przyjęcia przepisów wymierzonych w separatyzm, działalność wyrotową przeciwko władzy państwowej, terroryzm i zagraniczne ingerencje w sprawy Hongkongu, a także wymieniło inne środki, które należy podjąć, w tym dotyczące edukacji w zakresie bezpieczeństwa narodowego, ustanowienia organów Rady Państwa ds. bezpieczeństwa narodowego w Hongkongu oraz regularnych sprawozdań szefa administracji Hongkongu dla Rady Państwa na temat wyników Hongkongu, jeśli chodzi o obowiązek ochrony bezpieczeństwa narodowego;
- D. mając na uwadze, że społeczność międzynarodowa postrzega tę decyzję jako zagrożenie dla zasady „jeden kraj, dwa systemy”, uważając, że ignoruje ona postanowienia ustawy zasadniczej i wspólnego oświadczenia chińsko-brytyjskiego, stoi w sprzeczności z zobowiązaniami Hongkongu w zakresie praw człowieka, całkowicie pomija proces ustawodawczy Hongkongu oraz stanowi najnowsze i najbardziej rażące posunięcie Pekinu w jego wieloletniej kampanii mającej ograniczyć wolność i autonomię Hongkongu i swobody obywatelskie jego obywateli;
- E. mając na uwadze, że w ostatnich latach mieszkańcy Hongkongu wychodzili na ulice w bezprecedensowej liczbie, korzystając z podstawowego prawa do gromadzenia się i do protestu; mając na uwadze, że zamiast łagodzić utrzymujące się napięcie polityczne i społeczne w Hongkongu, ustawa ta dodatkowo nasila niepokoje; mając na uwadze, że w lutym 2019 r. rząd Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong przedłożył projekt ustawy w sprawie zbiegłych przestępców i wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, zmieniającej rozporządzenie w sprawie zbiegłych przestępców, mimo masowego sprzeciwu obywateli Hongkongu, co wywołało masowe protesty w Hongkongu w 2019 i 2020 r.; mając na uwadze, że po 20 tygodniach protestów projekt ustawy został wycofany;
- F. mając na uwadze, że w kwietniu i maju 2020 r. Pekin zdwoił wysiłki, aby narzucić Hongkongowi swoje rządy, a jednocześnie uciszyć, aresztować i ścigać sędownie setki działaczy prodemokratycznych i grup opozycyjnych; mając na uwadze, że policja w Hongkongu nie poniosła kary za brutalne tłumienie demonstracji w latach 2019–2020; mając na uwadze, że 27 maja 2020 r. podczas demonstracji przeciwko chińskiej ustawie o zakazie podburzania aresztowano ponad 360 działaczy prodemokratycznych w Hongkongu; mając na uwadze, że policja w Hongkongu wykorzystwała środki dystansowania fizycznego w związku z epidemią COVID-19 jako pretekst do zastosowania niepotrzebnej i nadmiernej siły wobec pokojowo nastawionej większości, używając gazu łzawiącego, pocisków gumowych, pocisków woreczkowych i gazu pieprzowego;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- G. mając na uwadze, że 20 kwietnia 2020 r. posłowie do Parlamentu Europejskiego wezwali szefową administracji, aby dopilnowała wycofania zarzutów wobec 15 działaczy prodemokratycznych, którzy uczestniczyli w pokojowych protestach w Hongkongu w 2019 r.; mając na uwadze, że 13 maja 2020 r. eksperci ONZ ds. praw człowieka wezwali władze Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong do natychmiastowego wycofania się z postępowania karnego przeciwko 15 działaczom prodemokratycznym;
- H. mając na uwadze, że na mocy proponowanego planu bezpieczeństwa narodowego można by zakazać działalności grup aktywistów i ścigać je sędownie, sądy mogłyby nakładać długoletnie wyroki więzienia za naruszenia bezpieczeństwa narodowego, chińskie agencje bezpieczeństwa mogłyby otwarcie działać w mieście, a nowy zakaz działalności terrorystycznej zapewni chińskim władzom, siłom bezpieczeństwa i wojsku szeroką i niekontrolowaną swobodę działania w Hongkongu; mając na uwadze, że według doniesień organy ścigania Chin kontynentalnych już działają w Hongkongu nielegalnie; mając na uwadze, że jakkolwiek działalność organów ścigania ChRL w Hongkongu stanowi poważne naruszenie zasady „jeden kraj, dwa systemy”;
- I. mając na uwadze, że przywódczyni Hongkongu Carrie Lam broniła ustawodawstwa zaproponowanego przez Pekin, przyznając, że w Hongkongu nie będą prowadzone żadne konsultacje publiczne w sprawie planu bezpieczeństwa, i twierdząc, że prawa i wolności nie mają charakteru bezwzględny; mając na uwadze, że w piśmie opublikowanym na łamach gazet 29 maja 2020 r. szefowa administracji zaapelowała do mieszkańców Hongkongu o pełne zrozumienie i zdecydowane poparcie dla decyzji przyjętej przez OZPL;
- J. mając na uwadze, że 10 czerwca 2014 r. Rada Państwa ChRL wydała białą księgę w sprawie stosowanej w Hongkongu polityki „jeden kraj, dwa systemy”, podkreślając, że w ostatecznym rozrachunku autonomia Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong jest przedmiotem zezwolenia rządu centralnego ChRL; mając na uwadze, że rząd chiński zachęca rząd Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong do przyjęcia nowej polityki „zero tolerancji” wobec jakiegokolwiek wzmianki o „samostanowieniu” lub „niezależności” ze względów bezpieczeństwa narodowego i z naruszeniem ustawy zasadniczej;
- K. mając na uwadze, że wymiar sprawiedliwości Chin kontynentalnych jest zależny od rządu i Komunistycznej Partii Chin oraz że dochodzi w nim do arbitralnych zatrzymań, tortur i innych form brutalnego traktowania, poważnych naruszeń prawa do sprawiedliwego procesu, wymuszonych zaginięć i różnych rodzajów zatrzymań bez sądu i bez prawa kontaktu;
- L. mając na uwadze, że międzypartyjna koalicja międzynarodowa pod przewodnictwem byłego gubernatora Hongkongu Lorda Pattena, do której dołączyło dotychczas ok. 900 parlamentarzystów i decydentów politycznych z ponad 40 krajów, wydała oświadczenie potępiające „jednostronne wprowadzenie [przez Pekin] przepisów dotyczących bezpieczeństwa narodowego w Hongkongu” oraz wzywające solidaryzujące się rządy do zjednoczenia się przeciw temu „rażącemu naruszeniu wspólnego oświadczenia chińsko-brytyjskiego”;
- M. mając na uwadze, że w wyborach okręgowych w Hongkongu w dniu 24 listopada 2019 r. przytłaczające zwycięstwo odniósł obóz pandemokratyczny; mając na uwadze, że wybory do Rady Ustawodawczej Hongkongu zaplanowano na wrzesień 2020 r.;
- N. mając na uwadze, że minister spraw zagranicznych Zjednoczonego Królestwa Dominic Raab oświadczył 2 czerwca 2020 r. w Izbie Gmin, że jeżeli Chiny przyjmą proponowane przepisy, rząd wprowadzi nowe rozwiązania zezwalające posiadaczom paszportu brytyjskiego obywatela Hongkongu na wjazd do Zjednoczonego Królestwa bez stosowania obecnego limitu sześciu miesięcy, co umożliwi takim osobom pobyt i ubieganie się o studia i pracę na podlegający przedłużeniu okres 12 miesięcy, a tym samym zapewni możliwość uzyskania obywatelstwa;
- O. mając na uwadze, że zgodnie z art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) „[d]ziałania Unii na arenie międzynarodowej oparte są na zasadach, które leżą u podstaw jej utworzenia, rozwoju i rozszerzenia oraz które zamierza wspierać na świecie”;
1. potępia jednostronne wprowadzenie przez Pekin przepisów w zakresie bezpieczeństwa narodowego w Hongkongu, ponieważ jest to kompleksowy atak na autonomię, praworządność i podstawowe wolności tego miasta; podkreśla, że integralność zasady „jeden kraj, dwa systemy” jest poważnie zagrożona; podkreśla, że wprowadzenie planowanych przepisów w zakresie bezpieczeństwa narodowego będzie postrzegane jako naruszenie zobowiązań i obowiązków Chińskiej Republiki Ludowej wynikających z prawa międzynarodowego, zwłaszcza wspólnego oświadczenia chińsko-brytyjskiego, i może poważnie zaszkodzić relacji opartej na zaufaniu między Chinami i UE oraz wpłynąć na ich przyszlą współpracę, a także na zaufanie przedsiębiorców do Hongkongu jako ważnego globalnego centrum finansowego;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

2. zdecydowanie potępia nieustanną i rosnącą ingerencję Chin w wewnętrzne sprawy Hongkongu, jak również niedawne stwierdzenie Chin, że wspólne oświadczenie chińsko-brytyjskie z 1984 r. jest dokumentem historycznym, a zatem już nie obowiązuje; podkreśla, że wspólne oświadczenie, zarejestrowane w ONZ jako prawnie wiążący traktat, zobowiązuje rząd chiński do utrzymania wysokiego stopnia autonomii oraz praw i swobód Hongkongu; wyraża głębokie zaniepokojenie, że trwałe naruszenie autonomicznych ram prawnych Hongkongu poważnie osłabi jego gospodarkę; wzywa rząd centralny ChRL, by przestał wywierać presję na środowisko biznesu w celu uzyskania poparcia dla ustawy o bezpieczeństwie narodowym, a także uznawać międzynarodowe wsparcie dla autonomii i swobód Hongkongu za „ingerencję w sprawy wewnętrzne” oraz działalność wywrotową i separatystyczną, ponieważ kwestie te dotyczą wiążących zobowiązań międzynarodowych ChRL;

3. wzywa władze chińskie do przestrzegania międzynarodowych zobowiązań Chin wynikających ze wspólnego oświadczenia chińsko-brytyjskiego; przypomina, że Chiny powinny w pełni przestrzegać ustawy zasadniczej i zasady „jeden kraj, dwa systemy”, w tym ostatecznie wprowadzając w życie wybory powszechne; podkreśla, że Chiny nie powinny podważać wysokiego stopnia autonomii Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong;

4. zgadza się z oceną wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela, że konieczna jest nowa i solidniejsza strategia postępowania z bardziej asertywnymi Chinami, a także otwarty i uczciwy dialog; wzywa Radę i ESDZ, aby przyjęły bardziej zdecydowane stanowisko popierające dalszą autonomię prawną Hongkongu; podkreśla, że ma to ogromne znaczenie dla uświadomienia zwolennikom demokracji w Hongkongu i szerszej społeczności międzynarodowej, że UE będzie trzymała się swoich podstawowych wartości, którymi są wolność, demokracja, poszanowanie praw człowieka i praworządność;

5. zdecydowanie wzywa Radę i wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela do zadbania o to, by wszystkie aspekty stosunków UE z Chińską Republiką Ludową opierały się na zasadach i wartościach określonych w art. 21 TUE, a także do uwzględnienia kwestii ustawy o bezpieczeństwie narodowym Hongkongu jako priorytetowego punktu obrad podczas nadchodzącego szczytu UE-Chiny i planowanego spotkania przywódców UE i Chin wraz z innymi kwestiami związanymi z prawami człowieka, takimi jak sytuacja Ujgurów;

6. podkreśla, że UE jest największym odbiorcą eksportu z Chin; uważa, że UE powinna wykorzystać swoją siłę oddziaływania gospodarczego, aby środkami ekonomicznymi przeciwstawić się atakom Chin na prawa człowieka; podkreśla, że obecna sytuacja wzmacnia przekonanie Parlamentu, iż poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności musi być ważnym elementem negocjacji w sprawie umowy inwestycyjnej między UE a Chinami; wzywa Komisję do wykorzystania wszelkich dostępnych jej środków, w tym trwających negocjacji w sprawie dwustronnej umowy inwestycyjnej, do wywarcia nacisku na władze Chin, aby utrzymały one wysoki poziom autonomii Hongkongu oraz podstawowe prawa i wolności jego obywateli i niezależnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego, a także aby poprawiły sytuację w zakresie praw człowieka na kontynencie i w Hongkongu; ponawia apel o włączenie do umowy wiążącego i możliwego do wyegzekwowania rozdziału dotyczącego zrównoważonego rozwoju; wzywa UE, aby zgodnie z art. 21 TUE włączała klauzulę dotyczącą praw człowieka do wszelkich przyszłych umów handlowych z Chińską Republiką Ludową; zobowiązuje Komisję do poinformowania strony chińskiej, że Parlament weźmie pod uwagę sytuację w zakresie praw człowieka w Chinach, w tym w Hongkongu, gdy zostanie poproszony o zatwierdzenie kompleksowej umowy inwestycyjnej lub przyszłych umów handlowych z ChRL;

7. podkreśla, że wspólnota międzynarodowa musi ściśle współpracować, aby wywrzeć nacisk na Pekin w celu zapewnienia zgodności jego działań z międzynarodowymi zobowiązaniami tego kraju wynikającymi ze wspólnego oświadczenia chińsko-brytyjskiego z 1984 r.;

8. zauważa, że polityka ChRL polegająca na rezygnacji z podejścia „jeden kraj, dwa systemy” spotkała się ze zdecydowanym niezadowoleniem mieszkańców Tajwanu, i podkreśla swoją gotowość do współpracy z partnerami międzynarodowymi w celu wzmocnienia demokracji na Tajwanie;

9. wzywa UE i jej państwa członkowskie, by w razie wejścia w życie nowej ustawy o bezpieczeństwie rozważyły wniesienie sprawy do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, argumentując, że decyzja Chin o narzuceniu Hongkongowi ustawy o bezpieczeństwie narodowym narusza wspólne oświadczenie chińsko-brytyjskie oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

10. wzywa państwa członkowskie UE zasiadające w Radzie Bezpieczeństwa ONZ do zwołania posiedzenia w formule Arria, by omówić sytuację w Hongkongu z działaczami, przedstawicielami organizacji pozarządowych i specjalnymi sprawozdawcami ONZ; w związku z tym wzywa UE, by zachęcała Sekretarza Generalnego ONZ lub Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka do mianowania specjalnego wysłannika ONZ lub specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji w Hongkongu, przyłączając się do inicjatywy przewodniczących komisji spraw zagranicznych Zjednoczonego Królestwa, Kanady, Australii i Nowej Zelandii;

11. wzywa Radę i wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela do współpracy ze społecznością międzynarodową w celu ustanowienia międzynarodowej grupy kontaktowej ds. Hongkongu oraz koordynowania działań z partnerami międzynarodowymi, zwłaszcza ze Zjednoczonym Królestwem;

12. wzywa Radę, a w szczególności przyszłą prezydencję Rady, do zakończenia w 2020 r. prac nad unijnym globalnym systemem sankcji za naruszenia praw człowieka, którego utworzenie Parlament poparł w swojej rezolucji z dnia 14 marca 2019 r. (7), i wzywa Radę do przyjęcia ukierunkowanych sankcji i zamrożenia aktywów w przypadku chińskich urzędników odpowiedzialnych za opracowywanie i wdrażanie strategii politycznych naruszających prawa człowieka; uważa, że takie ramy dotyczące praw człowieka można by wykorzystać do nałożenia sankcji wzorowanych na ustawie Magnickiego na przywódców, którzy kierują represjami wobec Hongkongu i jego mieszkańców i są odpowiedzialni za poważne naruszenia praw człowieka; podkreśla, że takie sankcje należy omawiać i, o ile to możliwe, koordynować z demokratycznymi partnerami, takimi jak Australia, Kanada, USA, Japonia i Korea Południowa;

13. wzywa UE, jej państwa członkowskie i społeczność międzynarodową do wprowadzenia odpowiednich mechanizmów kontroli wywozu obejmujących produkty służące do cyberinwigilacji, tak aby uniemożliwić Chinom, a w szczególności Hongkongowi, dostęp do technologii wykorzystywanych do naruszania praw podstawowych; w związku z tym wzywa współpracodawców, aby uzgodnili wspólne stanowisko w sprawie reformy rozporządzenia dotyczącego produktów podwójnego zastosowania; podkreśla, że Parlament dodatkowo rozwinął i wzmocnił wniosek Komisji dotyczący włączenia ścisłej kontroli wywozu technologii cyberinwigilacji wymienionych i niewymienionych w wykazie;

14. wzywa państwa członkowskie UE, by dokładnie przeanalizowały, w jaki sposób unikać gospodarczej – w szczególności technologicznej – zależności od ChRL, w tym przy podejmowaniu decyzji w sprawie rozwoju sieci 5G przez państwa członkowskie UE;

15. wzywa Radę i Komisję, aby rozważyły możliwość stworzenia systemu „łodzi ratunkowych” dla obywateli Hongkongu w przypadku dalszego pogarszania się sytuacji w zakresie praw człowieka i podstawowych wolności;

16. stanowczo potępia wszelkie przypadki naruszeń praw człowieka w Hongkongu, w szczególności arbitralne aresztowania, nielegalne wydawanie więźniów, wymuszanie zeznań, zatrzymanie bez prawa kontaktu, a także naruszenia wolności publikacji i wypowiedzi; wzywa do natychmiastowego położenia kresu łamaniu praw człowieka i politycznemu zastraszaniu; wyraża głębokie zaniepokojenie doniesieniami o stosowaniu tajnego przetrzymywania, tortur i złego traktowania oraz wymuszania zeznań; wzywa państwa członkowskie UE, by w pełni stosowały odpowiednie wytyczne UE w zakresie praw człowieka oraz by mobilizowały wszystkich pracowników dyplomatycznych do zdecydowanej reakcji na aresztowania i wyroki skazujące działaczy, w tym przez obserwowanie procesów sądowych, składanie wniosków o wizyty w więzieniach i zwracanie się do właściwych organów o uwolnienie osób zatrzymanych i skazanych za pokojowe korzystanie z wolności słowa;

17. apeluje o niezależne, bezstronne, skuteczne i szybkie dochodzenie w sprawie użycia siły wobec demonstrantów przez policję w Hongkongu; wzywa władze Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong, aby dopilnowały wycofania zarzutów wobec 15 działaczy i polityków prodemokratycznych oraz uczestników demonstracji pokojowych, a także wstrzymania toczących się wobec nich postępowań karnych, co dotyczy m.in. następujących osób: Martin Lee, Margaret Ng, Lee Cheuk-yan, Benny Tai, Jimmy Lai, Albert Ho i Leung Kwok-hung;

18. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu stałego pogarszania się sytuacji w zakresie praw obywatelskich, praw politycznych i wolności prasy; jest głęboko zaniepokojony uchylaniem praw dziennikarzy, niespotykaną dotąd presją wywieraną na dziennikarzy i ich rosnącą autocenzurą, szczególnie w przypadku relacjonowania niewralgicznych kwestii dotyczących Chin kontynentalnych lub rządu Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong;

19. wyraża rosnące zaniepokojenie zwiększonym ryzykiem wejścia w życie ustawy o bezpieczeństwie narodowym dla setek tysięcy obywateli UE w Hongkongu;

(7) Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0215.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

20. apeluje do wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela i delegacji państw członkowskich o dokładne monitorowanie i składanie regularnych sprawozdań z przygotowań do zaplanowanych na wrzesień wyborów do Rady Ustawodawczej, a także o zwrócenie szczególnej uwagi na to, czy kandydaci są bezzasadnie wykluczani z udziału w wyborach ze względu na przeszkody proceduralne lub bezpodstawne postępowania sądowe, czy wszyscy kandydaci mogą korzystać z wolności zgromadzeń do celów kampanii i czy wyborcy mogą swobodnie oddać głos; wzywa rząd Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong do zapewnienia wolnych i uczciwych wyborów do Rady Legislacyjnej we wrześniu 2020 r.; wzywa Chiny, by powstrzymały się od ingerencji w procesy wyborcze w Specjalnym Regionie Administracyjnym Hongkong; ponownie apeluje o systematyczne reformy na rzecz wprowadzenia wyborów bezpośrednich na stanowisko szefa administracji i do Rady Ustawodawczej, zgodnie z zapisami ustawy zasadniczej, oraz o porozumienie w sprawie systemu wyborczego, który będzie w pełni demokratyczny, sprawiedliwy, otwarty i przejrzysty oraz przyzna mieszkańcom Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong czynne i bierne prawo wyborcze w wyborach na wszystkie stanowiska kierownicze;
21. wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia szwedzkiego wydawcy Gui Minhaia więzionego w ChRL;
22. wzywa wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela, ESDZ oraz państwa członkowskie do stanowczego podnoszenia wszystkich tych kwestii i prowadzenia dialogu z rządami Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong oraz Chin; przypomina o znaczeniu podnoszenia przez UE kwestii naruszeń praw człowieka w Chinach, w szczególności w przypadku mniejszości w Tybecie i Sinciang, w każdym dialogu politycznym i dialogu na temat praw człowieka z władzami chińskimi, zgodnie z zobowiązaniem UE do propagowania silnego, jasnego i jednolitego podejścia do tego kraju; przypomina również, że w ramach toczącego się procesu reform i z powodu rosnącego globalnego zaangażowania Chiny podpisały szereg międzynarodowych traktatów dotyczących praw człowieka, a tym samym przyjęły międzynarodowe ramy w tym zakresie; wzywa do kontynuowania dialogu z Chinami w celu zagwarantowania, że państwo to będzie wypełniać swoje zobowiązania;
23. wyraża uznanie dla odwagi obywateli Chin, którzy w czerwcu 1989 r. zebrali się na placu Tiananmen w Pekinie, domagając się likwidacji korupcji oraz reform politycznych i swobód obywatelskich; apeluje do władz Chin, by umożliwiły upamiętnienie masakry na placu Tiananmen nie tylko w Hongkongu, ale także na całym terytorium ChRL;
24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentowi Chińskiej Republiki Ludowej oraz szefowej administracji i zgromadzeniu Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong.
-

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0175

Sytuacja w strefie Schengen w związku z pandemią COVID-19**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie sytuacji w strefie Schengen w kontekście pandemii COVID-19 (2020/2640(RSP))**

(2021/C 362/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając 35. rocznicę zawarcia Układu z Schengen podpisanego 14 czerwca 1985 r. ⁽¹⁾, 30. rocznicę konwencji wykonawczej do Układu z Schengen podpisanej 19 czerwca 1990 r. ⁽²⁾ oraz 25. rocznicę wejścia w życie Układu z Schengen 26 marca 1995 r.,
- uwzględniając art. 67 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który stanowi, że Unia musi stanowić przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, która „zapewnia brak kontroli osób na granicach wewnętrznych”,
- uwzględniając art. 21 TFUE, który stanowi, że każdy obywatel Unii musi mieć prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych, w szczególności jej art. 45, który stanowi, że każdy obywatel Unii ma prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich,
- uwzględniając rozporządzenie (UE) 2016/399 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) ⁽³⁾, które ujednoliciło rozporządzenie (WE) nr 562/2006 ⁽⁴⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) i będące pierwszym aktem przyjętym w ramach procedury współdecyzji w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych,
- uwzględniając dyrektywę 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich (dyrektywa w sprawie swobodnego przemieszczania się) ⁽⁵⁾ oraz zawartą w niej zasadę niedyskryminacji,
- uwzględniając wytyczne Komisji („COVID-19: Wytyczne dotyczące środków zarządzania granicami w celu ochrony zdrowia i zapewnienia dostępności towarów i usług podstawowych”) z 16 marca 2020 r. (C(2020)1753), przyjęte przez szefów państw i rządów 17 marca 2020 r.,
- uwzględniając konkluzje przewodniczącego Rady Europejskiej w następstwie wideokonferencji 17 marca 2020 r. z członkami Rady Europejskiej w sprawie COVID-19, w których poparto wezwanie do wzmocnienia granic zewnętrznych przez zastosowanie skoordynowanego tymczasowego ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE przez okres 30 dni na podstawie komunikatu Komisji „COVID-19: tymczasowe ograniczenie innych niż niezbędne podróży do UE (COM(2020)0115) i jego późniejszych przedłużeń,
- uwzględniając komunikat Komisji „COVID-19: Wskazówki dotyczące wprowadzenia w życie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE, uproszczenia zasad tranzytu do celów repatriacji obywateli Unii oraz skutków dla wspólnej polityki wizowej” z 30 marca 2020 r. (C(2020)2050),

⁽¹⁾ Dorobek z Schengen – Układ między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 13).

⁽²⁾ Dorobek z Schengen – Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z 14 czerwca 1985 r. między rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19).

⁽³⁾ Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- uwzględniając Wspólny europejski plan działania prowadzący do zniesienia środków powstrzymujących rozprzestrzenianie się COVID-19 przedstawiony przez przewodniczącą Komisji i przewodniczącą Rady Europejskiej,
 - uwzględniając komunikat Komisji z 8 kwietnia 2020 r. w sprawie oceny stosowania tymczasowego ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE (COM(2020)0148),
 - uwzględniając komunikat Komisji „COVID-19: w kierunku stopniowego i skoordynowanego podejścia do przywrócenia swobody przemieszczania się i zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych” z 13 maja 2020 r. (C(2020)3250),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie sprawozdania rocznego z funkcjonowania strefy Schengen ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie pełnego stosowania przepisów dorobku Schengen w Bułgarii i w Rumunii: zniesienie kontroli na wewnętrznych granicach lądowych, morskich i powietrznych ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając prace przygotowawcze do tej rezolucji prowadzone przez grupę roboczą Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych ds. kontroli Schengen,
 - uwzględniając pytania do Rady i do Komisji w sprawie sytuacji w strefie Schengen w kontekście pandemii COVID-19 (O-000037/2020 – B9-0010/2020 and O-000038/2020 – B9-0011/2020),
 - uwzględniając art. 136 ust. 5 i art. 132 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w odpowiedzi na pandemię COVID-19 większość państw członkowskich, a także państwa stowarzyszone w ramach Schengen, których dotyczy przedmiot niniejszej rezolucji, przywróciły kontrole na granicach wewnętrznych lub zamknęły te granice częściowo albo w całości bądź zamknęły je dla niektórych kategorii podróżnych, w tym obywateli UE i członków ich rodzin, a także obywateli państw trzecich mieszkających na ich terytorium lub na terytorium innego państwa członkowskiego; mając na uwadze wyraźny brak koordynacji między państwami członkowskimi i z instytucjami Unii w chwili wprowadzenia tych środków;
- B. mając na uwadze, że kontrole na granicach wewnętrznych mają wpływ na prawa i wolności osób zapisane w prawie Unii; mając na uwadze, że ograniczenia dotyczące podróżowania na granicach zewnętrznych nie mają wpływu na prawo do ubiegania się o azyl;
- C. mając na uwadze, że swobodnemu przepływowi osób przewidzianemu w Układzie z Schengen i konwencji wykonawczej do układu z Schengen towarzyszą środki wyrównawcze mające na celu zagwarantowanie bezpieczeństwa na terytorium państw strefy Schengen ⁽⁸⁾; mając na uwadze, że środki wyrównawcze obejmują instrumenty takie jak System Informacyjny Schengen (SIS) i inne wielkoskalowe systemy informatyczne, które mają zapewnić wymianę informacji między organami państw strefy Schengen oraz wspólne zasady ochrony granic zewnętrznych;
- D. mając na uwadze, że kluczem niezbędnym do właściwego funkcjonowania strefy Schengen bez kontroli na granicach wewnętrznych jest wzajemne zaufanie między państwami członkowskimi;
- E. mając na uwadze, że po początkowym zniesieniu kontroli na granicach wewnętrznych kontrole takie były rzadko ponownie wprowadzane; mając jednak na uwadze, że od 2015 r. kilka państw członkowskich utrzymało kontrole na granicach wewnętrznych i uzasadniało to zwiększonymi ruchami migracyjnymi lub zagrożeniami dla bezpieczeństwa; mając na uwadze, że Parlament podniósł kwestie legalności i proporcjonalności tych kontroli na granicach wewnętrznych;
- F. mając na uwadze, że powrót do w pełni funkcjonalnej strefy Schengen ma najwyższe znaczenie dla zachowania zasady swobodnego przepływu jako jednego z głównych osiągnięć integracji europejskiej i jest kluczowym warunkiem wstępnym ożywienia gospodarczego w UE po pandemii COVID-19;

⁽⁶⁾ Dz.U. C 76 z 9.3.2020, s. 106.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0497.

⁽⁸⁾ Deklaracja Komitetu Wykonawczego z 26 czerwca 1996 r. w sprawie ekstradycji (SCH/Com-ex (96) Decl. 6 Rev. 2) (Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 435).

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

1. przypomina, że strefa Schengen jest namacalnym i cenionym osiągnięciem w samym sercu projektu UE, które umożliwia nieograniczone podróże ponad 400 mln osób, ma bezcenną wartość dla obywateli i przedsiębiorstw oraz jest unikalne w historii i na świecie;
2. wyraża zaniepokojenie obecną sytuacją, jeśli chodzi o kontrole na granicach wewnętrznych wprowadzone przez tak wiele państw członkowskich, oraz różnymi innymi podjętymi działaniami, które obejmują pełne lub częściowe zamknięcie granic lub ich zamknięcie w przypadku niektórych kategorii podróżnych, w tym obywateli UE lub obywateli państw trzecich mieszkających na terytorium państw członkowskich, a także bardzo poważnym wpływem tych środków na ludzi i przedsiębiorstwa, w tym na sektor turystyki i pracy sezonowej;
3. zwraca uwagę, że chociaż państwa członkowskie w pełni popierają środki ochrony zdrowia publicznego wprowadzone w celu ograniczenia rozprzestrzeniania się wirusa COVID-19, polegające na ograniczaniu kontaktów między osobami (w tym narzucone środki izolacji, o których decydują państwa członkowskie na swoim terytorium), przedstawiły one – w przygotowanych przez siebie formalnych powiadomieniach na mocy kodeksu granicznego Schengen – niewystarczające wyjaśnienie, dlaczego kontrola graniczna jest właściwym środkiem ograniczania rozprzestrzeniania się wirusa COVID-19; przypomina w tym względzie, że kontrolę graniczną zdefiniowano w kodeksie granicznym Schengen jako działanie „przeprowadzane na granicy wyłącznie w odpowiedzi na zamiar przekroczenia tej granicy lub na akt jej przekroczenia, bez względu na wszelkie inne okoliczności”; uważa, że bardziej ukierunkowane ograniczenia mające zastosowanie na szczeblu regionalnym, w tym w regionach transgranicznych, byłyby bardziej odpowiednie i mniej inwazyjne;
4. wskazuje, że zasady regulujące granice wewnętrzne Unii określono w kodeksie granicznym Schengen oraz że przy przyjmowaniu środków mających wpływ na przekraczanie granic wewnętrznych państwa członkowskie muszą przestrzegać zarówno ducha, jak i litery kodeksu;
5. przypomina, że terminologia kodeksu granicznego Schengen jest jednoznaczna: kontrola na granicach wewnętrznych ma być wyjątkiem, środkiem stosowanym jako rozwiązanie ostateczne w oparciu o obiektywne kryteria, mogącem zaradzić w odpowiedni sposób poważnemu zagrożeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego, bezwzględnie koniecznym i proporcjonalnym, którego zakres i czas obowiązywania jest ściśle ograniczony; uważa, że wiele powiadomień przekazanych przez państwa członkowskie jest niewystarczająco szczegółowych, aby można było ustalić, czy zastosowano się do tych zasad;
6. zaznacza, że pojęcie „rozwiązanie ostateczne” wymaga zweryfikowania, czy inne środki mogą być tak samo lub bardziej odpowiednie do osiągnięcia celu; wzywa państwa członkowskie, aby uznały wyższość przeprowadzania minimalnych kontroli zdrowia nad wprowadzaniem kontroli na granicach wewnętrznych; przypomina w związku z tym o środkach związanych ze zdrowiem wyszczególnionych w wytycznych Komisji⁽⁹⁾; przypomina ponadto o zaleceniu Komisji dotyczącym proporcjonalnych kontroli policyjnych⁽¹⁰⁾, zgodnie z którym „jeżeli w sytuacji poważnego zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego państwa członkowskie rozważają zastosowanie rozdziału II, tytuł III, rozporządzenia (UE) 2016/399 [Tymczasowe przywrócenie kontroli granicznej na granicach wewnętrznych], powinny one najpierw ocenić, czy sytuacji nie można zaradzić w odpowiedni sposób, zwiększając kontrole policyjne na danym terytorium, w tym w strefach przygranicznych”;
7. przyznaje, że strefy Schengen nigdy wcześniej nie dotknęła tak poważna pandemia; przypomina, że z przepisów kodeksu granicznego Schengen wyraźnie wynika, że zagrożenie dla zdrowia publicznego może stanowić podstawę odmowy wjazdu na granicy zewnętrznej, a także zaznacza, że kodeks – podobnie jak wcześniej konwencja wykonawcza do układu z Schengen – nie zawiera odniesienia do zdrowia publicznego jako podstawy przywrócenia kontroli na granicach wewnętrznych, natomiast przewiduje przywrócenie takich kontroli jedynie w celu zaradzenia poważnym zagrożeniom dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego;
8. ubolewa nad faktem, że niektóre państwa członkowskie wprowadziły kontrole graniczne i inne ograniczenia związane z przekraczaniem granic z małym wyprzedzeniem i nie poinformowały o tym należycie ani własnych obywateli, ani innych państw członkowskich; ponadto wyraża ubolewanie z powodu skutków ubocznych kontroli granicznych na niektórych granicach wewnętrznych, takich jak zbyt długi czas oczekiwania bez odpowiednich udogodnień sanitarnych ani możliwości zachowania bezpiecznej odległości od innych ludzi, co stwarzało zagrożenie dla zdrowia zarówno osób przechodzących odprawę graniczną, jak i funkcjonariuszy straży granicznej oraz stanowiło dodatkowe obciążenie dla i tak już przeciążonych funkcjonariuszy straży granicznej i policji, którzy nie są przeszkolonymi odpowiednio pracownikami służby zdrowia; jest zaniepokojony również tym, że od wybuchu pandemii wielu pracowników transgranicznych w strefie Schengen napotykało liczne przeszkody, w tym brak jasnych i dostępnych informacji o ograniczeniach, które dotyczyły ich przy przekraczaniu granic;

⁽⁹⁾ Zalecenie Komisji C(2020)1753 z dnia 16 marca 2020 r. w sprawie wytycznych dotyczących środków zarządzania granicami w celu ochrony zdrowia i zapewnienia dostępności towarów i usług podstawowych.

⁽¹⁰⁾ Zalecenie Komisji C(2017)3349 final z dnia 12 maja 2017 r. dotyczące proporcjonalnych kontroli policyjnych oraz współpracy policyjnej w strefie Schengen.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

9. zauważa, że zgodnie z dyrektywą w sprawie swobodnego przemieszczania się państwa członkowskie mogą ograniczyć swobodę przemieszczania się i pobytu obywateli Unii i członków ich rodzin, niezależnie od przynależności państwowej, ze względów zdrowia publicznego; podkreśla jednak, że wszystkie państwa członkowskie muszą zagwarantować zabezpieczenia przewidziane w tej dyrektywie, a w szczególności należy dopilnować, by nie dochodziło do dyskryminacji w traktowaniu własnych obywateli i rezydentów będących obywatelami innych państw UE;

10. zauważa, że szybki powrót do pełnego funkcjonowania strefy Schengen jest sprawą najwyższej wagi i zależy zarówno od woli politycznej państw członkowskich, jak i ich zaangażowania w koordynowanie środków przewidzianych w dorobku Schengen; wzywa Komisję do przejęcia wiodącej roli w koordynowaniu działań na szczeblu europejskim w celu uporania się z wyzwaniem, jakim jest dla zdrowia obywateli europejskich pandemia COVID-19, przy jednoczesnym utrzymaniu strefy Schengen jako obszaru bez kontroli na granicach wewnętrznych i przy pełnym poszanowaniu zasad solidarności i wzajemnego zaufania; uważa, że poszukiwanie odpowiedzi na szczeblu europejskim przyniesie obopólne korzyści; wyraża głębokie ubolewanie i odrzuca wszelkie nieskoordynowane, dwustronne lub wielostronne działania poszczególnych państw członkowskich omawiane poza ramami Unii; domaga się, aby wszelkie uzgodnienia były zgodne z zasadą niedyskryminacji;

11. wzywa państwa członkowskie, aby zmniejszyły ograniczenia swobody przemieszczania się w takim samym stopniu, w jakim poluzowuje się środki powstrzymujące rozprzestrzenianie się COVID-19; uważa, że przy odpowiedniej koordynacji na szczeblu Unii podejście o charakterze bardziej regionalnym może być bardziej proporcjonalne niż krajowe kontrole graniczne i może pozwolić na zniesienie ograniczeń swobody przemieszczania się, jeżeli sytuacja w zakresie zdrowia publicznego w sąsiednich regionach poprawiła się w porównywalnym stopniu;

12. pilnie wzywa państwa członkowskie do omówienia razem z Parlamentem, Radą i Komisją planu odbudowy strefy Schengen, w tym sposobów i środków powrotu do pełnego funkcjonowania strefy Schengen bez kontroli na granicach wewnętrznych, oraz planów gotowości na wypadek ewentualnego drugiego szczytu pandemii, aby nie dopuścić do tego, by tymczasowe kontrole na granicach wewnętrznych nabrały stałego charakteru w perspektywie średnioterminowej;

13. przypomina, że zgodnie z kodeksem granicznym Schengen ocena konieczności wprowadzenia i przedłużenia kontroli na granicach wewnętrznych jako środka doraźnego powinna być monitorowana na szczeblu Unii; w związku z tym wzywa Komisję, aby należycie kontrolowała stosowanie dorobku Schengen, a w szczególności aby oceniła środki już podjęte przez państwa członkowskie, a także terminowość i jakość powiadomień przekazanych przez państwa członkowskie, aby dokładnie monitorowała rozwój sytuacji, a w razie konieczności przypominała państwom członkowskim o ich zobowiązaniach prawnych i wydawała opinie; zachęca Komisję, aby korzystała z uprawnień umożliwiających jej zwracania się do państw członkowskich o dodatkowe informacje; wzywa Komisję do usprawnienia procesu informowania Parlamentu o tym, w jaki sposób wykonuje swoje prerogatywy wynikające z traktatów;

14. ubolewa nad faktem, że przepis kodeksu granicznego Schengen, zgodnie z którym państwa członkowskie składają Parlamentowi, Radzie i Komisji sprawozdanie w ciągu czterech tygodni od zniesienia kontroli granicznych, utracił swój zamierzony cel, co powoduje, że Parlament nie jest informowany; w związku z tym wzywa państwa członkowskie, które wprowadziły kontrole na granicach wewnętrznych, do terminowego przedstawiania Parlamentowi, co najmniej raz na pół roku, dokładnych i szczegółowych danych o powodach przywrócenia kontroli na granicach wewnętrznych; wyraża głębokie ubolewanie, że od 2015 r. Komisja nie opublikowała sprawozdania rocznego dotyczącego funkcjonowania obszaru bez kontroli na granicach wewnętrznych, do czego zobowiązuje ją kodeks graniczny Schengen;

15. przypomina, że wprowadzono tymczasowe ograniczenia w podróżowaniu dotyczące wszystkich podróży, które nie są niezbędne, z państw trzecich; podkreśla, że wszelkie decyzje o odmowie wjazdu podejmowane na granicach zewnętrznych muszą być zgodne z postanowieniami kodeksu granicznego Schengen, zwłaszcza z prawami podstawowymi, o których mowa w art. 4 kodeksu;

16. apeluje do Rady i państw członkowskich o większe wysiłki na rzecz ukończenia integracji strefy Schengen obejmującej wszystkie państwa członkowskie UE; ponawia apel do Rady o jak najszybsze przedstawienie nowego projektu decyzji w sprawie pełnego stosowania dorobku Schengen w Bułgarii i w Rumunii; jest gotów wyrazić opinię w sprawie pełnego stosowania dorobku Schengen w Chorwacji, kiedy Rada skonsultuje się z nim zgodnie z art. 4 Aktu przystąpienia; uważa, że solidarność i odpowiedzialność dotyczy wszystkich, a w przyszłości strefa Schengen nie może być rozdrobniona;

17. uważa, że w perspektywie średnioterminowej należy zastanowić się, w jaki sposób zwiększyć wzajemne zaufanie między państwami członkowskimi i sprawić, by unijne narzędzia ustawodawcze zapewniały prawdziwie europejskie zarządzanie strefą Schengen, które umożliwiłoby skuteczne i skoordynowane reagowanie przez UE na wyzwania takie jak pandemia COVID-19, przy jednoczesnym utrzymaniu prawa do swobodnego przemieszczania się i zasady braku kontroli na granicach wewnętrznych, czyli podstawy projektu Schengen tak cenionej przez obywateli UE; wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w tej sprawie w celu zreformowania zarządzania strefą Schengen w świetle nowych wyzwań;

Piatek, 19 czerwca 2020 r.

18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0176

Ochrona pracowników transgranicznych i sezonowych w Unii w kontekście kryzysu wywołanego COVID-19

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie ochrony pracowników transgranicznych i sezonowych w Unii w kontekście kryzysu wywołanego COVID-19 (2020/2664(RSP))

(2021/C 362/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 4, 9, art. 26 ust. 2, art. 45, 46, 48, 151, 153 i 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Europejski filar praw socjalnych, a w szczególności jego zasady 5, 6, 10, 12 i 16,
- uwzględniając Wspólnotową kartę podstawowych praw socjalnych pracowników,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/54/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/36/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu zatrudnienia w charakterze pracownika sezonowego ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1149 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiające Europejski kodeks łączności elektronicznej (wersja przekształcona) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 89/654/EWG z dnia 30 listopada 1989 r. dotyczącą minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w miejscu pracy (pierwsza szczegółowa dyrektywa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 128 z 30.4.2014, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. L 141 z 27.5.2011, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 375.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 327 z 5.12.2008, s. 9.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 186 z 11.7.2019, s. 21.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 393 z 30.12.1989, s. 1.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- uwzględniając dyrektywę 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽⁹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957 z dnia 28 czerwca 2018 r. zmieniającą dyrektywę 96/71/WE dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniającą rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/54/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie ochrony pracowników przed ryzykiem związanym z narażeniem na działanie czynników biologicznych w miejscu pracy ⁽¹²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii ⁽¹³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/52/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. dotyczącą minimalnym norm w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli krajów trzecich ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 maja 2020 r. w sprawie COVID-19 – w kierunku stopniowego i skoordynowanego podejścia do przywrócenia swobody przemieszczania się i zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych (C(2020)3250),
- uwzględniając wspólną deklarację europejskich partnerów społecznych w dziedzinie rolnictwa – Grupy Pracodawców Zawodowych Związków Rolników w UE (GEOPA-COPA) i Europejskiej Federacji Związków Zawodowych Przemysłu Spożywczego, Rolnictwa i Turystyki (EFFAT) – z dnia 15 maja 2020 r. w sprawie oddelegowania pracowników sezonowych z państw europejskich w UE,
- uwzględniając wspólne oświadczenia partnerów społecznych z europejskiego sektora hotelarsko-gastronomicznego (EFFAT) i konfederacji przedsiębiorców z sektora hotelarskiego i restauracyjnego (HOTREC) z dnia 11 marca 2020 r. i 27 kwietnia 2020 r.,
- uwzględniając wytyczne partnerów społecznych z sektora produkcji żywności EFFAT i FoodDrinkEurope z dnia 9 kwietnia 2020 r. w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników sektora spożywczego podczas pandemii COVID-19,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1152 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie przejrzystych i przewidywalnych warunków pracy w Unii Europejskiej ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady z 2011/98/UE dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim ⁽¹⁶⁾,
- uwzględniając globalne porozumienie na rzecz bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji z 2018 r., w szczególności cele 5 i 22,
- uwzględniając wspólny europejski plan działania na rzecz znoszenia środków powstrzymujących rozprzestrzenianie się COVID-19,
- uwzględniając wspólne oświadczenie członków Rady Europejskiej z dnia 26 marca 2020 r.,

⁽⁹⁾ Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 173 z 9.7.2018, s. 16.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 262 z 17.10.2000, s. 21.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 305 z 26.11.2019, s. 17.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. L 168 z 30.6.2009, s. 24.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. L 186 z 11.7.2019, s. 105.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. L 343 z 23.12.2011, s. 1.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie skoordynowanej reakcji gospodarczej na epidemię COVID-19 (COM(2020)0112),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 marca 2020 r. w sprawie wytycznych dotyczących korzystania ze swobodnego przepływu pracowników podczas epidemii COVID-19,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 marca 2020 r. w sprawie pandemii COVID-19: wskazówki dotyczące wprowadzenia w życie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE, uproszczenia zasad tranzytu do celów repatriacji obywateli Unii oraz skutków dla wspólnej polityki wizowej (C(2020)2050),
- uwzględniając swoją rezolucję z 17 kwietnia 2020 r. w sprawie skoordynowanych działań UE na rzecz walki z pandemią COVID-19 i jej skutkami⁽¹⁷⁾
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie warunków pracy i niepewności zatrudnienia⁽¹⁸⁾,
- uwzględniając program działań Organizacji Narodów Zjednoczonych na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz cele zrównoważonego rozwoju, w szczególności cele 3 i 8,
- uwzględniając podstawowe normy w dziedzinie pracy ustanowione przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP) oraz jej konwencje i zalecenia dotyczące warunków pracy,
- uwzględniając konwencję MOP nr 184 (bezpieczeństwo i zdrowie w rolnictwie),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 maja 2020 r. w sprawie turystyki i transportu w roku 2020 i w dalszej przyszłości (COM(2020)0550),
- uwzględniając wytyczne Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA) z dnia 24 kwietnia 2020 r. zatytułowane „COVID-19: powrót do miejsca zatrudnienia – dostosowywanie środowiska pracy i ochrona pracowników”,
- uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że swobodny przepływ pracowników jest prawem pracowników i podstawową zasadą Unii Europejskiej, a także podstawowym warunkiem właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego; mając na uwadze, że mobilność pracowników powinna być nie tylko wolna, ale również sprawiedliwa; mając na uwadze, że zasadę równego traktowania zapisano w art. 45 ust. 2 TFUE i zakazuje ona wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową między pracownikami państw członkowskich w zakresie zatrudnienia, wynagrodzenia i innych warunków pracy i zatrudnienia; mając na uwadze, że zasada ta ma także zastosowanie do pracowników transgranicznych i sezonowych, których należy traktować na równi z pracownikami będącymi obywatelami przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z prawodawstwem UE, niezależnie od tego, czy chodzi o równe prawa, równe warunki pracy czy równą ochronę;
- B. mając na uwadze, że wśród pracowników transgranicznych są nie tylko osoby korzystające z prawa do swobodnego przemieszczania się pracujące w jednym państwie członkowskim UE, ale pozostające mieszkańcem innego państwa członkowskiego, lecz także pracownicy przygraniczni oraz pracownicy delegowani; mając na uwadze, że pracownik przygraniczny jest pracownikiem zatrudnionym w strefie przygranicznej państwa członkowskiego UE, ale codziennie lub co najmniej raz w tygodniu powraca do strefy przygranicznej sąsiedniego państwa, w którym mieszka i którego jest obywatelem; mając na uwadze, że pracownik delegowany jest pracownikiem skierowanym przez pracodawcę do tymczasowego wykonywania pracy w innym państwie członkowskim UE w ramach umowy o świadczenie usług, delegowania wewnątrz grupy lub zatrudniania pracowników za pośrednictwem agencji pracy tymczasowej; mając na uwadze, że do pracowników sezonowych zalicza się obywatele UE i obywatele państw trzecich, którzy podróżują do państwa członkowskiego w celu tymczasowego zamieszkania i wykonywania tam pracy w zależności od rytmu sezonowego;
- C. mając na uwadze, że ponad 17 mln obywateli UE mieszka i pracuje za granicą w państwie UE innym niż kraj, którego są obywatelami (3,9 % całkowitej siły roboczej w 2018 r.); mając na uwadze, że UE liczy 1,5 mln pracowników transgranicznych, mając na uwadze, że w ponad 2,3 mln przypadków pracowników delegowano do pracy w innym państwie członkowskim;
- D. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego i wpływa na zdrowie i życie wszystkich osób zamieszkałych w UE oraz na systemy opieki zdrowotnej i społecznej w państwach członkowskich; mając na uwadze, że kryzys wpłynął jeszcze bardziej na społeczeństwo europejskie i gospodarkę europejską, a zwłaszcza na pracowników i sektory znajdujące się na pierwszej linii; mając na uwadze, że dotyczy to wszystkich pracowników, niezależnie od ich statusu; mając na uwadze, że wybuch pandemii rzucił światło na nieodłączny związek między sprawiedliwą i bezpieczną mobilnością;

⁽¹⁷⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0054.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. C 334 z 19.9.2018, s. 88.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- E. mając na uwadze, że wielu pracowników transgranicznych i sezonowych ma zasadnicze znaczenie dla dostarczania niezbędnych towarów i usług w kluczowych sektorach gospodarki, takich jak rolnictwo i produkcja żywności, transport, logistyka, budownictwo, usługi socjalne, w tym opieka, praca społeczna i turystyka, a także przetwórstwo i pakowanie żywności, rybołówstwo, leśnictwo, opieka zdrowotna i badania naukowe, przemysł informatyczny i farmaceutyczny, infrastruktura przemysłowa o krytycznym znaczeniu i inne sektory, a także ma kluczowe znaczenie dla wszelkich wysiłków na rzecz uzdrowienia gospodarczego; mając na uwadze, że modele biznesowe niektórych agencji pracy tymczasowej i pracodawców w tych sektorach mogą opierać się na ograniczaniu kosztów pracy i na niepewnych warunkach pracy; mając na uwadze, że inspektoraty pracy ciągle donoszą o przypadkach naruszenia praw pracowniczych pracowników transgranicznych i sezonowych w tych sektorach;
- F. mając na uwadze, że na sytuację pracowników transgranicznych i sezonowych poważny wpływ ma zarówno kryzys, jak i środki państw członkowskich mające ograniczać rozprzestrzenianie się wirusa i zapobiegać mu, w szczególności zamykanie granic, tymczasowe ograniczenia i kontrole na granicach wewnętrznych; mając na uwadze, że pandemia COVID-19 doprowadziła do zamknięcia granic i zaprzestania lub zawieszenia wielu rodzajów działalności gospodarczej, co z kolei doprowadziło do wzrostu bezrobocia i poważnych problemów związanych z delokalizacją pracowników transgranicznych i sezonowych, którzy utknęli w państwach członkowskich zatrudnienia bez dochodów, ochrony lub transportu, a czasami bez schronienia, dostępu do opieki zdrowotnej czy żywności; mając na uwadze, że w grupie pracowników przygranicznych i sezonowych w szczególnie trudnej sytuacji mogą się znaleźć młodzi pracownicy i kobiety;
- G. mając na uwadze, że wielu pracowników transgranicznych i sezonowych jest zatrudnianych na podstawie umów krótkoterminowych, które zapewniają im niewielkie bezpieczeństwo pracy i niewystarczające ubezpieczenie społeczne lub nie zapewniają ich wcale i często klasyfikują ich poniżej krajowych progów kwalifikujących do uzyskania świadczeń socjalnych; mając na uwadze, że wielu pracowników transgranicznych i sezonowych pochodzi często ze zubożałych i podatnych na zagrożenia regionów, mniejszości i grup społecznych, jest często narażonych na ubóstwo osób pracujących i wykluczenie społeczne oraz może być narażonych na ewentualne naruszenia ich praw przez osoby rekrutujące, agencje lub pracodawców, przy czym wszystkie te czynniki nasiliły się w wyniku pandemii; mając na uwadze, że pracownicy zatrudnieni na krótki okres są często zakwaterowani zbiorowo, co utrudnia ograniczanie kontaktów osobistych i zwiększa ryzyko zakażenia; mając na uwadze, że w sektorach takich jak produkcja żywności wystąpiły duże ogniska zakażeń COVID-19 i istnieje prawdopodobieństwo, że będą nadal występować w sektorach i miejscach pracy, w których ograniczanie kontaktów osobistych może być trudne do przestrzegania, o ile nie wprowadzi się odpowiednich środków;
- H. mając na uwadze, że wielu pracowników transgranicznych i sezonowych znajduje się w szczególnie trudnej sytuacji pod względem warunków pracy oraz bezpieczeństwa i higieny pracy w kontekście kryzysu związanego z COVID-19; mając na uwadze, że w trakcie kryzysu pojawiły się niepokojące doniesienia o naruszeniach praw pracowników transgranicznych i sezonowych w zakresie warunków pracy i zakwaterowania, mianowicie czasu pracy, minimalnego wynagrodzenia, niesprawiedliwych zwolnień, norm bezpieczeństwa i higieny w miejscu pracy, takich jak brak pisemnych instrukcji i komunikatów w miejscu pracy, brak bezpiecznego transportu i godziwych warunków zakwaterowania spełniających wymogi sanitarne i wymóg ograniczania kontaktów osobistych, wysoka presja i niedostosowane modele pracy, rozwiązania dotyczące delegowania i praktyki podwykonawcze, brak zgodności z ograniczeniami dotyczącymi kwarantanny oraz pomoc w zakresie repatriacji, a także niewystarczające zaopatrzenie w środki ochrony osobistej; mając na uwadze, że doniesienia te i kryzys ogólnie nasiliły i pogłębiły dumping socjalny i istniejącą niepewność sytuacji wielu pracowników transgranicznych i sezonowych oraz luki we wdrażaniu i egzekwowaniu obowiązujących przepisów dotyczących ich ochrony; mając na uwadze, że wielu pracowników transgranicznych i sezonowych jest w praktyce uzależnionych od swoich pracodawców lub agencji pracy tymczasowej nie tylko w odniesieniu do uzyskiwania dochodów, ale również do zakwaterowania; mając na uwadze, że wielu pracowników transgranicznych i sezonowych znalazło się na ulicy w wyniku zwolnienia z pracy; mając na uwadze, że ze względu na niepewną sytuację pracownikom tym może być trudno zgłaszać przypadki nadużyć lub być nieobecny w pracy, gdy są chorzy, ze względu na brak informacji lub strach przed utratą dochodu, zakwaterowania lub statusu pobytu;
- I. mając na uwadze, że kryzys poważnie wpłynął również na pracowników samozatrudnionych i przedsiębiorców prowadzących działalność na własny rachunek; mając na uwadze, że działania i środki zastosowane przez państwa członkowskie w czasie pandemii w celu zapewnienia finansowej rekompensaty pracownikom, pracownikom samozatrudnionym i przedsiębiorcom opierają się głównie na krajowym rynku pracy i często brak w nich rozwiązań dotyczących pracowników transgranicznych i samozatrudnionych pracowników transgranicznych;
- J. mając na uwadze, że część pracowników zaraziła się COVID-19 i w niektórych państwach członkowskich odnotowano ofiary śmiertelne; mając na uwadze, że niektórzy pracownicy z tej grupy mieli trudności z dostępem do odpowiedniej opieki, wsparcia medycznego i infrastruktury, a także do ubezpieczenia zdrowotnego i społecznego, a w niektórych przypadkach nie mieli oni dostępu do tych świadczeń nawet przed kryzysem; mając na uwadze, że awans i dostęp do zwolnień chorobowych wśród takich pracowników również stanowią problem;
- K. mając na uwadze, że Europejski Urząd ds. Pracy został ustanowiony w lipcu 2019 r. w celu wspierania państw członkowskich i Komisji w skutecznym stosowaniu i egzekwowaniu prawa Unii w zakresie mobilności pracowników i koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego; mając na uwadze, że Urząd ten ma osiągnąć pełną zdolność operacyjną do 2024 r.;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- L. mając na uwadze, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego i partnerzy społeczni odgrywają zasadniczą rolę w udzielaniu pomocy pracownikom w czasie kryzysu, zarówno w ich krajach pochodzenia, jak i w państwach członkowskich, w których pracują;
- M. mając na uwadze, że zdecydowana większość pracowników transgranicznych i sezonowych, których dotknęły skutki gospodarcze pandemii COVID-19, nie była dotychczas w stanie uzyskać dostępu do odpowiedniej ochrony socjalnej i uprawnień w zakresie bezpieczeństwa z powodu utrudnionej koordynacji między instytucjami zabezpieczenia społecznego w państwach członkowskich, która dodatkowo pogorszyła się w wyniku pandemii; mając na uwadze, że pracownicy transgraniczni i sezonowi znaleźli się w sytuacji, w której niekoniecznie kwalifikują się do objęcia tymczasowymi środkami wsparcia, takimi jak systemy skróconego czasu pracy, dostosowane świadczenia dla bezrobotnych i środki ułatwiające pracę z domu;
- N. mając na uwadze, że w dobie kryzysu niektóre państwa członkowskie podjęły działania w celu rozwiązania problemów, z którymi borykają się pracownicy transgraniczni i migrujący pracownicy sezonowi w związku z kryzysem spowodowanym COVID-19, oraz dostrzegają rolę tej grupy pracowników w społeczeństwie;
- O. mając na uwadze, że kryzys poważnie dotknął również pracowników przygranicznych i regiony przygraniczne UE pod względem zatrudnienia, dostępu do miejsca pracy i telepracy, a także spowodował niepewności prawa w odniesieniu do obowiązujących systemów zabezpieczenia społecznego i systemów podatkowych;
- P. mając na uwadze, że w europejskim sektorze rolnictwa odnotowuje się niekiedy dochody poniżej średniej w połączeniu z długim czasem pracy, wysoką liczbą wypadków i chorób oraz niskim poziomem uczestnictwa w programach edukacyjnych i szkoleniowych, zwłaszcza w przypadku pracowników transgranicznych i sezonowych; mając na uwadze, że złe warunki pracy w sektorze rolnictwa są jedną z głównych przyczyn niedoboru pracowników w niektórych państwach członkowskich;
- Q. mając na uwadze, że nie istnieje ogólnoeuropejski system stałego gromadzenia danych ani cyfrowy system lokalizacji w celu zapewnienia odpowiednich danych na temat łącznej liczby pracowników transgranicznych i sezonowych, których dotyczy ten problem; nie ma też systemu umożliwiającego pracownikom proste i szybkie ustalenie statusu ich zabezpieczenia społecznego oraz ubieganie się o różne świadczenia, do których nabyli prawo przed rozpoczęciem kryzysu; mając na uwadze, że zbyt często gminy nie mają informacji na temat pracowników transgranicznych i sezonowych mieszkających i pracujących na ich terenie;
- R. mając na uwadze, że istnieje ryzyko, iż kryzys pogłębi istniejące problemy dotyczące traktowania pracowników transgranicznych i sezonowych przez niektóre agencje rekrutacyjne i pracodawców lokalnych;

Ochrona praw, zapewnienie bezpieczeństwa i egzekwowanie obowiązujących przepisów

1. z zadowoleniem przyjmuje stałe wytyczne Komisji w ramach ciągłej koordynacji wspólnej reakcji UE na wybuch epidemii COVID19, w szczególności w odniesieniu do wprowadzenia w życie zasady równego traktowania i niedyskryminacji oraz swobodnego i sprawiedliwego przepływu pracowników; podkreśla, że kontrole graniczne, badania przesiewowe i ograniczenia przemieszczania muszą być proporcjonalne i stosowane jako narzędzie nadzwyczajne oraz że należy przywrócić wszelką swobodę przemieszczania się, gdy tylko zostanie to uznane za bezpieczne w świetle stanu epidemii COVID-19 w danym kraju; przypomina, że zasada równego traktowania nie ogranicza się do pracowników transgranicznych i sezonowych tylko w kluczowych sektorach i zawodach, ale obejmuje wszystkich pracowników, którzy muszą przekraczać granice wewnętrzne, biorąc pod uwagę, że sektory te są również otwarte dla pracowników lokalnych w przyjmującym państwie członkowskim, w którym pracują; wzywa państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do jak najszybszego zniesienia wszelkich ograniczeń podróżowania oraz środków dyskryminujących pracowników transgranicznych i sezonowych, aby uniknąć niedoborom siły roboczej w kluczowych sektorach i z korzyścią dla pracowników, przy jednoczesnym zapewnieniu im bezpieczeństwa i ochrony;
2. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wdrożenia środków mających na celu zapewnienie, aby pracownicy transgraniczni i sezonowi oraz przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą na własny rachunek byli objęci odpowiednią ochroną przed COVID-19 i skutkami pandemii, w tym łatwego dostępu do testów, a także aby byli oni informowani w zrozumiałym dla nich języku o zagrożeniach oraz o obowiązujących środkach ostrożności; podkreśla, że w grupie pracowników przygranicznych i sezonowych szczególnie podatni na zagrożenia są młodzi pracownicy i kobiety; wzywa ponadto do przyjęcia środków mających na celu zapewnienie tym pracownikom ochrony bezpieczeństwa i higieny podczas podróży do miejsca zakwaterowania, godziwych warunków mieszkaniowych, warunków umożliwiających zachowanie dystansu społecznego w miejscach zatrudnienia innych niż miejsce zamieszkania, a także wzywa do zapewnienia rozwiązań w zakresie repatriacji, tak aby w razie konieczności nie odbywała się ona na koszt pracownika; podkreśla, że należy przestrzegać obowiązujących przepisów dotyczących dostępu do praw socjalnych, w tym ich przeniesienia; podkreśla, że nie można odcinać się od pracowników transgranicznych i sezonowych tylko dlatego, że jako obywatele UE skorzystali ze swobody przemieszczania się;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

3. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania pracy partnerów społecznych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego aktywnie działających w tym obszarze, aby zagwarantować, że wszyscy pracownicy, którzy utknęli na ich terytorium w wyniku kryzysu lub z innego powodu, będą mieli odpowiedni i pilny dostęp do usług publicznych, wsparcia związków zawodowych, godnych warunków mieszkaniowych, wyposażenia ochronnego, posiłków i opieki zdrowotnej; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie partnerów społecznych w rozwiązywanie problemów sektorowych dotyczących mobilności oraz praw pracowników transgranicznych i sezonowych;
4. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia, by w dobie COVID-19 pracownicy sezonowi z państw trzecich byli traktowani na równi z obywatelami UE, zgodnie z dyrektywą 2014/36/UE, przypominając, że pracownicy ci mają takie same prawa pracownicze i socjalne jak obywatele UE;
5. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia w trybie pilnym właściwego wdrożenia i egzekwowania obowiązujących przepisów UE w odniesieniu do praw pracowników transgranicznych i sezonowych, w szczególności w odniesieniu do prawa do równego wynagrodzenia za taką samą pracę w tym samym miejscu, w tym za pośrednictwem wspólnych uzgodnionych inspekcji pracy na szczeblu krajowym i transgranicznym; podkreśla, że należy podjąć jasne działania w celu zapewnienia, aby pracownicy rozumieli wszystkie informacje dotyczące zawartych umów i wynikających z nich praw i obowiązków oraz mieli do nich pełny dostęp przed wyjazdem do pracy, a także aby umowy te były udostępniane podmiotom zajmującym się ochroną pracy na danym obszarze zatrudnienia; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia zdolności inspekcji pracy oraz do priorytetowego traktowania sektorów, w których prawa pracowników są zagrożone;
6. wzywa Komisję do monitorowania wdrażania wytycznych w sprawie swobodnego przepływu pracowników w czasie epidemii COVID-19, a w szczególności do wydania nowych szczegółowych wytycznych dla pracowników transgranicznych i sezonowych oraz przedsiębiorców transgranicznych i osób prowadzących działalność na własny rachunek, pracodawców i państw członkowskich w kontekście COVID-19, w szczególności w odniesieniu do swobodnego i uczciwego przepływu, godnych warunków mieszkaniowych, obowiązujących warunków pracy i zatrudnienia oraz wymogów w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, w tym konieczności zachowania bezpiecznej odległości między osobami w czasie transportu, w miejscu zamieszkania i pracy, zabezpieczenia społecznego i koordynacji, dostępu do opieki zdrowotnej i świadczenia opieki zdrowotnej, dostarczania informacji takich jak pisemne instrukcje i ogłoszenia w miejscu pracy przeznaczone dla pracowników i sporządzone w zrozumiałym dla nich języku, a także do wymiany najlepszych praktyk; podkreśla, że należy w pełni włączyć partnerów społecznych w opracowywanie tych wytycznych;
7. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia pracownikom transgranicznym i sezonowym dobrych miejsc kwaterowania, których koszty będą odrębne od wynagrodzenia i które będą gwarantowały godne warunki mieszkania oraz ochronę prywatności, a także będą przedmiotem pisemnej umowy najmu egzekwowanej przez inspektoraty pracy; wzywa także do ustanowienia norm w tym zakresie;
8. wzywa Komisję do zadbania o to, by Europejski Urząd ds. Pracy stał się w pełni operacyjny, co należy potraktować jako priorytet, oraz by w ramach swoich działań dostarczał istotnych informacji na temat praw i obowiązków osób, których dotyczy transgraniczna mobilność pracowników, w tym za pośrednictwem wspólnej ogólnounijnej strony internetowej, która powinna umożliwiać dostęp do źródeł informacji i usług na szczeblu unijnym i krajowym; stwierdza brak zharmonizowanej procedury zgłaszania nadużyć i utrudnień; w związku z tym zwraca się do Europejskiego Urzędu ds. Pracy, aby we współpracy z właściwymi organami państw członkowskich stworzył europejski instrument na potrzeby pracowników transgranicznych pozwalający na anonimowe zgłaszanie nadużyć oraz aby wdrożył art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1149 z zamiarem przeprowadzania wspólnych lub uzgodnionych inspekcji w przypadkach zgłoszonych mu potencjalnych nadużyć;
9. wzywa Komisję do zaproponowania długofalowych rozwiązań w celu rozwiązania problemu nadużyć związanych z podwykonawstwem oraz w celu ochrony pracowników sezonowych i transgranicznych zatrudnionych na wszystkich ogniwach łańcucha podwykonawców i łańcucha dostaw;

Promowanie sprawiedliwej mobilności i wzmocnienie rynku wewnętrznego

10. wzywa państwa członkowskie i Komisję do przygotowania się na ewentualne przyszłe fale COVID-19 i ponownie wzywa do koordynacji krajowych środków podejmowanych na granicach oraz do opracowania środków bezpieczeństwa dla pracowników mobilnych, w tym bezpiecznego schronienia; zauważa, że należy stworzyć zasady postępowania w sytuacji awaryjnej dotyczące stałej mobilności polegające na wyznaczeniu i utrzymaniu „zielonych korytarzy”, a także na wprowadzeniu środków bezpieczeństwa oraz dobrze pomyślnych i nagłaśnianych warunków podróżowania; podkreśla w związku z tym kluczową rolę władz regionalnych i lokalnych oraz istniejących organów transgranicznych, w tym w prowadzeniu i regularnym aktualizowaniu spisów wszystkich pracowników transgranicznych i sezonowych zarejestrowanych w gminach, w których mieszkają; podkreśla, że hasłem przewodnim przyświecającym wszelkim działaniom podejmowanym w związku z kryzysem i w dążeniu do ożywienia gospodarczego powinny być zdrowie i bezpieczeństwo wszystkich pracowników oraz poszanowanie i skuteczne egzekwowanie wszystkich stosownych warunków pracy, przy czym uznaje szczególnie trudną sytuację pracowników transgranicznych i mobilnych podczas pandemii COVID-19 i w jej następstwie;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

11. przypomina o znaczeniu i potrzebie dobrej współpracy z państwami trzecimi, w których pracuje znaczna liczba pracowników transgranicznych, tj. państwami Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), Szwajcarią i Zjednoczonym Królestwem;

12. podkreśla potrzebę dobrej współpracy między państwami członkowskimi w zakresie gromadzenia danych dotyczących pracowników transgranicznych i sezonowych w celu zniwelowania różnic między praktykami krajowymi, uzyskania lepszego dostępu do istniejących informacji oraz stworzenia przewidywalnego i dostępnego wewnętrznego rynku pracy; wzywa Europejski Urząd ds. Pracy do odegrania aktywnej roli w gromadzeniu i koordynowaniu danych w celu przeprowadzenia analizy mobilności pracowników i oceny ryzyka zgodnie z jego zadaniami określonymi w rozporządzeniu ustanawiającym;

13. uważa, że po to, by chronić pracowników transgranicznych i sezonowych, pracodawcy potrzebują również jasnych przepisów i jasności prawa; zwraca się do państw członkowskich o gromadzenie i aktualizowanie informacji na temat wszystkich takich przepisów, w tym związanych z COVID-19 i ograniczeniem podróży, na stronach internetowych właściwych instytucji krajowych; zwraca się do Komisji o zbadanie możliwości stworzenia portalu lub aplikacji mobilnej, które byłyby w stanie zestawiać dane z państw członkowskich w celu dostarczania obywatelom UE w czasie rzeczywistym dokładnych informacji o ograniczeniach podróży wraz z opcjami podróży oraz dostępnymi trasami w przypadku częściowego lub całkowitego przywrócenia środków nadzwyczajnych;

14. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, by pracownicy transgraniczni, w szczególności pracownicy przygraniczni oraz osoby pracujące na własny rachunek dotknięte kryzysem włącznie z osobami pracującymi zdalnie z kraju zamieszkania, mieli dostęp do stosownych systemów zabezpieczenia społecznego, praw pracowniczych i systemów podatkowych, byli pewni co do tego, pod które organy zabezpieczenia społecznego podlegają, mogli korzystać z systemu skróconego czasu pracy na takich samych warunkach jak inni pracownicy i by ich czasowy pobyt w państwie członkowskim zamieszkania w wyniku pandemii nie miał negatywnego wpływu na ich prawa podatkowe lub socjalne; domaga się, by czas pracy zdalnej zza granicy był liczony tak, jakby była ona wykonywana w kraju pracy;

Odporność, e-rozwiązania i zapewnienie przejrzystości

15. wzywa Komisję do pilnego przeprowadzenia badania ogólnej sytuacji pracowej oraz warunków bezpieczeństwa i higieny pracy pracowników transgranicznych i sezonowych, w tym roli agencji pracy tymczasowej, agencji pośrednictwa pracy oraz innych pośredników i podwykonawców, w celu zidentyfikowania luk w ochronie oraz ewentualnej potrzeby dokonania przeglądu obowiązujących ram prawnych, takich jak ramy prawne bezpieczeństwa i higieny pracy, dyrektywa 2014/36/UE w sprawie pracy sezonowej i dyrektywa 2008/104/WE w sprawie pracy tymczasowej, a także w celu ich uodpornienia na pandemię; podkreśla, że zdobyte doświadczenia są ważne nie tylko w dobie kryzysu związanego z pandemią COVID-19, lecz również powinny wpłynąć na kształtowanie polityki oparte na analizie danych w celu wyeliminowania niedoskonałości przepisów unijnych i krajowych zarówno w czasie kryzysu, jak i w normalnej sytuacji;

16. podkreśla, że państwa członkowskie są odpowiedzialne za dopilnowanie, by ich systemy zabezpieczenia społecznego były stabilne, wiarygodne i odporne na sytuacje kryzysowe, oraz że UE odpowiada za wspólne przepisy mające na celu ochronę praw do zabezpieczenia społecznego w ramach przemieszczania się po Europie; wzywa obecne i przyszłe prezydencje Rady oraz państwa członkowskie do wypracowania wraz z Parlamentem szybkiego i wyważonego porozumienia co do proponowanej zmiany rozporządzeń (WE) nr 883/2004 i (WE) nr 987/2009 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, aby stworzyć unowocześnione i dostosowane do potrzeb przepisy sprzyjające sprawiedliwej mobilności i ochronie socjalnej wszystkich obywateli UE, a jednocześnie skutecznie przeciwdziałać nadużywaniu świadczeń z zabezpieczenia społecznego i naruszaniu praw socjalnych pracowników mobilnych; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do pilnego wdrożenia wszystkich elementów systemu elektronicznej wymiany informacji dotyczących zabezpieczenia społecznego (EESSI) w celu zagwarantowania skuteczniejszej współpracy między instytucjami zabezpieczenia społecznego oraz szybszego, cyfrowego rozpatrywania indywidualnych przypadków z korzyścią dla osób w sytuacjach transgranicznych;

17. wzywa Komisję do uaktualnienia jej stron internetowych w kontekście pandemii COVID-19 oraz do ich odpowiedniego propagowania, do oferowania informacji o prawach pracowniczych i odpowiednich przepisach krajowych odnoszących się do pracowników transgranicznych i sezonowych, a także informacji o krajowych i regionalnych organach ds. ochrony pracy, jak również do stworzenia we współpracy z państwami członkowskimi łatwych w odbiorze kampanii informacyjnych mających na celu uświadamianie pracowników transgranicznych i sezonowych co do ich praw, z udziałem partnerów społecznych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, którzy będą przekazywali te informacje dalej;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

18. przypomina o znaczeniu właściwej ochrony sygnalistów w państwach członkowskich, w tym wśród pracowników transgranicznych i sezonowych; zachęca państwa członkowskie do wyjścia poza minimalne wymogi określone w dyrektywie 2019/1937 względem wszystkich pracowników niezależnie od ich statusu oraz do zbadania sposobów zastosowania krajowych przepisów w zakresie ochrony sygnalistów do pracowników transgranicznych lub sezonowych, którzy sygnalizują nadużycia; podkreśla potrzebę przejrzystego uwzględniania w umowach o pracę dostępnych opcji sygnalizowania nadużyć i otrzymywania wsparcia bez lęku przed represjami; podkreśla, że należy zapewnić tym pracownikom dostęp do związków zawodowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego również w kraju przyjmującym;

19. uważa, że stworzenie cyfrowego, dynamicznego systemu wymiany danych między państwami członkowskimi mogłoby ułatwić walkę z nadużyciami i nieprzestrzeganiem praw pracowników transgranicznych i sezonowych oraz z pracą nierejestrowaną, a także pomóc w zidentyfikowaniu właściwego systemu zabezpieczenia społecznego, któremu podlegają tacy pracownicy; w związku z tym wzywa Komisję do przygotowania, z myślą o przedstawieniu wniosku, wyczerpującej oceny skutków wprowadzenia cyfrowo identyfikowalnego europejskiego numeru zabezpieczenia społecznego; podkreśla, że zgodnie z ogólnym rozporządzeniem o ochronie danych⁽¹⁹⁾ wszelkie dane osobowe mogą być wykorzystywane wyłącznie w określonym celu i wyłącznie przez właściwe organy systemu zabezpieczenia społecznego;

20. wzywa państwa członkowskie do transpozycji zmienionej dyrektywy o delegowaniu pracowników w sposób prawidłowy, terminowy i ambitny oraz do zapewnienia w ramach tej transpozycji całkowicie równego traktowania i ochrony pracowników delegowanych, w szczególności w trosce o przestrzeganie przewidzianego w art. 3 ust. 7 dyrektywy spoczywającego na pracodawcy obowiązku zwrotu pracownikom oddelegowanym kosztów faktycznie poniesionych w związku z delegowaniem, takich jak koszty podróży, wyżywienia i zakwaterowania, zgodnie z krajowym prawem lub praktyką mającą zastosowanie do stosunku pracy;

21. wskazuje na potrzebę zajęcia się przez Komisję, wraz z państwami członkowskimi, brakiem jasnych przepisów dotyczących zakładania agencji pracy tymczasowej i agencji pośrednictwa pracy ukierunkowanych na pracowników transgranicznych i sezonowych w UE; przypomina o istniejących dobrych praktykach, w ramach których na prowadzenie takiej działalności trzeba uzyskać pozwolenie świadczące wyraźnie o jej przejrzystości, wydawane przez specjalne organy administracyjne;

22. wzywa Komisję do zadbania o to, by w ramach strategii „od pola do stołu” oraz zbliżającego się przeglądu wspólnej polityki rolnej została uwzględniona kwestia pracowników rolnych w Europie, w tym pracowników sezonowych, migrujących i innych pracowników mobilnych;

23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwalczania negatywnego wizerunku pracowników sezonowych i transgranicznych, tam gdzie jest rozpowszechniony; zauważa, że państwa członkowskie zamieszkania są odpowiedzialne za zapewnienie pracownikom transgranicznym i sezonowym odpowiedniego dostępu do informacji dotyczących pracy i zabezpieczenia społecznego; podkreśla znaczenie wsparcia dla pracowników transgranicznych i sezonowych w razie wypadków przy pracy oraz pomocy w zakresie repatriacji i reintegracji, a jednocześnie za zagwarantowanie poszanowania ich praw przez agencje pośrednictwa pracy, podwykonawców i innych pośredników działających na terytorium tych państw;

o

o o

24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Radzie Europejskiej i Komisji.

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie (UE) 2016/679 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 kwietnia 2016 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

ZALECENIA

PARLAMENT EUROPEJSKI

P9_TA(2020)0152

Zalecenia dotyczące negocjacji w sprawie nowego partnerstwa ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. dotyczące negocjacji w sprawie nowego partnerstwa ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (2020/2023(INI))

(2021/C 362/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE) oraz Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności art. 218 TFUE,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając decyzję Rady (UE, Euratom) 2020/266 z dnia 25 lutego 2020 r. upoważniającą do podjęcia negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej dotyczących nowej umowy o partnerstwie⁽¹⁾ oraz zawarte w addendum do tej decyzji wytyczne negocjacyjne dotyczące nowego partnerstwa ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, podane do publicznej wiadomości,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem w związku ze złożoną przez nie notyfikacją o zamiarze wystąpienia z Unii Europejskiej⁽²⁾, z dnia 3 października 2017 r. w sprawie stanu zaawansowania negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem⁽³⁾, z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie stanu zaawansowania negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem⁽⁴⁾, z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie ram przyszłych stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem⁽⁵⁾, z dnia 18 września 2019 r. w sprawie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej – rozwój wypadków⁽⁶⁾, z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie wdrażania i monitorowania przepisów dotyczących praw obywateli zawartych w umowie o wystąpieniu⁽⁷⁾ oraz z dnia 12 lutego 2020 r. w sprawie propozycji mandatu dotyczącego negocjacji w sprawie nowego partnerstwa ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej⁽⁸⁾,
- uwzględniając projekt tekstu umowy w sprawie nowego partnerstwa ze Zjednoczonym Królestwem opublikowany w dniu 18 marca 2020 r.⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 29 stycznia 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając Umowę o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej⁽¹¹⁾ (zwaną dalej „umową o wystąpieniu”) i towarzyszącą jej deklarację polityczną określającą ramy przyszłych stosunków między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem⁽¹²⁾ (zwaną dalej „deklaracją polityczną”),

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 27.2.2020, s. 53.

⁽²⁾ Dz.U. C 298 z 23.8.2018, s. 24.

⁽³⁾ Dz.U. C 346 z 27.9.2018, s. 2.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 369 z 11.10.2018, s. 32.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 162 z 10.5.2019, s. 40.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0016.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0006.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0033.

⁽⁹⁾ UKTF(2020)14.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0018.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 29 z 31.1.2020, s. 7.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 34 z 31.1.2020, s. 1.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- uwzględniając opinie przedstawione przez Komisję Budżetową, Komisję Gospodarczą i Monetarną, Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisję Transportu i Turystyki, Komisję Rozwoju Regionalnego, Komisję Rybołówstwa, Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisję Spraw Konstytucyjnych oraz Komisję Petycji,
 - uwzględniając pisma otrzymane od Komisji Rozwoju, Komisji Kontroli Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Kultury i Edukacji oraz Komisji Prawnej,
 - uwzględniając art. 114 ust. 4 i art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne obrady Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Handlu Międzynarodowego zgodnie art. 58 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Handlu Międzynarodowego (A9-0117/2020),
- A. mając na uwadze, że deklaracja polityczna stanowi punkt odniesienia dla negocjacji i określa parametry ambitnego, szerokiego, pogłębionego i elastycznego partnerstwa w dziedzinach współpracy handlowej i gospodarczej opartej na kompleksowej i wyważonej umowie o wolnym handlu, współpracy organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony oraz szerszych obszarów współpracy; mając na uwadze, że mandat Unii Europejskiej (UE) przyjęty na tej podstawie przez Radę w dniu 25 lutego 2020 r. stanowi ramy negocjacyjne, które przewidują silne i kompleksowe partnerstwo między UE a Zjednoczonym Królestwem, tworzące spójną strukturę i ogólne ramy zarządzania; mając na uwadze, że UE nie będzie akceptować fragmentarycznego podejścia Zjednoczonego Królestwa, którego celem jest wynegocjowanie szeregu odrębnych, niezależnych porozumień;
- B. mając na uwadze, że mandat UE opiera się na wytycznych Rady Europejskiej z dnia 23 marca 2018 r. oraz na deklaracji politycznej;
- C. mając na uwadze, że negocjacje dotyczące przyszłego partnerstwa ze Zjednoczonym Królestwem mogą opierać się jedynie na skutecznym i pełnym wykonaniu umowy o wystąpieniu i załączonych do niej trzech protokołów.
- D. mając na uwadze, że UE powinna kontynuować wysiłki i utrzymać determinację w celu wynegocjowania ambitnej umowy, jak wyraźnie przewidziano w deklaracji politycznej, którą podpisały obie strony, w tym premier Zjednoczonego Królestwa, w dniu 17 października 2019 r., oraz w mandacie UE; mając na uwadze, że w dniu 31 stycznia 2020 r. Zjednoczone Królestwo przestało być państwem członkowskim UE;
- E. mając na uwadze, że obecna presja czasu w negocjacjach wynika jedynie z wyborów dokonanych przez Zjednoczone Królestwo;
- F. mając na uwadze, że przyszła umowa powinna wpisywać się w ogólne ramy zarządzania, oraz mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości UE (TSUE) powinien być jedynym organem właściwym do dokonywania wykładni prawa UE;
- G. mając na uwadze, że w okresie przejściowym prawo UE we wszystkich obszarach polityki ma wciąż zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie, z wyjątkiem postanowień traktatów i aktów, które nie były wiążące dla Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie przed wejściem w życie umowy o wystąpieniu; mając na uwadze, że w dniu 14 maja 2020 r. Komisja Europejska wszczęła postępowanie przeciwko Zjednoczonemu Królestwu w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w związku z nieprzestrzeganiem przepisów UE dotyczących swobodnego przepływu;
- H. mając na uwadze, że wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z UE dotyka miliony obywateli, obywateli Zjednoczonego Królestwa mieszkających, podróżujących lub pracujących w UE, obywateli UE mieszkających, podróżujących lub pracujących w Zjednoczonym Królestwie oraz osoby inne niż obywatele UE i Zjednoczonego Królestwa;
- I. mając na uwadze, że Zjednoczone Królestwo jako państwo trzecie nie może posiadać takich samych praw ani czerpać takich samych korzyści ani nie może podlegać takim samym obowiązkom jak państwo członkowskie, w związku z czym sytuacja zarówno w UE, jak i w Zjednoczonym Królestwie ulegnie z końcem okresu przejściowego zasadniczej zmianie; mając na uwadze, że UE i Zjednoczone Królestwo dzielą podstawowe zasady i wartości; mając na uwadze, że w przyszłej umowie o partnerstwie należy uwzględnić bliskość geograficzną Zjednoczonego Królestwa, poziom wzajemnych powiązań oraz wysoki poziom zgodności i współzależności z przepisami UE; ponadto mając na uwadze, że UE od początku dała jasno do zrozumienia, iż więcej przywilejów i praw, których domaga się Zjednoczone Królestwo, wiąże się z większymi obowiązkami;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- J. mając na uwadze, że w deklaracji politycznej UE i Zjednoczone Królestwo uzgodniły zorganizowanie spotkania na wysokim szczeblu w czerwcu 2020 r., aby podsumować postępy i uzgodnić działania, które przyczynią się do postępów w negocjacjach dotyczących przyszłych wzajemnych stosunków; mając na uwadze, że na zakończenie posiedzenia wysokiego szczebla w dniu 15 czerwca 2020 r. obie strony wydały wspólne oświadczenie, w którym stwierdziły m.in., że konieczny jest nowy impuls;
- K. mając na uwadze, że jedność UE i jej państw członkowskich podczas negocjacji ma zasadnicze znaczenie dla ochrony interesów UE, w tym interesów jej obywateli, w najlepszy możliwy sposób; mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie zajmowały jednolite stanowisko w trakcie negocjacji i przy przyjmowaniu umowy o wystąpieniu i do tej pory nie uległo to zmianie; mając na uwadze, że o tej jedności świadczy przyjęcie mandatu negocjacyjnego powierzonego negocjatorowi UE i szefowi grupy zadaniowej UE Michelowi Barnierowi, który cieszy się silnym poparciem UE i jej państw członkowskich;
- L. mając na uwadze, że w deklaracji politycznej UE i Zjednoczone Królestwo uzgodniły, że podstawą przyszłych stosunków powinny być wspólnie wyznawane wartości, takie jak poszanowanie i ochrona praw człowieka i podstawowych wolności, zasad demokratycznych i praworządności, międzynarodowy ład oparty na zasadach obejmujących Kartę ONZ i wsparcie dla nieprolifracji, zasady rozbrojenia, pokoju i bezpieczeństwa, a także zrównoważony rozwój i ochrona środowiska, oraz że wartości te stanowią zasadniczy warunek wstępny współpracy w ramach deklaracji politycznej i powinny zostać wyrażone w formie wiążących klauzuli politycznych oraz być kwestią wzajemnego zaufania; mając na uwadze, że o ile UE pozostanie związana Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, umowa w sprawie przyszłych stosunków musi być uwarunkowana stałym zobowiązaniem Zjednoczonego Królestwa do przestrzegania ram europejskiej konwencji praw człowieka (EKPC);
- M. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 doprowadziła do zupełnie nieoczekiwanej i bezprecedensowej nowej sytuacji, która ma znaczący wpływ na rytm i skuteczność negocjacji między UE a Zjednoczonym Królestwem; mając na uwadze, że jeżeli nie uda się osiągnąć porozumienia, obie strony będą musiały przygotować się na bardzo dramatyczne zmiany w swoich gospodarkach, pogłębione dodatkowo przez pandemię COVID-19 i jej spodziewane skutki gospodarcze; mając na uwadze, że w obliczu globalnej pandemii oraz jej przewidywalnych skutków geopolitycznych, gospodarczych i społecznych jeszcze bardziej konieczne jest usprawnienie mechanizmów współpracy między partnerami i sojusznikami;

Zasady ogólne

1. ubolewa, że poza drobnymi zmianami w ograniczonej liczbie obszarów cztery rundy negocjacji nie przyniosły rzeczywistych postępów; zauważa znaczne rozbieżności między UE i Zjednoczonym Królestwem, w tym w odniesieniu do zakresu i struktury prawnej tekstu, który ma być przedmiotem negocjacji; wyraża głębokie zaniepokojenie, że rząd Zjednoczonego Królestwa przewiduje ograniczony zakres przyszłego partnerstwa i przejawia fragmentaryczne podejście do negocjacji, które mają dotyczyć jedynie obszarów leżących w interesie Zjednoczonego Królestwa; powtarza, że takie selektywne podejście jest dla UE nie do przyjęcia; zwraca uwagę, że wnioski Zjednoczonego Królestwa, w tym odmowa negocjowania porozumienia dotyczącego bezpieczeństwa i obrony, są niezgodne z zobowiązaniami wynikającymi z umowy o wystąpieniu i deklaracji politycznej, na które Zjednoczone Królestwo wyraziło zgodę;
2. ponownie podkreśla, iż UE zdecydowanie stoi na stanowisku, że wymierne postępy muszą zostać osiągnięte równoległe we wszystkich obszarach negocjacji, w tym w odniesieniu do równych warunków działania, rybołówstwa, bezpieczeństwa wewnętrznego i sprawowania rządów, jak określono w deklaracji politycznej; podkreśla, że wszystkie negocjacje są niepodzielne i UE nie zgodzi się na zawarcie umowy za wszelką cenę, w szczególności nie zaakceptuje umowy o wolnym handlu, nie mając solidnych gwarancji równych warunków działania i bez zadowalającego porozumienia w sprawie rybołówstwa; w pełni popiera zatem Komisję, która zamiast uzgadniać odrębne umowy, jak proponuje Zjednoczone Królestwo, opowiada się za koniecznością sformułowania kompleksowego projektu traktatu, zgodnie z pierwotną propozycją UE;
3. podkreśla z mocą, że każda umowa w sprawie nowych stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem musi być spójna i uwzględniać bliskość geograficzną obu stron oraz wysoki stopień wzajemnych powiązań ich gospodarek;
4. z zadowoleniem przyjmuje publikację – mimo opóźnienia – projektu propozycji prawnych Zjednoczonego Królestwa; zauważa, że wbrew twierdzeniom Zjednoczonego Królestwa, iż wykorzystuje istniejące precedensy, wiele z tych propozycji znacznie wykracza poza to, co UE wynegocjowała w ostatnich latach w innych umowach o wolnym handlu z państwami trzecimi; przypomina, że każda ostateczna umowa musi opierać się na równowadze praw i obowiązków;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że istnieje wysoki stopień zbieżności między celami negocjacyjnymi wyrażonymi w rezolucji Parlamentu z dnia 12 lutego 2020 r. i w decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/266 z dnia 25 lutego 2020 r. upoważniającej do podjęcia negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej dotyczących nowej umowy o partnerstwie⁽¹³⁾ (zwanej dalej „wytycznymi negocjacyjnymi”); podkreśla, że Komisja ma pełne poparcie Parlamentu w negocjacjach ze Zjednoczonym Królestwem zgodnie z wytycznymi negocjacyjnymi, ponieważ wszystkie trzy instytucje zasadniczo zgadzają się co do pożądanego wyniku negocjacji;

6. z zadowoleniem przyjmuje opublikowany w dniu 18 marca 2020 r. projekt umowy w sprawie nowego partnerstwa ze Zjednoczonym Królestwem, w którym proponuje się kompleksowe porozumienie w sprawie pogłębionego i ścisłego partnerstwa, obejmujące nie tylko wolny handel towarami i usługami, ale również sposoby zapobiegania zakłóceniom i nieuczciwej przewadze konkurencyjnej, między innymi w odniesieniu do sektora rolnictwa, środków sanitarnych i fitosanitarnych oraz pomocy państwa, a także stworzenie klimatu sprzyjającego rozwojowi handlu i inwestycji;

7. wzywa Komisję, aby nadal prowadziła negocjacje w przejrzysty sposób, gdyż jest to korzystne dla procesu negocjacyjnego, a także dla obywateli i przedsiębiorstw, ponieważ umożliwia im lepsze przygotowanie się do etapu następującego po okresie przejściowym; apeluje do Komisji, by zadbała w tym względzie o konsultacje publiczne i stały dialog z partnerami społecznymi i społeczeństwem obywatelskim, a także z parlamentami narodowymi; wyraża zadowolenie z przyjętej przez Komisję praktyki polegającej na regularnym i terminowym przekazywaniu Parlamentowi informacji na temat negocjacji i oczekuje, że praktyka ta będzie kontynuowana zgodnie z informacją przekazaną państwom członkowskim;

8. przypomina, że jakikolwiek przyszły układ o stowarzyszeniu zawarty między UE a Zjednoczonym Królestwem na postawie art. 217 TFUE (zwany dalej „układem”) musi być w pełni zgodny z następującymi zasadami:

- (i) państwo trzecie nie może mieć takich samych praw i korzyści ani nie wypełnia takich samych obowiązków jak państwo członkowskie UE lub członek Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG);
- (ii) ochrona pełnej integralności i właściwego funkcjonowania jednolitego rynku i unii celnej, niepodzielność czterech swobód, w szczególności stopień współpracy w ramach filaru gospodarczego musi być zgodny z zobowiązaniami podjętymi w celu ułatwienia mobilności osób, takimi jak ruch bezwizowy, mobilność naukowców, studentów, tymczasowych usługodawców i osób podróżujących służbowo, oraz współpraca w dziedzinie zabezpieczenia społecznego;
- (iii) zachowanie autonomii podejmowania decyzji przez UE,
- (iv) ochrona porządku prawnego UE i roli TSUE jako ostatecznego organu właściwego do dokonywania wykładni prawa UE w tym zakresie;
- (v) stałe przestrzeganie zasad demokratycznych, praw człowieka i podstawowych wolności – określonych w szczególności w Powszechnej deklaracji praw człowieka, EKPC i protokołach do niej, Europejskiej karcie społecznej, Rzymskim Statucie Międzynarodowego Trybunału Karnego i innych międzynarodowych traktatach ONZ i Rady Europy dotyczących praw człowieka – oraz poszanowanie zasady praworządności, przypomina w szczególności, że przyszłe stosunki powinny być uwarunkowane stałym zobowiązaniem się Zjednoczonego Królestwa do przestrzegania ram EKPC;
- (vi) równe warunki działania, w tym przedsiębiorstw, zapewniające wysokie, równoważne normy ochrony socjalnej, pracowniczej i środowiskowej oraz ochrony konsumentów, walki ze zmianą klimatu, jak również opodatkowania, polityki konkurencji i polityki pomocy państwa, w tym za pośrednictwem solidnych i kompleksowych przepisów ramowych w zakresie konkurencji i kontroli pomocy państwa; równe warunki działania muszą być zagwarantowane za pomocą skutecznych mechanizmów rozstrzygania sporów i egzekwowania prawa, w tym w odniesieniu do rozdziału dotyczącego handlu i zrównoważonego rozwoju; przypomina w szczególności, że każda przyszła umowa powinna być w pełni uwarunkowana poszanowaniem porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (zwanego dalej „porozumieniem paryskim”);
- (vii) zasada ostrożności, zasada naprawiania szkód środowiskowych w pierwszym rzędzie u źródła oraz zasada „zanieczyszczający płaci”;

⁽¹³⁾ Dz.U. L 58 z 27.2.2020, s. 53.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- (viii) ochrona umów zawieranych przez UE z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, w tym Porozumienia EOG, oraz utrzymanie ogólnej równowagi tych stosunków,
 - (ix) ochrona stabilności finansowej UE i zgodność z jej systemem regulacyjnym i systemem nadzoru, a także standardami w tym zakresie, oraz ich stosowanie,
 - (x) właściwa równowaga praw i obowiązków, w tym współmierny wkład finansowy w stosownych przypadkach;
 - (xi) zapewnienie prawidłowego i sprawiedliwego wyniku dla wszystkich państw członkowskich, w interesie naszych obywateli;
9. podkreśla, że główny negocjator UE ma pełne i niezachwiane poparcie Parlamentu, kiedy utrzymuje, że gwarancje równych warunków działania są kluczowym elementem każdej umowy ze Zjednoczonym Królestwem, ponieważ nie chodzi tu o dogmatyzm czy ideologię ze strony UE, ale o warunek wstępny ustanowienia ambitnego i zrównoważonego partnerstwa ze Zjednoczonym Królestwem oraz zachowania konkurencyjności rynku wewnętrznego i przedsiębiorstw unijnych, a także utrzymania i rozwijania w przyszłości wysokiego poziomu ochrony socjalnej, ochrony środowiska i ochrony konsumentów;
10. w pełni szanuje w tym względzie suwerenność Zjednoczonego Królestwa, której UE nie zamierza podważać podczas obecnych negocjacji; przypomina jednak, że Zjednoczone Królestwo nigdy nie będzie traktowane tak jak inne państwa trzecie ze względu na jego status byłego państwa członkowskiego UE, obecne pełne dostosowanie przepisów oraz znaczny wolumen obrotu między obiema stronami, a także jego geograficzną bliskość względem UE, co uzasadnia konieczność ustanowienia w umowie rygorystycznych i solidnych przepisów dotyczących równych warunków działania;
11. podkreśla, że UE powinna utrzymać wysiłki i zaangażowanie na rzecz wynegocjowania umowy – na co zawsze wskazywała w deklaracji politycznej i wytycznych negocjacyjnych – obejmującej następujące części: współpracę handlową i gospodarczą, współpracę organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, politykę zagraniczną, bezpieczeństwo i obronę, a także współpracę tematyczną, jak współpraca dotycząca zrównoważonego rozwoju; apeluje do obu stron o pragmatyczne i racjonalne podejście;
12. podkreśla znaczenie pełnego przygotowania się na wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z rynku wewnętrznego i unii celnej z końcem okresu przejściowego, niezależnie od wyniku negocjacji; podkreśla, że skutki będą jeszcze bardziej znaczące, w przypadku gdyby nie udało się osiągnąć porozumienia; wskazuje jednak, że UE jest przygotowana na każdy ze scenariuszy;
13. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wydawane przez Komisję „zawiadomienia dotyczące gotowości” odnoszące się do poszczególnych sektorów, mające na celu zapewnienie gotowości przemysłu UE na nieuchronny szok spowodowany wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z rynku wewnętrznego; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zintensyfikowały wysiłki i dokładnie poinformowały obywateli i przedsiębiorstwa UE o tym, że okres przejściowy może upłynąć, zanim zostanie osiągnięte porozumienie, aby umożliwić odpowiednie przygotowanie się na taką ewentualność;
14. podkreśla, że ważne jest, aby zwiększyć gotowość i odpowiednio sfinansować środki awaryjne na długo przed końcem okresu przejściowego, zwłaszcza w przypadku impasu w negocjacjach; podkreśla, że takie środki awaryjne powinny mieć charakter tymczasowy i jednostronny;
15. ponownie wyraża poparcie dla wytycznych negocjacyjnych zakładających, że Gibraltar nie zostanie włączony w terytorialny zakres stosowania umów, które zostaną zawarte między UE a Zjednoczonym Królestwem, a jakakolwiek odrębna umowa będzie wymagała uprzedniej zgody Królestwa Hiszpanii;
16. podkreśla, że ważne jest wdrożenie postanowień protokołu w sprawie Gibraltaru dotyczących pracowników przygranicznych, podatków, środowiska i rybołówstwa; wzywa rząd hiszpański i rząd Zjednoczonego Królestwa, by zadbały o ustanowienie niezbędnej współpracy w celu rozwiązania tych kwestii;
17. przypomina, że art. 132 umowy o wystąpieniu przewiduje możliwość przyjęcia przez Wspólny Komitet do dnia 30 czerwca 2020 r. decyzji przedłużającej okres przejściowy po 31 grudnia 2020 r.; przyjmuje do wiadomości decyzję Zjednoczonego Królestwa, podjętą po posiedzeniu Wspólnego Komitetu w dniu 12 czerwca 2020 r., o niebraniu pod uwagę przedłużenia okresu przejściowego; podkreśla, że UE pozostaje otwarta na takie rozszerzenie;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

Wykonanie umowy o wystąpieniu

18. przypomina, że prawnie wiążąca umowa o wystąpieniu jest instrumentem, który służy wykonaniu ustaleń dotyczących uporządkowanego wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE, że nie podlega ona żadnym re negocjacji oraz że wyłącznym celem Wspólnego Komitetu UE–Zjednoczone Królestwo jest nadzorowanie jej stosowania; podkreśla, że skuteczne wykonanie umowy o wystąpieniu jest warunkiem wstępnym zaufania niezbędnego do pomyślnego zawarcia umowy ze Zjednoczonym Królestwem i podstawowym elementem zapewniającym to zaufanie oraz jest papierkiem lakmusowym potwierdzającym dobrą wiarę, z jaką Zjednoczone Królestwo zobowiązało się przystąpić do procesu negocjacji;

19. nalega, aby jak najszybciej osiągnąć wymierne postępy i zapewnić solidne gwarancje, że Zjednoczone Królestwo wykona umowę o wystąpieniu skutecznie i w całości przed upływem okresu przejściowego, podkreśla, że monitorowanie jej wdrożenia stanowi integralną część pracy Parlamentu, i przypomina, że zgodnie z art. 218 ust. 10 TFUE Parlament powinien być natychmiast i w pełni informowany o wszystkich prowadzonych dyskusjach i decyzjach podejmowanych przez Wspólny Komitet, oraz, że zachowa czujność i będzie w pełni korzystał ze swoich prerogatyw; przypomina w związku z tym o zobowiązaniu podjętym przez przewodniczącą Komisji Europejskiej na posiedzeniu plenarnym Parlamentu w dniu 16 kwietnia 2019 r., a także o zobowiązaniach wynikających z decyzji Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r.; wzywa współprzewodniczących Wspólnego Komitetu do aktywnego angażowania obywateli i organizacji społeczeństwa obywatelskiego w jego obrady;

20. przypomina, że umowa o wystąpieniu przewiduje wzajemną ochronę obywateli UE i Zjednoczonego Królestwa, łącznie z członkami ich rodzin, i że powinni oni otrzymać wszystkie niezbędne informacje dotyczące przysługujących im praw i procedur, których należy przestrzegać, aby móc nadal mieszkać i pracować w kraju pobytu lub podróżować do niego; przypomina, że obywatele dotknięci skutkami wystąpienia Zjednoczonego Królestwa liczą na otrzymanie terminowych i wiarygodnych informacji dotyczących ich praw i statusu, i wzywa zarówno państwa członkowskie, jak i Zjednoczone Królestwo do nadania tej kwestii priorytetowego znaczenia; wzywa państwa członkowskie do pełnego poszanowania i ochrony praw obywateli Zjednoczonego Królestwa mieszkających w UE na mocy umowy o wystąpieniu, do udzielania im wszelkich niezbędnych informacji i zagwarantowania pewności prawnej w odniesieniu do ich sytuacji i praw, w tym co do tego, czy korzystają z ułatwień pobytowych o charakterze konstytucyjnym czy deklaracyjnym;

21. powtarza, że prawa obywateli pozostaną bezwzględnie priorytetem, i jest zdecydowany zapewnić gwarancje praw obywateli na mocy umowy o wystąpieniu w odniesieniu zarówno do obywateli UE, jak i obywateli Zjednoczonego Królestwa, a także ich rodzin; nalega na UE i Zjednoczone Królestwo, by dążyły do zapewnienia w przyszłej umowie wysokiego poziomu praw w zakresie mobilności; ubolewa nad faktem, że Zjednoczone Królestwo jak dotąd wykazywało niewielkie ambicje w odniesieniu do mobilności obywateli, z której Zjednoczone Królestwo i jego obywatele korzystali w przeszłości;

22. wyraża zaniepokojenie doniesieniami, że obywatelom UE posiadającym wstępny status osoby osiedlonej odmówiono w Zjednoczonym Królestwie świadczeń socjalnych z powodu przeszkód biurokratycznych; podkreśla, że takie sytuacje stanowią nieuzasadnioną dyskryminację i mają istotne konsekwencje, zwłaszcza w okresie poważnej niepewności gospodarczej i społecznej;

23. podkreśla, że obywatele UE w Zjednoczonym Królestwie mają poważne problemy z uzyskaniem statusu osoby osiedlonej, między innymi w wyniku pandemii COVID-19; uważa, że liczba przypadków przyznania wstępnego statusu osoby osiedlonej jest nieproporcjonalnie wysoka w porównaniu z liczbą przypadków przyznania statusu osoby osiedlonej; wzywa Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Zjednoczonego Królestwa, aby wykazało elastyczność w uznawaniu dowodów przedstawionych przez wnioskodawców, świadczących o tym, że przebywali oni na terenie Zjednoczonego Królestwa przez wymagany okres pięciu lat; jest również zaniepokojony tym, że wnioskodawcom nie wydaje się żadnego fizycznego dowodu poświadczającego przyznany im status;

24. wzywa strony do zapewnienia rygorystycznego wdrożenia Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej, gdyż jest to warunek wstępny pomyślnego zawarcia przyszłej umowy; przypomina, że protokół ten został zaprojektowany i przyjęty, aby uszanować proces pokojowy i utrzymać porozumienie wielokopiętne, a jednocześnie zapewnić brak twardej granicy na wyspie Irlandii i chronić przy tym integralność rynku wewnętrznego, oraz że ma on kluczowe znaczenie dla przedsiębiorstw, w szczególności z sektora rolno-spożywczego, dla ochrony obywateli, środowiska i różnorodności biologicznej; podkreśla znaczenie swobodnego przepływu obywateli UE i swobodnego przepływu usług na wyspie Irlandii dla ograniczenia strat w gospodarce całej wyspy oraz wskazuje, że przyszła umowa powinna obejmować tę kwestię; wzywa władze Zjednoczonego Królestwa do zagwarantowania, że nie dojdzie do ograniczenia praw obywateli w Irlandii Północnej;

25. wyraża zaniepokojenie publicznymi oświadczeniami rządu Zjednoczonego Królestwa, które wskazują na brak woli politycznej do pełnego wywiązania się z zobowiązań prawnych wynikających z umowy o wystąpieniu, mianowicie dotyczących kontroli towarów na Morzu Irlandzkim;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

26. przypomina, że Wspólny Komitet UE–Zjednoczone Królestwo ma podjąć ważne decyzje w sprawie wykonania Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej przed zakończeniem okresu przejściowego;

27. wyraża nadzieję, że UE i Zjednoczone Królestwo dojdą do porozumienia w sprawie wszystkich rozwiązań instytucjonalnych, takich jak utworzenie biura technicznego Komisji Europejskiej w Belfaście, mimo powtarzającej się odmowy ze strony władz Zjednoczonego Królestwa co do udzielenia zgody na otwarcie takiego biura; podkreśla, że Zjednoczone Królestwo musi przedstawić szczegółowy harmonogram i podjąć niezbędne środki, takie jak przygotowanie się do wdrożenia unijnego kodeksu celnego i wprowadzenie procedur celnych w odniesieniu do towarów wwożonych do Irlandii Północnej z Wielkiej Brytanii oraz dopilnowanie, by towary wwożone do Irlandii Północnej spoza UE podlegały wszelkim niezbędnym kontrolom sanitarnym i fitosanitarnym oraz innym kontrolom regulacyjnym, co jest również konieczne dla zapewnienia jasności przedsiębiorstwom;

28. podkreśla, że jasne przepisy prawne, przejrzyste stosowanie i skuteczne mechanizmy kontroli są istotne, aby uniknąć systemowego ryzyka oszustw związanych z VAT i oszustw celnych, nielegalnego handlu (przemytu) lub innego niewłaściwego wykorzystywania potencjalnie niejasnych ram prawnych, w tym z powodu zwiększonego ryzyka składania nieprawidłowych deklaracji pochodzenia lub wprowadzania produktów nieprzeznaczonych na rynek wewnętrzny; wzywa Komisję do prowadzenia systematycznych i skutecznych weryfikacji i kontroli oraz do regularnego składania Parlamentowi sprawozdań na temat sytuacji w zakresie kontroli granicznej;

29. zauważa, że rozumienie sformułowania „istnieje ryzyko, iż towar [...] zostanie następnie przemieszczony do Unii” użyte w art. 5 Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej zależy od późniejszych decyzji Wspólnego Komitetu, oraz nalega, by takie decyzje podejmowano pod nadzorem Parlamentu Europejskiego; domaga się, by w pełni informowano go o stosowaniu tego artykułu oraz o wszelkich wnioskach dotyczących decyzji Wspólnego Komitetu w odniesieniu do stosowania tego artykułu, takich jak ustanowienie szczególnych kryteriów dla towaru, który ma być uznany za „obarczony ryzykiem”, lub w sprawie zmiany którejkolwiek z jego wcześniejszych decyzji;

30. przypomina, że do końca okresu przejściowego Zjednoczone Królestwo ma obowiązek wносить wkład między innymi w finansowanie Europejskiej Agencji Obrony, Instytutu Unii Europejskiej Studiów nad Bezpieczeństwem i Centrum Satelitarnego Unii Europejskiej oraz pokrywanie kosztów operacji prowadzonych w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), w których uczestniczy;

31. podkreśla, że Zjednoczone Królestwo musi wdrażać wszystkie unijne środki ograniczające i sankcje istniejące wcześniej oraz ustanowione w okresie przejściowym, popierać oświadczenia i stanowiska UE w państwach trzecich i organizacjach międzynarodowych oraz brać udział – w indywidualnych przypadkach – w unijnych operacjach wojskowych i misjach cywilnych ustanowionych w ramach WPBiO, ale bez żadnej wiodącej roli na podstawie nowej umowy w sprawie ram udziału, przy jednoczesnym poszanowaniu autonomii decyzyjnej UE i odnośnych decyzji i prawodawstwa UE, w tym dotyczących zamówień i transferów w obszarze obronności; stwierdza, że taka współpraca jest uzależniona od pełnego przestrzegania międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarne oraz praw podstawowych UE;

Partnerstwo gospodarcze

Handel

32. zauważa, że Zjednoczone Królestwo postanowiło oprzeć przyszłe partnerstwo gospodarcze i handlowe z UE na „kompleksowej umowie o wolnym handlu”, jak określono w dokumencie opublikowanym 27 lutego 2020 r. przez rząd Zjednoczonego Królestwa pt. „Przyszłe stosunki z UE – podejście Zjednoczonego Królestwa do negocjacji”; podkreśla, że choć Parlament popiera prowadzenie przez UE konstruktywnych negocjacji w sprawie zrównoważonej, ambitnej i kompleksowej umowy o wolnym handlu (FTA) ze Zjednoczonym Królestwem, ze względu na swój charakter FTA nigdy nie będzie równoważną płynnej wymianie handlowej; zgadza się ze stanowiskiem przedstawionym w wytycznych negocjacyjnych, przyjętych wspólnie przez 27 państw członkowskich, zgodnie z którym zakres i ambicje FTA, na którą zgodziłyby się UE, są uwarunkowane i muszą mieć bezpośredni związek ze zgodą Zjednoczonego Królestwa na kompleksowe, wiążące i wykonalne przepisy dotyczące równych warunków działania, zważywszy na wielkość, bliskość geograficzną, wzajemną zależność ekonomiczną i wzajemne powiązania, integrację rynków, a także z zawarciem dwustronnej umowy w zakresie rybołówstwa jako integralnej części partnerstwa; potwierdza, że nie może być mowy o zawarciu umowy handlowej między UE a Zjednoczonym Królestwem, jeżeli nie będzie ona obejmowała pełnej, zrównoważonej i długoterminowej umowy w sprawie połowów, utrzymującej dalszy dostęp zainteresowanych stron do wód, zasobów i rynków na optymalnych warunkach zgodnie z zasadami wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) i przyjętej przed końcem okresu przejściowego;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

33. zauważa, że wbrew żądaniu Zjednoczonego Królestwa, by oprzeć się na istniejących precedensach, wiele propozycji zawartych w projektach aktów prawnych Zjednoczonego Królestwa znacznie wykracza poza to, co UE wynegocjowała w FTA z państwami trzecimi w ostatnich latach, na przykład w dziedzinie usług finansowych, wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych i oceny zgodności, równoważności środków sanitarnych i fitosanitarnych lub kumulacji reguł pochodzenia; popiera – jako najbardziej odpowiedni – system kumulacji dwustronnej, ponieważ obejmuje on wspieranie integracji między UE a Zjednoczonym Królestwem, a nie z państwami trzecimi, z którymi UE zawarła FTA, i uważa, że należy przewidzieć doraźny mechanizm chroniący przed ryzykiem „operacji zamiany”⁽¹⁴⁾;

34. w związku z tym głęboko ubolewa, że pomimo zobowiązania podjętego w deklaracji politycznej Zjednoczone Królestwo jak dotąd odmówiło zajęcia jednoznacznego stanowiska na przykład w sprawie zamówień publicznych, transportu morskiego i ochrony przyszłych oznaczeń geograficznych, tym bardziej że wyłączyło niektóre z tych tematów do swoich mandatów negocjacyjnych z USA i Japonią; ponadto ubolewa, że Zjednoczone Królestwo jak dotąd nie przedstawiło propozycji dotyczącej małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP);

35. przypomina, że dalsze wspólne zobowiązanie do stosowania zerowych kontyngentów i zerowych stawek celnych w stosunkach handlowych pozostaje zasadniczym warunkiem terminowego zawarcia porozumienia przy wyjątkowo napiętym harmonogramie, który samo Zjednoczone Królestwo narzuciło w tych negocjacjach, tym bardziej że wcześniejsze doświadczenia jasno pokazały, iż negocjacje w sprawie indywidualnych stawek celnych mogą trwać kilka lat; wyraża zaniepokojenie z powodu zamiaru odejścia od tego celu przez rząd Zjednoczonego Królestwa; podkreśla, że prawdopodobnie najbardziej ucierpiałyby na tym produkty rolne, jako że pozostałe niezerowe stawki celne w FTA zwykle mają wpływ na ten sektor; przypomina w związku z tym, że niezależnie od tego, czy zostaną zniesione wszystkie czy tylko niektóre stawki celne, nie zmieni to stanowiska UE co do konieczności ustanowienia solidnych równych warunków działania; powtarza, że postanowienia o równych warunkach działania muszą z czasem utrzymać w mocy normy środowiskowe, społeczne i normy zatrudnienia na wysokim, równorzędnym poziomie, zgodnie z obowiązującymi wspólnymi normami oraz w oparciu o odpowiednie i odnośne normy unijne i międzynarodowe, jak również uwzględniać odpowiednie mechanizmy zapewniające skuteczne wdrażanie tych postanowień przez obie strony, a także powinny obejmować solidne i kompleksowe ramy dotyczące zasad konkurencji i kontroli pomocy państwa, które zapobiegą nadmiernym zakłóceniom w handlu i zakłóceniom konkurencji, zamiast przywoływania jedynie dotacji, jak to niestety czyni Zjednoczone Królestwo;

36. w związku z tym zachęca Komisję, by wykorzystała dynamikę spowodowaną tymi negocjacjami do zwiększenia konkurencyjności europejskich przedsiębiorstw i MŚP; podkreśla, że umowa powinna mieć na celu umożliwienie dostępu do rynku oraz ułatwień w handlu jak najbliższych wewnętrznemu rynkowi, aby ograniczyć do minimum zakłócenia w handlu; zachęca strony do ustanowienia punktów kontaktowych ds. MŚP i wzywa do stworzenia stabilnych, przejrzystych i przewidywalnych ram prawnych, które nie będą nakładały nieproporcjonalnych obciążeń na MŚP;

37. podkreśla, że aby FTA rzeczywiście promowała interesy UE, negocjacje powinny zmierzać do osiągnięcia następujących celów, określonych w rezolucji Parlamentu z 12 lutego 2020 r., a w szczególności w jej ust. 14, którego postanowienia pozostają w pełni aktualne; ponadto podkreśla, że należy uwzględnić następujące kwestie:

- (i) wzajemnie korzystny dostęp do rynku dla towarów, usług, zamówień publicznych, uznawanie kwalifikacji zawodowych, a także przepisy dotyczących produktów; podkreśla ponadto, że potrzebne są stabilne, niezawodne i zrównoważone łańcuchy wartości;
- (ii) Komisja powinna ocenić potrzebę wprowadzenia klauzul ochronnych w celu ochrony integralności i stabilności rynku wewnętrznego UE, np. przed nieoczekiwanym wzrostem przywozu, nadużyciami i obchodzeniem środków ochrony handlu;
- (iii) zobowiązania dotyczące środków antydumpingowych i wyrównawczych powinny, stosownie do przypadku, wykraczać poza zasady Światowej Organizacji Handlu WTO w tym obszarze, jak i zobowiązania i możliwości egzekwowania w zakresie konkurencji i pomocy państwa;

⁽¹⁴⁾ W przyszłej umowie trzeba uwzględnić mechanizm ad hoc chroniący przed ryzykiem „operacji zamiany” w celu ochrony rynku wewnętrznego przed sytuacją, w której Zjednoczone Królestwo zdecydowałoby się na przywóz towarów po niskich cenach z państw trzecich (w celu zaspokojenia własnej konsumpcji krajowej) i beczłowy wywóz produkcji krajowej na bardziej lukratywny rynek unijny. Zjawisko to, przynoszące korzyści zarówno Zjednoczonemu Królestwu, jak i państwom trzecim, któremu nie mogą zapobiec reguły pochodzenia, zdestabilizowałoby unijne sektory rolne i w związku z tym konieczne są konkretne mechanizmy operacyjne.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- (iv) przepisy dotyczące rozwoju i ułatwiania handlu elektronicznego powinny zaradzić nieuzasadnionym barierom w handlu za pomocą rozwiązań elektronicznych, włącznie z wymogami lokalizacji danych, powinny zachować autonomię regulacyjną UE oraz stworzyć otwarte, bezpieczne i wiarygodne środowisko internetowe dla przedsiębiorstw i konsumentów, pod warunkiem że detaliści internetowi w Zjednoczonym Królestwie przestrzegają odpowiednich przepisów dotyczących rynku wewnętrznego oraz że Zjednoczone Królestwo zapewnia poziom ochrony zasadniczo równoważny poziomowi oferowanemu przez ramy prawne UE, w tym w odniesieniu do przekazywania danych do państw trzecich;
- (v) wszelkie środki sanitarne i fitosanitarne powinny być oparte na ocenach ryzyka, z pełnym poszanowaniem zasady ostrożności;
- (vi) ochrona oznaczeń geograficznych zapisana w umowie o wystąpieniu nie podlega negocjacom; przyszła umowa powinna również chronić i podtrzymywać w mocy oznaczenia geograficzne zarejestrowane po zakończeniu okresu przejściowego;
- (vii) należy uwzględnić solidne, ostrożnościowe wyłączenia, aby prawnie zagwarantować prawa obu stron do wprowadzania regulacji w interesie publicznym;
- (viii) przypomina, że należy wziąć pod uwagę wpływ wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE na równość płci, w tym przez zapewnienie równych warunków działania UE, kiedy chroni ona i zwiększa rolę kobiet w gospodarce i na przykład wprowadza środki mające na celu zwalczanie zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć;
- (ix) partnerstwo powinno osiągnąć długoterminowe cele klimatyczne;
- (x) Komisja i państwa członkowskie winny podjąć wszelkie niezbędne przygotowania i środki ostrożności w przypadku wygaśnięcia umowy o wystąpieniu bez porozumienia w sprawie przyszłych stosunków, w szczególności stosunków handlowych i gospodarczych, które wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2021 r., w tym środków awaryjnych służących jak największemu ograniczeniu szkód dla pracowników i przedsiębiorstw;
- (xi) wzywa Komisję do zaproponowania środków mających na celu ograniczenie wpływu na partnerów handlowych Unii będących państwami trzecimi, zwłaszcza na kraje rozwijające się, w przypadku braku porozumienia ze Zjednoczonym Królestwem, ponieważ przywóz ze Zjednoczonego Królestwa mógł stanowić znaczną część ich wywozu do Unii Europejskiej;

Równe warunki działania

38. z ubolewaniem przyjmuje stanowisko negocjacyjne Zjednoczonego Królestwa zakładające, że odtąd nie będzie ono prowadzić z UE szczegółowych negocjacji w sprawie równych warunków działania; wskazuje, że stanowisko to nie odzwierciedla ust. 77 deklaracji politycznej podpisanej przez UE i Zjednoczone Królestwo; w związku z tym wzywa rząd Zjednoczonego Królestwa do pilnej zmiany stanowiska negocjacyjnego oraz do konstruktywnego zaangażowania się w negocjacje w sprawie równych warunków działania, ponieważ jest to niezbędny warunek udzielenia przez Parlament zgody na umowę handlową ze Zjednoczonym Królestwem;

39. zauważa, że – z uwagi na bliskość geograficzną zjednoczonego Królestwa i gospodarczą współzależność z UE – zakres i szczegółowość układu w odniesieniu do równych warunków działania będą mieć decydujące znaczenie dla ogólnej rozległości przyszłych stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem; uważa zatem, że należy zapewnić równe warunki działania – odpowiednie do poziomu ambicji i liberalizacji porozumienia w sprawie konwergencji regulacyjnej zgodnie z deklaracją polityczną – i chronić standardy UE jako warunek uniknięcia równania w dół, a także środków mających nieuzasadniony i nieproporcjonalny szkodliwy wpływ na przepływy handlowe, z myślą o dynamicznym dostosowywaniu, w tym w odniesieniu do pomocy państwa; podkreśla potrzebę zagwarantowania, że Zjednoczone Królestwo nie osiągnie nieuzasadnionej przewagi konkurencyjnej przez zmniejszenie poziomu ochrony, oraz zapobiegania arbitrażowi regulacyjnemu ze strony podmiotów rynkowych;

40. przypomina, że zamierza zdecydowanie zapobiegać wszelkiego rodzaju dumpingowi w przyszłych stosunkach między UE a Zjednoczonym Królestwem; zwraca uwagę, że kluczowym wynikiem negocjacji jest zagwarantowanie równych szans w celu zachowania konkurencyjności, wysokich standardów społecznych i zrównoważonego rozwoju, w tym walki ze zmianami klimatu oraz praw obywateli i pracowników w przyszłości poprzez solidne zobowiązania, wykonalne przepisy i klauzule o obniżaniu poziomu ochrony, z myślą o dynamicznym dostosowaniu w dziedzinie:

- (i) konkurencji i pomocy państwa oraz wszelkich innych ogólnych lub sektorowych środków regulacyjnych, które powinny zapobiegać nadmiernym zakłóceniom w handlu i konkurencji oraz zawierać przepisy dotyczące przedsiębiorstw będących własnością państwa, w tym przepisy dotyczące środków wsparcia produkcji rolnej;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- (ii) odpowiednich kwestii podatkowych, w tym walki z uchylaniem się od opodatkowania i unikaniem opodatkowania oraz praniem pieniędzy, finansowaniem terroryzmu, a także usług finansowych;
- (iii) pełnego poszanowania standardów społecznych i norm pracy unijnego modelu społecznego (w tym równoważnych poziomów ochrony i zabezpieczeń przed dumpingiem socjalnym) przynajmniej na obecnym wysokim poziomie, który gwarantują obowiązujące wspólne standardy;
- (iv) norm związanych z ochroną środowiska i zmianą klimatu, zobowiązania do skutecznego dalszego wdrażania porozumienia paryskiego, promowania celów zrównoważonego rozwoju ONZ;
- (v) wysokiego poziomu ochrony konsumentów, w tym jakości sanitarnej produktów w sektorze spożywczym;
- (vi) zrównoważonego rozwoju;

41. wskazuje, że przepisy te powinny uniemożliwić obniżanie norm, a jednocześnie upoważnić UE i Zjednoczone Królestwo do tego, aby z czasem zmieniały zobowiązania w celu określenia wyższych standardów lub uwzględnienia dodatkowych obszarów, przy pełnym poszanowaniu zasad proporcjonalności i konieczności; podkreśla ponadto, że zobowiązania i przepisy powinny być wykonalne za pomocą autonomicznych środków tymczasowych, solidnego mechanizmu rozstrzygania sporów obejmującego wszystkie obszary i środki zaradcze, włącznie z nadzorem sądowym, aby zapewnić UE możliwość przyjmowania sankcji jako środka ostatecznego, w tym w odniesieniu do zrównoważonego rozwoju, z myślą o dynamicznym dostosowywaniu; podkreśla, że zapewnienie równych szans wymaga wprowadzenia mechanizmu horyzontalnego, takiego jak ogólne ramy zarządzania obejmujące wszystkie obszary współpracy;

42. podkreśla w szczególności klauzule o nieobniżaniu poziomu ochrony w następujących obszarach: (i) prawa podstawowe w miejscu pracy; (ii) normy bezpieczeństwa i higieny pracy; (iii) uczciwe warunki pracy i normy zatrudnienia; (iv) prawa do informacji i konsultacji na poziomie przedsiębiorstwa; oraz (v) restrukturyzacja;

43. uważa, że walka ze zmianą klimatu, powstrzymanie utraty różnorodności biologicznej i odwrócenie tego procesu, promowanie zrównoważonego rozwoju, środowisko naturalne i istotne kwestie dotyczące zdrowia powinny stanowić zasadnicze elementy planowanego partnerstwa; zauważa, że w komunikacie w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu Komisja zobowiązała się do zapewnienia, aby przestrzeganie postanowień porozumienia paryskiego było kluczowym elementem wszystkich przyszłych kompleksowych umów handlowych;

44. podkreśla, że „klauzula zapadkowa” nie jest wystarczająca w odniesieniu do przyszłych poziomów ochrony, ponieważ nie zapewnia równych warunków działania ani zachęt do zwiększania ambicji, oraz uważa, że jeśli UE albo Zjednoczone Królestwo podniesie poziom ochrony klimatu lub środowiska, druga strona powinna dopilnować, aby jej normy i cele zapewniały co najmniej równoważny poziom ochrony klimatu lub środowiska;

45. wyraża zdecydowane przekonanie, że Zjednoczone Królestwo powinno przestrzegać ewoluujących standardów w zakresie opodatkowania i przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu w ramach wspólnotowego dorobku prawnego oraz na całym świecie, w tym również w odniesieniu do przejrzystości podatkowej, wymiany informacji w sprawach podatkowych i środków przeciwdziałających unikaniu opodatkowania, tak aby zapewnić owocną i opartą na wzajemnym zaufaniu współpracę, a także powinno zająć się sytuacją swoich terytoriów zamorskich, stref suwerennych i terytoriów zależnych oraz kwestią przestrzegania przez nie unijnych kryteriów dobrego zarządzania i wymogów przejrzystości, zwłaszcza w zakresie wymiany informacji podatkowych, przejrzystości podatkowej, sprawiedliwego opodatkowania, środków zapobiegających unikaniu opodatkowania oraz standardów OECD dotyczących przeciwdziałania erozji bazy podatkowej i przenoszeniu zysków; wzywa ponadto UE i Zjednoczone Królestwo do zachowania standardów Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy; w odniesieniu do Gibraltaru przypomina o wytycznych negocjacyjnych i przepisach zawartych w projekcie aktu legislacyjnego UE;

46. przypomina o potrzebie utrzymania wysokich standardów, przejrzystej identyfikowalności, wysokiej jakości usług kontrolnych i równych warunków działania w dziedzinie produktów leczniczych, wyrobów medycznych, bezpieczeństwa żywności i etykietowania, zdrowia zwierząt i roślin, dobrostanu zwierząt oraz polityki i norm weterynaryjnych, sanitarnych i fitosanitarnych oraz ochrony środowiska;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

47. wzywa Komisję do dopilnowania, by istniejące i przyszłe zasady oraz narzędzia w ramach polityki społecznej, środowiskowej i klimatycznej UE (np. środki antydumpingowe, europejska polityka przemysłowa, obowiązkowe przepisy dotyczące należytej staranności, unijna systematyka zrównoważonego rozwoju, zasada „nie czyni poważnych szkód”, mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂, ujawnianie informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych) nie mogły zostać prawnie podważone w FTA między UE a Zjednoczonym Królestwem ani w przyszłych umowach handlowych;

Szczegółowe kwestie sektorowe i współpraca tematyczna

Rynek wewnętrzny

48. podkreśla, że warunkiem wstępnym dostępu do rynku wewnętrznego UE jest pełna zgodność z prawodawstwem UE dotyczącym rynku wewnętrznego;

49. podkreśla, że dynamiczne dostosowanie przepisów oraz przepisy zapewniające solidny nadzór rynkowy, które pomagają egzekwować przepisy dotyczące produktów, w tym przepisy dotyczące bezpieczeństwa i identyfikowalności produktów, a także zapewniają pewność prawa dla przedsiębiorstw UE w połączeniu z wysokim poziomem ochrony konsumentów UE, powinny stanowić zasadniczą i niezastąpioną część każdej przyszłej umowy mającej na celu zapewnienie równych warunków działania;

50. przypomina, że niezależnie od okoliczności nowa umowa skutkuje kontrolami celnymi i weryfikacjami przed wprowadzeniem towarów na rynek wewnętrzny, i podkreśla, że kwestią najwyższej wagi jest zapewnienie zgodności towarów z zasadami rynku wewnętrznego;

51. podkreśla znaczenie utrzymania ścisłej i zorganizowanej współpracy w kwestiach regulacyjnych i nadzorczych, zarówno na szczeblu politycznym, jak i technicznym, przy jednoczesnym poszanowaniu systemu regulacyjnego UE i autonomii podejmowania decyzji;

52. podkreśla znaczenie zapewnienia wzajemnych ustaleń w zakresie uznawania kwalifikacji i dyplomów oraz zachęca obie strony, a w szczególności organizacje i organy zawodowe, do opracowania i przedstawienia dalszych wspólnych zaleceń dotyczących uznawania kwalifikacji zawodowych, w szczególności w kontekście Rady Partnerstwa;

Usługi finansowe

53. jest zdania, że przyszła umowa powinna zawierać szczegółowe przepisy dotyczące współpracy między europejskimi organami nadzoru a brytyjskimi organami nadzoru finansowego w celu wspierania dostosowania przepisów, dzielenia się problemami związanymi z nadzorem i najlepszymi praktykami, a także w celu zapewnienia płynnego poziomu współpracy i utrzymania zintegrowanych rynków kapitałowych;

54. przypomina, że prawa paszportowe, oparte na wzajemnym uznawaniu i zharmonizowanych zasadach ostrożnościowych oraz konwergencji praktyk nadzorczych na rynku wewnętrznym, przestaną obowiązywać w stosunkach między UE a Zjednoczonym Królestwem wraz z końcem okresu przejściowego, ponieważ Zjednoczone Królestwo stanie się państwem trzecim; podkreśla, że w późniejszym okresie dostęp do rynku finansowego UE musi opierać się na autonomicznych ramach równoważności UE; przypomina jednak o ograniczonym zakresie decyzji w kwestii równoważności;

55. podkreśla, że Komisja dokona oceny równoważności przepisów finansowych Zjednoczonego Królestwa i że równoważność można stwierdzić tylko przy pełnym poszanowaniu autonomii jej procesu decyzyjnego oraz pod warunkiem, że brytyjski system i standardy regulacyjne i nadzorcze są w pełni równoważne z systemem i standardami UE; wzywa do jak najszybszego przeprowadzenia tej oceny w celu wypełnienia zobowiązań zawartych w deklaracji politycznej; przypomina, że UE może w każdej chwili jednostronnie wycofać status równoważności;

56. przypomina, że w Zjednoczonym Królestwie rozlicza się znaczną ilość instrumentów pochodnych denominowanych w euro, co potencjalnie może mieć wpływ na stabilność finansową UE;

Cła

57. odnotowuje zamiar Zjednoczonego Królestwa, aby nie dążyć do utrzymania obecnego statusu w odniesieniu do rynku wewnętrznego i unii celnej; kładzie nacisk na znaczenie zachowania integralności unii celnej i jej procedur, które gwarantują bezpieczeństwo i ochronę konsumentów i interesów gospodarczych UE i przedsiębiorstw unijnych; podkreśla potrzebę większych inwestycji w instrumenty kontroli celnej we wspólnych punktach tranzytowych na wspólnych granicach oraz, w stosownych przypadkach i w razie potrzeby, dalszej koordynacji i wymiany informacji między nimi, a także uwzględnienia możliwości utworzenia w Irlandii Północnej stałego biura UE zajmującego się przestrzeganiem przepisów celnych;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

58. podkreśla, że przyszła umowa powinna ustanowić mechanizmy kompleksowej współpracy celnej w celu ułatwienia handlu transgranicznego, jak również mechanizmy współpracy między organami celnymi a organami nadzoru rynkowego; ponadto wzywa UE i Zjednoczone Królestwo, by w stosownych przypadkach i w razie potrzeby pracowały nad uproszczeniem wymogów i formalności związanych z procedurami celnymi dla przedsiębiorców lub podmiotów gospodarczych, w tym MŚP;

59. podkreśla, że UE i Zjednoczone Królestwo powinny dążyć do utrzymania wysokiego stopnia konwergencji swoich przepisów i praktyk celnych w dążeniu do zapewnienia skutecznych kontroli i odpraw celnych, egzekwowania przepisów celnych i ochrony interesów finansowych stron, ze zdolnością do odzyskiwania nienależnych podatków i ceł, oprócz środków ochronnych w przypadku systematycznego naruszania obowiązujących przepisów celnych;

60. podkreśla, że bardzo pożądane byłoby utrzymanie przez Zjednoczone Królestwo obecnej klasyfikacji produktów opartej na Zintegrowanej Taryfie Wspólnot Europejskich (TARIC) w celu zachowania uproszczonych procedur i zmniejszenia obciążenia regulacyjnego;

Polityka ochrony konsumentów

61. podkreśla, że obie strony każdego przyszłego porozumienia muszą utrzymać obecne unijne standardy ochrony konsumentów i prawa obywateli wynikające z dorobku prawnego UE; uważa, że umowa powinna zapewnić wartość dodaną dla konsumentów UE poprzez stworzenie najlepszych ram ochrony praw konsumentów i egzekwowania obowiązków przedsiębiorców;

62. uważa, że niezwykle ważne jest zagwarantowanie bezpieczeństwa produktów przywożonych ze Zjednoczonego Królestwa i zapewnienie ich zgodności z normami UE;

63. podkreśla znaczenie współpracy regulacyjnej i administracyjnej, której w stosownych i właściwych przypadkach towarzyszy nadzór parlamentarny i zobowiązania do nieobniżania poziomu ochrony, w celu wyeliminowania barier pozataryfowych i osiągnięcia celów leżących w interesie publicznym, tak aby chronić interesy konsumentów w UE, włącznie z zagwarantowaniem konsumentom i przedsiębiorstwom bezpiecznego i budzącego zaufanie środowiska online, a także zwalczać nieuczciwe praktyki handlowe;

Rybołówstwo

64. ponownie stwierdza, że nie może być mowy o kompleksowym porozumieniu między UE a Zjednoczonym Królestwem, jeżeli nie będzie ono obejmowało pełnej, zrównoważonej i długoterminowej umowy o połowach i kwestiach powiązanych, zapewniającej utrzymanie wzajemnego dostępu do wód, zasobów i rynków oraz dotychczasowej działalności połowowej na optymalnych warunkach;

65. przypomina, że obie strony osiągną największe korzyści, jeśli będą chronić wspólne ekosystemy i zarządzać ich eksploatacją w sposób zrównoważony, zapewniać dotychczasowy wzajemny dostęp do wód i zasobów rybnych w celu podtrzymania dotychczasowej działalności połowowej oraz określą wspólne, spójne, jasne i stabilne zasady i przepisy, umożliwiając otwarty i wzajemny dostęp produktów rybołówstwa i akwakultury do rynków bez powodowania napięć gospodarczych czy społecznych poprzez niezrównoważoną konkurencję; nalega na konieczność ustanowienia nadrzędnych ram zarządzania, aby zagwarantować, że każde naruszenie postanowień o wzajemnym dostępie do wód i zasobów będzie mogło podlegać sankcjom, włącznie z zawieszeniem preferencyjnych taryf celnych na towary ze Zjednoczonego Królestwa na rynku UE;

66. podkreśla, że w umowie należy zawrzeć podział procentowy stosowany obecnie do stad, z których obie strony będą korzystać wspólnie, w załączniku FISH-2 (Przydział uprawnień do połowów), zgodnie z obowiązującą zasadą względnej stabilności;

67. wzywa strony do utrzymania dotychczasowych udziałów kwotowych oraz stabilnego i stałego podziału praw połowowych; podkreśla znaczenie długofalowego gospodarowania zasobami w oparciu o przestrzeganie zasad WPRyb, takich jak maksymalny podtrzymywalny połów i środki techniczne, regionalne narzędzia zarządzania, takie jak wieloletnie plany dotyczące Morza Północnego i wód zachodnich, oraz dyrektywę ramową w sprawie strategii morskiej, które dotychczas w całości przyczyniły się do poprawy stanu stad ryb z korzyścią dla flot zarówno państw członkowskich UE, jak i Zjednoczonego Królestwa;

68. podkreśla, że porozumienie musi zagwarantować wzajemność, brak dyskryminacji i proporcjonalność środków technicznych czy morskich obszarów chronionych oraz to, że nie będą one de facto sposobem na uniemożliwienie statkom UE dostępu do wód Zjednoczonego Królestwa; uważa, że porozumienie nie może prowadzić do obniżenia norm środowiskowych i społecznych UE;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

69. wzywa Komisję, aby dodała przepisy o zapobieganiu nielegalnej, nieraportowanej i nieuregulowanej działalności połowowej (NNN) na wodach UE i Zjednoczonego Królestwa oraz o zwalczaniu takiej działalności;

70. podkreśla, że podstawą przyszłych decyzji dotyczących wspólnego zarządzania rybołówstwem we wszystkich wspólnych basenach morskich muszą być odpowiednie mechanizmy współpracy i konsultacji, wspólne podejście naukowe oraz gwarancje stałego udziału Zjednoczonego Królestwa w gromadzeniu danych i naukowej ocenie zasobów; wzywa UE i Zjednoczone Królestwo do kontynuowania aktywnej i lojalnej współpracy w zakresie kontroli rybołówstwa i zwalczania połowów NNN;

Prawa obywateli i swobodny przepływ osób

71. z ubolewaniem zauważa, że Zjednoczone Królestwo postanowiło nie stosować zasady swobodnego przepływu osób między UE a Zjednoczonym Królestwem po okresie przejściowym; podkreśla, że przyszłe partnerstwo powinno obejmować ambitne przepisy dotyczące przepływu osób oparte na pełnej wzajemności i zasadzie niedyskryminowania państw członkowskich; przypomina, że dostęp Zjednoczonego Królestwa do rynku wewnętrznego musi być współmierny do zobowiązań podjętych w celu ułatwiania mobilności osób; podkreśla, że docelowy reżim przekraczania granicy nie powinien stanowić uciążliwej bariery administracyjnej czy finansowej;

72. podkreśla potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi na potrzeby dzieci z rodzin mieszanych, w których tylko jedno z rodziców jest obywatelem UE, oraz zapewnienia właściwych mechanizmów prawnych dla rozstrzygania sporów rodzicielskich np. w przypadku rozwodu;

73. uważa, że porozumienia dotyczące mobilności, w tym ruchu bezwizowego w przypadku krótkich pobytów, powinny opierać się na zasadzie niedyskryminowania państw członkowskich UE i pełnej wzajemności oraz obejmować dorobek prawny UE w zakresie mobilności i przepisy dotyczące delegowania pracowników i koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego;

74. uważa, że dalsza kodyfikacja praw obywateli za pomocą prawnie wiążących przepisów musi stanowić nieodłączną część tekstu przyszłego układu między UE a Zjednoczonym Królestwem; uważa, że musi to obejmować sytuację pracowników transgranicznych, którym należy zagwarantować swobodę przemieszczania się w oparciu o zasadę niedyskryminacji i wzajemności; wzywa do rozważenia lepszych uregulowań warunków wjazdu i pobytu w celach badawczych, naukowych, szkoleniowych, wolontariackich, w ramach programów wymiany uczniów lub projektów edukacyjnych, pracy „au pair” i wolontariatu w Europejskim Korpusie Solidarności – uregulowania te powinny stanowić część przyszłego układu, a nie być pozostawione do uregulowania na szczeblu krajowym; przypomina, że kryzys związany z COVID-19 uwidocznił zależność kluczowych sektorów Zjednoczonego Królestwa, takich jak zdrowie publiczne czy rolnictwo, od pracowników z UE, w tym pracowników sezonowych;

Praca, mobilność i koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego

75. ubolewa nad faktem, że rząd Zjednoczonego Królestwa nie wypełnił jeszcze swojego zobowiązania dotyczącego uchwalenia nowej ustawy o zatrudnieniu, i wzywa Zjednoczone Królestwo, aby uczyniło to przed upływem okresu przejściowego; odnosi się w związku z tym zwłaszcza do niedawno przyjętych aktów ustawodawczych UE, których termin transpozycji przypada w okresie przejściowym; podkreśla, że niezwykle ważne jest unikanie wszelkich luk powodujących, że prawa pracownicze nie są chronione ani przez istniejące prawo UE, ani przez brytyjską ustawę o zatrudnieniu;

76. przypomina o znaczeniu zachowania istniejących i przyszłych praw w zakresie zabezpieczenia społecznego osób dotkniętych wystąpieniem we wszystkich wymiarach; wzywa negocjatorów umowy do nadania priorytetu prawom tych obywateli w odniesieniu do koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego za pomocą wszelkich środków oraz do uwzględnienia stałego stosowania przepisów dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego we wszystkich rozdziałach;

77. wyraża jednak ubolewanie z powodu braku specjalnych przepisów dotyczących świadczeń dla bezrobotnych pracowników transgranicznych i przygranicznych, i w związku z tym zachęca UE i Zjednoczone Królestwo, aby przeanalizowały odpowiednie przepisy dotyczące świadczeń dla bezrobotnych pracowników transgranicznych i przygranicznych;

78. podkreśla znaczenie dynamicznego porozumienia w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego; podkreśla, że postanowienia umowy końcowej w sprawie mobilności osób muszą zawierać współmierne i stanowcze prawa w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zgodnie z deklaracją polityczną;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

Ochrona danych

79. podkreśla znaczenie ochrony danych zarówno jako prawa podstawowego, jak i czynnika kluczowego w gospodarce cyfrowej; zauważa, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, aby Komisja mogła stwierdzić, czy brytyjskie ramy ochrony danych są odpowiednie, musi wykazać, że Zjednoczone Królestwo zapewnia poziom ochrony „zasadniczo równoważny” poziomowi oferowanemu przez ramy prawne UE, w tym w odniesieniu do przekazywania danych do państw trzecich;

80. przypomina, że w ustawie o ochronie danych w Zjednoczonym Królestwie przewidziano ogólne i szerokie wyłączenie z zasad ochrony danych i praw osób, których dane dotyczą, w przypadku przetwarzania danych osobowych do celów imigracyjnych; wyraża zaniepokojenie faktem, że gdy dane obywateli spoza Zjednoczonego Królestwa są przetwarzane na mocy tego wyłączenia, nie są one chronione w taki sam sposób jak dane obywateli Zjednoczonego Królestwa, oraz że wyłączenie to byłoby sprzeczne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679⁽¹⁵⁾; jest zdania, że ramy prawne Zjednoczonego Królestwa w zakresie zatrzymywania danych dotyczących telekomunikacji elektronicznej nie spełniają warunków określonych w stosownym dorobku prawnym UE zgodnie z wykładnią TSUE, a zatem nie są obecnie równoważne;

81. podkreśla i popiera przyszłe partnerstwo opierające się na zobowiązaniach do przestrzegania praw podstawowych, w tym prawa do odpowiedniej ochrony danych osobowych, co stanowi niezbędny warunek umożliwiający planowaną współpracę, oraz na automatycznym zawieszeniu porozumienia o współpracy organów ścigania, jeżeli Zjednoczone Królestwo uchyliłoby prawo krajowe nadające skuteczność EKPC; wzywa Komisję, aby zwróciła szczególną uwagę na ramy prawne Zjednoczonego Królestwa przy ocenie ich odpowiedniości na mocy prawa UE; opowiada się za uwzględnieniem orzecznictwa TSUE w tej dziedzinie, na przykład sprawy Schrems, a także orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;

82. jest zdania, że jeżeli Zjednoczone Królestwo nie zobowiąże się wyraźnie do egzekwowania EKPC i nie zaakceptuje roli TSUE, niemożliwe będzie osiągnięcie porozumienia w sprawie współpracy sądowej i policyjnej w sprawach karnych; ubolewa, że Zjednoczone Królestwo jak dotąd odmawia udzielenia stanowczych gwarancji w zakresie praw podstawowych i wolności osobistych oraz nalega na obniżenie obecnych standardów i odstąpienie od uzgodnionych mechanizmów ochrony danych, w tym przez stosowanie masowego nadzoru;

83. wzywa Komisję do uwzględnienia wyżej wymienionych elementów przy ocenie odpowiedniości ram prawnych Zjednoczonego Królestwa w odniesieniu do poziomu ochrony danych osobowych, a także do zapewnienia, by Zjednoczone Królestwo rozwiązało problemy wskazane w niniejszej rezolucji przed ewentualnym uznaniem brytyjskiego prawa ochrony danych za odpowiednie zgodnie z prawem UE w świetle wykładni TSUE; wzywa Komisję, by zwróciła się również o radę do Europejskiej Rady Ochrony Danych i Europejskiego Inspektora Ochrony Danych;

Współpraca organów bezpieczeństwa, ścigania i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych

84. podkreśla, że należy osiągnąć wymierne postępy w dziedzinie bezpieczeństwa, egzekwowania prawa i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, aby umożliwić osiągnięcie porozumienia w sprawie kompleksowej i skutecznej współpracy przynoszącej wzajemne korzyści dla bezpieczeństwa obywateli UE i Zjednoczonego Królestwa;

85. jest zdecydowanie przeciwny wnioskowi Zjednoczonego Królestwa o uzyskanie bezpośredniego dostępu do danych z unijnych systemów informacyjnych w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych; ponownie podkreśla w tym kontekście, że Zjednoczone Królestwo, jako państwo trzecie spoza strefy Schengen, nie może mieć bezpośredniego dostępu do danych z unijnych systemów informacyjnych; zastrzega, że wszelka wymiana informacji, w tym danych osobowych, ze Zjednoczonym Królestwem powinna podlegać rygorystycznym zabezpieczeniom, audytowi i nadzorowi, w tym ochronie danych osobowych na poziomie równoważnym poziomowi przewidzianemu w prawie UE;

86. podkreśla, że prawodawstwo dotyczące systemu informacyjnego Schengen (SIS) wyraźnie zakazuje dostępu państw trzecich do systemu oraz że jako państwo trzecie Zjednoczone Królestwo nie może mieć dostępu do SIS; przypomina, że 5 marca 2020 r. Rada wydała szereg zaleceń w celu wyeliminowania poważnych naruszeń korzystania przez Zjednoczone Królestwo z SIS oraz że w swojej odpowiedzi Zjednoczone Królestwo wykazało niewielką chęć zastosowania się do tych

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

zaleceń, czym narusza prawo UE; uważa, że przyszła współpraca między UE a Zjednoczonym Królestwem w dziedzinie ścigania przestępstw i współpracy sądowej powinna opierać się na wzajemnym zaufaniu; podkreśla, że taką współpracę można uzgodnić jedynie, jeżeli wprowadzone zostaną solidne przepisy o ochronie danych i sprawne mechanizmy egzekwowania prawa;

87. zwraca uwagę, że zautomatyzowana wymiana danych DNA ze Zjednoczonym Królestwem na mocy ram z Prüm została uruchomiona dopiero w 2019 r. i że Rada ma wkrótce postanowić o przyjęciu decyzji wykonawczej, która umożliwiłaby Zjednoczonemu Królestwu udział w zautomatyzowanej wymianie danych daktyloskopijnych; w związku z tym zwraca uwagę, że w ramach specjalnej procedury konsultacji dotyczącej dawnego trzeciego filaru Parlament odrzucił 13 maja 2020 r. projekt decyzji Rady ze względu na obawy co do pełnej wzajemności wymiany danych o odciskach palców, gwarancji ochrony danych oraz bardzo krótkiego okresu jego stosowania; wzywa Radę do dokładnego rozważenia argumentów Parlamentu przemawiających za odrzuceniem projektu decyzji; przypomina negocjatorom, że decyzje Rady zezwalające na tę zautomatyzowaną wymianę danych, o ile zostaną przyjęte, wygasną z końcem okresu przejściowego; podkreśla potrzebę terminowego osiągnięcia porozumienia w sprawie nowych ustaleń dotyczących przyszłych stosunków, biorąc pod uwagę znaczenie wymiany informacji w walce z poważną i zorganizowaną przestępczością transgraniczną i terroryzmem;

88. wyraża zaniepokojenie faktem, że mandat negocjacyjny Zjednoczonego Królestwa jest mało ambitny w ważnych obszarach współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych; uważa, że UE i Zjednoczone Królestwo mogłyby znaleźć rozwiązanie umożliwiającej bardziej ambitny poziom współpracy niż poziom przewidziany w ramach europejskiej konwencji o ekstradycji;

Migracja, azyl i zarządzanie granicami

89. podkreśla, że konieczne jest uzgodnienie warunków współpracy w zakresie migracji obywateli innych niż obywatele obu stron oraz jednoczesne przestrzeganie praw podstawowych, zapewnienie godności ludzkiej i uznanie potrzeby ochrony osób najbardziej narażonych na zagrożenia; ponawia apel, aby taka współpraca obejmowała przynajmniej rozwiązania, które poprawią bezpieczne i legalne drogi dostępu do ochrony międzynarodowej, w tym poprzez łączenie rodzin;

90. podkreśla potrzebę ścisłej współpracy między stronami w celu zwalczania przemytu ludzi i handlu ludźmi, zgodnie z prawem międzynarodowym, które nadal będzie miało zastosowanie do granicy między Zjednoczonym Królestwem a UE;

91. podkreśla, że Zjednoczone Królestwo nie może wybierać, które elementy dorobku prawnego UE w dziedzinie azylu i migracji chciałoby zachować;

92. ponownie podkreśla potrzebę przyjęcia planu dotyczącego łączenia rodzin, który powinien być gotowy do wejścia w życie pod koniec okresu przejściowego;

93. w ramach takiego planu, a także w ujęciu bardziej ogólnym, Parlament przypomina negocjatorom o obowiązku zarówno UE, jak i Zjednoczonego Królestwa, aby chronić wszystkie dzieci na ich terytorium, a zgodnie z Konwencją o prawach dziecka przyjętą przez ONZ w 1989 r. wzywa państwa członkowskie, by po przedstawieniu przez Zjednoczone Królestwo konkretnych propozycji udzieliły Komisji mandatu do negocjowania planu dotyczącego łączenia rodzin w odniesieniu do osób ubiegających się o azyl;

94. podkreśla znaczenie skoordynowanego podejścia UE do wszystkich tych kwestii, ponieważ dwustronne umowy między Zjednoczonym Królestwem a poszczególnymi państwami członkowskimi dotyczące takich zagadnień, jak łączenie rodzin osób ubiegających się o azyl lub uchodźców, ustalenia dotyczące relokacji lub readmisji, mogą mieć negatywne skutki dla spójności polityki UE w dziedzinie azylu i migracji; wzywa zarówno UE, jak i Zjednoczone Królestwo, aby dążyły do wypracowania zrównoważonego i konstruktywnego podejścia do wszystkich tych kwestii;

Przeciwdziałanie praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu

95. wzywa UE i Zjednoczone Królestwo, aby włączyły do przyszłej umowy o partnerstwie postanowienia dotyczące polityki przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (AML/CFT), w tym mechanizm wymiany informacji; przypomina, że w deklaracji politycznej UE i Zjednoczone Królestwo zobowiązały się stosować rozwiązania idące dalej niż standardy Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy dotyczące AML/CFT, jeśli chodzi o przejrzystość w zakresie własności rzeczywistej, oraz położyć kres anonimowości w związku z używaniem walut wirtualnych, m.in. poprzez przeprowadzanie kontroli klientów z należytą starannością;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

96. wzywa UE i Zjednoczone Królestwo, aby uwzględniły w nowej umowie o partnerstwie szczegółowe przepisy dotyczące nadzoru nad finansowymi i niefinansowymi podmiotami zobowiązanymi w kontekście ram przeciwdziałania praniu pieniędzy;

Sprawy podatkowe

97. wzywa UE i Zjednoczone Królestwo, aby priorytetowo potraktowały skoordynowaną walkę z uchylaniem się od opodatkowania i unikaniem opodatkowania; apeluje do stron, aby zajęły się szkodliwymi praktykami podatkowymi poprzez współpracę w ramach unijnego kodeksu postępowania w zakresie opodatkowania działalności gospodarczej; zauważa, że według Komisji Zjednoczone Królestwo zajmuje wysoką pozycję pod względem wskaźników określających kraj jako posiadający cechy, które mogą być wykorzystywane przez przedsiębiorstwa do celów unikania opodatkowania; apeluje, by w przyszłej umowie odnieść się wyraźnie do tej kwestii; zauważa, że na koniec okresu przejściowego Zjednoczone Królestwo zostanie uznane za państwo trzecie i będzie musiało zostać poddane przeglądowi przez Grupę ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) zgodnie z kryteriami ustanowionymi dla unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy; wzywa UE i Zjednoczone Królestwo, aby zagwarantowały pełną współpracę administracyjną dla zapewnienia zgodności z przepisami dotyczącymi VAT oraz ochrony i odzyskiwania dochodów z VAT;

Przeciwdziałanie zmianie klimatu i ochrona środowiska

98. uważa, że Zjednoczone Królestwo powinno w pełni dostosować się do obecnych i przyszłych ram polityki klimatycznej UE, w tym do zmienionych celów na rok 2030 i 2040 oraz ścieżek osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r.;

99. uważa, że Zjednoczone Królestwo powinno wdrożyć system ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych o co najmniej takim samym zakresie i takiej samej skuteczności jak przewidziany w unijnym systemie handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) oraz stosować te same zasady dotyczące wykorzystania jednostek zewnętrznych do końca okresu przejściowego; jest zdania, że jeśli Zjednoczone Królestwo zwróci się z wnioskiem o powiązanie własnego systemu handlu uprawnieniami do emisji z EU ETS, przy rozpatrywaniu takiego wniosku zastosowanie powinny mieć następujące dwa warunki: brytyjski system handlu uprawnieniami do emisji nie powinien naruszać integralności EU ETS, w szczególności jego równowagi praw i obowiązków, oraz powinien odzwierciedlać ciągłe zwiększanie zakresu i skuteczności EU ETS; zwraca uwagę, że przed głosowaniem w Parlamencie nad wyrażeniem zgody na projekt umowy należy ustanowić i wprowadzić system ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych;

100. podkreśla, że oprócz przyjęcia wspólnych norm i celów ważne jest zapewnienie odpowiedniego monitorowania i oceny jakości powietrza i wód w Zjednoczonym Królestwie; podkreśla ponadto znaczenie wdrożenia i egzekwowania przez Zjednoczone Królestwo dopuszczalnych wartości emisji i innych przepisów ustalonych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284⁽¹⁶⁾ oraz dynamicznego dostosowania do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE⁽¹⁷⁾, w tym aktualizacji dokumentów referencyjnych dotyczących najlepszych dostępnych technik;

Zdrowie publiczne

101. podkreśla, że jeżeli Zjednoczone Królestwo chce zostać ujęte w wykazie krajów dopuszczonych do wywozu do UE towarów, które podlegają środkom sanitarnym i fitosanitarnym, będzie musiało spełniać wszystkie unijne wymogi dotyczące tych towarów, w tym wymogi w zakresie procesów produkcji; podkreśla ponadto, że w szczególności będzie musiało zapewnić pełną zgodność z regułami pochodzenia produktów spożywczych, a także przyjąć klarowne zasady w zakresie przetwarzania produktów spożywczych w Zjednoczonym Królestwie, aby zapobiec obchodzeniu wymogów UE, zwłaszcza w kontekście możliwych umów o wolnym handlu między Zjednoczonym Królestwem a innymi krajami;

102. podkreśla, że Zjednoczone Królestwo będzie zobowiązane zapewnić zgodność z przepisami UE dotyczącymi organizmów zmodyfikowanych genetycznie i środków ochrony roślin; uważa, że strony powinny dążyć do ograniczenia stosowania pestycydów i związanego z tym ryzyka; podkreśla potrzebę podjęcia przez obie strony wysiłków na rzecz ograniczenia stosowania antybiotyków w produkcji zwierzęcej i dalszego zakazywania ich stosowania jako stymulatora wzrostu oraz ograniczenia ich niewłaściwego lub niepotrzebnego stosowania przez ludzi;

⁽¹⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych (Dz.U. L 344 z 17.12.2016, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

103. podkreśla znaczenie zapobiegania niedoborom produktów leczniczych i wyrobów medycznych; wzywa organy krajowe i zainteresowane strony do dopilnowania, aby proces redystrybucji produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu na szczeblu krajowym został zakończony przed końcem okresu przejściowego; wzywa UE i Zjednoczone Królestwo do długoterminowej współpracy w celu zapobiegania stwierdzonym i pojawiającym się zagrożeniom dla bezpieczeństwa zdrowia publicznego, ich wykrywania oraz przygotowywania się i reagowania na takie zagrożenia; wzywa w związku z tym do stałej współpracy UE i Zjednoczonego Królestwa w celu skutecznego zwalczania pandemii COVID-19; uważa, że gdyby jedna ze stron nie przedsięwzięła odpowiednich środków mających zneutralizować zagrożenie dla zdrowia, druga strona mogłaby przyjąć jednostronne środki w celu ochrony zdrowia publicznego;

104. podkreśla znaczenie przestrzegania przepisów UE dotyczących produktów farmaceutycznych, wyrobów medycznych, bezpieczeństwa chemikaliów, w tym substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego, przy jednoczesnym zapewnieniu stałego dostępu do leków i wyrobów medycznych, a także podkreśla fakt, że w każdym przypadku przedsiębiorstwa ze Zjednoczonego Królestwa podlegałyby takim samym obowiązkom, które mają zastosowanie do przedsiębiorstw spoza EOG; podkreśla ponadto potrzebę określenia surowych warunków dotyczących środków sanitarnych i fitosanitarnych wykraczających poza porozumienie WTO w celu ochrony rynku wewnętrznego UE, a w szczególności konsumentów, przed wszelkiego rodzaju ryzykiem związanym z przywozem produktów ze Zjednoczonego Królestwa lub ich wywozem do tego kraju;

Transport

105. podkreśla, że planowane partnerstwo, oparte na ścisłych powiązaniach gospodarczych i wspólnych interesach, powinno zapewnić stałą i niezakłóconą łączność wszystkim rodzajom transportu z zastrzeżeniem wzajemności oraz równe warunki działania, w szczególności w odniesieniu do norm społecznych oraz norm zatrudnienia i ochrony środowiska oraz praw pasażerów; przypomina, że powinno także obejmować szczególną sytuację tunelu pod Kanałem La Manche, w szczególności w odniesieniu do aspektów systemu bezpieczeństwa i zezwoleń;

106. uważa, że przyszła współpraca ze Zjednoczonym Królestwem powinna przewidywać projekty transportowe będące przedmiotem wspólnego zainteresowania oraz sprzyjać dobrym transgranicznym warunkom handlowym i biznesowym, a w szczególności ułatwiać działalność MŚP i wspierać je w unikaniu wszelkich dodatkowych obciążeń administracyjnych;

107. uważa, że należy przewidzieć udział Zjednoczonego Królestwa w unijnych transgranicznych programach badawczych i rozwojowych w dziedzinie transportu w oparciu o wspólne interesy;

108. przypomina, że ważne jest, aby Komisja była jedynym negocjatorem UE podczas negocjacji oraz by państwa członkowskie nie podejmowały żadnych negocjacji dwustronnych; wzywa jednak Komisję, by w ostatecznej kompleksowej umowie reprezentowała interesy każdego państwa członkowskiego;

109. podkreśla, że prawa i przywileje pociągają za sobą zobowiązania oraz że poziom dostępu do wspólnego rynku UE powinien w pełni odpowiadać zakresowi zbieżności przepisów i zobowiązań uzgodnionych w odniesieniu do przestrzegania równych warunków działania w celu zapewnienia otwartej i uczciwej konkurencji w oparciu o wspólne normy minimalne obowiązujące w UE;

110. przypomina, że lotnictwo jest jedynym rodzajem transportu, dla którego WTO nie przewidziała żadnego rezerwowego rozwiązania prawnego, w przypadku gdyby nie osiągnięto porozumienia przed zakończeniem okresu przejściowego;

111. uważa, że planowane partnerstwo powinno obejmować ambitny i kompleksowy rozdział dotyczący transportu lotniczego, który zapewniłby poszanowanie strategicznych interesów UE oraz zawierałby odpowiednie przepisy dotyczące dostępu do rynku, inwestycji oraz elastyczności operacyjnej i handlowej (np. dzielenie oznaczeń linii), w poszanowaniu zrównoważonych praw i obowiązków; powinno również obejmować ścisłą współpracę w zakresie bezpieczeństwa lotniczego i zarządzania ruchem lotniczym;

112. podkreśla, że ewentualne przyznanie niektórych aspektów tzw. przywileju piątej wolności (prawo wolności lotniczej) powinno zostać ograniczone pod względem zakresu i musi obejmować zrównoważone odpowiadające im zobowiązania w interesie Unii;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

113. zwraca uwagę, że obecne, oparte na ograniczonej liczbie zezwoleń ramy Europejskiej Konferencji Ministrów Transportu nie są odpowiednie dla stosunków UE ze Zjednoczonym Królestwem, jeżeli weźmie się pod uwagę zakres przewozów towarowych w transporcie drogowym między UE a Zjednoczonym Królestwem; w związku z tym podkreśla, że należy wprowadzić odpowiednie środki w celu uniknięcia zagrożeń dla porządku publicznego i zapobieżenia zakłóceniom w strumieniu ruchu operatorów drogowego transportu towarów oraz podmiotów oferujących usługi przewozu autobusami i autokarami; podkreśla zatem znaczenie zapewnienia lepszych bezpośrednich szlaków morskich z Irlandii na kontynent, aby zmniejszyć zależność od „mostu lądowego” przechodzącego przez terytorium Zjednoczonego Królestwa;

114. podkreśla, że przewoźnikom transportu drogowego towarów ze Zjednoczonego Królestwa nie można przyznać tych samych praw i korzyści, jakie przysługują unijnym przewoźnikom transportu drogowego towarów w odniesieniu do działalności w zakresie transportu drogowego towarów;

115. uważa, że w planowanym partnerstwie należy przewidzieć – w ramach przewozów ładunku i bez ładunku z terytorium jednej ze stron i na jej terytorium – prawo tranzytu przez terytorium drugiej strony;

116. uważa, że planowane partnerstwo powinno przewidywać równe warunki działania – szczególnie w dziedzinie pracy, czasu prowadzenia pojazdu i czasu odpoczynku, delegowania kierowców, tachografów, masy i wymiarów pojazdów, transportu kombinowanego i szkolenia personelu – a także szczegółowe przepisy zapewniające porównywalny poziom ochrony operatorów i kierowców;

117. apeluje o priorytetowe potraktowanie płynności handlu morskiego między UE a Zjednoczonym Królestwem, swobodnego przepływu pasażerów, marynarzy oraz personelu pracującego na morzu i na lądzie; podkreśla w związku z tym, że UE i Zjednoczone Królestwo powinny zapewnić wprowadzenie odpowiednich systemów granicznych i celnych, aby zapobiec opóźnieniom i przerwom;

Kultura i edukacja

118. uważa, że w układzie należy jasno sprecyzować, że na jego podstawie zachowana zostanie różnorodność kulturowa i językowa zgodnie z Konwencją UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego;

119. z zadowoleniem przyjmuje wyraźne stwierdzenie w wytycznych negocjacyjnych, że przyszłe stosunki między UE a Zjednoczonym Królestwem powinny również obejmować dialog i wymianę w dziedzinie edukacji i kultury; wzywa Komisję do uwzględnienia specyfiki sektora kultury przy negocjowaniu odnośnych postanowień dotyczących mobilności; ponadto wyraża zaniepokojenie, że przepisy regulujące wjazd i czasowy pobyt osób fizycznych w celach związanych z działalnością gospodarczą zawarte w projekcie umowy opublikowanym przez Komisję nie odpowiadają potrzebom sektora kultury i sektora kreatywnego oraz mogą utrudniać ciągłą wymianę kulturową;

120. zdecydowanie popiera jasność w wytycznych negocjacyjnych, zgodnie z którymi usługi audiowizualne powinny być wyłączone z zakresu partnerstwa gospodarczego, i wzywa Komisję do niezłomnego trwania na tym stanowisku;

121. podkreśla, że dostęp do rynku usług audiowizualnych w Unii może być zagwarantowany jedynie wtedy, gdy dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE⁽¹⁸⁾ zostanie w pełni wdrożona, tak aby obie strony były objęte tymi samymi prawami do retransmisji; przypomina, że po zakończeniu okresu przejściowego treści pochodzące ze Zjednoczonego Królestwa będą nadal klasyfikowane jako „twory europejskie” tak długo, jak długo twory pochodzące z państw trzecich nienależących do EOG będących stronami Konwencji Rady Europy o telewizji ponadgranicznej będą objęte kwotą treści zaliczanych do „utworów europejskich”;

122. wyraża zadowolenie, że uwzględniono kwestie dotyczące zwrotu lub restytucji państwom pochodzenia dóbr kultury wywiezionych niezgodnie z prawem; podkreśla też znaczenie dalszej współpracy ze Zjednoczonym Królestwem w tej dziedzinie;

Zarządzanie finansowe i ramy kontroli

123. wzywa, by zapewniono i respektowano prawo dostępu służb Komisji, Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) i Prokuratury Europejskiej, a także uprawnienia kontrolne Parlamentu; przypomina, że TSUE musi zostać uznany za sąd właściwy w sprawach dotyczących przestrzegania i wykładni prawa Unii;

⁽¹⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1).

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

Uczestnictwo w programach Unii

124. zaleca Komisji, aby zwróciła szczególną uwagę na następujące mające zastosowanie zasady i warunki związane zarówno z uczestnictwem w programach Unii, jak i z uzgodnieniami horyzontalnymi i zarządzaniem:

- a) podjęcie niezbędnych działań w celu zapewnienia, aby ogólne zasady i warunki, które mają zostać ustanowione w ramach planowanego partnerstwa w związku z uczestnictwem w programach UE, obejmowały wymóg, by Zjednoczone Królestwo wniosło sprawiedliwy i odpowiedni wkład finansowy, tj. zarówno opłatę za uczestnictwo, jak i wkład operacyjny, we wszystkie programy, w których bierze udział;
- b) dopilnowanie, by co do zasady udział Zjednoczonego Królestwa w każdym programie był zgodny ze standardowymi warunkami mającymi zastosowanie do udziału państw trzecich oraz by obejmował cały czas trwania programu i wszystkie jego części, chyba że udział częściowy jest uzasadniony na przykład względami poufności; zaleca się, by zapewnić przewidywalność uczestnikom programów UE zamieszkałym lub mającym siedzibę w UE, a także zapewnić stabilność pod względem przydziałów budżetowych;
- c) dopilnowanie, by udział Zjednoczonego Królestwa w programach UE nie pociągał za sobą ogólnego przesunięcia z budżetu UE do Zjednoczonego Królestwa oraz by UE mogła jednostronnie zawiesić lub zakończyć uczestnictwo Zjednoczonego Królestwa w każdym programie, jeżeli warunki uczestnictwa nie zostaną spełnione lub Zjednoczone Królestwo nie wpłaci swojego wkładu finansowego;
- d) dopilnowanie, by układ ze Zjednoczonym Królestwem przewidywał środki niezbędne do walki z nieprawidłowościami i nadużyciami finansowymi, praniem pieniędzy i innymi przestępstwami naruszającymi interesy finansowe Unii, a także zapewnienie ochrony interesów finansowych Unii;

125. uważa w szczególności, że ważny jest udział Zjednoczonego Królestwa – zgodnie z ogólnymi zasadami dotyczącymi udziału państw trzecich w programach unijnych – w programach transgranicznych, kulturalnych, rozwojowych, edukacyjnych i badawczych, takich jak Erasmus+, Kreatywna Europa, Horyzont, Europejska Rada ds. Badań Naukowych, program LIFE, transeuropejska sieć transportowa (TEN-T), instrument „Łącząc Europę”, jednolita europejska przestrzeń powietrzna (SES), Interreg, wspólne inicjatywy technologiczne, takie jak Czyste Niebo I i II, jednolity europejski system zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR), ERIC, Galileo, Copernicus, europejski system wspomagania satelitarnego (EGNOS), ramy wsparcia w zakresie obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych oraz partnerstwa publiczno-prywatne;

126. oczekuje, że w umowie zostanie uregulowana pozycja Zjednoczonego Królestwa względem Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej i projektu ITER oraz kwestia wpływu wystąpienia z UE na aktywa i zobowiązania; oczekuje, że Zjednoczone Królestwo będzie też przestrzegać najwyższych norm bezpieczeństwa jądowego, jądowego bezpieczeństwa fizycznego i ochrony radiologicznej;

127. uważa, że gdyby Zjednoczone Królestwo chciało jednak uczestniczyć w rynku wewnętrznym, powinno wnieść wkład do funduszy spójności na lata 2021–2027, tak jak dzieje się w przypadku państw EOG;

128. uważa, że nowa umowa powinna uwzględniać potrzeby regionów unijnych dotkniętych skutkami wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE;

129. podkreśla, że niezwykle ważne jest, by program PEACE był nadal realizowany w Irlandii Północnej i regionach granicznych Irlandii oraz by podlegał on autonomicznej administracji ze strony Specjalnego Organu ds. Programów UE;

130. uważa, że należy kontynuować współpracę w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania między regionami najbardziej oddalonymi oraz krajami i terytoriami zamorskimi UE z jednej strony a terytoriami zamorskimi Zjednoczonego Królestwa z drugiej strony, szczególnie w regionie Karaibów i Pacyfiku; postuluje przyjęcie specjalnych postanowień umożliwiających przyszłe wspólne projekty w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju i funduszy spójności, w zależności od sytuacji, a także podkreśla potrzebę utrzymania odpowiedniego poziomu wsparcia dla pozostałych krajów i terytoriów zamorskich;

131. podkreśla, że Fundusz Solidarności Unii Europejskiej (FSUE), za pośrednictwem którego udostępniane są środki finansowe z budżetu UE, jest widocznym wyrazem solidarności wówczas, gdy jeden lub kilka regionów UE lub krajów ubiegających się o przystąpienie odczuwa poważne reperkusje, między innymi gospodarcze;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

132. podkreśla potrzebę połączenia uczestnictwa w programach z dostosowaniem do powiązanych dziedzin polityki, np. w zakresie klimatu czy cybernetyki;

133. uważa, że we wzajemnym interesie obu stron byłoby porozumienie o współpracy w dziedzinie energii, zgodne z ogólną umową w sprawie przyszłych stosunków oraz oparte na solidnym zarządzaniu i równych warunkach działania;

134. podkreśla, że zapewnienie ciągłości funkcjonowania jednolitego rynku energii elektrycznej na wyspie Irlandii po wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z UE wymaga dalszego stosowania dorobku prawnego UE w dziedzinie energii w Irlandii Północnej;

135. jest zdania, że Zjednoczone Królestwo może nadal być ważnym partnerem UE w polityce kosmicznej; podkreśla, że dostęp Zjednoczonego Królestwa do unijnego programu kosmicznego w przyszłości należy określić w negocjacjach, dbając przy tym o interesy UE i stosując się do obowiązujących ram prawnych regulujących udział państw trzecich w unijnym programie kosmicznym;

Własność intelektualna

136. zwraca uwagę, że przewidywana umowa powinna również zawierać solidne i możliwe do wyegzekwowania środki obejmujące uznawanie i wysoki poziom ochrony oznaczeń geograficznych, a także praw własności intelektualnej, takich jak prawo autorskie i prawa pokrewne, znaki towarowe i wzory przemysłowe, patenty i tajemnice handlowe, w oparciu o obecne i przyszłe ramy prawne UE, bez szkody dla dostępu do przystępnych cenowo leków, takich jak leki generyczne; uważa, że powinna ona również zapewnić możliwość ścisłej współpracy dwustronnej między Urzędem Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) a urzędami ds. własności intelektualnej w Zjednoczonym Królestwie;

Prawo spółek

137. zauważa, że aby zapobiec obniżeniu norm i zapewnić legitymację procesową w Zjednoczonym Królestwie i w UE, pożądane jest, aby przewidywana umowa obejmowała minimalne wspólne normy regulujące zakładanie i prowadzenie działalności, ochronę akcjonariuszy, wierzycieli lub pracowników, sprawozdawczość i kontrolę oraz zasady przejrzystości w przedsiębiorstwach, a także wzajemne uznawanie orzeczeń sądowych dotyczących restrukturyzacji i upadłości lub niewypłacalności;

Współpraca w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych, w tym w sprawach rodzinnych

138. podkreśla, że współpraca w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych jest niezmiernie ważna dla zagwarantowania zarówno przyszłych kontaktów handlowo-biznesowych między obywatelami i przedsiębiorstwami, jak również pewności i wystarczającej ochrony stron w transakcjach transgranicznych i innych działaniach; jest zdania, że należy zatem dokładnie ocenić, czy konwencja lugańska mogłaby stanowić odpowiednie rozwiązanie, które umożliwiłoby UE utrzymanie ogólnej równowagi w stosunkach z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, czy też właściwsze byłoby nowe rozwiązanie, które mogłoby zapewnić „dynamiczne dostosowanie” między obiema stronami;

139. zaznacza, że w przewidywanej umowie należy osiągnąć konkretne i kompleksowe rozwiązanie zwłaszcza w odniesieniu do spraw małżeńskich, odpowiedzialności rodzicielskiej i innych kwestii rodzinnych; w tym kontekście zauważa, że wszelkie przepisy o wzajemnym wykonywaniu orzeczeń w sprawach rodzinnych zawarte w przewidywanej umowie powinny opierać się nie tylko na zasadzie wzajemnego zaufania do systemów sądownictwa, lecz także na istnieniu pewnych gwarancji konstytucyjnych i wspólnych norm praw podstawowych.

Współpraca rozwojowa i pomoc humanitarna

140. zauważa, że Zjednoczone Królestwo pozostaje jednym z największych dwustronnych darczyńców na świecie, i podkreśla, że UE musi zająć się możliwościami współpracy ze Zjednoczonym Królestwem w duchu partnerstwa; ubolewa, że wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z UE pozostawi luki w całokształcie polityki UE w zakresie współpracy na rzecz rozwoju i w zakresie pomocy humanitarnej;

141. podkreśla kluczową rolę UE i Zjednoczonego Królestwa w stawianiu czoła wspólnym wyzwaniom poprzez politykę rozwojową i pomoc humanitarną; w związku z tym podkreśla znaczenie dążenia do spójności polityki na rzecz rozwoju;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

142. podkreśla znaczenie silnego partnerstwa, które ugruntowałoby podejście oparte na prawach, a jednocześnie zapewniłoby stałe zaangażowanie i współpracę w odniesieniu do realizacji celów zrównoważonego rozwoju, praw człowieka, eliminacji ubóstwa, a także wdrażania porozumienia paryskiego; ponadto podkreśla znaczenie zharmonizowanej odpowiedzi na kryzysy humanitarne oraz podstawowych zasad pomocy humanitarnej;

143. jest przekonany, że partnerstwo po wygaśnięciu umowy z Kotonu i strategia UE–Afryka mogą zostać wzmocnione poprzez skuteczną współpracę ze Zjednoczonym Królestwem i oparcie się na silnej obecności Zjednoczonego Królestwa w Afryce, na Karaibach oraz Pacyfiku; podkreśla, że UE, Zjednoczone Królestwo i kraje AKP powinny współpracować na wszystkich szczeblach zgodnie z zasadami partnerstwa, solidarności i komplementarności;

Bezpieczeństwo i sprawy zagraniczne

144. zauważa, że w celach negocjacyjnych Zjednoczonego Królestwa opublikowanych 27 lutego 2020 r. oświadczone, iż polityka zagraniczna zostanie określona jedynie w ramach szerszego, przyjaznego dialogu i współpracy między Zjednoczonym Królestwem a UE, co degraduje ten kluczowy obszar, sprowadzając jego status do niesformalizowanych stosunków do uzgodnienia na późniejszym etapie;

145. z ubolewaniem zauważa, że jest to sprzeczne z postanowieniami deklaracji politycznej, przewidującej ambitne, szerokie, głębokie i elastyczne partnerstwo w dziedzinie polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony, oraz wzywa do ustanowienia w przyszłości szeroko zakrojonego, kompleksowego i wyważonego partnerstwa między UE a Zjednoczonym Królestwem w dziedzinie bezpieczeństwa, na co Zjednoczone Królestwo wyraziło zgodę;

146. przypomina stanowisko UE, zgodnie z którym polityka zagraniczna, bezpieczeństwo i obrona powinny stanowić część kompleksowej umowy regulującej przyszłe stosunki UE ze Zjednoczonym Królestwem;

147. ubolewa nad faktem, że Zjednoczone Królestwo nie wykazuje żadnych ambicji w zakresie stosunków z UE w obszarze polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony ani że dziedziny te nie zostały wyraźnie objęte mandatem Zjednoczonego Królestwa, przez co nie należą do zagadnień poruszanych przez 11 zespołów negocjacyjnych;

148. przypomina, że UE i Zjednoczone Królestwo podzielają wspólne zasady, wartości i interesy; podkreśla, że w interesie obu stron leży utrzymanie ambitnej, ściślej i trwałej współpracy prowadzonej z poszanowaniem autonomii UE w postaci wspólnych ram polityki zagranicznej i bezpieczeństwa opartych na art. 21 TUE oraz z uwzględnieniem Karty Narodów Zjednoczonych i NATO w następujących obszarach:

- a) promowanie pokoju;
- b) wspólne podejście do wspólnych wyzwań w zakresie bezpieczeństwa oraz do globalnej stabilności, w tym w sąsiedztwie europejskim;
- c) propagowanie porządku międzynarodowego opartego na zasadach;
- d) umacnianie demokracji i praworządności;
- e) ochrona praw człowieka i podstawowych wolności;
- f) wspieranie globalnego dobrobytu, zrównoważonego rozwoju, walki ze zmianą klimatu oraz ograniczania utraty różnorodności biologicznej;

149. zauważa, że głęboko zintegrowana i skoordynowana współpraca międzynarodowa między Zjednoczonym Królestwem a UE jest wysoce korzystna zarówno dla obu stron, jak i ogólnie dla ładu światowego, ze względu na ich podobne podejście do skutecznego multilateralizmu, do ochrony pokoju, bezpieczeństwa i zrównoważonego rozwoju, a także do obrony i wdrażania praw człowieka; proponuje, aby taką koordynacją zarządzano za pośrednictwem systemowej platformy na potrzeby konsultacji i koordynacji na wysokim szczeblu w kwestiach polityki zagranicznej; podkreśla znaczenie i wartość dodaną współpracy międzyparlamentarnej w kwestiach globalnych;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

150. zaznacza, że obie strony muszą wspólnie reagować na wyzwania w zakresie polityki zagranicznej oraz polityki bezpieczeństwa i obrony w sprawach takich, jak terroryzm, cyberwojna, kryzys w sąsiedztwie, poszanowanie praw człowieka, kampanie dezinformacyjne i zagrożenia hybrydowe; zachęca do skutecznego, terminowego i wzajemnego prowadzenia dialogu, konsultacji, koordynacji oraz wymiany informacji i danych wywiadowczych, pod kontrolą demokratyczną instytucji Zjednoczonego Królestwa i UE; przypomina, że wymiana informacji niejawnych musi odbywać się w określonych ramach;

151. podkreśla, że z chwilą zakończenia okresu przejściowego Zjednoczone Królestwo stanie się państwem trzecim, nieobjętym konkretnymi ramami regulującymi stosunki, co będzie miało znaczący wpływ na istniejącą współpracę w obszarze polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;

152. wzywa UE i Zjednoczone Królestwo do wzmocnienia międzynarodowego pokoju i stabilności, w tym przez opracowanie wspólnych strategii w celu wzmocnienia wysiłków ONZ na rzecz utrzymania pokoju; wzywa obie strony, aby promowały kulturę pokoju i dialogu – jako sposobu zapobiegania konfliktom, zarządzania konfliktami i rozwiązywania konfliktów – oraz prawa kobiet i prawa dotyczące równouprawnienia płci; popiera kontynuowanie dotychczasowej współpracy w tych dziedzinach; wzywa do systematycznej i preferencyjnej współpracy w zakresie operacji utrzymywania pokoju; wzywa do zacieśnienia współpracy między UE a Zjednoczonym Królestwem w sprawach związanych z rozwojem demokratycznym, procesami reform i demokratycznymi praktykami parlamentarnymi w państwach trzecich, w tym w zakresie obserwacji wyborów;

153. stwierdza, że UE jest żywo zainteresowana takim partnerstwem w dziedzinie spraw zagranicznych i bezpieczeństwa, biorąc pod uwagę wzajemne korzyści wynikające ze stałego miejsca Zjednoczonego Królestwa i Francji w Radzie Bezpieczeństwa, wysoce skuteczną służbę dyplomatyczną Zjednoczonego Królestwa i członków UE oraz fakt, że Zjednoczone Królestwo posiada najpotężniejsze siły zbrojne w Europie;

154. proponuje oparcie przyszłego partnerstwa na bardzo ścisłej i regularnej współpracy i koordynacji w ramach ONZ, w szczególności w Radzie Bezpieczeństwa ONZ i Radzie Praw Człowieka ONZ;

155. podkreśla znaczenie bezpieczeństwa i rozwoju dla obu stron; zachęca zarówno UE, jak i Zjednoczone Królestwo do ścisłej współpracy w dziedzinie zrównoważonego rozwoju i pomocy humanitarnej; przypomina obu stronom, jak ważne jest zobowiązanie się do osiągnięcia celu 0,7 % ODA/DNB oraz do wspierania zasady spójności polityki na rzecz rozwoju; uważa, że partnerstwo na okres po wygaśnięciu umowy z Kotonu i strategia UE-Afryka mogą skorzystać ze skutecznej współpracy ze Zjednoczonym Królestwem, ukierunkowanej na wysokie normy ochrony socjalnej, praw człowieka i ochrony środowiska z myślą o osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju i porozumienia paryskiego;

156. zaznacza, że we wspólnym interesie Zjednoczonego Królestwa i UE, spotęgowanym ich bliskością geograficzną, leży współpraca w zakresie rozwoju skutecznych i rzeczywiście interoperacyjnych zdolności obronnych, także w ramach Europejskiej Agencji Obrony, z którą należy zawrzeć porozumienie administracyjne, a także kontynuacja niezwykle cennych partnerstw w ramach NATO oraz programów UE związanych z obroną i bezpieczeństwem zewnętrznym, systemu Galileo, programów związanych z cyberbezpieczeństwem oraz walki z ukierunkowanymi kampaniami dezinformacyjnymi i cyberatakami, co unaocznia obecna pandemia COVID-19; przypomina, że jeżeli chodzi o udział w usłudze publicznej o regulowanym dostępie w ramach Galileo, zawarcie szczegółowego porozumienia jest zarówno możliwe, jak i konieczne; zauważa też, że jeżeli chodzi o przyszły Europejski Fundusz Obrony, Zjednoczone Królestwo może uczestniczyć na warunkach określonych dla państw trzecich; wzywa UE i Zjednoczone Królestwo do opracowania wspólnego podejścia do standaryzacji technologii obronnych;

157. oczekuje, że Zjednoczone Królestwo będzie mogło kontynuować ugruntowaną współpracę i wymianę informacji z organami krajowymi w obszarze cyberbezpieczeństwa;

158. przypomina, że niektóre środki ograniczające (systemy sankcji) obowiązują obecnie w Wielkiej Brytanii zgodnie z prawodawstwem UE; uznaje skuteczne stosowanie sankcji za naruszenia praw człowieka, demokracji i praworządności zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych; podkreśla, że po wystąpieniu z UE Zjednoczone Królestwo będzie nadal zobowiązane do stosowania systemów sankcji ONZ, i wzywa Zjednoczone Królestwo, by w dalszym ciągu dostosowywało swoją politykę sankcji do polityki unijnej; wzywa też do wprowadzenia odpowiedniego mechanizmu koordynacji sankcji między obiema stronami oraz do ścisłej współpracy w sprawie sankcji na forach światowych, aby zmaksymalizować ich wpływ oraz zapewnić zbieżność i zagwarantować, że dążeniu do realizacji wzajemnych interesów towarzyszy propagowanie wspólnych wartości;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

159. zachęca Zjednoczone Królestwo do udziału – gdy zostanie do niego zaproszone – we właściwych agencjach UE oraz do pełnienia istotnej roli w operacjach zarządzania kryzysowego UE oraz w misjach i operacjach w ramach WPBiO, w tym w misjach humanitarnych i akcjach ratunkowych, w zapobieganiu konfliktom i w utrzymywaniu pokoju, w doradztwie wojskowym oraz w stabilizacji po zakończeniu konfliktów, a także w projektach realizowanych w ramach stałej współpracy strukturalnej (PESCO), jak również zaznacza, że takie uczestnictwo powinno podlegać rygorystycznym warunkom, w poszanowaniu autonomii decyzyjnej UE i suwerenności Zjednoczonego Królestwa oraz zasady zrównoważonych praw i obowiązków, a także na podstawie faktycznej wzajemności, co obejmuje sprawiedliwy i odpowiedni wkład finansowy; wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do regularnego informowania Parlamentu o procesie dialogu politycznego ze Zjednoczonym Królestwem oraz o głównych aspektach wymiany informacji na temat WPBiO i zarządzania kryzysowego;

160. przypomina, że skuteczne międzynarodowe reżimy kontroli zbrojeń, rozbrojenia i nieprolifracji stanowią kamień węgielny bezpieczeństwa światowego i europejskiego; przypomina znaczenie spójnej i wiarygodnej europejskiej strategii na rzecz wielostronnych negocjacji na szczeblu światowym oraz regionalnej deeskalacji i budowy zaufania; przypomina o ważnej roli Zjednoczonego Królestwa podczas opracowywania i ustanawiania takich norm, instytucji i organizacji; wzywa Zjednoczone Królestwo do opracowania wraz z UE wspólnej strategii dotyczącej tego obszaru polityki, zgodnie szczególnie z programem działania ONZ na rzecz rozbrojenia; wzywa Zjednoczone Królestwo, aby zobowiązało się nadal podlegać kryteriom równoważnym z zestawionymi we wspólnym stanowisku 2008/944/WPZiB⁽¹⁹⁾ oraz wspólnie z UE propagowało upowszechnianie i ścisłe stosowanie Traktatu o handlu bronią i Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT) oraz przedłużenie nowego START;

161. podkreśla wielkie znaczenie współpracy konsularnej i dyplomatycznej między UE a Zjednoczonym Królestwem, gdyż zapewniłaby ona wszystkim obywatelom skuteczną pomoc i umożliwiłaby zarówno Zjednoczonemu Królestwu, jak i UE oferowanie swoim obywatelom możliwości korzystania z ochrony konsularnej w państwach trzecich, w których jedna ze stron nie ma przedstawicielstwa dyplomatycznego, zgodnie z art. 20 lit. c) TFUE;

162. podkreśla fakt, że pandemia COVID-19 uzmysłowiła znaczenie zdolności i zasobów wojskowych, przy czym europejskie siły zbrojne odgrywają kluczową rolę we wspieraniu cywilnych wysiłków na rzecz zwalczania pandemii, wypełniając jednocześnie swoje podstawowe misje; podkreśla, że pandemia ta ukazała znaczenie strategicznej autonomii UE i europejskiej współpracy obronnej dla ochrony ludności europejskiej w sytuacjach kryzysowych oraz dla zwiększenia odporności państw członkowskich; uważa, że należy wprowadzić mechanizmy umożliwiające szybką współpracę między Unią a Zjednoczonym Królestwem w obliczu przyszłych kryzysów o podobnym charakterze i skali; jest zdania, że wyciągając wnioski z pandemii COVID-19, europejskie wojskowe służby medyczne powinny stworzyć sieć wymiany informacji i wsparcia w celu krzewienia kompleksowej europejskiej odporności w czasach zagrożenia i kryzysu; uważa, że udział Zjednoczonego Królestwa w każdej takiej przyszłej europejskiej wojskowej sieci medycznej byłby korzystny dla obu stron;

Postanowienia instytucjonalne i zarządzanie

163. zaznacza, że w całym układzie między UE a Zjednoczonym Królestwem jako państwem trzecim oprócz przepisów dotyczących równych warunków działania, konkretnych kwestii sektorowych i tematycznych obszarów współpracy oraz rybołówstwa należy przewidzieć ustanowienie jednolitego spójnego i solidnego systemu zarządzania stanowiącego nadrzędne ramy obejmujące wspólny stały nadzór nad układem i zarządzanie nim, a także mechanizmy rozstrzygnięcia sporów, mechanizmy zapewniania zgodności z przepisami i mechanizmy egzekwowania wraz z sankcjami i środkami tymczasowymi, jeżeli zachodzi taka potrzeba, w odniesieniu do wykładni i stosowania postanowień tego układu;

164. jest zdania, że jednolity, kompleksowy i przekrojowy mechanizm zarządzania powinien mieć zastosowanie do przyszłych stosunków ze Zjednoczonym Królestwem jako całością, co obejmuje wszelkie umowy uzupełniające, które mogą zostać zawarte na późniejszym etapie, a jednocześnie należy zapewnić spójność z postanowieniami umowy o wystąpieniu i unikać nieefektywności; zwraca uwagę, że mechanizm rozstrzygnięcia sporów będzie musiał być solidny i powinien przewidywać stopniowe sankcje, a także środki zaradcze w przypadku stwierdzenia, iż jedna ze stron narusza układ, oraz że taki mechanizm będzie musiał zapewniać skuteczne, szybkie i odstraszające środki zaradcze; podkreśla, że Parlament będzie nadal bacznie śledzić wdrażanie wszystkich przepisów; przypomina, że Zjednoczone Królestwo, jako byłe państwo członkowskie, opracowało ważne struktury współpracy instytucjonalnej i dialogu z UE, które powinny ułatwić funkcjonowanie takich porozumień horyzontalnych; ponownie podkreśla, że UE oczekuje od Zjednoczonego Królestwa większych ambicji w odniesieniu do zarządzania z myślą o stworzeniu solidnego przyszłego partnerstwa;

⁽¹⁹⁾ Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

165. podkreśla, że jest absolutnie konieczne, by ten system zarządzania układem, respektujący autonomię obu stron, w pełni gwarantował autonomię procesu podejmowania decyzji w UE oraz jej porządek prawny i sądowy, w tym rolę Parlamentu i Rady jako współprawodawców prawa UE oraz rolę TSUE jako jedynego podmiotu dokonującego oficjalnej wykładni prawa UE i Karty praw podstawowych UE; uważa, że w odniesieniu do przepisów, których podstawą są unijne koncepcje prawne, zasady wykonywania układu muszą przewidywać możliwość odwołania się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;

166. z zadowoleniem przyjmuje propozycję ustanowienia Zgromadzenia Parlamentarnego Partnerstwa posłów do Parlamentu Europejskiego i parlamentu Zjednoczonego Królestwa, z prawem do otrzymywania informacji od Rady Partnerstwa i kierowania do niej zaleceń, oraz podkreśla, że układ powinien być podstawą prawną przepisów umożliwiających stworzenie struktury instytucjonalnej tego organu;

167. domaga się, aby respektowano rolę Parlamentu w kontekście wdrażania postanowień dotyczących współpracy regulacyjnej w celu zagwarantowania, że będzie on w stanie sprawować należyty nadzór polityczny, a także zagwarantowania jego praw i prerogatyw jako współustawodawcy; przypomina o prawie Parlamentu do informacji na temat ustaleń dotyczących przeglądu układu;

168. podkreśla, że cały układ powinien podlegać przepisom o dialogu ze społeczeństwem obywatelskim, zaangażowaniu zainteresowanych stron i konsultacjach obu stron, zgodnie z ust. 125 deklaracji politycznej, co powinno obejmować w szczególności partnerów społecznych, w tym organizacje oraz stowarzyszenia pracownicze reprezentujące zarówno obywateli UE mieszkających i pracujących w Zjednoczonym Królestwie, jak i obywateli Zjednoczonego Królestwa w UE; nalega na utworzenie wewnętrznych grup doradczych nadzorujących wdrażanie układu;

169. popiera stały udział Zjednoczonego Królestwa jako państwa trzeciego w roli obserwatora bez uprawnień decyzyjnych w agencjach nieregulacyjnych, np. w dziedzinach transportu, środowiska lub zatrudnienia, a także ewentualne umowy o współpracy Zjednoczonego Królestwa z odpowiednimi agencjami regulacyjnymi, takimi jak Europejska Agencja Chemikaliów, Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego i Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego, w celu wymiany danych, najlepszych praktyk i wiedzy naukowej; ponownie apeluje do Komisji, aby – uwzględniając status Zjednoczonego Królestwa jako państwa trzeciego spoza strefy Schengen oraz kluczowego partnera w walce z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną – rozważyła możliwość przyszłej praktycznej współpracy między organami Zjednoczonego Królestwa a agencjami UE w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych;

o

o o

170. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Komisji oraz, tytułem informacji, Radzie, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0167

Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji i wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie Partnerstwa Wschodniego przed szczytem w czerwcu 2020 r.

Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. dla Rady, Komisji i wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie Partnerstwa Wschodniego przed szczytem w czerwcu 2020 r. (2019/2209(INI))

(2021/C 362/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2, 3 i 8 oraz tytuł V, a w szczególności art. 21, 22, 36 i 37 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz część piątą Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając powołanie Partnerstwa Wschodniego w Pradze 7 maja 2009 r. jako wspólnej inicjatywy UE i jej sześciu partnerów z Europy Wschodniej: Armenii, Azerbejdżanu, Białorusi, Gruzji, Republiki Mołdawii i Ukrainy,
- uwzględniając wspólne deklaracje przyjęte podczas szczytów Partnerstwa Wschodniego w 2009 r. w Pradze, w 2011 r. w Warszawie, w 2013 r. w Wilnie, w 2015 r. w Rydze i w 2017 r. w Brukseli,
- uwzględniając Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, z drugiej strony⁽¹⁾, Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony⁽²⁾, Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony⁽³⁾, w tym pogłębione i kompleksowe strefy wolnego handlu (DCFTA), oraz Kompleksową i wzmocnioną umowę o partnerstwie między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony⁽⁴⁾,
- uwzględniając priorytety partnerstwa między UE a Azerbejdżanem zatwierdzone przez Radę Współpracy 28 września 2018 r.⁽⁵⁾,
- uwzględniając oświadczenia końcowe i zalecenia z posiedzeń Komisji Parlamentarnych Stowarzyszenia z Ukrainą i Mołdawią z 19 grudnia 2019 r.,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Parlamentu w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa z 18 grudnia 2019 r.⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806⁽⁷⁾ wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 261 z 30.8.2014, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 260 z 30.8.2014, s. 4.

⁽³⁾ Dz.U. L 161 z 29.5.2014, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 23 z 26.1.2018, s. 4.

⁽⁵⁾ Zalecenie Rady Współpracy UE–Azerbejdżan nr 1/2018 z dnia 28 września 2018 r. dotyczące priorytetów partnerstwa UE–Azerbejdżan, Dz.U. L 265 z 24.10.2018, s. 18.

⁽⁶⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z 15 stycznia 2020 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa – sprawozdanie roczne. Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0008.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 39).

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- uwzględniając umowy między Unią Europejską a Republiką Armenii⁽⁸⁾ i Republiką Azerbejdżanu⁽⁹⁾ o ułatwieniach w wydawaniu wiz, a także uwzględniając podpisanie 8 stycznia 2020 r. umowy o ułatwieniach w wydawaniu wiz między Unią Europejską a Republiką Białorusi⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącego/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 18 marca 2020 r. skierowany do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Polityka Partnerstwa Wschodniego po 2020 r. – Wzmocnienie odporności: Partnerstwo Wschodnie, które działa na rzecz wszystkich”,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa i Partnerstwa Wschodniego,
- uwzględniając zalecenia i działania Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Forum Społeczeństwa Obywatelskiego Partnerstwa Wschodniego, Komitetu Regionów oraz Konferencji Władz Lokalnych i Regionalnych Partnerstwa Wschodniego (CORLEAP),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest z 9 grudnia 2019 r. w sprawie przyszłości strategii Trio Plus na 2030 r.: kształtowanie przyszłości Partnerstwa Wschodniego,
- uwzględniając globalną strategię UE i zmienioną europejską politykę sąsiedztwa,
- uwzględniając Konwencję ramową Rady Europy o ochronie mniejszości narodowych i Europejską kartę języków regionalnych lub mniejszościowych,
- uwzględniając swoje rezolucje: z 20 maja 2010 r. w sprawie strategii UE dla Kaukazu Południowego⁽¹¹⁾, z 23 października 2013 r. w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa⁽¹²⁾, z 18 września 2014 r. w sprawie sytuacji na Ukrainie i stanu stosunków UE-Rosja⁽¹³⁾, z 15 stycznia 2015 r. w sprawie sytuacji na Ukrainie⁽¹⁴⁾, z 15 kwietnia 2015 r. w sprawie setnej rocznicy ludobójstwa Ormian⁽¹⁵⁾, z 9 lipca 2015 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa⁽¹⁶⁾, z 21 stycznia 2016 r. w sprawie układów o stowarzyszeniu/ pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu z Gruzją, Mołdawią i Ukrainą⁽¹⁷⁾, z 23 listopada 2016 r. w sprawie unijnej komunikacji strategicznej w celu przeciwdziałania wrogiej propagandzie stron trzecich⁽¹⁸⁾, z 13 grudnia 2016 r. w sprawie praw kobiet w państwach Partnerstwa Wschodniego⁽¹⁹⁾, z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie ukraińskich więźniów politycznych w Rosji oraz sytuacji na Krymie⁽²⁰⁾, z 19 kwietnia 2018 r. w sprawie Białorusi⁽²¹⁾, z 14 czerwca 2018 r. w sprawie okupowanych terytoriów Gruzji 10 lat po rosyjskiej inwazji⁽²²⁾, z 4 lipca 2018 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony⁽²³⁾, z 4 października 2018 r. w sprawie pogorszenia się sytuacji w zakresie wolności mediów na Białorusi, w szczególności w sprawie Karty '97⁽²⁴⁾, z 14 listopada 2018 r. w sprawie wdrożenia układu o stowarzyszeniu UE z Mołdawią⁽²⁵⁾, z 14 listopada 2018 r. w sprawie wdrożenia układu o stowarzyszeniu UE z Gruzją⁽²⁶⁾ oraz z 12 grudnia 2018 r. w sprawie wdrożenia układu o stowarzyszeniu UE z Ukrainą⁽²⁷⁾,

⁽⁸⁾ Dz.U. L 289 z 31.10.2013, s. 2.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 128 z 30.4.2014, s. 49.

⁽¹⁰⁾ 12363/19 VISA 191 COEST 210.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 136.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 208 z 10.6.2016, s. 119.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 234 z 28.6.2016, s. 14.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 300 z 18.8.2016, s. 27.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 328 z 6.9.2016, s. 2.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 265 z 11.8.2017, s. 110.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. C 11 z 12.1.2018, s. 82.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. C 224 z 27.6.2018, s. 58.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. C 238 z 6.7.2018, s. 42.

⁽²⁰⁾ Dz.U. C 263 z 25.7.2018, s. 109.

⁽²¹⁾ Dz.U. C 390 z 18.11.2019, s. 100.

⁽²²⁾ Dz.U. C 28 z 27.1.2020, s. 97.

⁽²³⁾ Dz.U. C 118 z 8.4.2020, s. 43.

⁽²⁴⁾ Dz.U. C 11 z 13.1.2020, s. 18.

⁽²⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0458.

⁽²⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0457.

⁽²⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0518.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Rosji, zwłaszcza w sprawie działań Rosji na terytorium krajów Partnerstwa Wschodniego, naruszeń praw Tatarów krymskich, okupacji części terytorium Gruzji i związanej z tym tzw. borderyzacji, a także wrogiej propagandy i dezinformacji skierowanej przeciwko UE i krajom partnerskim,
 - uwzględniając swoje zalecenia dla Rady, Komisji i ESDZ z 15 listopada 2017 r. w sprawie Partnerstwa Wschodniego w perspektywie szczytu w listopadzie 2017 r.⁽²⁸⁾ oraz swoje zalecenia z 4 lipca 2018 r. dla Rady, Komisji oraz wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa dotyczące negocjacji w sprawie kompleksowej umowy między UE a Azerbejdżanem⁽²⁹⁾,
 - uwzględniając art. 118 Regulaminu,
 - uwzględniając pismo Komisji Handlu Międzynarodowego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A9-0112/2020),
- A. mając na uwadze, że w dającej się przewidzieć przyszłości UE pozostanie dominującą siłą polityczną i gospodarczą Europy, co pociąga za sobą odpowiedzialność wobec sąsiadów;
- B. mając na uwadze, że w globalnej strategii UE z czerwca 2016 r. stwierdzono, że priorytetem UE jest wspieranie odpornych, dobrze zarządzanych, prosperujących i sprzymierzonych państw w sąsiedztwie;
- C. mając na uwadze, że Partnerstwo Wschodnie ma charakter integracyjny, opiera się na wzajemnych interesach i zrozumieniu, poczuciu współwłasności i wspólnej odpowiedzialności, zróżnicowaniu i warunkowości, oraz dąży do wspólnego zobowiązania Armenii, Azerbejdżanu, Białorusi, Gruzji, Republiki Mołdawii, Ukrainy i Unii Europejskiej do pogłębiania wzajemnych relacji i przestrzegania prawa międzynarodowego oraz podstawowych wartości, takich jak demokracja, poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności, praworządność, niezależność i bezstronność wymiaru sprawiedliwości, a także społeczna gospodarka rynkowa, zrównoważony rozwój i dobre rządy, oraz ma na celu zwiększenie stabilności i dobrobytu;
- D. mając na uwadze, że pogłębiona współpraca między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego nie jest procesem linearnym, a pełnoprawna współpraca może być realizowana i podtrzymywana tylko pod warunkiem przestrzegania w procesie konstytucyjnym i ustawodawczym podstawowych europejskich wartości i zasad, jak również zagwarantowania walki z korupcją, przestępczością zorganizowaną, praniem pieniędzy, strukturami oligarchicznymi i nepotyzmem; podkreśla jednak, że przypadku poważnego regresu może zostać wstrzymana;
- E. mając na uwadze, że niektóre kraje Partnerstwa Wschodniego zdecydowały się dążyć do ściślejszej integracji politycznej, ludzkiej i gospodarczej z UE w oparciu o zasadę zróżnicowania oraz zgodnie z rezultatami działania i aspiracjami, i że zawarły one ambitne układy o stowarzyszeniu z pogłębioną i kompleksową strefą wolnego handlu oraz systemami bezwizowymi, a także umowy o wspólnym obszarze lotniczym; ponadto zadeklarowały one strategiczny cel, jakim jest członkostwo w UE oraz udowodniły już, że są w stanie zapewnić większą stabilność, bezpieczeństwo, dobrobyt i odporność we wschodnim sąsiedztwie; mając na uwadze, że poparcie społeczne dla integracji europejskiej utrzymuje się w społeczeństwach tych krajów na bardzo wysokim poziomie;
- F. mając na uwadze, że inne kraje Partnerstwa Wschodniego dążą do osiągnięcia bardziej zróżnicowanego poziomu ambicji wobec UE; mając na uwadze, że Armenia wchodzi w skład struktur regionalnej integracji gospodarczej (Eurazjatycka Unia Gospodarcza) i wojskowej (Organizacja Układu o Bezpieczeństwie Zbiorowym) pod przewodnictwem Rosji, oraz że zawarła kompleksową i wzmocnioną umowę o partnerstwie z UE; mając na uwadze, że Azerbejdżan negocjuje od 2017 r. nową kompleksową umowę z UE, która zastąpi umowę o partnerstwie i współpracy z 1999 r.; mając na uwadze, że Białoruś nie utrzymuje żadnych umownych stosunków z UE, jednak niedawno podpisano umowy w sprawie ułatwień wizowych i readmisji;
- G. mając na uwadze, że od czasu ustanowienia Partnerstwa Wschodniego kraje partnerskie wykazywały zróżnicowane tempo reform politycznych i gospodarczych zarówno ze względu na czynniki wewnętrzne, jak i zewnętrzne, oraz nie osiągnęły jeszcze punktu, w którym reformy te są nieodwracalne;
- H. mając na uwadze, że utrzymanie długoterminowej perspektywy europejskiej wobec zainteresowanych krajów Partnerstwa Wschodniego jest katalizatorem demokratyzacji i dalszych reform w krajach Partnerstwa Wschodniego;

⁽²⁸⁾ Dz.U. C 356 z 4.10.2018, s. 130.

⁽²⁹⁾ Dz.U. C 118 z 8.4.2020, s. 158.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- I. mając na uwadze, że konieczne jest zachęcanie do opracowywania dostosowanych do potrzeb strategii z wszystkimi krajami Partnerstwa Wschodniego oraz wspieranie bardziej ambitnych form współpracy i integracji tam, gdzie są one pożądane przez kraje partnerskie, oraz wspieranie i utrzymywanie ambitnego tempa wdrażania reform na rzecz integracji europejskiej;
- J. mając na uwadze, że cel ten może być zrealizowany pod warunkiem osiągnięcia postępów w zakresie poszanowania praworządności i wzmocnienia demokracji, a także wdrożenia kompleksowych reform, w odpowiednim czasie oraz w zrównoważony i skuteczny sposób, zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami i obowiązkami oraz z poszanowaniem podstawowych praw człowieka i praw mniejszości;
- K. mając na uwadze, że choć z zadowoleniem przyjmuje się osiągnięcia i większe zróżnicowanie w stosunkach dwustronnych między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego, z którymi UE podpisała układ o stowarzyszeniu, obecnie nadszedł czas, aby przedstawić tym krajom jaśniejsze wytyczne co do konkretnych priorytetów reform, kryteriów dostosowania oraz kolejnych etapów procesu integracji z UE;
- L. mając na uwadze, że głównym celem układów o stowarzyszeniu/pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu jest stworzenie warunków niezbędnych do przyspieszenia procesu stowarzyszenia politycznego i dalszej integracji gospodarczej między UE a zainteresowanymi krajami partnerskimi;
- M. mając na uwadze, że niezależność, suwerenność i integralność terytorialna krajów Partnerstwa Wschodniego nadal jest naruszana z powodu nierozwiązanych konfliktów terytorialnych, zewnętrznej agresji i trwającej okupacji terytoriów niektórych tych krajów, co pogarsza sytuację w zakresie praw człowieka, stanowi barierę dla zwiększenia dobrobytu, stabilności i wzrostu w regionie Partnerstwa Wschodniego oraz osłabia działania UE, tym samym zagrażając całemu projektowi Partnerstwa Wschodniego; mając na uwadze, że w większości tych konfliktów Rosja odgrywa aktywną rolę jako agresor stosujący wojnę hybrydową, nielegalną okupację i politykę aneksji, cyberataki, propagandę oraz dezinformację, co zagraża całemu europejskiemu bezpieczeństwu;
- N. mając na uwadze, że dobrobyt i bezpieczeństwo Europy są ściśle powiązane z sytuacją naszych sąsiadów, w szczególności krajów Partnerstwa Wschodniego; mając na uwadze, że Partnerstwo Wschodnie realizuje wspólne cele dotyczące stosunków dobrosąsiedzkich i współpracy regionalnej, a zmieniona europejska polityka sąsiedztwa powinna wspierać i wzmacniać zdolności do rozwiązywania sporów dwustronnych oraz dążyć do pojednania między społeczeństwami we wschodnim sąsiedztwie;
- O. mając na uwadze, że Parlament Europejski potępia naruszanie suwerenności i integralności terytorialnej krajów Partnerstwa Wschodniego, nie uznaje siłowych zmian ich granic ani prób aneksji ich terytoriów oraz odrzuca użycie siły lub groźby użycia siły i podziela zaangażowanie UE na rzecz wspierania pokojowego rozwiązywania konfliktów, a zwłaszcza konfliktów z udziałem Rosji, za pośrednictwem środków dyplomatycznych oraz zgodnie z normami i zasadami prawa międzynarodowego, Karty Narodów Zjednoczonych i aktem końcowym KBWE z Helsinek;
- P. mając na uwadze, że od czasu ustanowienia Partnerstwa Wschodniego UE rozbudowała i utrzymała swoją obecność polityczną, gospodarczą i w zakresie bezpieczeństwa w krajach partnerskich, umacniając swoją pozycję i zwiększając możliwość propagowania swoich wartości i zasad oraz współzależność między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego;
- Q. mając na uwadze, że kraje Partnerstwa Wschodniego, jako wiarygodni partnerzy z Europy Wschodniej, mogą odegrać znaczącą rolę w zapewnianiu bezpośredniego dostępu do Azji Środkowej oraz przyczynić się do realizacji strategii UE wobec Azji Środkowej;
- R. mając na uwadze, że dzięki Partnerstwu Wschodniemu UE przyczyniła się do zainicjowania reform strukturalnych, w tym reform instytucji i struktur zarządzania, a także stworzyła podstawy dla głębokiej transformacji społeczno-gospodarczej i politycznej w całym wschodnim sąsiedztwie; mając na uwadze, że osiągnięto postępy pod względem zbliżania krajów Partnerstwa Wschodniego do unijnych ram regulacyjnych i ich norm, standardów i praktyk;
- S. mając na uwadze, że bezpośrednim rezultatem Partnerstwa Wschodniego było wzmocnienie pozycji społeczeństwa obywatelskiego, jego rosnące oczekiwania oraz żądanie rozliczalności i przejrzystości skierowane do rządów krajów Partnerstwa Wschodniego, co okazało się główną wewnętrzną siłą napędową reform; mając na uwadze, że sukces transformacji w krajach Partnerstwa Wschodniego, w szczególności w trzech stowarzyszonych krajach partnerskich, może stanowić pozytywny przykład dla innych krajów;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- T. mając na uwadze, że niezależni prokuratorzy i sędziowie, wolne sądy i instytucje, silne społeczeństwo obywatelskie i niezależne media – wszystkie te podmioty sprawujące funkcję kontrolną – są kluczowymi elementami, które UE powinna nadal aktywnie wspierać w swoim wschodnim sąsiedztwie;
- U. mając na uwadze, że silne i odporne instytucje, powszechność rządów prawa, wdrażanie reform sądownictwa oraz walka z korupcją i praniem pieniędzy mają kluczowe znaczenie dla budowania sprawiedliwego, stabilnego i wiarygodnego środowiska, które z kolei może przyciągnąć i podtrzymać długoterminowe inwestycje i wzrost w krajach Partnerstwa Wschodniego;
- V. mając na uwadze, że z okazji 10. rocznicy Partnerstwa Wschodniego Rada Europejska podkreśliła znaczenie strategicznego partnerstwa z krajami Partnerstwa Wschodniego i wezwała Komisję oraz wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do przedstawienia długoterminowych propozycji politycznych w celu przygotowania szczytu w czerwcu 2020 r.;
- W. mając na uwadze, że Parlament Europejski jest zobowiązany do przyjmowania corocznych rezolucji w sprawie wdrażania układów o stowarzyszeniu/pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu przez państwa stowarzyszone oraz do przyjmowania co najmniej dwa razy w roku zaleceń w sprawie stosunków z pozostałymi krajami Partnerstwa Wschodniego i polityki Partnerstwa Wschodniego jako całości;
1. zaleca Radzie, Komisji oraz wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa:
- a) uznać, że kraje Partnerstwa Wschodniego w coraz większym stopniu przejmują większą odpowiedzialność za inicjatywę Partnerstwa Wschodniego i coraz bardziej się w nią angażują; podkreślić znaczenie i dążyć do wywierania stałego impulsu do skutecznej współpracy, intensywnego dialogu i bliskiej współpracy w ramach Partnerstwa Wschodniego, wzmocnionego wpływem polityki Partnerstwa Wschodniego na przemiany, która wspiera reformy prowadzące do pozytywnych zmian politycznych, społecznych, gospodarczych i prawnych w krajach Partnerstwa Wschodniego, biorąc pod uwagę ich poziom ambicji wobec UE; podkreślić dążenie stowarzyszonych krajów partnerskich do jeszcze większego zacieśnienia stosunków z UE; potwierdzić suwerenne prawo krajów Partnerstwa Wschodniego do swobodnego wyboru indywidualnego poziomu współpracy lub integracji z UE oraz do odrzucenia wszelkich nacisków zewnętrznych na ich decyzję;
- b) podkreślić, że zgodnie z art. 49 TUE każde państwo europejskie może ubiegać się o członkostwo w UE, pod warunkiem że przestrzega takich wartości jak poszanowanie godności osoby ludzkiej, wolność, demokracja, równość, praworządność i prawa człowieka, w tym prawa osób należących do mniejszości, o których mowa w art. 2 TUE; uznać, że – mimo iż ramy Partnerstwa Wschodniego nie przewidują przystąpienia do UE – polityka Partnerstwa Wschodniego może ułatwić proces stopniowej integracji z UE; uznać, że zarówno UE, jak i dany kraj Partnerstwa Wschodniego muszą być dobrze przygotowane na ewentualny proces akcesyjny, biorąc pod uwagę proces przyszłych reform UE oraz dostosowanie kraju partnerskiego do dorobku prawnego UE, a także spełnienie przezeń kryteriów członkostwa w UE; zagwarantować, że pełne wdrożenie obecnych porozumień między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego będzie pierwszym krokiem w tym procesie stopniowej integracji;
- c) niezwłocznie wcielić w życie strategiczną i zorientowaną na przyszłość wizję na kolejną dekadę polityki Partnerstwa Wschodniego po 2020 r., przede wszystkim w celu przyniesienia korzyści obywatelom, wzmocnienia odporności, wspierania zrównoważonego rozwoju, zapewnienia nieodwracalnych osiągnięć oraz pogłębienia procesu współpracy i integracji między UE a Partnerstwem Wschodnim, co leży we własnym interesie UE pod względem bezpieczeństwa i gospodarki;
- d) zapewnić, by w konkluzjach ze szczytu w czerwcu 2020 r. uwzględniono jasną strategię oraz długoterminową wspólną wizję dalszego zaangażowania w ramach Partnerstwa Wschodniego po roku 2020 i jego rozwoju, wzmocnienie zobowiązań UE i zachęt politycznych, a także obietnicę krajów Partnerstwa Wschodniego, że wypełnią swoje zobowiązania; zachęcać przyszłe prezydencje Rady Unii Europejskiej, zgodnie z rezolucjami i zaleceniami Parlamentu Europejskiego, do przygotowywania szczegółowych i ambitnych programów współpracy z krajami Partnerstwa Wschodniego, które to programy byłyby pomocne w kształtowaniu stosunków z tymi krajami i w rozwoju tych stosunków w pożądanym kierunku w najbliższych dziesięcioleciach;
- e) potwierdzić, że Partnerstwo Wschodnie w dalszym ciągu powinno stanowić atrakcyjne ramy współpracy i wspierać ten proces zgodnie z zasadą „więcej za więcej”, aby utrzymać zaangażowanie krajów Partnerstwa Wschodniego w proces reform i wysiłki na ich drodze ku UE;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- f) potwierdzić, że Partnerstwo Wschodnie ma charakter dwustronny, ponieważ doświadczenia krajów Partnerstwa Wschodniego mogą być korzystne zarówno dla UE i jej państw członkowskich, jak i dla krajów Partnerstwa Wschodniego;
- g) utrzymać wyważone podejście pomiędzy specjalnie dostosowanym zróżnicowaniem w obrębie Partnerstwa Wschodniego a integracyjnym charakterem, spójnością i jednolitością wielostronnych ram, które pozostają ważnym punktem odniesienia dla wszystkich krajów Partnerstwa Wschodniego; unikać fragmentacji Partnerstwa Wschodniego w zależności od ambicji różnych krajów na drodze ku UE; uznać, że zakres i stopień współpracy między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego muszą zależeć od ambicji stron, a także od wdrażania przez nie reform; uznać, że układy o stowarzyszeniu/pogłębione i kompleksowe strefy wolnego handlu podpisane z Gruzją, Republiką Mołdawii i Ukrainą dowodzą zróżnicowanego podejścia i powinny prowadzić do dalszego wzmocnienia formatów stosunków dwustronnych i planów działania w oparciu o zasadę „więcej za więcej”;
- h) w świetle podejścia dostosowanego do potrzeb, rozważyć stworzenie dla trzech państw stowarzyszonych strategii ściślejszej współpracy, w ramach której można by ustanowić program wsparcia reform i inwestycji w takich dziedzinach jak budowanie zdolności, transport, infrastruktura, łączność, energia, sprawiedliwość i gospodarka cyfrowa, który mógłby zostać później rozszerzony na pozostałe kraje Partnerstwa Wschodniego na podstawie indywidualnych ocen zobowiązań wobec UE w zakresie reform i poczynionych postępów, mając na uwadze potrzebę utrzymania spójności Partnerstwa Wschodniego i zgodnie z zasadą integracji; dialog ten mógłby obejmować ustrukturyzowane spotkania przy okazji posiedzeń Rady Europejskiej z przywódcami krajów stowarzyszonych oraz regularne uczestnictwo ich przedstawicieli w posiedzeniach grup roboczych i komitetów Rady Europejskiej;
- i) rozpocząć proces tworzenia wspólnej przestrzeni gospodarczej, prowadzącej do integracji z myślą o czterech swobodach, która ułatwi głębszą integrację gospodarczą i konwergencję krajów Partnerstwa wschodniego ze strategiami politycznymi UE oraz ściślejszą współpracę gospodarczą między krajami Partnerstwa Wschodniego na wzór współpracy realizowanej w krajach Bałkanów Zachodnich;
- j) wdrożyć dodatkowe środki na rzecz głębszej integracji i dalszej współpracy sektorowej krajów Partnerstwa Wschodniego w UE i ich udziału w wybranych agencjach UE oraz programach i inicjatywach wewnętrznych, przy pełnym poszanowaniu istniejących uwarunkowań i zgodnie z podejściem UE opartym na zachętach w celu zwiększenia konwergencji w myśl zasady „więcej za więcej”, oraz z uwzględnieniem najlepszych praktyk w zakresie wspierania reform;
- k) zapewnić krajom Partnerstwa Wschodniego większą pomoc finansową oraz uzależnić ją od spełnienia warunków, w tym w kontekście toczących się negocjacji ustawodawczych w sprawie zewnętrznych instrumentów finansowych na lata 2021–2027; dopilnować, by pomoc taka była dostosowana do konkretnych potrzeb poszczególnych krajów Partnerstwa Wschodniego, na podstawie wytycznych Parlamentu Europejskiego w drodze aktów delegowanych, i wykorzystywana do realizacji działań w ramach programu Partnerstwa Wschodniego; uznać, że pomoc finansowa UE stanowi również inwestycję w przyszłość, gdyż wspiera reformy zwiększające gospodarczą i społeczną stabilność krajów Partnerstwa Wschodniego oraz stanowi podstawę udanej współpracy w przyszłości;
- l) uznać potrzebę dodatkowych ram wsparcia politycznego, administracyjnego i finansowego dla trzech krajów stowarzyszonych w obrębie ogólnego Partnerstwa Wschodniego, w oparciu o indywidualne podejście, które to ramy uwzględniałyby konkretne reformy strukturalne tych krajów, ich modernizację i potrzeby w zakresie budowania instytucji; zwrócić uwagę, że dostęp do finansowania z UE powinien iść w parze z zobowiązaniami w zakresie reform oraz obejmować zestaw ambitnych poziomów odniesienia;
- m) nadać priorytet zasadzie „więcej za więcej” w odniesieniu do demokracji i praworządności w świetle ostatnich wydarzeń zarówno w UE, jak i w krajach Partnerstwa Wschodniego, oraz zadbać o to, by zasadniczymi kryteriami i warunkami ściślejszego partnerstwa politycznego i pomocy finansowej pozostały funkcjonujące i odporne instytucje demokratyczne, praworządność, dobre rządy, walka z korupcją i nepotyzmem, wolność mediów i poszanowanie praw człowieka;
- n) przeprowadzać regularne oceny skutków unijnych programów wsparcia w celu zwiększenia ich skuteczności i szybkiego wprowadzania dostosowań; szybciej reagować na pogarszającą się sytuację w zakresie praworządności i demokratycznej rozliczalności w krajach Partnerstwa Wschodniego oraz stosować inteligentną warunkowość, m.in. poprzez powiązanie udzielania pomocy makrofinansowej z demokratyzacją i reformami, aby nie dopuścić do dalszego regresu ze strony rządów krajów partnerskich; stworzyć warunki umożliwiające odebranie pomocy władzom centralnym w danym kraju Partnerstwa, jeżeli nie wypełniają one swoich zobowiązań, i przekazanie tej pomocy władzom lokalnym lub podmiotom społeczeństwa obywatelskiego;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- o) wzmocnić rolę Parlamentu Europejskiego w zakresie kontroli i nadzoru nad programami za pośrednictwem aktów delegowanych w odniesieniu do stosowania unijnych instrumentów finansowania zewnętrznego;
- p) wzmocnić dyplomację parlamentarną i dokonać przeglądu funkcjonowania Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest, aby mogło ono w pełni realizować swój potencjał;

Zorganizowany dialog, budowanie państwowości i demokratyczna rozliczalność

- q) uznać – przy zachowaniu integracyjnego charakteru Partnerstwa i dalszym zaangażowaniu wszystkich krajów Partnerstwa Wschodniego – status partnerstwa stowarzyszonego krajów objętych zaawansowanym Partnerstwem Wschodnim, w szczególności sygnatariuszy układów o stowarzyszeniu z pogłębioną i kompleksową strefą wolnego handlu, oraz stworzyć większą liczbę forów dialogu politycznego z nimi, aby pogłębiać integrację gospodarczą i harmonizację prawodawstwa; włączyć na przykład kraje stowarzyszone w charakterze obserwatorów w prace komitetów ustanowionych na mocy art. 291 TFUE i rozporządzenia (UE) nr 182/2011, aby umożliwić pokazanie zaangażowania UE na rzecz dalszej integracji oraz wzmocnienia ukierunkowania reform i fachowej wiedzy administracyjnej tych krajów;
- r) zaangażować się z krajami Partnerstwa Wschodniego w dalsze działania na rzecz budowania państwowości i wzmacniania instytucji oraz ich rozliczalności poprzez udostępnienie wszystkim krajom Partnerstwa Wschodniego, przede wszystkim stowarzyszonym krajom partnerskim, instrumentów podobnych do grupy wsparcia dla Ukrainy; rozszerzyć zakres istniejących i nowych narzędzi UE w obszarze praworządności i dobrych rządów, aby monitorować i oceniać postępy u stowarzyszonych partnerów, zwłaszcza tablicę wyników wymiaru sprawiedliwości i mechanizm praworządności; zapewnić skuteczne wytyczne i wartości odniesienia z myślą o reformach, w tym poprzez przyjęcie planów działania określających zobowiązania wynikające ze stowarzyszenia; opracować szczegółowe dokumenty robocze określające jasno metodologię i zawierające perspektywę porównawczą w oparciu o doświadczenia zdobyte w kontekście planu działania na rzecz liberalizacji reżimu wizowego i procesu akcesyjnego, aby uzupełnić obecne sprawozdania z postępów i programy stowarzyszeniowe;
- s) włączyć monitorowanie oparte na porozumieniu zainteresowanych stron w proces oceny reform w krajach Partnerstwa Wschodniego oraz, zgodnie z praktyką ustanowioną już na Ukrainie, wprowadzić to jako obowiązek dla rządów krajów Partnerstwa Wschodniego; zagwarantować kontynuację rocznych sprawozdań z realizacji układu stowarzyszeniowego, przedkładanych przez Komisję i ESDZ, w sprawie postępów czynionych przez trzech stowarzyszonych partnerów oraz stosować jednolitą metodologię oceny, zwłaszcza w przypadku analizy reform w tych samych obszarach i sektorach; publikować regularnie, co najmniej dwa razy w roku, sprawozdania na temat stosunków z krajami Partnerstwa Wschodniego, które nie są stowarzyszone; przedstawiać sprawozdania z wdrażania umów handlowych i stowarzyszeniowych między Unią a krajami Partnerstwa Wschodniego, z naciskiem na rozwój społeczny, środowiskowy i gospodarczy w społeczeństwach krajów Partnerstwa Wschodniego, w tym również w kontekście porozumienia paryskiego;
- t) potwierdzić, że silne, niezależne i skuteczne instytucje na szczeblu centralnym i lokalnym są kluczem do demokratycznej rozliczalności, deoligarchizacji oraz walki z korupcją i zawłaszczaniem państwa; dążyć tym samym do potwierdzenia przez kraje Partnerstwa Wschodniego zobowiązania do wprowadzenia kompleksowych reform w sądownictwie i administracji publicznej, mających na celu zagwarantowanie niezależności, kompetencji oraz opartego na kryteriach merytorycznych mianowania sędziów i urzędników służby cywilnej, a także nadania priorytetowego charakteru walce z korupcją, m.in. poprzez ograniczenie możliwości występowania sytuacji korupcyjnych dzięki większej przejrzystości, rozliczalności oraz poprzez promowanie właściwych postaw wśród społeczeństwa, wzmocnienie praworządności i promowanie dobrych rządów; potwierdzić, że bez realizacji wymienionych wyżej celów w praktyce niemożliwe będzie doprowadzenie do zrównoważonego wzrostu gospodarczego, intensyfikacji działalności gospodarczej i przyspieszenia rozwoju, ograniczenia liczby obszarów dotkniętych ubóstwem, zwiększenia bezpośrednich inwestycji zagranicznych, zwiększenia zaufania społecznego oraz do stabilności politycznej;
- u) promować wprowadzanie na większą skalę reform prawnych i gospodarczych w oparciu o doświadczenia państw członkowskich UE w ramach projektów partnerskich, zwłaszcza poprzez rozszerzenie programu partnerskiego na samorządy lokalne i regionalne;
- v) rozwijać wysokiej jakości europejską administrację publiczną w stowarzyszonych krajach Partnerstwa Wschodniego poprzez uruchomienie programów pośrednictwa pracy, umożliwiających urzędnikom służby cywilnej z krajów Partnerstwa Wschodniego podjęcie tymczasowej pracy w określonych obszarach odpowiednich służb instytucji UE i państw członkowskich;
- w) wspierać działalność fundacji politycznych mającą na celu promowanie następnego pokolenia przywódców politycznych w krajach Partnerstwa Wschodniego;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- x) uznać inicjatywy rządów krajów stowarzyszonych mające na celu wzmocnienie ich wzajemnej współpracy i wspólnego stanowiska w obrębie Partnerstwa Wschodniego oraz wspierać ich rozszerzenie na różne sektory, w szczególności w dziedzinie energii, transportu, cyfryzacji, cyberbezpieczeństwa, ochrony środowiska, gospodarki morskiej, kontroli granic, współpracy celnej, ułatwień handlowych oraz wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych; podobne podejście powinno być stosowane w odniesieniu do współpracy w różnych kwestiach pomiędzy wszystkimi krajami Partnerstwa Wschodniego;
- y) promować handel międzyregionalny między krajami Partnerstwa Wschodniego, gdyż intensywniejszy handel z wieloma partnerami przyczynia się do poprawy odporności krajów i ich gospodarek; zachęcać do większego zaangażowania krajów Partnerstwa Wschodniego w realizację unijnych strategii makroregionalnych i skutecznego dialogu na temat współpracy międzyregionalnej i transgranicznej w celu wzmocnienia krajowych i regionalnych zdolności partnerów oraz ułatwienia ich rozwoju społecznego i gospodarczego;
- z) wspierać reformy ordynacji wyborczej, aby zagwarantować wolne, uczciwe i przejrzyste wybory odbywające się w duchu zdrowej rywalizacji, a także pełną zgodność procesów wyborczych, zwłaszcza w kwestii przyjmowania poprawek legislacyjnych do ustaw wyborczych i zasad finansowania partii, ze standardami międzynarodowymi, zaleceniami Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) oraz opiniami Komisji Weneckiej; wezwać kraje partnerstwa wschodniego do nieprześladowania, czy to na drodze sądowej, w sposób fizyczny czy też za pośrednictwem instytucji, podmiotów politycznych niepodzielających opinii obecnego rządu, a także zagwarantowania wolności słowa, stowarzyszania się i zgromadzeń, w tym prawa do pokojowych demonstracji; wyrazić uznanie dla krajów Partnerstwa Wschodniego, które osiągnęły porozumienie w sprawie wdrożenia reform politycznych mających na celu demokratyzację oraz wspierać wzmocnienie ram prawnych dotyczących ordynacji wyborczej w drodze integracyjnego dialogu politycznego;
- aa) zapewnić, że w przypadku zmian w prawie wyborczym kraje Partnerstwa Wschodniego zagwarantują równe szanse reprezentacji wszystkich mniejszości etnicznych i narodowych;
- ab) zapewnić regularne europejskie misje obserwacji wyborów w krajach Partnerstwa Wschodniego w celu wspierania procesu wzmocnienia instytucji, procesów wyborczych i demokratycznej rozliczalności;
- ac) zadbać o to, aby strony trzecie nie ingerowały w procesy polityczne i wyborcze oraz inne procesy demokratyczne krajów Partnerstwa Wschodniego, bez względu na to, czy celem takiej ingerencji jest doprowadzenie do zwycięstwa w wyborach preferowanego kandydata lub partii, czy też osłabienie zaufania do systemu demokratycznego, zwłaszcza za pośrednictwem dezinformacji, nielegalnego finansowania podmiotów politycznych, cyberataków na podmioty polityczne i media lub przy pomocy wszelkich innych nielegalnych działań;
- ad) przyjąć unijny mechanizm sankcji za naruszanie praw człowieka lub unijną ustawę Magnickiego, które będą miały zastosowanie wobec osób lub podmiotów dopuszczających się naruszania praw człowieka lub podstawowych wolności, w szczególności biorących udział w aresztowaniach, porwaniach i pobiciach działaczy społeczeństwa obywatelskiego i opozycji oraz dziennikarzy, brutalnym tłumieniu pokojowych protestów, a także zamieszanych w przypadki korupcji na wysokim szczeblu w krajach Partnerstwa Wschodniego;

Współpraca sektorowa na rzecz wspólnej przestrzeni gospodarczej

- ae) zachęcać do nieustannego i skutecznego wdrażania pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu, aby stopniowo stworzyć warunki do otwarcia jednolitego rynku UE; rozważyć utworzenie specjalnego instrumentu służącego zbliżaniu przepisów, którego celem byłoby udzielenie pomocy krajom stowarzyszonym w harmonizacji ich ustawodawstwa z dorobkiem prawnym UE i wspieranie ich wysiłków zmierzających do jego wdrożenia; uznać, że wdrożenie pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu dało liczne pozytywne rezultaty, ale wciąż pojawiają się pewne problemy, którymi należy się odpowiednio zająć;
- af) zwrócić uwagę na to, jak ważne jest pogłębianie współpracy gospodarczej i integracji rynkowej z krajami Partnerstwa Wschodniego poprzez stopniowe otwieranie jednolitego rynku UE, w tym również pełne wdrożenie pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu, a także przestrzeganie prawnych, gospodarczych i technicznych uregulowań i norm, jak i poprzez ustanowienie wspólnej przestrzeni gospodarczej;
- ag) dążyć do zbadania i zapewnienia współpracy i stopniowo różnicowanej integracji sektorowej kwalifikujących się i chętnych krajów Partnerstwa Wschodniego w unii energetycznej, Wspólnocie Transportowej i jednolitym rynku cyfrowym; skupić się na telekomunikacji i priorytetowo potraktować kwestię jak najszybszego utworzenia obszaru wolnego od opłat roamingowych między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego oraz takiego obszaru obejmującego tylko kraje Partnerstwa; budować usługi oparte na zaufaniu, w tym zdolności cybernetyczne, aby chronić infrastrukturę o krytycznym znaczeniu i dane osobowe, a także doprowadzić do zacieśnienia współpracy w sprawach

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

celnych, w dziedzinie usług bankowych i finansowych, co pomogłoby krajom Partnerstwa Wschodniego w przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i wzmocnieniu nadzoru finansowego, doprowadzając jednocześnie do ewentualnego rozszerzenia jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA) na kraje Partnerstwa Wschodniego;

- ah) wprowadzić instrumenty takie jak kontrola prawna i sektorowe plany działania, aby określić gotowość krajów Partnerstwa Wschodniego do przestrzegania dorobku prawnego UE i potwierdzić ich gotowość do zróżnicowanej integracji sektorowej;
- ai) promować rozwój e-usług, zarówno handlowych, jak i publicznych, e-gospodarki oraz szerokiego zakresu możliwości telepracy, aby wzmocnić reagowanie i odporność na wypadek kryzysu, czego doświadczamy obecnie z powodu pandemii
- aj) zapewnić zdecydowane zaangażowanie i wkład krajów Partnerstwa Wschodniego w walkę ze zmianami klimatu, w tym poprzez udział w nowym Europejskim Zielonym Ładzie, jak również zadbanie o to, aby pogłębione i kompleksowe strefy wolnego handlu nie były sprzeczne z celami i inicjatywami dotyczącymi klimatu określonymi w ramach Europejskiego Zielonego Ładu; takie zaangażowanie powinno odbywać się poprzez wsparcie inwestycyjne ze strony UE, w tym Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju oraz Europejskiego Banku Inwestycyjnego, pod warunkiem rzetelnej oceny skutków środowiskowych i wpływu na społeczności lokalne, ze szczególnym uwzględnieniem sektorów, które mogą zostać dotknięte skutkami kryzysu i które będą potrzebowały dodatkowego wsparcia;
- ak) upewnić się, że odpowiednie działania i środki finansowe przeznaczone są na poprawę gospodarowania ściekami stosownie do zdolności absorpcyjnych krajów partnerskich oraz na poprawę bezpieczeństwa energetycznego i wzajemnych połączeń, w szczególności zwrotnego przepływu gazu, wydajności energetycznej i wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w krajach Partnerstwa Wschodniego; uznać ważną rolę Azerbejdżanu w dywersyfikacji dostaw energii do UE, a także sukces Ukrainy w rozdzieleniu elementów działalności w ramach systemu przesyłu gazu, oraz wspierać wysiłki zmierzające do niezależności energetycznej i dywersyfikacji dostaw w innych krajach Partnerstwa Wschodniego; zachęcać kraje Partnerstwa Wschodniego do zakończenia reform w sektorze energetycznym zgodnie z prawem UE, w tym również prawem w dziedzinie polityki środowiskowej i bezpieczeństwa;
- al) zapewniać ciągłe wsparcie na rzecz dostosowywania systemu gospodarowania odpadami stałymi w krajach Partnerstwa Wschodniego do standardów UE poprzez ustanowienie celów w zakresie recyklingu oraz systemów recyklingu z myślą o realizacji celów; rozwiązać problem negatywnego wpływu, jaki na środowisko i zdrowie publiczne mają przestarzałe i nielegalne zakłady utylizacji odpadów stałych; określić instrumenty finansowe z myślą o wsparciu finansowania projektów w zakresie gospodarowania odpadami z funduszy unijnych oraz krajowych i lokalnych;
- am) zadbać o to, aby istniejące i nowe instalacje jądrowe w krajach Partnerstwa Wschodniego odpowiadały najwyższym standardom bezpieczeństwa środowiskowego i jądrowego, zgodnie z konwencjami międzynarodowymi; zapewnić, aby niebezpieczne projekty energetyczne, takie jak elektrownia jądrowa w Ostrowcu, nie były częścią europejskiej sieci elektrycznej;
- an) przyjąć kompleksowy plan budowy infrastruktury, w tym przejść granicznych, oraz wspierać realizację priorytetowych projektów określonych w orientacyjnym TEN-T i innych inwestycyjnych planach działania w celu poprawy łączności transportowej, energetycznej i cyfrowej między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego, a także pomiędzy samymi krajami Partnerstwa Wschodniego, jak i w celu zagwarantowania zrównoważoności środowiskowej w okresie wdrażania; zachęcać do konwergencji regulacyjnej w sektorze transportu;
- ao) zaapelować do krajów Partnerstwa Wschodniego, we współpracy z Komisją, o pełne wykorzystanie możliwości inwestycyjnego planu działania w zakresie transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T); podkreślić potrzebę lepszego wykorzystania potencjału w zakresie wzajemnych połączeń nad Morzem Czarnym oraz wspierać projekty infrastrukturalne, które mają kluczowe znaczenie dla zwiększenia połączeń z tym regionem i z Azją Środkową; w związku z tym uznać strategiczne położenie geograficzne krajów Partnerstwa Wschodniego jako ogniw łączącego Unię Europejską, Azję i szersze sąsiedztwo, co może przynieść większą wartość dodaną dla działań UE w zakresie polityki zagranicznej;
- ap) wdrożyć ambitną strategię UE dla Azji Środkowej przy aktywnym zaangażowaniu krajów Partnerstwa Wschodniego jako wiarygodnych partnerów mających bezpośredni dostęp do tego regionu;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- aq) zagwarantować, że w WRF nadal będzie dostępne wsparcie finansowe UE dla projektów infrastrukturalnych i inwestycyjnych krajów Partnerstwa Wschodniego, co zwiększy ich odporność na zagrożenia cybernetyczne oraz usprawni i zmodernizuje systemy edukacyjne tych krajów; podjąć aktywne środki służące poprawie zdolności absorpcyjnej krajów Partnerstwa Wschodniego; wykorzystać doświadczenia związane z ramami inwestycyjnymi dla Bałkanów Zachodnich w celu przyciągnięcia i koordynacji pomocy finansowej i technicznej oraz zwiększenia skuteczności projektów infrastrukturalnych;
- ar) potraktować priorytetowo konieczność zrównoważonych i wiarygodnych inwestycji w krajach Partnerstwa Wschodniego poprzez opracowanie strategii długoterminowego zaangażowania, koncentrującej się nie tylko na stabilizacji, ale również na demokratyzacji;
- as) rozszerzyć na innych stowarzyszonych partnerów podejście stosowane przez UE w jej wysiłkach na rzecz wsparcia ożywienia ukraińskiej gospodarki, w tym poprzez dostosowaną do potrzeb i elastyczną pomoc i instrumenty makrofinansowe oraz zaangażowanie i koordynację międzynarodowych instytucji finansowych i darczyńców, a także poprzez poprawę warunków dla bezpośrednich inwestycji zagranicznych, przy uwzględnieniu praw socjalnych, pracowniczych i środowiskowych; uczynić z promowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych z UE kluczowego aspektu polityki Partnerstwa Wschodniego oraz opracować plan działania w tym zakresie, aby w dalszej mierze poprawiać warunki dla biznesu i gwarantować pewność prawną;
- at) wspierać większą dywersyfikację i konkurencyjność gospodarek krajów Partnerstwa Wschodniego poprzez większe wsparcie dla MŚP, a także wspierać demonopolizację, deoligarchizację i prywatyzację poprzez wzmocnienie i poszerzenie zakresu, zasięgu geograficznego i adekwatności do potrzeb odbiorców w przypadku takich programów jak EU4Business; w szczególności udzielać MŚP kredytów w walutach lokalnych, opracować nowe inicjatywy mające na celu przyciągnięcie kapitału wysokiego ryzyka do krajów Partnerstwa Wschodniego oraz stale wspierać rozwój sektorów zorientowanych na eksport;
- au) zająć się problemem różnic między obszarami wiejskimi a miejskimi w krajach Partnerstwa Wschodniego poprzez skuteczne zachęty finansowe i techniczne dla mikroprzedsiębiorstw, MŚP, małych gospodarstw rolnych i przedsiębiorstw rodzinnych na obszarach rolnych i podmiejskich, a także poprzez poprawę łączności międzyludzkiej i infrastruktury między miastami a obszarami wiejskimi w celu wspierania spójności społecznej;

Wzmacnianie kapitału ludzkiego

- av) wspierać zwiększoną mobilność siły roboczej zarówno między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego, jak i między krajami partnerskimi, ze szczególnym naciskiem na legalność i trwałość procesu, co pozwoli na wymianę umiejętności i doświadczeń oraz uniknięcie drenażu mózgów i lokalnych niedoborów siły roboczej; w związku z tym dokładnie przeanalizować skuteczne wdrożenie systemów bezwizowych z trzema państwami stowarzyszonymi;
- aw) uwzględnić wyzwania, przed jakimi stoją kraje Partnerstwa Wschodniego z powodu drenażu mózgów oraz stawić czoła tym wyzwaniom poprzez promowanie wysokiej jakości i integracyjnych programów edukacyjnych, kształcenia zawodowego i innych programów szkoleniowych oraz tworzenie możliwości zatrudnienia w celu zapewnienia młodym ludziom i rodzinom w ich lokalnych społecznościach perspektyw społeczno-gospodarczych;
- ax) zająć się skutkami wyludnienia i migracji w krajach Partnerstwa Wschodniego poprzez włączenie ich do Europejskiego programu w zakresie migracji;
- ay) wspierać i opracować plany działania dla poszczególnych krajów w celu zwalczania bezrobocia i zmniejszania skali nierówności społecznej i regionalnej; inwestować w młodzież, wspierać przedsiębiorczość oraz tworzyć nowe programy i zachęty dla młodych specjalistów do powrotu na rynki pracy krajów Partnerstwa Wschodniego;
- az) zachęcać kraje Partnerstwa Wschodniego do realizowania szeroko zakrojonych reform polityki dotyczącej zatrudnienia w celu poprawy warunków pracy i praw pracowników; opracować plan działania w celu zwalczania pracy nierejestrowanej, wspierać tworzenie pełnoprawnych związków zawodowych i wzywać do transpozycji do prawa krajowego i wdrożenia konwencji MOP;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- ba) usunąć niedociągnięcia w realizacji zobowiązań w zakresie polityki społecznej i praw pracowniczych oraz chronić rynek pracy w UE przed dumpingiem socjalnym; kontrolować nie tylko transpozycję odpowiednich dyrektyw i norm UE do prawa krajowego, ale także ich faktyczne wdrożenie: utworzyć wraz z krajami Partnerstwa Wschodniego system monitorowania podstawowych praw pracowniczych z udziałem związków zawodowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego; wykorzystać wypłatę pomocy makrofinansowej jako dźwignię finansową lub narzędzie służące zmuszeniu krajów Partnerstwa Wschodniego do poprawy warunków pracy;
- bb) wspierać reformy edukacyjne w zainteresowanych krajach Partnerstwa Wschodniego, ponieważ ma to kluczowe znaczenie dla ich przyszłości, w celu zaradzenia problemowi braku kompatybilności między reformą systemów edukacji a zapotrzebowaniem rynku pracy, a także promować m.in. szkolenia zawodowe; uznać znaczenie mobilności transgranicznej dla wzmocnienia kontaktów międzyludzkich oraz rozszerzyć finansowanie i udział krajów Partnerstwa Wschodniego w programach edukacyjnych podnoszących kwalifikacje zawodowe i w wymianach, takich jak Erasmus+ i „Kreatywna Europa”, a także wzmocnić zdolności krajów Partnerstwa Wschodniego do udziału w programie „Horyzont Europa”;
- bc) wzmocnić współpracę akademicką i edukacyjną między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego, w tym również współpracę w obrębie Partnerstwa Wschodniego, poprzez: (i) uruchomienie regionalnego programu wspierania ośrodków akademickich i ośrodków doskonałości badawczej w regionie; (ii) utworzenie Uniwersytetu Partnerstwa Wschodniego na Ukrainie; (iii) tworzenie ukierunkowanych programów Partnerstwa Wschodniego w wyspecjalizowanych szkołach wyższych oraz elektronicznej platformy edukacyjnej dla internetowych kursów szkoleniowych skupiających się na wartościach europejskich i praworządności, dobrym sprawowaniu rządów, administracji publicznej i zwalczaniu korupcji w krajach Partnerstwa Wschodniego; oraz (iv) przygotowanie miejsca wspólnych szkoleń dla urzędników z krajów Partnerstwa Wschodniego, w tym na szczeblu władz lokalnych i regionalnych;
- bd) uruchomić projekt pilotażowy mający na celu utworzenie Centrum Otwartej Nauki i Innowacji Partnerstwa Wschodniego, czyli sieci tematycznych centrów kompetencji ulokowanych w każdym z krajów Partnerstwa Wschodniego w celu zapewnienia wsparcia i usług w zakresie badań i innowacji;
- be) zadbać o to, by wszystkie unijne programy wsparcia obejmowały spójny wymiar równości płci i praw człowieka, uwzględniały grupy znajdujące się w najbardziej niekorzystnej sytuacji i najsłabsze grupy społeczne, w tym mniejszości etniczne i inne, takie jak Romowie, uchodźcy i osoby wewnątrznie przesiedlone z obszarów doświadczających brutalnych konfliktów; nasilić inicjatywy na rzecz wzmocnienia politycznej i społeczno-gospodarczej pozycji tych grup oraz poprawy ich dostępu do edukacji, opieki zdrowotnej i godnych warunków mieszkaniowych;
- bf) zadbać o to, by pomoc i programy UE docierały na szczebel lokalny, w tym do oddalonych części krajów partnerskich, a w szczególności na obszary wiejskie, aby umożliwić mieszkańcom dążenie do pozytywnych zmian w ich społecznościach, zwłaszcza tych, które są bardziej podatne na postsowieckie nastroje i rosyjskie manipulacje;
- bg) stanowczo domagać się niedyskryminowania wszystkich osób LGBTI+, ich ochrony przed dyskryminacją prawną oraz ścigania wszelkich nadużyć, mowy nienawiści i przemocy fizycznej wobec nich; uznać stowarzyszone kraje Partnerstwa Wschodniego, które odpowiednio dostosowały swoje ramy prawne;
- bh) wspierać wolność przekonań, opinii i wypowiedzi oraz prawa do informacji w języku ojczystym wszystkich obywateli; przeciwdziałać mowie nienawiści i dyskryminacji ze względu na pochodzenie etniczne lub język i potępić te zjawiska, podobnie jak fałszywe i wprowadzające w błąd informacje kierowane do mniejszości etnicznych i narodowych;
- bi) zapewnić podstawowe prawo do wolności religii lub przekonań poprzez ochronę i promowanie praw wszystkich grup religijnych obecnych w regionie, w oparciu o koncepcję pełnego i równoprawnego obywatelstwa;
- bj) wzmocnić dialog i współpracę z Kościołami oraz wspólnotami i organizacjami religijnymi w takich dziedzinach jak budowanie pokoju i pojednanie, a tym samym wzmocnić zaufanie do sprawiedliwego i wolnego społeczeństwa oraz samo społeczeństwo, a także edukację, opiekę zdrowotną i podstawową opiekę społeczną;

Bezpieczeństwo, stabilność, integralność terytorialna i rozwiązywanie konfliktów

- bk) przyznać, że dzięki inwestycjom politycznym, kulturalnym i gospodarczym w krajach Partnerstwa Wschodniego UE inwestuje w bezpieczeństwo i stabilność regionu;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- bl) uznać zwiększoną wzajemną zależność między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego w zakresie bezpieczeństwa, a także znaczenie bezpieczeństwa, stabilności i pokoju dla przyszłego rozwoju krajów Partnerstwa Wschodniego, biorąc pod uwagę, że w ostatnich latach kraje te były przedmiotem zainteresowania i ambicji państw trzecich, takich jak Chiny, Turcja lub niektóre państwa Zatoki Perskiej, które niekoniecznie podzielają wartości i interesy UE; w związku z tym wzmocnić współpracę UE i Partnerstwa Wschodniego w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony poprzez zwrócenie szczególnej uwagi na pokojowe rozwiązywanie konfliktów regionalnych oraz zapobieganie nowym rodzajom wyzwań, takim jak zagrożenia hybrydowe, ataki cybernetyczne, w tym ingerencje cybernetyczne w wybory, kampanie dezinformacyjne i propagandowe, oraz zapobieganie ingerencji stron trzecich w procesy polityczne, wyborcze i inne procesy demokratyczne; wzmocnić współpracę i wsparcie w odniesieniu do odporności krajów Partnerstwa Wschodniego na korupcję, pranie pieniędzy, terroryzm i ogólnie przestępczość zorganizowaną, a także podkreślić potrzebę wzmocnienia odporności osób, społeczności i instytucji państwowych;
- bm) ponownie podkreślić zaangażowanie UE na rzecz suwerenności, integralności terytorialnej i niezależności politycznej krajów Partnerstwa Wschodniego w granicach uznanych przez społeczność międzynarodową oraz wspierać ich wysiłki na rzecz pełnego egzekwowania tych zasad; podkreślić znaczenie jedności i solidarności państw członkowskich w tym względzie;
- bn) zdecydowanie potępić ciągłe naruszanie podstawowych zasad i norm prawa międzynarodowego w regionie Partnerstwa Wschodniego, a zwłaszcza destabilizację, inwazję, okupację i aneksję terytoriów kilku krajów Partnerstwa Wschodniego przez Federację Rosyjską oraz odmowę przestrzegania decyzji międzynarodowych trybunałów i sądów; ustanowić wśród państw członkowskich UE bardziej skoordynowaną politykę wobec Federacji Rosyjskiej, zwłaszcza pod względem zaangażowania w kwestie dotyczące krajów Partnerstwa Wschodniego;
- bo) wezwać do natychmiastowego wycofania obcych wojsk ze wszystkich okupowanych terytoriów i zakończenia działań wojennych, które niepotrzebnie pochłaniają życie cywilów i żołnierzy oraz hamują jednocześnie rozwój społeczno-gospodarczy, a także umożliwić setkom tysięcy osób wewnętrznie przesiedlonych powrót do ojczyzny;
- bp) rozwijać bardziej aktywną rolę UE, reprezentowanej przez wiceprzewodniczącego Komisji Europejskiej / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, w pokojowym rozwiązywaniu trwających konfliktów i w zapobieganiu wszelkim przyszłym konfliktom w jej wschodnim sąsiedztwie, przy jednoczesnym uznaniu uzgodnionych formatów i procesów negocjacyjnych, takich jak międzynarodowe rozmowy genewskie, Grupa Mińska OBWE, czwórka normandzka i rozmowy 5+2; wyznaczyć specjalnego wysłannika UE na Krym i do regionu Donbasu;
- bq) kontynuować promowanie środowiska sprzyjającego rozwiązywaniu konfliktów i wspieranie działań promujących zaufanie i kontakty międzyludzkie w społecznościach podzielonych konfliktem; priorytetowo traktować wysiłki na rzecz zwiększenia finansowania na rzecz budowania pokoju, w tym dyplomacji prewencyjnej, a także mechanizmów wczesnego ostrzegania i działania;
- br) ponownie potwierdzić poparcie dla wysiłków wiceprzewodniczących Grupy Mińskiej OBWE na rzecz rozwiązania konfliktu w Górskim Karabachu i podstawowych zasad z 2009 r. z myślą o wypracowaniu rozwiązania w oparciu o normy i zasady prawa międzynarodowego, Kartę Narodów Zjednoczonych i akt końcowy KBWE z Helsinek z 1975 r.; zachęcać wszystkie strony do zintensyfikowania dialogu i powstrzymania się od podżegającej retoryki, która mogłaby jeszcze bardziej zaszkodzić perspektywom osiągnięcia porozumienia;
- bs) podjąć kroki w celu zapewnienia skutecznych działań oraz realizacji całego mandatu następujących istniejących misji UE w regionie objętym Partnerstwem Wschodnim, w tym koordynacji ich działań: misji obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji, misji doradczej UE na Ukrainie, misji granicznej UE dla Mołdawii i Ukrainy, jak również misji specjalnego przedstawiciela Unii Europejskiej w regionie Kaukazu Południowego i ds. kryzysu w Gruzji;
- bt) uwzględnić apele rządu ukraińskiego o rozmieszczenie wzmocnionych liczebnie międzynarodowych sił pokojowych wzdłuż granicy między Ukrainą a Rosją oraz w obwodzie ługańskim i donieckim; zaproponować stronom konfliktu, jak tylko pozwoli na to sytuacja i w ramach wypełniania postanowień porozumienia mińskiego, możliwość rozmieszczenia misji WPBiO pod kierownictwem UE, aby wesprzeć je w realizacji takich zadań jak odminowywanie, przygotowanie wyborów samorządowych oraz zapewnienie wolnego dostępu organizacjom świadczącym pomoc humanitarną;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- bu) wspierać wolność żeglugi i zdecydowanie sprzeciwić się blokadzie Morza Azowskiego oraz trwającej, pełzającej aneksji Morza Czarnego przez Federację Rosyjską;
- bv) uznać wyjątkowe doświadczenie i wiedzę ekspercką krajów Partnerstwa Wschodniego; uznać wkład krajów Partnerstwa Wschodniego w misje i operacje w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) oraz w grupy bojowe; kontynuować wspieranie reformy sektora bezpieczeństwa; pogłębić współpracę w zakresie polityki obrony dotyczącej UE, w tym jeżeli chodzi o udział w stałej współpracy strukturalnej po wyjaśnieniu kwestii udziału państw trzecich;
- bw) uznać, że cyberbezpieczeństwo jest jednym z obszarów, w których UE i kraje Partnerstwa Wschodniego mogą skuteczniej współpracować, a UE może wykorzystać doświadczenia krajów Partnerstwa Wschodniego w zakresie zwalczania zagrożeń hybrydowych lub zagrożeń dla cyberbezpieczeństwa; ustanowić formalny dialog dotyczący kwestii cybernetycznych z udziałem zainteresowanych krajów Partnerstwa Wschodniego i promować platformy współpracy między krajami Partnerstwa Wschodniego w regionie z myślą o skuteczniejszym przeciwdziałaniu zagrożeniom hybrydowym, aby wzmocnić odporność tych państw, zwłaszcza w następstwie zakrojonego na szeroką skalę ataku cybernetycznego Federacji Rosyjskiej na Gruzję w październiku 2019 r.;
- bx) potępić wpływy krajów trzecich mające na celu podważenie porządku demokratycznego krajów Partnerstwa Wschodniego, a także potępić ingerowanie w wybory, rozpowszechnianie dezinformacji i prowadzenie ukierunkowanych kampanii dezinformacyjnych;
- by) wzmocnić współpracę na rzecz budowania społecznej i instytucjonalnej odporności krajów Partnerstwa Wschodniego z większym naciskiem na zwalczanie dezinformacji, propagandy, manipulacji i wrogich działań prowadzonych przez siły zewnętrzne w celu dzielenia i destabilizowania krajów Partnerstwa Wschodniego, a także podważania integralności ich procesów politycznych i ich stosunków z UE; pomóc zainteresowanym krajom Partnerstwa Wschodniego w działaniach prowadzonych na szczeblu UE w celu zwalczania wyżej wymienionych wrogich działań, w tym wspomóc wdrożenie dobrych praktyk i rozwiązań, takich jak plan działania na rzecz zwalczania dezinformacji oraz unijny kodeks postępowania w zakresie zwalczania dezinformacji, a także wykorzystać wiedzę fachową Europejskiego Centrum ds. Zwalczania Zagrożeń Hybrydowych w Helsinkach, Centrum Doskonałości ds. Łączności Strategicznej NATO w Rydze oraz unijnej grupy zadaniowej East StratCom;
- bz) promować zintegrowane zarządzanie granicami i współpracę między UE a krajami stowarzyszonymi oraz rozwijać współpracę w zakresie egzekwowania prawa;
- ca) z zadowoleniem przyjąć dalszą współpracę między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego w celu promowania stabilności międzynarodowej i bezpieczeństwa, zgodnie z globalną strategią UE, oraz zaproponować nowe formy dobrowolnej współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, biorąc pod uwagę, że w najbliższej przyszłości ambicją UE będzie stopniowe tworzenie Europejskiej Unii Obrony;
- cb) promować badania i rozwój oraz współpracę przemysłową w zakresie rozwoju uzbrojenia oraz technologii i zdolności wojskowych wśród państw członkowskich UE i krajów Partnerstwa Wschodniego;
- cc) uznać, że wszelki brak obecności UE oraz brak działań wobec krajów Partnerstwa Wschodniego stworzy przestrzeń do działania dla innych podmiotów globalnych; zacieśnić współpracę lub stworzyć forum z podobnie myślącymi demokratycznymi sojusznikami i podmiotami międzynarodowymi, aby złagodzić negatywne wpływy innych mocarstw w regionie Partnerstwa Wschodniego i przeciwdziałać tym wpływom;

Władze lokalne i regionalne oraz społeczeństwo obywatelskie

- cd) uznać wkład podmiotów i organizacji społeczeństwa obywatelskiego objętych Partnerstwem Wschodnim w procesy demokratyzacji i reform w ich krajach oraz w całym regionie Partnerstwa Wschodniego, a także wezwać rządy krajów Partnerstwa Wschodniego do większej otwartości na te podmioty i organizacje oraz do większego zaangażowania na ich rzecz, a w szczególności do bardziej konstruktywnego i skutecznego zaangażowania w procesy decyzyjne;
- ce) kontynuować szeroko zakrojony dialog z podmiotami społeczeństwa obywatelskiego w krajach Partnerstwa Wschodniego i zwiększać wsparcie UE dla działań organizacji społeczeństwa obywatelskiego o orientacji demokratycznej poprzez wspieranie ich działalności i bezpieczeństwa oraz chronienie ich środowiska pracy;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- cf) zintensyfikować wysiłki UE mające wzmocnić jej zaangażowanie i wsparcie na rzecz inicjatyw oddolnych na poziomie regionalnym i wiejskim w celu rozwijania zdolności organizacyjnych i kontrolnych społeczeństwa obywatelskiego przy jednoczesnym rozwijaniu lokalnych praktyk demokratycznych;
- cg) wzmocnić zdolności społeczeństwa obywatelskiego w krajach Partnerstwa Wschodniego do pełnienia roli strażnika reform i egzekwowania odpowiedzialności odpowiednich instytucji państwowych poprzez ograniczanie biurokracji i zapewnienie mu możliwości udziału w spotkaniach trójstronnych, w tym we wszystkich rundach dialogu na temat praw człowieka i w posiedzeniach Rady Stowarzyszenia i Współpracy;
- ch) wspierać współpracę między społeczeństwami obywatelskimi krajów Partnerstwa Wschodniego poprzez utworzenie regionalnego centrum w celu zwiększenia kompetencji, wymiany najlepszych praktyk i metod pracy, w ramach nowego projektu Uniwersytetu Partnerstwa Wschodniego na Ukrainie;
- ci) w dalszym ciągu zapewniać strukturalne wsparcie finansowe i pomoc w budowaniu potencjału organizacjom wspierającym niezależne podmioty społeczeństwa obywatelskiego działające na rzecz demokracji; nalegać, aby UE, państwa członkowskie i niezależne programy wspierające demokrację, prawa człowieka i praworządność, w tym Europejski Fundusz na rzecz Demokracji, nadal działały swobodnie, bez prześladowań i ograniczeń ze strony wymiaru sprawiedliwości; podjąć wszelkie możliwe środki, aby zapobiec wypieraniu niezależnych organizacji pozarządowych poprzez nakładanie ograniczeń sądowych i barier finansowych, selektywne stosowanie przepisów prawnych lub zwiększoną obecność organizacji pozarządowych powołanych przez rząd;
- cj) rozpowszechniać wiedzę o atakach na działaczy społeczeństwa obywatelskiego w krajach Partnerstwa Wschodniego, dokonywanych przez siły skrajnej prawicy, ale także przez władze państwowe, co podważa wartości UE, międzynarodowe standardy praw człowieka i wspólne zobowiązania wynikające z europejskiej konwencji praw człowieka;
- ck) nasilić wsparcie i inicjatywy UE w celu wzmocnienia władz lokalnych i umożliwienia im i ich stowarzyszeniom wdrażania krajowych reform na szczeblu lokalnym; wzmocnić rolę władz lokalnych w kształtowaniu polityki i podejmowaniu decyzji oraz wspierać regularną wymianę informacji między władzami centralnymi i lokalnymi na temat programów reform przy aktywnym i inkluzywnym udziale społeczeństwa obywatelskiego i innych odpowiednich podmiotów;
- cl) opracować krajowe plany działania i wskaźniki dotyczące zaangażowania władz lokalnych i regionalnych w oparciu o przykłady podobnego zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego;
- cm) zwiększyć zaangażowanie Konferencji Władz Lokalnych i Regionalnych Partnerstwa Wschodniego (CORLEAP) w formułowanie i kształtowanie polityki Partnerstwa Wschodniego oraz zwiększyć zdolność Konferencji do wspierania władz lokalnych i regionalnych w zakresie merytorycznych działań; opracować we współpracy z CORLEAP i Europejskim Komitetem Regionów program budowania potencjału w zakresie sprawowania rządów na szczeblu lokalnym i regionalnym w krajach Partnerstwa Wschodniego, który przewidywałby systematyczne działania na rzecz wzmocnienia roli władz lokalnych i regionalnych;
- cn) zachęcać obywateli krajów Partnerstwa Wschodniego do znaczącego udziału w projektach finansowanych przez UE oraz do przejęcia odpowiedzialności za nie, przy zastosowaniu oddolnego podejścia opartego na wartościach i standardach UE;

Lepsze media, komunikacja i zarządzanie polityką

- co) uświadomić sobie, że w następstwie fali dezinformacji, na którą narażone są kraje Partnerstwa Wschodniego, wysiłki, inwestycje i osiągnięcia ostatniej dekady związane z tym partnerstwem mogą zostać zniweczone, jeżeli nie zostaną przeprowadzone odpowiednie kampanie komunikacyjne i informacyjne; w związku z tym zintensyfikować wysiłki na rzecz komunikacji strategicznej oraz, w ramach otwartego dialogu z obywatelami, zwiększyć widoczność wsparcia udzielanego przez UE w krajach Partnerstwa Wschodniego, zarówno na szczeblu krajowym, jak i lokalnym; w tym celu dotrzeć do osób mieszkających w małych społecznościach i na obszarach wiejskich, do liderów biznesu i społeczności lokalnych, diaspor i mniejszości narodowych, tym samym wykraczając poza społeczności opowiadające się już za UE;
- cp) przeciwdziałać antyunijnej dezinformacji i propagandzie poprzez zwiększenie odporności UE i obywateli krajów Partnerstwa Wschodniego na działania informacyjne i szerzenie wiedzy na temat Partnerstwa Wschodniego oraz oferowanych przez nie możliwości i płynących z niego korzyści, zwłaszcza korzyści wynikających z bliskiej współpracy politycznej i gospodarczej między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego, a także z procesu wdrażania układu o stowarzyszeniu oraz pogłębionej i kompleksowej strefy wolnego handlu, przynoszącego wzrost gospodarczy i intensywniejszą wymianę handlową;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- cq) skuteczniej wykorzystywać istniejące struktury UE, takie jak grupa zadaniowa ESDZ East StratCom, do wykrywania i reagowania na kampanie dezinformacyjne i propagandowe mające na celu podważanie stosunków UE z krajami Partnerstwa Wschodniego i ich celów;
 - cr) wzmocnić delegatury UE w krajach Partnerstwa Wschodniego i umożliwić im wspierania krajów Partnerstwa Wschodniego w realizacji reform, a także skuteczniejsze informowanie o tym, w jaki sposób UE pomaga obywatelom w tych krajach; rozwijać bardziej horyzontalne powiązania i wspierać współpracę między delegaturami UE, zachęcać do regularnej wymiany informacji, wiedzy fachowej i innych skutecznych metod pracy;
 - cs) zadbać o to, by biura łącznikowe UE w państwach członkowskich zaangażowały się w większym stopniu w podkreślanie znaczenia krajów Partnerstwa Wschodniego w budowaniu Europy;
 - ct) poprawić wymianę informacji między instytucjami UE, a zwłaszcza Komisją i ESDZ, oraz zachować pamięć instytucjonalną, w szczególności w zakresie udzielanego wsparcia i realizowanych projektów pomocy technicznej, w celu wykorzystania ich wyników przy uruchamianiu nowych projektów i programów;
 - cu) wykorzystać program „Młodzi ambasadorzy” i stypendia dla społeczeństwa obywatelskiego w ramach Partnerstwa Wschodniego do stworzenia aktywnej sieci absolwentów w oparciu o istniejące skuteczne modele;
 - cv) promować wolne media i wolność słowa jako podstawową zasadę, a tym samym wspierać demokratyczny, niezależny, pluralistyczny i zrównoważony krajobraz medialny w krajach Partnerstwa Wschodniego, który zapewnia ochronę lokalnych dziennikarzy, osób prowadzących działalność opiniotwórczą i dysydentów przed nękaniami i zastraszaniem, zapewnia niedyskryminujący dostęp do informacji online i offline oraz znaczący udział obywateli, a także chroni i gwarantuje prawa człowieka i prawa obywatelskie;
 - cw) zwiększyć wsparcie na rzecz zwalczania na szczeblu lokalnym fałszywych informacji, na rzecz przeciwdziałania wojnie hybrydowej w zakresie komunikacji i degradacji programów medialnych, co może osłabić walkę z korupcją i rozpowszechnianiem fałszywych informacji w celu uzyskania korzyści gospodarczych lub politycznych; utrzymać rozwój działań mających na celu zapewnienie pełnej przejrzystości w zakresie własności mediów; stale wspierać i monitorować lokalną oficjalną agencję regulacyjną w każdym kraju Partnerstwa Wschodniego;
 - cx) wspierać realizację programów i reform w zakresie umiejętności korzystania z mediów i informacji w celu odzwierciedlenia obecnej epoki cyfrowej;
 - cy) promować nadawanie europejskich produkcji medialnych w krajach Partnerstwa Wschodniego oraz produkcji medialnych tych krajów w UE w celu zlikwidowania różnic wynikających z historii i rozpowszechniania fałszywych informacji w ostatnich dziesięcioleciach; wspierać lokalne media w dostępie do europejskich programów i inicjatyw medialnych na rzecz ściślejszej współpracy między mediami z UE i krajów Partnerstwa Wschodniego;
 - cz) potępić wykorzystywanie przez władze środków podejmowanych w kontekście zwalczania koronawirusa do dławienia opozycji politycznej, społeczeństwa obywatelskiego i mediów poprzez ograniczanie przysługujących im praw;
 - da) wzmocnić i, w miarę możliwości, zintensyfikować wspólne wysiłki UE i krajów Partnerstwa Wschodniego na rzecz nawiązania bezpośrednich kontaktów osobistych i wymiany międzyludzkiej, aby stworzyć pozytywny wzajemny wizerunek wśród ludności i wykorzystać proeuropejską postawę obywateli krajów Partnerstwa Wschodniego;
 - db) promować integracyjne i partycypacyjne platformy dialogu i współpracy skupiające zainteresowane strony z różnych sektorów i szczebli, w tym decydentów politycznych, podmioty gospodarcze, środowiska akademickie, społeczeństwo obywatelskie, a także Kościoły, wspólnoty religijne i obywateli o mniejszych szansach, w celu przeciwdziałania polaryzacji i tendencjom ekstremistycznym w polityce i społeczeństwie, a także wpływowi kampanii dezinformacyjnych i propagandowych;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie, Komisji oraz wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa.
-

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0168

Balkany Zachodnie po szczycie w 2020 r.**Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. dla Rady, Komisji i wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie Bałkanów Zachodnich po szczycie w 2020 r. (2019/2210(INI))**

(2021/C 362/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z 28 czerwca 2018 r., konkluzje Rady z 18 czerwca 2019 r. oraz konkluzje Rady Europejskiej z 17–18 października 2019 r. odraczające podjęcie decyzji o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych z Macedonią Północną i Albanią,
- uwzględniając deklarację z Zagrzebia z dnia 6 maja 2020 r.,
- uwzględniając porozumienie końcowe w sprawie rozstrzygnięcia rozbieżności opisanych w rezolucjach Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 817(1993) i 845(1993), rozwiązania umowy przejściowej z 1995 r. i ustanowienia partnerstwa strategicznego między Grecją a Macedonią Północną z 17 czerwca 2018 r., znane również jako porozumienie znad Prespy,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 26 marca 2020 r. w sprawie otwarcia negocjacji akcesyjnych z Macedonią Północną i Albanią, w których to konkluzjach poparto konkluzje Rady z dnia 25 marca 2020 r. w sprawie rozszerzenia oraz procesu stabilizacji i stowarzyszenia,
- uwzględniając komunikat Komisji z 5 lutego 2020 r. w sprawie usprawnienia procesu przystąpienia i wiarygodnej perspektywy dla Bałkanów Zachodnich (COM(2020)0057),
- uwzględniając komunikat Komisji z 29 maja 2019 r. w sprawie polityki rozszerzenia UE (COM(2019)0260),
- uwzględniając komunikat Komisji z 6 lutego 2018 r. pt. „Wiarygodna perspektywa rozszerzenia dla Bałkanów Zachodnich oraz zwiększone zaangażowanie UE w tym regionie” (COM(2018)0065),
- uwzględniając globalną strategię UE z 2016 r., w której stwierdza się, że wiarygodna polityka rozszerzenia stanowi strategiczną inwestycję w bezpieczeństwo i dobrobyt Europy oraz że przyczyniła się już w znacznym stopniu do zapewnienia pokoju na obszarach dawniej ogarniętych wojną,
- uwzględniając komunikat Komisji z 16 października 2013 r. zatytułowany „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania w latach 2013–2014” (COM(2013)0700),
- uwzględniając odnowiony konsensus w sprawie rozszerzenia zatwierdzony przez Radę Europejską w grudniu 2006 r., a następnie zatwierdzony w konkluzjach Rady Europejskiej z czerwca 2019 r.,
- uwzględniając deklarację końcową ze szczytu w Zagrzebiu z 24 listopada 2000 r.,
- uwzględniając deklarację ze szczytu UE-Balkany Zachodnie w Salonikach z 21 czerwca 2003 r., dotyczącą perspektywy przystąpienia krajów Bałkanów Zachodnich do Unii Europejskiej,
- uwzględniając deklarację z Sofii ze szczytu UE-Balkany Zachodnie z 17 maja 2018 r. i załączony do niej program działań priorytetowych z Sofii,
- uwzględniając proces berliński zapoczątkowany 28 sierpnia 2014 r., w szczególności deklarację Ministrów Spraw Zagranicznych Bałkanów Zachodnich z 27 sierpnia 2015 r. dotyczącą współpracy regionalnej i sporów dwustronnych, a także ustanowienie regionalnego biura ds. współpracy na rzecz młodzieży (RYCO), oraz kolejne szczyty, które odbyły się w Wiedniu (2015 r.), Paryżu (2016 r.), Trieście (2017 r.), Londynie (2018 r.) i Poznaniu (2019 r.),

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady do Spraw Ogólnych, które miało miejsce 29–30 kwietnia 1997 r., dotyczące stosowania warunkowości z myślą o opracowaniu spójnej strategii UE w zakresie stosunków z krajami tego regionu,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie ministrów spraw zagranicznych 13 państw członkowskich UE z 11 czerwca 2019 r. w sprawie zaangażowania UE na rzecz integracji europejskiej Bałkanów Zachodnich,
 - uwzględniając wspólną deklarację ze szczytu Parlamentu Europejskiego i przewodniczących parlamentów krajów Bałkanów Zachodnich, który został zwołany 28 stycznia 2020 r. przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego i w którym uczestniczyły organy kierownicze parlamentów krajów Bałkanów Zachodnich,
 - uwzględniając nieformalne spotkanie 16 lutego 2020 r., w którym udział wzięli przywódcy krajów Bałkanów Zachodnich, przewodniczący Rady Europejskiej, przewodnicząca Komisji Europejskiej, wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz premier Republiki Chorwacji, sprawującej prezydencję w Radzie Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rezolucję Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z 31 października 2019 r. pt. „Otwarcie negocjacji akcesyjnych z Macedonią Północną i Albanią: wiarygodność i interesy geostrategiczne UE muszą zostać zachowane” ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów dotyczącą pakietu „rozszerzenie” na 2019 r., przyjętą 13 lutego 2020 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 9 lipca 2015 r. w sprawie obchodów rocznicy masakry w Srebrenicy ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z 27 marca 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA III) ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 24 października 2019 r. w sprawie rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych z Macedonią Północną i Albanią ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 15 stycznia 2020 r. w sprawie stanowiska Parlamentu Europejskiego dotyczącego konferencji w sprawie przyszłości Europy ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 5 czerwca 2020 r. w sprawie zacieśnienia współpracy z partnerami z Bałkanów Zachodnich w dziedzinie migracji i bezpieczeństwa,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 kwietnia 2020 r. zatytułowany „Wsparcie dla regionu Bałkanów Zachodnich w zwalczaniu pandemii COVID-19 oraz w sprawie żywienia gospodarczego po pandemii” (COM(2020)0315),
 - uwzględniając art. 118 Regulaminu,
 - uwzględniając pismo Komisji Handlu Międzynarodowego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A9-0091/2020),
- A. mając na uwadze, że rozszerzenie jest jedną z najskuteczniejszych polityk UE o znaczeniu strategicznym oraz najefektywniejszym instrumentem polityki zagranicznej przyczyniającym się do rozszerzenia zasięgu oddziaływania podstawowych wartości Unii, którymi są poszanowanie godności ludzkiej, wolność, demokracja, krzewienie pokoju i dobrobytu, równość, praworządność i poszanowanie praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości w całej Europie;

⁽¹⁾ Dz.U. C 47 z 11.2.2020, s. 15.

⁽²⁾ CDR 2727/2019

⁽³⁾ Dz.U. C 265 z 11.8.2017, s. 142.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0299.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0050.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0010.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- B. mając na uwadze, że proces rozszerzenia stanowi nieodłączną część integracji europejskiej i pozostaje istotny dla Unii Europejskiej w wymiarze strategicznym;
- C. mając na uwadze, że oparta na zasługach perspektywa pełnego członkostwa w UE dla krajów Bałkanów Zachodnich leży we własnym interesie Unii pod względem polityki, gospodarki i bezpieczeństwa;
- D. mając na uwadze, że perspektywa członkostwa w UE stanowi podjęcie wielkiego wyzwania geopolitycznego mającego na celu zjednoczenie kontynentu europejskiego i jest podstawową zachętą do reform w krajach Bałkanów Zachodnich;
- E. mając na uwadze, że pod względem geograficznym, historycznym i kulturowym kraje Bałkanów Zachodnich stanowią część Europy, a proces ich integracji z Unią Europejską ma podstawowe znaczenie dla stabilności i bezpieczeństwa kontynentu jako całości, jego wolności i pokoju;
- F. mając na uwadze, że proces rozszerzenia UE jest mechanizmem działającym dwukierunkowo, w ramach którego obie strony muszą wywiązywać się ze swoich zobowiązań i opiera się na założeniu, że z zobowiązań wywiąże się zarówno Unia Europejska, jak i kraje kandydujące;
- G. mając na uwadze, że ulepszona metodyka zaproponowana przez Komisję ma na celu nadanie nowej dynamiki procesowi rozszerzenia i zapewnia nowy impuls dla transformacji krajów przystępujących;
- H. mając na uwadze, że UE to wiodący inwestor, partner handlowy i darczyńca w regionie;
- I. mając na uwadze, że w swoich rezolucjach Parlament Europejski z zadowoleniem odniósł się do postępów poczynionych przez Macedonię Północną i Albanię; mając na uwadze, że ze względu na te postępy Parlament Europejski zgodził się na przyznanie Macedonii Północnej i Albanii nagrody za wyniki w ramach Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej;
- J. mając na uwadze, że podczas szczytu w Zagrzebiu w 2020 r. uznano prymat demokracji i praworządności oraz wezwano UE, aby dalej zwiększała swoje zaangażowanie na rzecz tego regionu;
- K. mając na uwadze, że Parlament Europejski wyraził ubolewanie z powodu braku zgody Rady Europejskiej w 2019 r. na otwarcie negocjacji akcesyjnych z Macedonią Północną i Albanią; mając na uwadze, że brak otwarcia negocjacji akcesyjnych, w następstwie zaleceń Komisji z 2018 i 2019 r., które zostały zatwierdzone przez Parlament, osłabił wiarygodność Unii Europejskiej, przyczynił się do narastania populizmu, nacjonalizmu i eurosceptycyzmu, podważył wysiłki podejmowane przez kraje kandydujące, stworzył zagrożenie powstania próżni politycznej i ośmielił strony trzecie, dążące do zdobycia wpływów politycznych w regionie, ze szkodą dla procesu integracji z UE;
- L. mając na uwadze, że proces rozszerzenia wspiera i wzmacnia zdolności rozstrzygania sporów dwustronnych oraz zmierza do pojednania między społeczeństwami w regionie;
- M. mając na uwadze, że kraje Bałkanów Zachodnich powinny zintensyfikować działania na rzecz przezwyciężenia polaryzacji politycznej i przedłużających się bojkotów parlamentarnych, w celu wzmocnienia nadzoru parlamentarnego;
- N. mając na uwadze, że Parlament Europejski pozostaje wiarygodnym partnerem krajów w procesie przystąpienia do UE oraz orędownikiem procesu rozszerzenia jako pozytywnego mechanizmu Unii Europejskiej stymulującego reformy mające na celu instytucjonalne i społeczno-gospodarcze wzmocnienie tych krajów, z korzyścią dla ich obywateli;
- O. mając na uwadze, że w agendzie z Salonik i w deklaracji z Sofii zaznaczono, że szczególny nacisk zostanie położony na tworzenie kolejnych możliwości dla młodzieży, przy jednoczesnym zapewnieniu, aby przyczyniało się to do społeczno-gospodarczego rozwoju Bałkanów Zachodnich;
- P. mając na uwadze, że Parlament Europejski jest zdecydowany zintensyfikować polityczne i instytucjonalne wsparcie na rzecz reform demokratycznych i gospodarczych w regionie oraz wspierać kraje Bałkanów Zachodnich w procesie przystąpienia do UE;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- Q. mając na uwadze, że w wytycznych politycznych Komisji na lata 2019–2024 potwierdzono perspektywę europejską Bałkanów Zachodnich;
- R. mając na uwadze, że podczas wysłuchań przed Parlamentem Europejskim zarówno wiceprzewodniczący/wysoki przedstawiciel Borrell, jak i komisarz Várhelyi zobowiązali się do priorytetowego traktowania procesu rozszerzenia, podejmując się przyspieszenia reform strukturalnych i instytucjonalnych oraz procesów integracji na Bałkanach Zachodnich;
- S. mając na uwadze, że ambitna polityka rozszerzenia wymaga odpowiedniego budżetu; mając na uwadze, że Rada powinna zapewnić wystarczające środki budżetowe na wsparcie polityki rozszerzenia;
- T. mając na uwadze, że UE musi również wzmocnić mechanizmy praworządności wewnątrz Unii oraz ustalić ambitny program konferencji w sprawie przyszłości Europy;
- U. mając na uwadze, że dobrobyt i bezpieczeństwo Europy są ściśle powiązane z procesem integracji oraz krzewieniem pokoju, demokracji, poszanowania praw człowieka i praworządności w regionie Bałkanów Zachodnich oraz z przyszłością jego krajów w silnej i zreformowanej Europie;
- V. mając na uwadze, że w komunikacie z dnia 5 lutego 2020 r. Komisja zobowiązała się do przedstawienia komunikatu określającego działania mające na celu przyspieszenie zasadniczych reform, w tym w zakresie praworządności;
- W. mając na uwadze, że UE przeznaczyła 3,3 mld EUR na walkę z pandemią koronawirusa na Bałkanach Zachodnich, w tym 38 mln EUR w postaci natychmiastowego wsparcia na służbę zdrowia, 389 mln EUR na ożywienie społeczne i gospodarcze, 750 mln EUR na pomoc makrofinansową, 455 mln EUR na reaktywację gospodarczą i 1,7 mld EUR w postaci pożyczek preferencyjnych Europejskiego Banku Inwestycyjnego;
- X. mając na uwadze, że kraje Bałkanów Zachodnich skorzystały z unijnego mechanizmu ochrony ludności, wspólnych zamówień sprzętu medycznego, ze zwolnień z unijnego systemu zezwoleń na wywóz środków ochrony indywidualnej oraz z uprzywilejowanych korytarzy dla podstawowych towarów;
1. zaleca Radzie, Komisji oraz wiceprzewodniczącemu Komisji/ wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa:
- wspieranie europejskiej perspektywy krajów Bałkanów Zachodnich i wzmocnienie procesu przystąpienia przez dopilnowanie, by umacniał on podstawowe wartości i praworządność oraz sprzyjał trwałej transformacji demokratycznej, gospodarczej i ekologicznej, a także konwergencji społecznej, gwarantował stosunki dobrosąsiedzkie i współpracę regionalną jako zasadnicze elementy procesu rozszerzenia oraz procesu stabilizacji i stowarzyszenia, a także poprzez zadbanie o to, by rozszerzenie Unii było kontynuowane równoległe z dyskusjami na temat przyszłości Europy i reformy wewnętrznej UE;
 - wzmocnienie wysiłków na rzecz budowy wśród państw członkowskich woli politycznej, aby kontynuować proces rozszerzenia na Bałkanach Zachodnich, którego nie będą utrudniać procesy wewnętrzne UE, a także usprawnienie pod względem politycznym i strategicznym ogólnego sposobu postępowania UE w regionie;
 - kontynuowanie procesu rozszerzenia jako niezbędnego warunku dla wiarygodności, powodzenia oraz wpływu UE w regionie i poza nim;
 - przyspieszenie procesu przystąpienia krajów zaangażowanych, zarówno w wymiarze politycznym, jak i administracyjnym, we wdrażanie reform mających związek z UE;
 - zadbanie o to, by ulepszona metodyka wspierała ostateczny cel, jakim jest pełnoprawne członkostwo w UE, oraz aby UE ustaliła bardziej przewidywalne zasady i kryteria oparte na warunkowości i odwracalności oraz konsekwentnie je stosowała, przez co proces przystąpienia stanie się bardziej dynamiczny, a tym samym odzyska swoją wiarygodność poprzez stosowanie zrewidowanej metodyki;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- f) zapewnienie, aby silniejszy nacisk na polityczny charakter procesu, zgodnie z wnioskiem Komisji dotyczącym zrewidowanej metodyki rozszerzenia, nie zastąpił ocen dotyczących spełnienia kryteriów, prowadzonych na szczeblu eksperckim, oraz nie podważał zaangażowania UE w proces rozszerzenia oparty na zasługach;
- g) zadbanie o to, by grupowanie obszarów polityki przyczyniło się do pogłębienia reform i podniesienia ich jakości oraz wzmocnienia ich zrównoważonego charakteru, przynosząc konkretne rezultaty w krajach przystępujących i umożliwiając jednocześnie negocjacje w sprawie różnych rozdziałów;
- h) zapewnienie jasnych, przejrzystych i spójnych kryteriów przystąpienia oraz nieustannego wsparcia politycznego i technicznego podczas całego procesu, w tym dla parlamentów, aby mogły pełnić funkcję niezależnych organów nadzoru, a także poprawy pomiaru postępów w terenie, tak by każdy kraj przystępujący oceniany był na podstawie warunkowości i zasady własnych osiągnięć;
- i) zapewnienie ciągłości, rozliczalności, spójności i przewidywalności procesu rozszerzenia przez wprowadzenie nowej metodyki Komisji jako długoterminowego dostosowania polityki oraz unikanie doraźnych zmian tego procesu i jego parametrów w wyniku względów politycznych jakiegokolwiek państwa członkowskiego; zapewnienie, aby kryteria przystąpienia i wsparcie w tym zakresie opierały się na dotychczasowych doświadczeniach, co pozwoli uniknąć wcześniejszych niedociągnięć i usprawni proces przystąpienia;
- j) ułatwienie wdrażania udoskonalonej metodyki dla krajów przystępujących, z którymi prowadzone są już negocjacje, jeżeli zdecydują się na jej zastosowanie, aby umożliwić skuteczne i trwałe dostosowanie się do unijnych standardów i norm;
- k) zwiększenie zachęt politycznych i gospodarczych dla krajów Bałkanów Zachodnich oraz poprawienie spójności między procesem rozszerzenia a inicjatywami politycznymi w UE przez odbywające się corocznie, przy okazji posiedzeń Rady Europejskiej, spotkania regionalne z przywódcami państw Bałkanów Zachodnich, zapewniając regularne uczestnictwo przedstawicieli tych państw w posiedzeniach Rady Europejskiej, Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa, a także grup roboczych Komisji;
- l) zachęcanie do stopniowego włączania krajów przystępujących w procesy, polityki i programy sektorowe UE przed ich przystąpieniem, w tym poprzez ukierunkowane wsparcie finansowe za pośrednictwem funduszy unijnych, w celu osiągnięcia wymiernych korzyści dla obywateli, w szczególności dla dzieci i młodzieży, oraz zwiększenia pomocy przedakcesyjnej i obecności UE w tych krajach przed osiągnięciem przez nie pełnego członkostwa;
- m) wspieranie wzmocnionej roli parlamentów w procesie akcesyjnym poprzez istniejące fora oraz konsekwentne zachęcanie do podejmowania nowych inicjatyw, takich jak szczyt przewodniczących, zwołany po raz pierwszy przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego i przewodniczących parlamentów krajów Bałkanów Zachodnich w dniu 28 stycznia 2020 r.;
- n) ułatwienie zapoznania z pracami Parlamentu Europejskiego posłów z krajów uczestniczących w negocjacjach i promowanie takich działań;
- o) zaangażowanie przedstawicieli krajów Bałkanów Zachodnich w konferencję na temat przyszłości Europy, ze zwróceniem szczególnej uwagi na uczestnictwo młodzieży;
- p) wzmocnienie mechanizmu warunkowości i położenie nacisku na odwracalność procesu akcesyjnego poprzez zastosowanie obiektywnych kryteriów przy podejmowaniu decyzji o wstrzymaniu lub zawieszeniu negocjacji; zapewnienie wszczęcia przez Komisję tych procedur po dokonaniu szczegółowej oceny, i w odpowiedzi na wniosek państw członkowskich lub Parlamentu Europejskiego, zauważając jednocześnie, że zasada klauzuli dotyczącej braku równowagi oraz odwracalności ma już zastosowanie w odniesieniu do obecnych ram negocjacyjnych z Serbią i Czarnogorą; zapewnienie, aby mechanizmowi warunkowości i zawieszenia towarzyszyła przejrzysta komunikacja ze strony instytucji UE na temat szczegółowych zasad ewentualnego zawieszenia;
- q) wzmocnienie w państwach członkowskich poczucia odpowiedzialności za proces rozszerzenia przez zwiększenie zaangażowania ekspertów w zakresie praworządności i innych dziedzin z państw członkowskich, społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka w terenie, oraz usprawnienie pomiaru ogólnych postępów poprzez kontynuowanie przestrzegania ugruntowanych, obiektywnych standardów i unikanie upolitycznienia technicznych aspektów procesu przystąpienia, w szczególności w oparciu o sprawozdania monitorujące i zalecenia Rady Europy oraz innych organów ustanawiających standardy;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- r) uznanie, że proces berliński wspiera i uzupełnia politykę rozszerzenia UE i nie może być traktowany ani jako alternatywa dla rozszerzenia, ani jako powielanie wysiłków podejmowanych w ramach rozszerzenia;
- s) uznanie, że rozpoczęcie negocjacji akcesyjnych z Albanią i Macedonią Północną leży w interesie Unii pod względem polityki, bezpieczeństwa i gospodarki;
- t) uznanie, że nierozpoczęcie przez Radę Europejską negocjacji akcesyjnych z Albanią i Macedonią Północną w czerwcu 2018 r., czerwcu 2019 r. i październiku 2019 r. miało szkodliwy wpływ na rolę UE w regionie oraz na opinię publiczną w odniesieniu do przystąpienia do UE, stanowiąc negatywny sygnał dla krajów Bałkanów Zachodnich; przyznanie, że otwarcie rozmów akcesyjnych przywraca wiarygodność temu procesowi, zgodnie z zaleceniami Parlamentu Europejskiego i Komisji;
- u) bezzwłoczne przyznanie Kosowu liberalizacji reżimu wizowego, jako że kryteria są spełnione od lipca 2018 r.;
- v) zwiększenie dynamiki negocjacji w celu przyspieszenia akcesji Czarnogóry i Serbii;
- w) przywrócenie nadrzędnego znaczenia kwestiom demokracji, praworządności, praw człowieka i praw podstawowych, umieszczając je w samym centrum procesu rozszerzenia poprzez otwarcie w pierwszej kolejności i zamknięcie na samym końcu rozdziałów dotyczących sądownictwa, korupcji i przestępczości zorganizowanej, jak również rozdziałów związanych z poszanowaniem praw człowieka, w tym praw mniejszości, wolnością mediów i wolnością słowa;
- x) skupienie się na budowaniu zdolności instytucjonalnych i administracyjnych w celu poprawy przejrzystości i skuteczności dobrej administracji na wszystkich szczeblach;
- y) wykorzystanie doświadczeń związanych z ostatnimi rozszerzeniami, w tym wniosków wyciągniętych z procesu przystąpienia krajów Europy Środkowej;
- z) kontynuowanie współpracy z krajami Bałkanów Zachodnich w dziedzinie zwalczania terroryzmu i zorganizowanej przestępczości;
- aa) zapewnienie ukierunkowania na budowanie zdolności państwa, wdrożenie orzeczeń sądowych, reformę sądownictwa oraz działania mające na celu zwalczanie korupcji i przestępczości zorganizowanej;
- ab) naleganie na poszanowanie orzeczeń sądów krajowych i międzynarodowych oraz ich pełne wdrożenie, w tym trybunałów konstytucyjnych, oraz wszystkich orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Byłej Jugosławii (ICTY) i jego następcy, Międzynarodowego Mechanizmu Rezydualnego dla Trybunałów Karnych (IRMCT), wyspecjalizowanych izb sądowych (SC) oraz wyspecjalizowanej prokuratury (SPO) w Kosowie, a także zaleceń organów monitorujących Rady Europy, w tym Europejskiej Komisji przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji (ECRI);
- ac) wezwanie krajów Bałkanów Zachodnich do wywiązania się z ich zobowiązań międzynarodowych w zakresie ścigania zbrodni wojennych i ustalania losu osób zaginionych; wspieranie pełnej współpracy z Międzynarodowym Mechanizmem Rezydualnym dla Trybunałów Karnych (IRMCT), wyspecjalizowanymi izbami sądowymi (SC) oraz wyspecjalizowaną prokuraturą (SPO) w Kosowie, jak również zdecydowane wspieranie prac i ustaleń Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Byłej Jugosławii (ICTY), a także propagowanie i rozpowszechnianie jego prac i spuścizny wśród obywateli; potępienie wszelkich próby gloryfikacji zbrodniarzy wojennych i zaprzeczania faktom historycznym oraz wspieranie w tym względzie komisji regionalnej ds. ustalenia faktów dotyczących wszystkich ofiar zbrodni wojennych i innych poważnych przypadków naruszenia praw człowieka popełnionych na terytorium byłej Jugosławii (RECOM);
- ad) zwiększenie zaangażowania UE w rozwiązanie nierozstrzygniętych kwestii dwustronnych, wspieranie stosunków dobrosąsiedzkich i współpracy regionalnej przez budowanie zaufania i wysiłki mediacyjne oraz wezwanie krajów Bałkanów Zachodnich, by zobowiązały się do pojednania i pokojowego rozwiązania długotrwałych sporów;
- ae) wzmocnienie procesu przystąpienia w celu pogłębiania solidarności między narodami Bałkanów Zachodnich i państw członkowskich, przy jednoczesnym poszanowaniu ich historii, kultury i tradycji;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- af) wspieranie nowo mianowanego specjalnego przedstawiciela Unii Europejskiej ds. dialogu między Belgradem a Prisztiną oraz innych regionalnych kwestii Bałkanów Zachodnich w dążeniu do pełnej normalizacji stosunków między Serbią a Kosowem oraz zacieśniania stosunków dobrosąsiedzkich w regionie podczas jego mandatu;
- ag) *propagowanie szerszego poparcia społecznego dla pojednania w regionie między innymi dzięki wspieraniu pełnego zaangażowania parlamentów w dialog między Belgradem a Prisztiną oraz dążeniu do osiągnięcia trwałego pojednania w regionie;*
- ah) wzmocnienie i, w miarę możliwości, zwiększenie wspólnych wysiłków podejmowanych przez UE i kraje Bałkanów Zachodnich na rzecz wspierania kontaktów międzyludzkich i wymiany, w celu budowania wśród ludności każdej ze stron pozytywnego obrazu drugiej strony;
- ai) wspieranie tworzenia równych warunków działania na rzecz sprzyjającego integracji otoczenia politycznego i ułatwienie podejmowanych we wszystkich krajach Bałkanów Zachodnich działań na rzecz przewyciężenia polaryzacji politycznej i przedłużającego się bojkotu parlamentarnego; rozwinięcie sprzyjającej integracji i konstruktywnej kultury parlamentarnej, a także wzmocnienie kontroli oraz nadzoru parlamentarnego; propagowanie odpowiedzialnego podejścia do reprezentowania interesów obywateli w parlamentach, w celu wspierania kontroli demokratycznej i poprawienia jakości ustawodawstwa;
- aj) uwzględnienie i ułatwienie prac związanych z przystąpieniem i działań Parlamentu Europejskiego na rzecz wspierania demokracji, w tym działalności jego stałych komisji i delegacji, a także zaangażowanie stałych sprawozdawców Parlamentu ds. krajów Bałkanów Zachodnich w proces kontroli i w terenie;
- ak) wspieranie reform ordynacji wyborczej, które zapewnią wolne, uczciwe, umożliwiające rywalizację i przejrzyste wybory na szczeblu centralnym i lokalnym, bez zastraszania i kampanii dezinformacyjnych, zgodnie z międzynarodowymi standardami, w tym w zakresie przejrzystości finansowania partii, oraz z zaleceniami międzynarodowych misji obserwacyjnych; monitorowanie stosowania się do opinii wydanych przez Komisję Wenecką; wnoszenie wkładu w programy Parlamentu Europejskiego na rzecz wspierania demokracji w tym regionie;
- al) zachęcanie parlamentów narodowych do korzystania z narzędzi wsparcia demokracji oferowanych przez Parlament Europejski, takich jak dialog im. Jeana Monneta oraz dialog międzypartyjny w celu ułatwiania prac politycznych nad dialogiem parlamentarnym oraz poprawy rozliczalności, nadzoru, kontroli demokratycznej i jakości prac ustawodawczych;
- am) wzmocnienie roli społeczeństwa obywatelskiego jako niezbędnego podmiotu w procesie konsolidacji demokratycznej, współpracy regionalnej i reform związanych z przystąpieniem, ze szczególnym uwzględnieniem proeuropejskich i prodemokratycznych sił w regionie;
- an) zapewnienie, aby obywatele i społeczeństwa krajów kandydujących byli ściślej powiązani z procesem przystąpienia i czerpali z niego korzyści; zapewnienie szczególnego wsparcia i zachęty, w tych ramach, proeuropejskim i prodemokratycznym grupom w społeczeństwie, pogłębionym i opiniiom;
- ao) dopilnowanie, aby każdy podejmowany krok obejmował rzeczowy i kompleksowy dialog z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, środowiskami naukowymi i młodzieżą od wczesnego etapu procesu decyzyjnego po etap wdrożenia i oceny, przy czym należy zachować szczególną troskę, aby nie wspierać ani nie finansować istniejących lokalnych antyeuropejskich struktur władzy czy też struktur lokalnych o wątpliwej reputacji demokratycznej, w celu promowania w ten sposób rozwoju wartości UE, praworządności, walki z korupcją oraz budowania silnych i efektywnych instytucji demokratycznych jako podstawy dla udanego przystąpienia do UE;
- ap) zdecydowane potępienie kampanii oszczerstw, gróźb i zastraszania dziennikarzy i mediów, a także naleganie na ściganie takich przestępstw i prowadzenie dochodzeń w ich sprawie, zapewniając w ten sposób dziennikarzom bezpieczne warunki pracy, przy jednoczesnym rozwiązywaniu problemów związanych z koncentracją, polityczną i gospodarczą presją na finansowanie mediów oraz brakiem przejrzystości własności mediów;
- aq) aktywne wspieranie i wzmocnianie demokratycznego, niezależnego i zróżnicowanego krajobrazu medialnego, a także odpowiedzialności mediów i zarządzania nimi;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- a) zwiększenie środków wsparcia poprawiających odporność na dezinformację i kampanie medialne sięjące destabilizację, w tym na kierowane z zagranicy działania w zakresie wywierania wpływu, których celem jest podważenie procesów demokratycznych oraz suwerenności krajów Bałkanów Zachodnich, jak również roli UE w regionie w drodze wojny hybrydowej;
- as) promowanie i aktywne wspieranie wdrażania strategii politycznych na rzecz walki z dyskryminacją oraz dążenie do ścigania przestępstw z nienawiści; zachęcanie do szybszych postępów w dążeniu do równości płci oraz w zwalczaniu dyskryminacji i zapewnieniu włączenia społecznego osób należących do mniejszości etnicznych, narodowych i religijnych, osób z niepełnosprawnościami, Romów i osób LGBTIQI+, ze zwróceniem szczególnej uwagi na dzieci, poprzez ustanowienie polityki integracyjnej w celu ochrony podstawowych praw obywateli;
- at) wezwać do stworzenia solidniejszych ram prawnych w celu zapobiegania kobietobójstwu, przemocy wobec kobiet i dzieci oraz innym formom przemocy domowej, a także do aktywnego zwalczania tych zjawisk, w tym poprzez przypomnienie zobowiązań wynikających z Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz poprzez podjęcie niezbędnych kroków z myślą o ratyfikacji tej konwencji; zapobieganie handlowi ludźmi i zwalczanie tego procederu;
- au) uznanie trudności, z jakimi borykają się kraje Bałkanów Zachodnich w związku z zarządzaniem przepływami migracyjnymi i uchodźczymi, a także znacznych wysiłków podjętych przez kraje regionu w celu zapewnienia schronienia i pomocy humanitarnej, przede wszystkim przy wsparciu UE; zapewnienie skutecznego wdrożenia statusu porozumień zawartych między krajami Bałkanów Zachodnich a Europejską Agencją Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex);
- av) podkreślenie, że wkład krajów Bałkanów Zachodnich w ochronę granic zewnętrznych Unii Europejskiej ma duże znaczenie, oraz wzmocnienie wsparcia Unii Europejskiej na rzecz zarządzania granicami w regionie; wzmocnienie zdolności systemu azylowego w regionie we współpracy z Europejskim Urzędem Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) i Biurem Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- aw) podkreślenie zasadniczego znaczenia wymiaru społecznego oraz spójności społeczno-gospodarczej i jej kluczowej roli w całym procesie przystąpienia;
- ax) skupienie się w większym stopniu na eliminacji ubóstwa, wsparciu społeczeństwa obywatelskiego i wdrażaniu podjętych zobowiązań w dziedzinie prawa pracy;
- ay) zachęcenie krajów Bałkanów Zachodnich do podnoszenia standardu ich praw pracowniczych i socjalnych, do wspierania wzrostu i wdrożenia dorobku socjalnego UE oraz do włączenia szerokiego grona zainteresowanych stron, takich jak związki zawodowe, izby handlowe i izby pracownicze, w proces negocjacji z partnerami z UE;
- az) przeciwdziałanie drenażowi mózgowi poprzez konkretne środki, takie jak promowanie reform edukacyjnych wysokiej jakości i sprzyjających włączeniu społecznemu, zwłaszcza w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego, tak aby sektor edukacji lepiej reagował na wymogi rynku pracy oraz wnosił wkład w tworzenie trwałych i zrównoważonych możliwości zatrudnienia dla ludzi młodych;
- ba) wspieranie platformy dialogu regionalnego „Bridging the Gap”, ustanowionej w ramach programu młodych przywódców politycznych Parlamentu Europejskiego, w dążeniu do eliminacji luki między polityką młodzieżową, uczestnictwem młodzieży a parlamentarzystami na Bałkanach Zachodnich, a także zachęcanie do konkretnych działań zwiększających uczestnictwo młodzieży w polityce oraz sprzyjających wdrażaniu polityki zorientowanej na młodzież w całym regionie Bałkanów Zachodnich;
- bb) promowanie możliwości w zakresie wolontariatu i aktywności obywatelskiej dla młodzieży oraz inwestowanie w większym zakresie w młodych ludzi z tego regionu przez większe zaangażowanie krajów przystępujących w istniejące programy na rzecz mobilności, takie jak Erasmus+, Kreatywna Europa i Horyzont 2020, a także ustanowienie nowych programów na rzecz mobilności wewnątrzregionalnej;
- bc) pogłębienie współpracy w obszarze nauki, badań naukowych i innowacji poprzez specjalne programy Komisji Europejskiej;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- bd) intensyfikację pomocy dla krajów Bałkanów Zachodnich w celu poprawy ich przepisów w zakresie środowiska, wydajności energetycznej i klimatu oraz zapewnienia im zdolności do ich wdrożenia zgodnie ze standardami UE i porozumieniem paryskim, w tym poprzez pełną i szybką realizację zobowiązań międzynarodowych wynikających z Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w odniesieniu do pełnego dostosowania się do dorobku prawnego Unii w dziedzinie energii oraz wdrożenia tego dorobku;
- be) wezwanie władz do podjęcia pilnych działań w zakresie monitorowania i ograniczania zanieczyszczenia powietrza i wody oraz zapobiegania takiemu zanieczyszczeniu; zapewnienie strategicznych ocen oddziaływania na środowiskowo ex ante oraz ocen oddziaływania na środowisko w celu zagwarantowania zrównoważonego rozwoju energii wodnej i turystyki, któremu towarzyszyć będą działania na rzecz ochrony środowiska;
- bf) ułatwianie integracji energetycznej w regionie, zwiększanie zróżnicowania i poprawę bezpieczeństwa źródeł dostaw, a także wsparcie na rzecz podnoszenia jakości sieci połączeń w obrębie infrastruktury energetycznej i sieci cyfrowych;
- bg) wspieranie niezbędnej transformacji energetycznej na rzecz bardziej ekologicznych źródeł energii odnawialnej oraz w celu odchodzenia od węgla kamiennego i brunatnego, który powoduje poważne zagrożenia społeczne i zdrowotne dla miejscowej ludności i krajów sąsiadujących; włączenie krajów Bałkanów Zachodnich w proces kształtowania Europejskiego Zielonego Ładu i Funduszu na rzecz Sprawiedliwej Transformacji;
- bh) przypomnienie, że UE, której poziom bezpośrednich inwestycji zagranicznych w latach 2014–2018 wyniósł 12,7 mld EUR, jest największym inwestorem zagranicznym na Bałkanach Zachodnich; wprowadzenie strategicznego planu gospodarczego i inwestycyjnego mającego na celu poprawę konkurencyjności, otoczenia prawnego i biznesowego, sytuacji MŚP i zrównoważonego rozwoju w całym regionie zgodnie z zobowiązaniami wynikającymi z porozumienia paryskiego i Europejskiego Zielonego Ładu, gdyż tempo wzrostu na Bałkanach Zachodnich spada po krótkotrwałym ożywieniu inwestycji w poprzednich latach, a udział inwestycji i eksportu we wzroście gospodarczym regionu maleje;
- bi) promowanie i pogłębianie regionalnej integracji gospodarczej na Bałkanach Zachodnich, realizowanej już w ramach Środkowoeuropejskiej umowy o wolnym handlu (CEFTA) i wzorowanej na dorobku UE, a także aktywne wspieranie integracji gospodarczej między UE a regionem poprzez rozszerzenie strategii politycznych UE i rynku wewnętrznego na kraje Bałkanów Zachodnich, kiedy spełnione zostaną warunki wstępne;
- bj) wspieranie inicjatyw bazujących na wieloletnim planie działania na rzecz regionalnego obszaru gospodarczego, przyjętym przez premierów państw Bałkanów Zachodnich podczas szczytu w Trieście w 2017 r., którego cztery filary – handel, inwestycje, mobilność i integracja cyfrowa – mają kluczowe znaczenie dla gospodarczego rozwoju regionu i przyspieszenia jego konwergencji z UE;
- bk) wspieranie współpracy krajów Bałkanów Zachodnich z organizacjami regionalnymi i międzynarodowymi, takimi jak Rada Współpracy Regionalnej (RCC), Regionalne Biuro ds. Współpracy na rzecz Młodzieży (RYCO), Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), oraz z międzynarodowymi instytucjami finansowymi, takimi jak Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju (EBOR) i Europejski Bank Inwestycyjny (EBI);
- bl) dalsze udzielanie wsparcia i zapewnianie potrzebnej pomocy w celu jak najszybszej realizacji procesów przystąpienia Serbii oraz Bośni i Hercegowiny do Światowej Organizacji Handlu (WTO), a także przyjęcie z zadowoleniem ich wniosków o członkostwo w WTO, które zostały złożone odpowiednio w 1999 i 2005 r., a także przypomnienie o znaczeniu członkostwa w WTO dla otwarcia możliwości handlowych i przygotowania krajów kandydujących do członkostwa w UE;
- bm) obronę interesów Unii przez łagodzenie negatywnych skutków umów o wolnym handlu z Eurazjatycką Unią Gospodarczą, podpisanych przez kraje, które złożyły wniosek o przystąpienie do Unii Europejskiej i którym zapewniono możliwość zawarcia układu o stabilizacji i stowarzyszeniu z Unią Europejską, w tym w drodze przeglądu poziomu pomocy udzielanej takim krajom;
- bn) zachęcanie do współpracy regionalnej w rozwoju infrastruktury między krajami Bałkanów Zachodnich;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- bo) nadanie regionowi priorytetowego znaczenia w ramach unijnej strategii na rzecz konektywności, a także podkreślenie, jak ważna jest poprawa infrastruktury transportowej w tym regionie, a w szczególności rola transportu w ułatwianiu handlu; opowiedzenie się za budową europejskich korytarzy kolejowych i drogowych przebiegających przez kraje Bałkanów Zachodnich; zachęcenie Komisji do przyspieszenia finansowania inwestycji infrastrukturalnych;
- bp) integrację na płaszczyźnie międzyludzkiej i na szczeblu gospodarczym między tym regionem a UE, a to poprzez włączenie krajów Bałkanów Zachodnich w sieć TEN-T i TEN-E z myślą o pomocy w zapewnieniu wysokiej jakości i bezpiecznych usług transportowych i energetycznych oraz o poprawie infrastruktury i ogólnej łączności w regionie, a także między tym regionem a UE, zgodnie z wnioskiem Komisji dotyczącym strategicznego planu ekonomicznego i inwestycyjnego dla Bałkanów Zachodnich;
- bq) przyspieszenie wdrażania agendy cyfrowej dla Bałkanów Zachodnich w celu zapewnienia obywatelom korzyści płynących z transformacji cyfrowej; udzielenie krajom regionu pomocy w celu poprawy finansowania i możliwości rozwoju dla przedsiębiorstw typu start-up i MŚP;
- br) ustanowienie przewidywalnego harmonogramu, przyspieszenie wdrażania regionalnej strefy wolnej od opłat roamingowych i rozpoczęcie dalszego obniżania opłat za połączenia telekomunikacyjne z UE w oparciu o ściślejszą fizyczną i cyfrową współpracę i łączność regionalną;
- bs) poprawę spójności, skuteczności, widoczności i przejrzystości finansowania przez Unię działań zewnętrznych i wspieranie w ten sposób wartości Unii, praworządności, walki z korupcją oraz budowania silnych i efektywnych instytucji demokratycznych; dostosowanie w stosownych przypadkach finansowania w ramach IPA III do celów Europejskiego Zielonego Ładu;
- bt) zapewnienie odpowiedniej, sprawiedliwej, opartej na osiągnięciach i zorientowanej na wyniki pomocy przedakcesyjnej, która będzie odpowiadać potrzebom beneficjentów w zakresie transformacji oraz pomoże im wywiązać się z zobowiązań wynikających z przystąpienia do UE; priorytetowe traktowanie konkretnych projektów będących źródłem korzyści dla ludności przedmiotowych państw oraz zwiększenie zdolności absorpcyjnej beneficjentów;
- bu) koordynację zagadnień związanych z zarządzaniem gospodarczym w większym stopniu z międzynarodowymi instytucjami finansowymi oraz poprawę wzajemnej współpracy w celu usprawnienia działań wspierających i uniknięcia powielania finansowania;
- bv) wzmocnienie warunkowości uzależniającej pomoc makrofinansową od postępów w obszarze walki z korupcją oraz poszanowania praworządności i praw człowieka;
- bw) uniknięcie cięć w ogólnym finansowaniu w ramach IPA, które mogłyby spowolnić reformy mające związek z UE i ograniczyć zdolność Unii do osiągnięcia jej strategicznego celu, jakim jest stabilizacja i transformacja krajów przystępujących oraz przygotowanie ich do wypełniania zobowiązań wynikających z członkostwa, a także poważnie zmniejszyć zdolność do radzenia sobie z wielorakimi wyzwaniami związanymi z praworządnością, pojednaniem, integracją regionalną i zmianą klimatu, a tym samym uczynić ten region jeszcze bardziej podatnym na wpływy państw trzecich; zapewnienie społeczeństwu obywatelskiemu odpowiedniego i ciągłego wsparcia;
- bx) dopilnowanie, by IPA III opierał się na priorytetach politycznych, które dzięki konkretnym projektom mają bezpośredni wpływ na życie obywateli, oraz by finansowanie przedakcesyjne przyznawano w sposób przejrzysty, proporcjonalny i niedyskryminujący oraz by opierało się ono na solidnych wskaźnikach skuteczności działania z uwzględnieniem zaangażowania krajów beneficjentów w realizację reform oraz osiągniętych przez nie postępów;
- by) wzmocnienie podejścia opartego na wynikach poprzez mechanizm zawieszający oraz zadbanie o spójność z Instrumentem Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR); uzupełnienie rozporządzenia w sprawie IPA III o zreformowany i usprawniony „dialog strategiczny” gwarantujący, że Parlament Europejski będzie terminowo informowany i konsultowany;
- bz) utrzymanie demokratycznej rozliczalności poprzez zapewnienie pełnego zaangażowania Parlamentu Europejskiego w kontrolę, nadzór i strategiczne ukierunkowanie struktury, programowania, monitorowania i oceny IPA III w drodze aktów delegowanych;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- ca) poprawę ogólnej widoczności wsparcia udzielanego przez UE w regionie oraz zintensyfikowanie działań informacyjnych poprzez wzmocnienie strategicznej komunikacji i dyplomacji publicznej z myślą o komunikowaniu wartości Unii i podkreśleniu wartości dodanej projektów i programów finansowanych przez UE; przygotowanie wspólnej strategii komunikacyjnej we współpracy z krajami Bałkanów Zachodnich; dalsze pogłębianie wiedzy na temat korzyści płynących z procesu akcesyjnego i procesu jednoczenia całego kontynentu europejskiego;
- cb) domaganie się stopniowego dostosowania polityki krajów przystępujących do wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE i wspólnej polityki handlowej;
- cc) znaczne zwiększenie komunikacji na temat pomocy UE, w szczególności dotyczącej istotnego wsparcia UE dla Bałkanów Zachodnich w walce z pandemią COVID-19, a także zadbanie o to, by beneficjenci tej pomocy nie rozpowszechniali dezinformacji i negatywnych wypowiedzi na temat reakcji UE na pandemię COVID-19;
- cd) wyrażenie uznania dla współpracy krajów Bałkanów Zachodnich z UE w ramach misji w dziedzinie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony;
- ce) potępienie działań podejmowanych przez państwa trzecie w celu destabilizacji i osłabienia demokratycznych rządów w regionie Bałkanów Zachodnich;
- cf) dalszą współpracę w dziedzinie walki z zagrożeniami hybrydowymi, w tym zwalczania propagandy rosyjskiej;
- cg) działania następcze po szczycie UE-Bałkany Zachodnie w 2020 r. w celu dokonania oceny i ponownej analizy procesu rozszerzenia oraz nadania mu nowej dynamiki, a także zapewnienia nowego impulsu dla transformacji krajów przystępujących;
- ch) szybkie wdrożenie zmienionej metodyki rozszerzenia w celu wznowienia procesu przystąpienia do UE, a także – w oparciu o szczyt UE-Bałkany Zachodnie w Zagrzebiu — przyjęcie ram negocjacyjnych i zwoływanie konferencji międzyrządowych mających na celu niezwłoczne rozpoczęcie rozmów akcesyjnych z Albanią i Macedonią Północną;
- ci) zwraca uwagę na 15 warunków określonych przez Radę Unii Europejskiej, które Albania musi spełnić przed pierwszą konferencją międzyrządową z udziałem państw członkowskich UE;
- cj) kontynuację współpracy ze Zjednoczonym Królestwem na Bałkanach Zachodnich, z uwzględnieniem brytyjskich powiązań z regionem oraz wspólnych celów, od promowania praworządności i walki ze zorganizowaną przestępczością po zwalczanie terroryzmu oraz inne cele i zadania misji WPBiO;
- ck) intensyfikację dialogu politycznego wysokiego szczebla poprzez regularne szczyty z udziałem UE i Bałkanów Zachodnich;
- cl) wdrożenie zaleceń z przeprowadzonej w 2019 r. oceny tematycznej wsparcia UE na rzecz praworządności w krajach objętych polityką sąsiedztwa i procesem rozszerzenia (2010–2017), oprócz szybkiego przyjęcia komunikatu Komisji w sprawie zaradzenia poważnym problemom dotyczącym praworządności w drodze mechanizmu warunkowości i mechanizmu odwracalności;
- cm) podjęcie działań następczych w związku ze znaczącym wsparciem udzielanym wszystkim krajom Bałkanów Zachodnich w celu zaspokojenia natychmiastowych potrzeb w zakresie zdrowia i pomocy humanitarnej wynikających z pandemii COVID-19;
- cn) dalsze wspieranie krajów kandydujących do członkostwa w UE oraz potencjalnych krajów kandydujących z Bałkanów Zachodnich w zakresie koordynacji reagowania i łagodzenia skutków społeczno-ekonomicznych związanych z pandemią COVID-19, a także dostosowanie środków do wspólnego unijnego nadzwyczajnego pakietu środków gospodarczych przygotowanego wspólnie z międzynarodowymi instytucjami finansowymi;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- co) zadbanie o to, aby obecne i następne WRF wraz z planem gospodarczym i inwestycyjnym dla Bałkanów Zachodnich przyczyniły się znacznie do odbudowy w następstwie kryzysu związanego z COVID-19 oraz by ułatwiały wzrost gospodarczy i integrację poprzez udoskonalone i zrównoważone połączenia cyfrowe, energetyczne i transportowe;
 - cp) zagwarantowanie, by plan gospodarczy i inwestycyjny dla Bałkanów Zachodnich nie był w przeważającej mierze finansowany z istniejących funduszy IPA, a tym samym by potencjalnie nie absorbował finansowania przewidzianego na rzecz innych ważnych strategii politycznych i programów; całkowite dostosowanie tego planu do Europejskiego Zielonego Ładu, w szczególności do celu UE w zakresie obniżenia emisyjności;
 - cq) priorytetowe traktowanie Bałkanów Zachodnich w nowej gwarancji na działania zewnętrzne i Europejskim Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR+) w ramach Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR); zapewnienie dwukrotnego zwiększenia dotacji za pośrednictwem ram inwestycyjnych dla Bałkanów Zachodnich w celu wsparcia rozwoju sektora prywatnego, łączności, cyfryzacji, zielonego programu działań i inwestycji społecznych oraz w celu znacznego zwiększenia gwarancji finansowych na wspieranie inwestycji publicznych i prywatnych w regionie za pomocą instrumentu gwarancyjnego;
 - cr) rozszerzenie na wszystkie kraje Bałkanów Zachodnich zakresu geograficznego Funduszu Solidarności Unii Europejskiej, który już obejmuje swoim zasięgiem kryzys w zakresie zdrowia publicznego;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz rządów i parlamentom krajów przystępujących.
-

Środa, 17 czerwca 2020 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P9_TA(2020)0132

Wniosek o uchylenie immunitetu Gunnara Becka**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu
Gunnara Becka (2019/2154(IMM))**

(2021/C 362/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Gunnara Becka, przekazany 29 października 2019 r. przez Ministerstwo Sprawiedliwości i Ochrony Konsumentów Republiki Federalnej Niemiec w związku z postępowaniem nr 80 AR 137/19 i zgłoszony na posiedzeniu plenarnym 25 listopada 2019 r.,
 - po wysłuchaniu wyjaśnień Gunnara Becka zgodnie z art. 9 ust. 6 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 8 i 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
 - uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r., 17 stycznia 2013 r. oraz 30 kwietnia 2019 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 46 Konstytucji Republiki Federalnej Niemiec,
 - uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A9-0036/2020),
- A. mając na uwadze, że Prokurator Generalny w Düsseldorfie złożył wniosek o uchylenie immunitetu Gunnara Becka, posła do Parlamentu Europejskiego, w związku z ewentualnym dochodzeniem w sprawie domniemanego nadużycia tytułów, tj. przestępstwa z par. 132a ust. 1 pkt 1 niemieckiego kodeksu karnego;

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., Marra przeciwko De Gregorio i Clemente, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch przeciwko Parlamentowi, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C-163/10, ECLI:EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., Gollnisch przeciwko Parlamentowi, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23; wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2019 r., Briois przeciwko Parlamentowi, T-214/18, ECLI:EU:T:2019:266.

Środa, 17 czerwca 2020 r.

- B. mając na uwadze, że dochodzenie nie dotyczy opinii wyrażonych lub głosów oddanych w ramach wykonywania obowiązków posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swoich państw z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- D. mając na uwadze, że na karcie do głosowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego 26 maja 2019 r. Gunnar Beck figurował jako „prof. dr Gunnar Beck, Hochschuldozent [wykładowca uniwersytecki], Barrister-at-Law für EU-Recht [BL w dziedzinie prawa UE], Neuss (NW)”; mając na uwadze, że w 1996 r. Gunnar Beck otrzymał tytuł doktora filozofii na Uniwersytecie Oksfordzkim (Wielka Brytania), lecz w Niemczech nie uzyskał ani tytułu profesora ani doktora; mając na uwadze, że przed sesją inauguracyjną Parlamentu Europejskiego prokuratura w Düsseldorfie wszczęła dochodzenie na podstawie doniesień prasowych i zarzutów w sprawie podejrzenia nadużycia tytułu na podstawie par. 132a ust. 1 pkt 1 niemieckiego kodeksu karnego; mając na uwadze, że krótko po 5 lipca 2019 r., prawdopodobnie 9 lipca 2019 r., dochodzenie zostało zawieszono w wyniku wyboru Gunnara Becka do Parlamentu Europejskiego; mając na uwadze, że 4 września 2019 r. Prokurator Generalny w Düsseldorfie złożył wniosek o uchylenie immunitetu Gunnara Becka do Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości i Ochrony Konsumentów w Niemczech w celu ponownego wszczęcia dochodzenia w sprawie podejrzenia nadużycia tytułu na podstawie par. 132a ust. 1 pkt 1 niemieckiego kodeksu karnego;
- E. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 ust. 8 Regulaminu Komisja Prawna nie może w żadnym przypadku orzekać o winie bądź braku winy posła ani o zasadności wszczęcia wobec niego postępowania karnego na podstawie zarzutów, które są mu stawiane, nawet wtedy, gdy analiza wniosku pozwala właściwej komisji na dokładne zapoznanie się ze szczegółami sprawy;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z art. 5 ust. 2 Regulaminu immunitet parlamentarny nie jest osobistym przywilejem posła, lecz gwarancją niezależności Parlamentu jako całości oraz jego członków;
- G. mając na uwadze, że immunitet parlamentarny ma na celu ochronę Parlamentu i jego członków przed postępowaniami sądowymi w związku z działaniami podejmowanymi w ramach wykonywania obowiązków parlamentarnych, których nie można oddzielić od tych obowiązków;
- H. mając na uwadze, że w tym przypadku Parlament nie znalazł dowodów wskazujących na zaistnienie *fumus persecutionis*, czyli okoliczności wskazujących na leżący u podstaw postępowania sądowego zamiar szkodzenia działalności politycznej posła, a tym samym Parlamentowi Europejskiemu;
 - 1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Gunnara Becka;
 - 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do bezzwłocznego przekazania niniejszej decyzji i sprawozdania właściwej komisji właściwym organom w Niemczech i Gunnarowi Beckowi.

Środa, 17 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0133

Wniosek o uchylenie immunitetu Guy Verhofstadta**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Guy Verhofstadta (2019/2149(IMM))**

(2021/C 362/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Guy Verhofstadta, przekazany dnia 15 października 2019 r. przez V Wydział Karny Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w związku z postępowaniem karnym toczącym się w sprawie z powództwa cywilnego wniesionego do tego samego sądu (sygn. akt X K 7/18) i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 13 listopada 2019 r.,
 - po wysłuchaniu Guy Verhofstadta zgodnie z art. 9 ust. 6 Regulaminu Parlamentu,
 - uwzględniając art. 8 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
 - uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydane w dniach 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r., 17 stycznia 2013 r. oraz 30 kwietnia 2019 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A9-0037/2020),
- A. mając na uwadze, że V Wydział Karny Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie (Polska) złożył wniosek o uchylenie immunitetu poselskiego Guy Verhofstadta w związku z niektórymi jego wypowiedziami, które padły dnia 15 listopada 2017 r. podczas debaty plenarnej Parlamentu Europejskiego w Strasburgu; biorąc pod uwagę uzasadnienie postanowienia tego sądu, w którym wskazano, że „jako że zezwolenie na ściganie należy do pokrzywdzonego – w tej sytuacji powinien być nim prokurator” i że „w przypadku braku wstąpienia prokuratora do niniejszego postępowania przy jednoczesnej odmowie wstąpienia z wnioskiem o uchylenie przedmiotowego immunitetu przez Sąd, pozbawia się oskarżyciela prywatnego możliwości dochodzenia swoich praw względem osób chronionych immunitetem Parlamentu”, a także że „ten przepis [art. 9 ust. 12 Regulaminu] nie stanowi, że organ sądowy powinien sporządzić taki wniosek, lecz jedynie go przekazać. Zatem samo owo wstąpienie o uchylenie immunitetu poselskiego sprowadza się raczej do czysto formalnego przekazania wniosku oskarżyciela prywatnego”; przyjmując w związku z tym do wiadomości, że organ sądowy przekazał ten wniosek o uchylenie immunitetu posła zgodnie z art. 9 ust. 12 Regulaminu; zwracając niemięcej uwagę na fakt, że art. 9 ust. 1 Regulaminu Parlamentu wymaga, by każdy wniosek o uchylenie immunitetu został skierowany przez „właściwy organ państwa członkowskiego”, przy czym te dwa pojęcia nie są tożsame;
- B. mając na uwadze, że w pozwie cywilnym złożonym przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego w ww. sądzie Guy Verhofstadt został oskarżony, że działając w zamiarze ewentualnym, znieważył pokrzywdzonego, że w swoim wystąpieniu podczas debaty plenarnej na temat stanu praworządności i demokracji w Polsce, transmitowanej w mediach, Guy Verhofstadt nazwał uczestników warszawskiego Marszu Niepodległości z 2017 r. „faszystami, neonazystami i białymi suprematystami”, oraz że pokrzywdzony uczestniczył w tym marszu;

(¹) Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., Marra/De Gregorio i Clemente, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch/Parlament, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C-163/10, ECLI:EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., Gollnisch/Parlament, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23; wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2019 r., Briois/Parlament, T-214/18 ECLI:EU:T:2019:266.

Środa, 17 czerwca 2020 r.

- C. mając na uwadze, że ww. słowa wypowiedziane przez Guy Verhofstadta stanowią rzekomo publiczne znieważenie pokrzywdzonego pod jego nieobecność i pomówienie go o popełnienie czynów, które poniżają go w opinii publicznej, co zdaniem pokrzywdzonego może narazić go na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, a mianowicie o popełnienie czynów stanowiących przestępstwo z art. 216 § 2 w związku z art. 212 § 2 w związku z art. 11 § 2 polskiego kodeksu karnego;
- D. mając na uwadze, że immunitet parlamentarny nie jest osobistym przywilejem posła, lecz gwarancją niezależności Parlamentu jako całości oraz jego członków;
- E. mając na uwadze, że z jednej strony Parlament nie może być uznany za sąd, a z drugiej strony w ramach procedury uchylenia immunitetu posła nie można uznać za „oskarżonego”⁽²⁾;
- F. mając na uwadze, że art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej przewiduje, iż wobec posłów do Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego, ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych;
- G. mając na uwadze, że Guy Verhofstadt wypowiedział ww. słowa na posiedzeniu plenarnym Parlamentu Europejskiego, w sali posiedzeń plenarnych i w ramach sprawowania mandatu posła do Parlamentu Europejskiego;
- H. mając na uwadze, że w związku z tym wypowiedź Guy Verhofstadta mieści się w ramach sprawowania przez niego mandatu posła i wchodzi w zakres jego działalności w Parlamencie Europejskim;
 - 1. podejmuje decyzję o odmowie uchylenia immunitetu Guy Verhofstadta;
 - 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do niezwłocznego przekazania niniejszej decyzji i sprawozdania komisji przedmiotowo właściwej właściwym organom Rzeczypospolitej Polskiej i Guy Verhofstadtowi.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2019 r., Oriol Junqueras Vies, C-502/19, ECLI:EU:C:2019:1115.

Środa, 17 czerwca 2020 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P9_TA(2020)0130

Ustanowienie ram ułatwiających zrównoważone inwestycje *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2020 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/2088 (05639/2/2020 – C9-0132/2020 – 2018/0178(COD))

(Zwyczajna procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2021/C 362/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (05639/2/2020 – C9-0132/2020),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 października 2018 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 5 grudnia 2018 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽³⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2018)0353),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisje przedmiotowo właściwe na podstawie art. 74 ust. 4 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 67 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne obrady Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności na podstawie art. 58 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Gospodarczą i Monetarną oraz Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A9-0107/2020),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 15.2.2019, s. 103.

⁽²⁾ Dz.U. C 86 z 7.3.2019, s. 24.

⁽³⁾ Teksty przyjęte w dniu 28.3.2019, P8_TA(2019)0325.

Środa, 17 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0131

Statystyki Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej ***II

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2020 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 862/2007 w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej (15300/1/2019 – C9-0102/2020 – 2018/0154(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2021/C 362/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (15300/1/2019 – C9-0102/2020),
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2018)0307),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisję przedmiotowo właściwą na podstawie art. 74 ust. 4 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 67 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A9-0108/2020),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte w dniu 16.4.2019 r., P8_TA(2019)0359.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0134

Protokół w sprawie wykonania Umowy partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Republiką Zielonego Przylądka (lata 2019–2024) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia protokołu w sprawie wykonania Umowy partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Republiką Zielonego Przylądka (lata 2019–2024) (08662/1/2019 – C9-0004/2019 – 2019/0078(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 362/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (08662/1/2019),
 - uwzględniając protokół w sprawie wykonania Umowy partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Republiką Zielonego Przylądka (lata 2019–2024) (08668/2019),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 43, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) i art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0004/2019),
 - uwzględniając swoją rezolucję nieustawodawczą z dnia 18 czerwca 2020 r. ⁽¹⁾ w sprawie projektu decyzji,
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając opinie Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rybołówstwa (A9-0024/2020),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz Republiki Zielonego Przylądka.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA-PROV(2020)0135.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0135

Zawarcie protokołu w sprawie wykonania Umowy partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Republiką Zielonego Przylądka (lata 2019–2024)

Rezolucja nieustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia protokołu w sprawie wykonania Umowy partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Republiką Zielonego Przylądka (lata 2019–2024) (08662/2019 – C9-0004/2019 – 2019/0078M(NLE))

(2021/C 362/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (08662/2019),
 - uwzględniając protokół w sprawie wykonania Umowy partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Republiką Zielonego Przylądka (lata 2019–2024) (08668/2019),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 43 ust. 2, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) i art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) (C9-0004/2019),
 - uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 18 czerwca 2020 r. ⁽¹⁾ w sprawie projektu decyzji,
 - uwzględniając art. 31 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wspólnych przepisów w celu stosowania zewnętrznego wymiaru WPRyb, w tym umów w sprawie połowów ⁽³⁾,
 - uwzględniając końcowe sprawozdanie z lutego 2018 r. zatytułowane „Badanie oceniające ex post i ex ante Umowy partnerskiej w sprawie połowów między Unią Europejską a Republiką Zielonego Przylądka”,
 - uwzględniając art. 105 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając opinię Komisji Rozwoju,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A9-0023/2020),
- A. mając na uwadze, że Komisja Europejska wynegocjowała z rządem Republiki Zielonego Przylądka nową umowę o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów wraz z protokołem wykonawczym do umowy na okres pięciu lat;
- B. mając na uwadze, że ogólnym celem umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między UE a Republiką Zielonego Przylądka jest zacieśnienie współpracy między Unią Europejską a Republiką Zielonego Przylądka w dziedzinie rybołówstwa, w interesie obu stron, w drodze propagowania zrównoważonej polityki rybołówstwa i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybnych w wyłącznej strefie ekonomicznej (w.s.e.) Zielonego Przylądka;
- C. mając na uwadze, że poziom wykorzystania uprawnień do połowów w ramach poprzedniej umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między UE a Republiką Zielonego Przylądka wahał się od 58 % do 68 %, przy dobrym wykorzystaniu sejnierów i umiarkowanym wykorzystaniu takłwców i statków prowadzących połowy wędami;
- D. mając na uwadze, że połowy rekinów stanowią 20 % połowów, ale brak danych naukowych oznacza, że liczby całkowite mogą nie być dokładne i mogą być o wiele wyższe;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA-PROV(2020)0134.

⁽²⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. C 58 z 15.2.2018, s. 93.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- E. mając na uwadze, że umowa o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między UE a Republiką Zielonego Przylądka powinna wspierać skuteczniejszy i bardziej zrównoważony rozwój społeczności rybackich w tym kraju, a także powiązanych gałęzi przemysłu i działalności, w tym naukę w dziedzinie rybołówstwa; mając na uwadze, że wsparcie udzielane na podstawie protokołu musi być spójne z krajowymi planami rozwoju i planem działania na rzecz niebieskiego wzrostu i rozwoju z uwzględnieniem ograniczeń ekologicznych opracowanym we współpracy z ONZ, z myślą o zwiększeniu produkcji i profesjonalizacji sektora, aby zaspokoić potrzeby miejscowego społeczeństwa w zakresie żywności i zatrudnienia;
- F. mając na uwadze, że w ramach tych umów należy również wspierać zobowiązania UE na mocy umów międzynarodowych, w szczególności cele zrównoważonego rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych, zwłaszcza cel 14, oraz mając na uwadze, że wszystkie działania UE, takie jak niniejsza umowa o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, muszą przyczynić się do osiągnięcia tych celów;
- G. mając na uwadze, że za pośrednictwem Europejskiego Funduszu Rozwoju UE przeznacza na rzecz Republiki Zielonego Przylądka wieloletni budżet w wysokości 55 mln EUR, skupiając się na jednym głównym sektorze, mianowicie umowie dotyczącej dobrego rządzenia i rozwoju;
- H. mając na uwadze, że umowa powinna przyczynić się do promowania i rozwoju sektora rybołówstwa Republiki Zielonego Przylądka oraz mając na uwadze, że należy wybudować lub wyremontować podstawową infrastrukturę, taką jak porty, miejsca wylądunku, magazyny i zakłady przetwórcze;
- I. mając na uwadze, że Parlament musi być na wszystkich etapach niezwłocznie i szczegółowo informowany o procedurach dotyczących protokołu i jego odnawiania;
1. uważa, że umowa o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między UE a Republiką Zielonego Przylądka musi sprzyjać realizacji dwóch jednakowo ważnych celów: (1) zapewnienia uprawnień do połowów statkom UE na wodach w.s.e. Republiki Zielonego Przylądka w oparciu o najlepszą dostępną wiedzę i opinie naukowe i z poszanowaniem środków ochrony i zarządzania podejmowanych przez organizacje regionalne, do których należy Republika Zielonego Przylądka, zwłaszcza Międzynarodową Komisję ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT), oraz w granicach dostępnej nadwyżki; oraz (2) wspierania dalszej współpracy gospodarczej, finansowej, technicznej i naukowej między UE a Republiką Zielonego Przylądka w dziedzinie zrównoważonej gospodarki rybackiej i racjonalnej eksploatacji zasobów rybnych w w.s.e. Zielonego Przylądka, nie naruszając suwerennych opcji i strategii Republiki Zielonego Przylądka związanych z własnym rozwojem; jednocześnie i w świetle wysokiej wartości różnorodności biologicznej w wodach Republiki Zielonego Przylądka uważa, że umowa powinna gwarantować przyjęcie środków mających na celu ograniczenie przypadkowych połowów przez statki UE w w.s.e. Republiki Zielonego Przylądka;
 2. jest zdania, że należy podjąć środki w celu zagwarantowania, by nie przekraczano pojemności referencyjnej przewidzianej w umowie;
 3. zwraca uwagę na wnioski przeprowadzonej w maju 2018 r. oceny retrospektywnej i perspektywicznej protokołu do umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między UE a Republiką Zielonego Przylądka na lata 2014–2018, w której wskazano między innymi, że protokół w ujęciu ogólnym okazał się skuteczny, wydajny, odpowiadający poszczególnym interesom, spójny z polityką sektorową Republiki Zielonego Przylądka i został dobrze przyjęty przez zainteresowane podmioty, oraz że zalecane jest podpisanie nowego protokołu; podkreśla, że możliwe jest poczynienie większych postępów we współpracy między UE a Republiką Zielonego Przylądka w dziedzinie rybołówstwa, i uważa, że nowy protokół powinien zatem wykroczyć poza osiągnięcia poprzednich protokołów wykonawczych do umowy, zwłaszcza w odniesieniu do wspierania rozwoju sektora rybołówstwa Republiki Zielonego Przylądka;
 4. popiera potrzebę poczynienia znacznych postępów w rozwoju rybołówstwa Republiki Zielonego Przylądka, w tym branży rybackiej i powiązanej działalności, oraz wzywa Komisję Europejską do podjęcia wszelkich niezbędnych działań, w tym przeprowadzenia ewentualnego przeglądu i zwiększenia wsparcia sektorowego przewidzianego w umowie, oraz do stworzenia warunków dla zwiększenia poziomu wykorzystania tego wsparcia;
 5. uważa, że cele Umowy partnerskiej w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Republiką Zielonego Przylądka nie zostaną osiągnięte, jeżeli nie przyczyni się ona do zwiększenia w Republice Zielonego Przylądka wartości dodanej wynikającej z eksploatacji zasobów rybnych tego kraju;
 6. uważa, że umowa o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między UE a Republiką Zielonego Przylądka i protokół do niej muszą być dostosowane do krajowych planów rozwoju i planu na rzecz niebieskiego wzrostu z myślą o rozwoju z uwzględnieniem ograniczeń ekologicznych sektora rybołówstwa Republiki Zielonego Przylądka, które stanowią priorytetowe obszary pod względem wsparcia UE i na które należy przeznaczyć niezbędną pomoc techniczną i finansową, szczególnie w celu:

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- wzmocnienia zdolności instytucjonalnych i poprawy zarządzania: przygotowania ustawodawstwa w oparciu o plany zarządzania oraz wspierania wdrażania tych przepisów i planów zarządzania;
 - wzmocnienia monitorowania, kontroli i nadzoru w w.s.e. Republiki Zielonego Przylądka i na otaczających ją obszarach;
 - lepszych środków zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych działań połowowych, w tym na wodach śródlądowych;
 - wzmocnienia partnerstw z innymi państwami zainteresowanymi działalnością połowową w w.s.e. Republiki Zielonego Przylądka, mianowicie poprzez umowy w sprawie połowów, oraz zapewnienia przejrzystości poprzez publikowanie ich treści, a także poprzez ustanowienie regionalnego programu szkolenia i wykorzystywania obserwatorów;
 - wspierania tworzenia i ulepszania programu gromadzenia danych umożliwiającego władzom Zielonego Przylądka zrozumienie dostępnych zasobów i wspieranie naukowej oceny zasobów dzięki czemu decyzje będą podejmowane w oparciu o najlepszą dostępną wiedzę naukową;
 - umożliwienia budowy i/lub renowacji kluczowej infrastruktury rybołówstwa i powiązanych rodzajów działalności, takiej jak nabrzeża wyładunku i porty (zarówno przemysłowe, jak i rzemieślnicze, na przykład w porcie Mindelo na wyspie São Vicente), miejsca wyładunku, obiekty do przechowywania i przetwarzania ryb, targowiska, infrastruktura dystrybucji i wprowadzania do obrotu oraz laboratoria analizy jakości;
 - wspierania i poprawy warunków pracy wszystkich pracowników, w szczególności kobiet, we wszystkich działaniach związanych z połowami, w tym w zakresie komercjalizacji, ale także przekształcania, zarządzania rybołówstwem i nauki;
 - wspierania wiedzy naukowej niezbędnej do ustanawiania chronionych obszarów morskich, w tym jej wdrażania, monitorowania i kontroli;
 - ograniczenia przyłówów wrażliwych gatunków, takich jak żółwie morskie;
 - umożliwienia umacniania organizacji reprezentujących mężczyzn i kobiety w sektorze rybołówstwa, zwłaszcza osoby zajmujące się tradycyjnym łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym i działalnością połowową na małą skalę, przyczyniając się do wzmocnienia potencjału technicznego i zdolności w zakresie zarządzania i negocjacji;
 - budowy lub dostosowania ośrodków kształcenia podstawowego i szkolenia zawodowego, aby podnieść kwalifikacje rybaków, marynarzy i kobiet w sektorze rybołówstwa oraz poziom innych rodzajów działalności związanej z niebieską gospodarką;
 - wzmocnienia środków zachęcających młodych ludzi do zajęcia się rybołówstwem;
 - zwiększenia zdolności w zakresie badań naukowych i monitorowania zasobów rybnych i środowiska morskiego;
 - ogólnej poprawy zrównoważonego charakteru zasobów morskich;
7. wyraża zadowolenie, że umowa nie dotyczy małych gatunków pelagicznych, które mają ogromne znaczenie dla miejscowej ludności i dla których nie ma nadwyżki;
8. wyraża zaniepokojenie potencjalnie szkodliwym wpływem działalności połowowej na populację rekinów w w.s.e. Republiki Zielonego Przylądka;
9. uważa, że konieczna jest bardziej szczegółowa ocena korzyści, jakie niesie stosowanie protokołu dla lokalnej gospodarki (zatrudnienie, infrastruktura, poprawa warunków społecznych);
10. uważa za pożądane zwiększenie ilości i dokładności informacji na temat wszystkich połowów (docelowych i przyłówów) i stanu ochrony zasobów rybnych, jak i wpływu działalności połowowej na środowisko morskie, oraz lepsze wykorzystywanie środków przeznaczonych na wsparcie sektorowe, aby móc dokładniej ocenić wpływ umowy na ekosystem morski, zasoby rybne i społeczności rybackie, w tym jej skutki społeczne i gospodarcze;
11. uważa, że w obliczu możliwości zamknięcia łowisk lub nałożenia ograniczeń połowowych, w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru zasobów w oparciu o rzetelne opinie naukowe, należy w pierwszej kolejności uwzględnić potrzeby lokalnego sektora rybołówstwa;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

12. wzywa Komisję i władze Republiki Zielonego Przylądka do usprawnienia gromadzenia danych i monitorowania stad ryb w kontekście przełowienia, ze szczególnym uwzględnieniem rekinów;
 13. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby w ramach polityki współpracy i oficjalnej pomocy na rzecz rozwoju w Republice Zielonego Przylądka miały na uwadze, że Europejski Fundusz Rozwoju i wsparcie sektorowe ustanowione w ramach umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów powinny się wzajemnie uzupełniać, aby przyczynić się do wzmocnienia miejscowego sektora rybołówstwa i dopilnować, aby kraj ten posiadał pełną suwerenność w kwestii swoich zasobów; apeluje do Komisji, aby za pośrednictwem Europejskiego Funduszu Rozwoju i innych właściwych instrumentów ułatwiła podejmowanie działań niezbędnych do stworzenia infrastruktury, której budowa – oparta wyłącznie na wsparciu sektorowym w ramach umowy o partnerstwie w sprawie połowów – nie jest możliwa ze względu na skalę i koszty; do takiej infrastruktury należą m.in. porty rybackie (przemysłowe i rzemieślnicze);
 14. popiera potrzebę zwiększenia wkładu umowy o partnerstwie w sprawie połowów w tworzenie bezpośrednich i pośrednich miejsc pracy na miejscu, czy to na statkach działających na podstawie umowy o partnerstwie w sprawie połowów, czy to w działalności połowowej, na wszystkich etapach łańcucha dostaw; uważa, że państwa członkowskie – przyczyniając się do budowania zdolności i kształcenia – mogą odegrać istotną rolę i aktywnie uczestniczyć w osiągnięciu tego celu;
 15. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego zacieśnienia współpracy z Zielonym Przylądkiem w celu oceny możliwości zwiększenia przyszłej pomocy rozwojowej, przede wszystkim w ramach nowego Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR) zaproponowanego w ramach budżetu UE na lata 2021–2027, a w szczególności biorąc pod uwagę dobre wykorzystanie funduszy UE w Republice Zielonego Przylądka i stabilność polityczną kraju w złożonym kontekście geopolitycznym, co należy wspierać i nagradzać;
 16. wzywa Komisję, by zaapelowała do Republiki Zielonego Przylądka o wykorzystanie wkładu finansowego przewidzianego w protokole w celu zrównoważonego wzmocnienia krajowego sektora rybołówstwa w perspektywie długoterminowej, wspieranie popytu na lokalne inwestycje i projekty przemysłowe oraz wspieranie rozwoju zrównoważonej niebieskiej gospodarki, co przyczyni się do tworzenia lokalnych miejsc pracy i zwrócenia uwagi młodych pokoleń na atrakcyjność tego rodzaju działalności;
 17. wzywa Komisję do przekazania Parlamentowi i podania do wiadomości publicznej protokołów i wniosków z posiedzeń wspólnego komitetu, o którym mowa w art. 9 umowy, oraz wniosków z ocen rocznych; wzywa Komisję, aby umożliwiła przedstawicielom Parlamentu udział w posiedzeniach wspólnego komitetu w charakterze obserwatorów oraz by zachęcała do uczestnictwa społeczności rybackie i powiązane z nimi zainteresowane strony Republiki Zielonego Przylądka;
 18. uważa, że należy opracować informacje na temat korzyści, jakie stosowanie protokołu niesie dla lokalnej gospodarki (zatrudnienie, infrastruktura, poprawa warunków socjalnych);
 19. wzywa Komisję i Radę, aby w ramach przysługujących im kompetencji bezzwłocznie i w pełni informowały Parlament na wszystkich etapach procedury związanych z protokołem i, w stosownym przypadku, jego przedłużeniem, zgodnie z art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 218 ust. 10 TFUE;
 20. zwraca uwagę Komisji, a w szczególności uwagę Rady, na fakt, że długotrwałe postępowanie w sprawie tymczasowego stosowania umów międzynarodowych przed wydaniem przez Parlament zgody nie jest zgodne z zasadami przewodnimi porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, że praktyka ta znacznie ogranicza status Parlamentu jako jedynej demokratycznie wybranej instytucji UE, a także szkodzi legitymacji demokratycznej całej UE;
 21. wzywa Komisję do pełniejszego uwzględnienia obecnych zaleceń w umowie o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Republiką Zielonego Przylądka, a także do wzięcia ich pod uwagę, na przykład w procedurach związanych z odnowieniem protokołu;
 22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Republiki Zielonego Przylądka.
-

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0136

Protokół wykonawczy do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Gwineą Bissau (lata 2019–2024) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu wykonawczego do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Gwinei Bissau (2019–2024) (08928/2019 – C9-0011/2019 – 2019/0090(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 362/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (08928/2019),
 - uwzględniając Protokół wykonawczy do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Gwinei Bissau (08894/2019),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 43 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) oraz art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0011/2019),
 - uwzględniając swoją rezolucję nieustawodawczą z dnia 18 czerwca 2020 r. ⁽¹⁾ w sprawie projektu decyzji,
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając opinie przedstawione przez Komisję Rozwoju oraz Komisję Budżetową,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rybołówstwa (A9-0012/2020),
1. wyraża zgodę na zawarcie Protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republici Gwinei Bissau.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA-PROV(2020)0137.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0137

Protokół wykonawczy do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Republiką Gwinei Bissau (lata 2019–2024) (rezolucja)**Rezolucja nieustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu wykonawczego do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Gwinei Bissau (2019–2024) (08928/2019 – C9-0011/2019 – 2019/0090M(NLE))**

(2021/C 362/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (08928/2019),
 - uwzględniając Protokół wykonawczy do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Gwinei Bissau (08894/2019) (zwany dalej „Protokołem”),
 - uwzględniając wniosek o udzielenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 43, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) oraz art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0011/2019),
 - uwzględniając art. 31 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (wspólna polityka rybołówstwa) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wspólnych reguł stosowania zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa, w tym umów w sprawie połowów ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 18 czerwca 2020 r. ⁽³⁾ w sprawie projektu decyzji,
 - uwzględniając art. 105 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając opinię Komisji Rozwoju,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A9-0013/2020),
- A. mając na uwadze, że ogólnym celem Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Republiką Gwinei Bissau jest pogłębienie współpracy w zakresie rybołówstwa między UE a Gwineą Bissau, w interesie obu stron, przez wspieranie zrównoważonej polityki rybołówstwa oraz rozsądnej i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybnych na obszarze połowowym Gwinei Bissau, a także rozwój gwinejskiego sektora rybołówstwa i tamtejszej niebieskiej gospodarki;
- B. mając na uwadze, że wykorzystanie uprawnień do połowów na mocy poprzedniej umowy o partnerstwie w sprawie połowów uznaje się za ogólnie satysfakcjonujące;

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.⁽²⁾ Dz.U. C 58 z 15.2.2018, s. 93.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P9_TA-PROV(2020)0136.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- C. mając na uwadze, że Umowa o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Republiką Gwinei Bissau ma duże znaczenie w kontekście różnych umów o partnerstwie w sprawie połowów zawartych przez UE z państwami trzecimi, że obecnie jest to trzecia najważniejsza umowa z punktu widzenia zaangażowanych środków, oraz że oferuje ona dodatkową korzyść, gdyż jest jedną z zaledwie trzech umów umożliwiających dostęp do połowów wielogatunkowych;
- D. mając na uwadze, że wkład gwinejskiego sektora rybołówstwa w zamożność kraju jest bardzo niski (3,5 % PKB w 2015 r.), choć środki przekazane w ramach umowy o partnerstwie w sprawie połowów jako rekompensata finansowa z tytułu dostępu do zasobów będą stanowić istotny wkład do krajowych finansów publicznych;
- E. mając na uwadze, że w porównaniu z poprzednim Protokołem wkład finansowy UE został zwiększony z 9 mln EUR do 11,6 mln EUR rocznie w odniesieniu do kwoty rocznej za dostęp do zasobów rybnych oraz z 3 mln EUR do 4 mln EUR rocznie w odniesieniu do wsparcia sektorowej polityki rybołówstwa Gwinei Bissau;
- F. mając na uwadze, że w okresie obowiązywania Protokołu uprawnienia do połowów będą definiowane na dwa sposoby: przez pierwsze dwa lata w nakładzie połowowym (mierzonym w pojemności rejestrowej brutto – GRT), a przez ostatnie trzy lata – w całkowitych dopuszczalnych połowach (TAC, w tonach); mając na uwadze, że przejściu z jednego sposobu na drugi powinno towarzyszyć wdrożenie, w ciągu dwóch pierwszych lat obowiązywania Protokołu, systemu sprawozdawczości elektronicznej w zakresie połowów i przetwarzania danych dotyczących połowów;
- G. mając na uwadze, że w pierwszym okresie obowiązywania Protokołu uprawnienia do połowów przyznane flotom UE są następujące: 3 700 GRT dla trawlerów zamrażalni do połowów krewetek, 3 500 GRT dla trawlerów zamrażalni do połowu ryb i głowonogów oraz 15 000 GRT dla trawlerów do połowów małych gatunków pelagicznych, a także 28 sejnów zamrażalni do połowów tuńczyka i taklowców oraz 13 kliprów tuńczykowych; mając na uwadze, że w drugim okresie uprawnienia do połowów przyznane flotom UE są następujące: 2 500 ton dla trawlerów zamrażalni do połowów krewetek, 11 000 ton dla trawlerów zamrażalni do połowu ryb, 1 500 ton dla trawlerów zamrażalni do połowu głowonogów oraz 18 000 ton dla trawlerów do połowów małych gatunków pelagicznych, a także 28 sejnów zamrażalni do połowów tuńczyka i taklowców oraz 13 kliprów tuńczykowych;
- H. mając na uwadze, że pierwszą umowę w sprawie rybołówstwa między Europejską Wspólnotą Gospodarczą i Gwineą Bissau zawarto 1980 r.; mając na uwadze, że poprzedni protokół do umowy wygasł 23 listopada 2017 r.; mając na uwadze, że efekty współpracy na rzecz rozwoju w ramach tych umów (tj. wsparcie sektorowe) ogólnie nie są zadowalające; mając jednak na uwadze, że odnotowano poprawę w zakresie monitorowania, kontroli i nadzoru w odniesieniu do rybołówstwa, zdolności przeprowadzania kontroli sanitarnych oraz uczestnictwa Gwinei Bissau w regionalnych organach ds. rybołówstwa; mając na uwadze, że należy pogłębić współpracę sektorową, aby lepiej wspierać rozwój lokalnego sektora rybołówstwa oraz powiązanych gałęzi przemysłu i działalności z myślą o zapewnieniu, by większa część wartości dodanej wytworzonej w wyniku eksploatacji zasobów naturalnych tego kraju pozostała w Gwinei Bissau;
- I. mając na uwadze, że w celu wspierania rozwoju gwinejskiego sektora rybołówstwa konieczna jest podstawowa infrastruktura, której wciąż brakuje, a która sprzyjałaby wyładunkowi ryb złowionych w wodach Gwinei Bissau, tj. porty, miejsca wyładunku oraz infrastruktura służąca do przechowywania i przetwarzania ryb;
- J. mając na uwadze, że w 2021 r. rozpocznie się ustanowiona przez ONZ dekada nauki o oceanach na rzecz zrównoważonego rozwoju (2021–2030); mając na uwadze, że należy zachęcać państwa trzecie do odgrywania kluczowej roli w zdobywaniu wiedzy;
- K. mając na uwadze, że od wielu lat handel w UE produktami rybołówstwa pochodzącymi z Gwinei Bissau jest niemożliwy, ponieważ kraj ten nie jest w stanie spełnić wymogów sanitarnych stawianych przez UE; mając na uwadze, że opóźnienie procesu certyfikacji laboratorium analitycznego (CIPA) stanowi główną przeszkodę w wywozie produktów rybołówstwa Gwinei Bissau do UE; mając na uwadze, że władze Gwinei Bissau i Komisja współpracują w ramach procesu certyfikacji w celu zniesienia odnośnego zakazu;
- L. mając na uwadze potrzebę zapewnienia, by większa część wartości dodanej wytworzonej w wyniku eksploatacji zasobów rybnych na obszarze połowowym Gwinei Bissau pozostawała w kraju;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- M. mając na uwadze, że tworzenie bezpośrednich miejsc pracy w sektorze rybołówstwa w Gwinei Bissau jest ograniczone, nawet w przypadku członków lokalnej załogi na pokładzie statków (obecnie jest ich mniej niż w okresie obowiązywania poprzedniego Protokołu) czy kobiet, których utrzymanie i zatrudnienie zależy od sektora rybołówstwa;
- N. mając na uwadze, że w porównaniu z poprzednim Protokołem liczba marynarzy, którzy mają zostać zaokrętowani we flocie UE, wyraźnie wzrosła; mając na uwadze, że właściciele statków UE dokładają starań, aby zaokrętować dodatkowych marynarzy z Gwinei Bissau; mając na uwadze, że władze Gwinei Bissau mają opracować i aktualizować orientacyjny wykaz wykwalifikowanych marynarzy, którzy mogą zostać zaokrętowani na statkach UE;
- O. mając na uwadze, że poczyniono postępy w walce z połowami NNN (połowy nielegalne, nieraportowane i nieuregulowane) na wodach terytorialnych Gwinei Bissau dzięki wzmocnieniu środków nadzoru w wyłącznej strefie ekonomicznej (w.s.e.) Gwinei Bissau, mianowicie tych związanych z FISCAP (nadzór i kontrola działalności połowowej), w tym z grupą obserwatorów i szybkich łodzi patrolowych; mając na uwadze, że wciąż istnieją niedociągnięcia i luki, którym należy zaradzić, w tym kwestie związane z systemem VMS (satelitarny system monitorowania statków);
- P. mając na uwadze postępy w opisywaniu cech gatunków dennych w w.s.e. Gwinei Bissau, w szczególności sprawozdanie z oceny stad dennych w wyłącznej strefie ekonomicznej Gwinei Bissau ze stycznia 2019 r.;
- Q. mając na uwadze, że Gwinea Bissau jest jednym z 13 krajów objętych projektem „Usprawnione regionalne zarządzanie rybołówstwem w Afryce Zachodniej (PESCAO)” przyjętym decyzją Komisji C(2017)2951 z dnia 28 kwietnia 2017 r., który ma na celu m.in. zwiększenie skuteczności zapobiegania połowom NNN i reagowania na nie przez usprawnienie monitorowania, kontroli i nadzoru na szczeblu krajowym i regionalnym;
- R. mając na uwadze, że zalecenia wydane wcześniej przez Parlament nie zostały włączone do obecnego Protokołu w sposób satysfakcjonujący;
- S. mając na uwadze, że Parlament musi być we właściwym czasie informowany o procedurach dotyczących Protokołu lub jego odnawiania na wszystkich etapach procesu;
1. zwraca uwagę na znaczenie Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Republiką Gwinei Bissau, zarówno dla Gwinei Bissau, jak i dla flot UE prowadzących połowy na obszarze połowowym tego kraju; podkreśla, że poczynienie większych postępów we współpracy między UE a Gwineą Bissau w dziedzinie rybołówstwa jest możliwe, i ponownie wzywa Komisję do podjęcia wszelkich działań koniecznych do wykroczenia poza osiągnięcia poprzednich protokołów wykonawczych do tej umowy, aby dzięki niej można było osiągnąć ogólnie zadowalający poziom rozwoju lokalnego sektora rybołówstwa, a także aby zagwarantować jej spójność z zadaniami objętymi celem zrównoważonego rozwoju nr 14, czyli ochronieniem oceanów, mórz i zasobów morskich oraz wykorzystywaniem ich w sposób zrównoważony;
 2. uważa, że poszczególne cele Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Republiką Gwinei Bissau nie zostały osiągnięte w równym stopniu: choć dzięki umowie statki UE uzyskały duże uprawnienia do połowów na obszarze połowowym Gwinei Bissau, z których często korzystają europejscy armatorzy, to wpływ umowy na rozwój lokalnego sektora rybołówstwa jest ogólnie niewystarczający i niezadowalający;
 3. podkreśla, że w art. 3 Protokołu zawarto klauzulę o niedyskryminacji, zgodnie z którą Gwinea Bissau zobowiązuje się nie przyznawać korzystniejszych warunków technicznych flotom zagranicznym działającym na jej obszarze połowowym, mającym te same cechy i połowiącym te same gatunki; wzywa Komisję do ścisłego przestrzegania umów w sprawie połowów zawartych z państwami trzecimi na obszarze połowowym Gwinei Bissau;
 4. z zadowoleniem przyjmuje wkład statków UE w bezpieczeństwo żywnościowe Gwinei Bissau dzięki bezpośrednim wyładunkom, zgodnie z rozdziałem V załącznika do Protokołu, z korzyścią dla lokalnych społeczności i z myślą o wspieraniu handlu wewnętrznego rybami i krajowego spożycia ryb;
 5. jest zdania, że wyzwaniem dla tego Protokołu jest zmiana sposobu zarządzania uprawnieniami do połowów (przejście z zarządzania opartego na nakładzie połowowym na zarządzanie oparte na całkowitych dopuszczalnych połowach); wzywa Komisję i Gwineę Bissau do niezwłocznego wsparcia odpowiedniej i skutecznej zmiany sposobu zarządzania, która zagwarantuje niezbędną wiarygodność i skuteczność systemu elektronicznej rejestracji i elektronicznego raportowania (ERS) oraz przetwarzania danych dotyczących połowów;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

6. popiera potrzebę poczynienia znacznych postępów w rozwoju gwinejskiego sektora rybołówstwa oraz powiązanych gałęzi przemysłu i działalności oraz wzywa Komisję Europejską do podjęcia wszelkich niezbędnych działań, w tym przeprowadzenia ewentualnego przeglądu, zwiększenia wsparcia sektorowego przewidzianego w umowie oraz zastosowania środków służących zwiększeniu poziomu wykorzystania wkładu finansowego, tak aby osiągnąć ten cel;

7. uważa, że cele Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Republiką Gwinei Bissau nie zostaną osiągnięte, jeżeli nie przyczyni się ona do wdrożenia systemu zarządzania na rzecz zrównoważonej i długoterminowej eksploatacji zasobów rybnych tego kraju; uznaje, że sprawą najwyższej wagi jest przestrzeganie postanowień Protokołu dotyczących wsparcia sektorowego, tak aby przyczyniło się ono do pełnej realizacji krajowej strategii na rzecz rybołówstwa i niebieskiej gospodarki; w związku z tym wskazuje obszary, które UE powinna wesprzeć w pierwszej kolejności, udzielając niezbędnej pomocy technicznej i finansowej w celu:

a. zwiększenia potencjału instytucjonalnego, w szczególności regionalnej i globalnej strategii zarządzania rybołówstwem, aby uwzględnić skumulowane skutki poszczególnych umów w sprawie połowów państw w regionie;

b. wspierania wzmocnienia chronionych obszarów morskich, aby dążyć do zintegrowanej gospodarki zasobami rybnymi;

c. rozwijania infrastruktur kluczowych z punktu widzenia rybołówstwa i związanej z nim działalności, takich jak porty (przemysłowe i rzemieślnicze), miejsca wylądunku, przechowywania i przetwarzania ryb, targowiska, struktury dystrybucji i wprowadzania do obrotu czy laboratoria analizy jakości, aby zachęcić do wylądunku ryb złowionych w wodach Gwinei Bissau;

d. zwiększenia potencjału lokalnych podmiotów działających w sektorze rybołówstwa przez zachęcanie ich do tworzenia organizacji rybaków;

e. szkolenia osób pracujących w sektorze rybołówstwa;

f. wspierania tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;

g. przyczyniania się do dobrego stanu środowiska morskiego, w szczególności przez wspieranie zbiórki odpadów i narzędzi połowowych przez podmioty lokalne;

h. uznania i wzmocnienia roli kobiet i młodzieży w rybołówstwie oraz poprawy organizacji ich funkcji przez wspieranie niezbędnych do tego warunków;

8. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby w swoich strategiach politycznych w zakresie współpracy i oficjalnej pomocy rozwojowej wzięły pod uwagę to, że Europejski Fundusz Rozwoju (EFR) i wsparcie sektorowe przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Republiką Gwinei Bissau powinny się uzupełniać i współdziałać ze sobą, a tym samym przyczynić się do wzmocnienia lokalnego sektora rybołówstwa;

9. wyraża zaniepokojenie wzrostem liczby zakładów produkujących mączkę rybną i olej rybny na wybrzeżu Afryki Zachodniej, które są również zaopatrywane w ryby pochodzące z wód Gwinei Bissau; podkreśla, że połów drobnych ryb na pokarm dla ryb drapieżnych jest sprzeczny z zasadą zrównoważonego rozwoju i z zapewnianiem społeczności lokalnej cennych zasobów białka; z zadowoleniem przyjmuje rozbudowę infrastruktury portowej i służącej do wylądunku w Gwinei Bissau, lecz jednocześnie wyraża zaniepokojenie, że jej następstwem może być budowa nowych zakładów produkujących mączkę rybną;

10. wzywa Komisję i władze Gwinei Bissau do pogłębienia współpracy w celu ustalenia warunków wywozu produktów rybołówstwa Gwinei Bissau do UE, w szczególności w zakresie kontroli wymaganych warunków sanitarnych i certyfikacji laboratorium analitycznego (CIPA), aby rozwiązać problem obowiązującego zakazu, pobudzić rozwój lokalnego sektora rybołówstwa i w konsekwencji zbliżyć się do osiągnięcia celów umowy o partnerstwie w sprawie połowów;

11. popiera potrzebę pogłębienia wkładu umowy o partnerstwie w sprawie połowów na rzecz tworzenia bezpośrednich i pośrednich miejsc pracy w wymiarze lokalnym, czy to na statkach działających na podstawie umowy o partnerstwie w sprawie połowów, czy to w działalności połowowej, na wszystkich etapach łańcucha dostaw; uważa, że państwa członkowskie – przyczyniając się do budowania zdolności i kształcenia – mogą odegrać istotną rolę i aktywnie uczestniczyć w osiągnięciu tego celu;

12. przypomina o unikalnym charakterze ekosystemów morskich i przybrzeżnych Gwinei Bissau, takich jak lasy namorzynowe, które pełnią rolę siedlisk narybku dla zasobów rybnych, wymagających ukierunkowanych działań na rzecz ochrony i przywrócenia różnorodności biologicznej;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

13. uważa, że należy opracować informacje na temat korzyści, jakie stosowanie Protokołu niesie dla lokalnej gospodarki (np. zatrudnienie, infrastruktura, poprawa warunków socjalnych);
 14. jest zdania, że istnieje potrzeba poprawy ilości i jakości danych dotyczących wszystkich połowów (gatunków docelowych i przyłowów), stanu ochrony zasobów rybnych na obszarze połowowym Gwinei Bissau oraz, ogólnie, wpływu umowy o partnerstwie w sprawie połowów na ekosystemy, przy czym należy podjąć działania na rzecz rozwijania zdolności Gwinei Bissau do pozyskiwania takich danych; wzywa Komisję do wspierania sprawnego funkcjonowania organów odpowiedzialnych za monitorowanie wdrażania umowy, w tym wspólnego komitetu i wspólnego komitetu naukowego, oraz udziału stowarzyszeń rybaków trudniących się tradycyjnym łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym, stowarzyszeń kobiet pracujących w sektorze rybołówstwa, związków zawodowych, przedstawicieli społeczności nadbrzeżnych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego Gwinei Bissau;
 15. stwierdza, że istnieje bezwzględna potrzeba poprawy gromadzenia danych dotyczących połowów w Gwinei Bissau; wzywa ponadto do poprawy w zakresie przekazywania organom afrykańskim za pośrednictwem państwa bandery danych generowanych przez systemy VMS statków UE; apeluje o lepszą interoperacyjność systemów danych;
 16. wzywa do publikacji sprawozdań dotyczących działań objętych wsparciem sektorowym w celu zwiększenia przejrzystości;
 17. uważa, że w przypadku zamknięcia łowisk lub wprowadzenia ograniczeń połowowych w celu zapewnienia przewidzianego w Protokole zrównoważonego charakteru zasobów należy uwzględnić potrzeby lokalnego sektora rybołówstwa w pierwszej kolejności w oparciu o rzetelne opinie naukowe;
 18. podkreśla znaczenie wymogu dotyczącego nadwyżki dla statków Unii prowadzących połowy w wodach państw trzecich;
 19. popiera potrzebę usprawnienia zarządzania, kontroli i nadzoru na obszarze połowowym Gwinei Bissau oraz zwalczania połowów NNN, m.in. przez lepsze monitorowanie statków (za pomocą systemu VMS), aby zapewnić bardziej zrównoważony charakter działalności połowowej;
 20. wzywa do włączenia przepisów w zakresie przejrzystości, co oznaczałoby upublicznienie wszystkich umów z państwami lub podmiotami prywatnymi umożliwiającymi obcym statkom dostęp do w.s.e. Gwinei Bissau;
 21. podkreśla znaczenie przydzielania uprawnień do połowów przewidzianych w umowie o partnerstwie w sprawie połowów w oparciu o zasady sprawiedliwości, równowagi i przejrzystości;
 22. podkreśla, jak ważne jest, by wyładunki ryb w portach Gwinei Bissau przyczyniały się do rozwoju lokalnej działalności przetwórczej i bezpieczeństwa żywnościowego, zarówno pod względem gatunków, jak i jakości;
 23. apeluje do Komisji, aby przekazała Parlamentowi protokoły i wnioski z posiedzeń wspólnego komitetu, wieloletni program sektorowy, o którym mowa w art. 5 Protokołu, wyniki odnośnych ocen rocznych, informacje na temat współdziałania tego programu ze strategicznym planem rozwoju rybołówstwa w Gwinei Bissau (2015–2020), protokoły i wnioski z posiedzeń wspólnego komitetu naukowego oraz informacje dotyczące połowów NNN na obszarze połowowym Gwinei Bissau, integracji podmiotów gospodarczych z UE w gwinejskim sektorze rybołówstwa (art. 10 Protokołu) i kontroli wypełniania obowiązków przez armatorów (np. w odniesieniu do wkładu niepieniężnego przewidzianego w rozdziale V załącznika do Protokołu); wzywa Komisję, aby w ciągu ostatniego roku stosowania Protokołu i przed rozpoczęciem negocjacji w sprawie jego odnowienia przekazała Parlamentowi pełne sprawozdanie z jego wdrożenia;
 24. wzywa Komisję i władze Gwinei Bissau do dostarczenia dokładniejszych informacji na temat rozwoju działalności związanej z połowem drobnych ryb na pokarm dla ryb drapieżnych w regionie;
 25. wzywa Komisję do pełniejszego uwzględnienia zaleceń Parlamentu w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Republiką Gwinei Bissau, a także w procedurach związanych z odnowieniem Protokołu;
 26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Gwinei Bissau.
-

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0138

Protokół wykonawczy do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Wyspami Świętego Tomasza i Książęcą a Wspólnotą Europejską***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu wykonawczego do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Demokratyczną Republiką Wysp Świętego Tomasza i Książęcej a Wspólnotą Europejską (12199/2019 – C9-0001/2020 – 2019/0173(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 362/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12199/2019),
 - uwzględniając protokół wykonawczy do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Demokratyczną Republiką Wysp Świętego Tomasza i Książęcej a Wspólnotą Europejską (12202/2019),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 43, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) i art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0001/2020),
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając opinie Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rybołówstwa (A9-0001/2020),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Demokratycznej Republiki Wysp Świętego Tomasza i Książęcej.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0139

Umowa Między UE a Konfederacją Szwajcarską w sprawie zmiany koncesji Szwajcarii w ramach WTO (na podstawie art. XXVIII GATT 1994) na mięso przyprawiane ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w ramach negocjacji na podstawie art. XXVIII GATT 1994 w sprawie zmiany koncesji Szwajcarii w ramach WTO dotyczących mięsa przyprawianego (12482/2019 – C9-0194/2019 – 2019/0196(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 362/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12482/2019),
 - uwzględniając projekt Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w ramach negocjacji na podstawie art. XXVIII GATT 1994 w sprawie zmiany koncesji Szwajcarii w ramach WTO dotyczących mięsa przyprawianego (12483/2019),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 4 akapit pierwszy i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0194/2019),
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A9-0092/2020),
1. wyraża zgodę na zawarcie porozumienia;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Konfederacji Szwajcarskiej.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0141

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: pomoc techniczna z inicjatywy Komisji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EGF/2020/000 TA 2020 – Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji) (COM(2020)0146 – C9-0112/2020 – 2020/2062(BUD))

(2021/C 362/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2020)0146 – C9-0112/2020),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w sprawach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾, w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 września 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EGF/2019/000 TA 2019 – Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji) ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając pierwsze czytanie w PE wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG) ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A9-0109/2020),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu lub światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im koniecznego i szybkiego powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc Unii dla zwolnionych pracowników powinna mieć charakter dynamiczny i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjmowania decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0015.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0019.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- C. mając na uwadze, że rozporządzenie (UE) nr 1309/2013 odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament Europejski i Radę co do ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, zwiększenia wkładu finansowego Unii do 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, zwiększenia skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzenia, rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz finansowania środków zachęcających do rozpoczęcia własnej działalności;
- D. mając na uwadze, że maksymalny roczny budżet dostępny dla EFG wynosi 150 mln EUR w cenach z 2011 r., oraz mając na uwadze, że zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1309/2013 na pomoc techniczną z inicjatywy Komisji można udostępnić do 0,5 % tej kwoty, tj. 179 264 000 EUR w cenach z 2020 r. w celu sfinansowania działań przygotowawczych, monitorowania, gromadzenia danych oraz tworzenia bazy wiedzy, a także w celu sfinansowania wsparcia administracyjnego i technicznego, działań informacyjnych i komunikacyjnych oraz działań w zakresie audytu, kontroli i oceny niezbędnych do wykonania rozporządzenia (UE) nr 1309/2013;
- E. mając na uwadze, że proponowana kwota 345 000 EUR stanowi około 0,19 % maksymalnego rocznego budżetu dostępnego na EFG w 2020 r.;
1. zgadza się na zaproponowane przez Komisję środki, które będą finansowane jako pomoc techniczna zgodnie z art. 11 ust. 1 i 4 oraz art. 12 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia (UE) nr 1309/2013;
 2. uznaje znaczenie monitorowania i gromadzenia danych; przypomina, jak ważne są solidne szeregi statystyczne zestawione w odpowiednim formacie, aby były łatwo dostępne i zrozumiałe; ponownie podkreśla, że konieczne są aktualne badania i analizy na temat aktualnych wyzwań, jakie pandemia COVID-19 postawiła przed rynkiem światowym;
 3. ponownie podkreśla, że należy stworzyć specjalną stronę internetową dostępną dla wszystkich obywateli Unii, która będzie zawierała szczegółowe informacje na temat EFG;
 4. z zadowoleniem przyjmuje nieustanną pracę nad znormalizowanymi procedurami dotyczącymi wniosków o wkład z EFG i zarządzania nimi z zastosowaniem funkcji systemu elektronicznej wymiany danych (SFC), który umożliwia uproszczenie i szybsze rozpatrywanie wniosków, a także lepszą sprawozdawczość;
 5. odnotowuje, że Komisja wykorzysta dostępny budżet na zorganizowanie dwóch posiedzeń grupy eksperckiej osób kontaktowych ds. EFG (po jednym członku z każdego państwa członkowskiego) oraz, najprawdopodobniej w tym samym czasie, dwóch seminariów z udziałem organów wykonawczych EFG i partnerów społecznych, aby wspierać tworzenie sieci kontaktów między państwami członkowskimi;
 6. wzywa Komisję do dalszego systematycznego zapraszania Parlamentu na takie posiedzenia i seminaria zgodnie z odpowiednimi postanowieniami porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem a Komisją;
 7. podkreśla, że należy dalej zacieśniać współpracę oraz ożywiać komunikację między wszystkimi osobami zajmującymi się wnioskami w sprawie EFG, w tym zwłaszcza partnerami społecznymi i zainteresowanymi stronami na szczeblu regionalnym i lokalnym, w celu osiągnięcia jak największego efektu synergii; podkreśla, że należy zintensyfikować interakcje między krajowymi osobami kontaktowymi a regionalnymi lub lokalnymi partnerami ds. realizacji, a uzgodnienia w zakresie komunikacji i wsparcia oraz przepływy informacji (podział wewnętrzny, zadania i obowiązki) powinny być wyraźnie objaśnione i powinni się na nie zgodzić wszyscy zainteresowani partnerzy;
 8. przypomina wnioskującym państwom członkowskim o ich kluczowej roli w szerokim upowszechnianiu działań finansowanych z EFG wśród zainteresowanych beneficjentów, władz lokalnych i regionalnych, partnerów społecznych, mediów i ogółu społeczeństwa, jak stanowi art. 12 rozporządzenia (UE) nr 1309/2013;
 9. przypomina, że zgodnie z obowiązującymi przepisami możliwe jest uruchomienie EFG, aby udzielić wsparcia zwolnionym pracownikom i osobom samozatrudnionym w kontekście globalnego kryzysu spowodowanego COVID-19 bez zmiany rozporządzenia (UE) nr 1309/2013;
 10. w związku z tym zwraca się do Komisji, aby na wszelkie możliwe sposoby wspierała państwa członkowskie, które zamierzają przygotować wniosek w najbliższych tygodniach i miesiącach;
 11. ponadto zwraca się do Komisji, aby podczas dokonywania oceny zgodności wniosków z warunkami przyznania wkładu finansowego dołożyła wszelkich starań, aby wykazać elastyczność i możliwie jak najbardziej skrócić okres oceny;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

12. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EGF/2020/000 TA 2020 –
Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji)**

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2020/986.)

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0142

Uruchomienie środków z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Portugalii, Hiszpanii, Włochom i Austrii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia środków z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Portugalii, Hiszpanii, Włochom i Austrii (COM(2020)0200 – C9-0127/2020 – 2020/2068(BUD))

(2021/C 362/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2020)0200 – C9-0127/2020),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 10,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾, w szczególności jego pkt 11,
 - uwzględniając pismo przesłane przez Komisję Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A9-0105/2020),
1. z zadowoleniem przyjmuje decyzję jako znak solidarności Unii z obywatelami i regionami Unii dotkniętymi klęskami żywiołowymi;
 2. podkreśla pilną potrzebę udostępnienia pomocy finansowej za pośrednictwem Funduszu Solidarności Unii Europejskiej („funduszu”) regionom Unii dotkniętym klęskami żywiołowymi w 2019 r.;
 3. uważa, że pomoc finansowa udostępniona państwom członkowskim podlega sprawiedliwemu podziałowi między najbardziej dotkniętą klęską regiony i obszary;
 4. wskazuje, że ze względu na zmianę klimatu klęski żywiołowe będą coraz bardziej gwałtowne i będą coraz częstsze; wzywa do przeprowadzenia reformy funduszu w następnych wieloletnich ramach finansowych, aby uwzględnić przyszłe konsekwencje zmiany klimatu, podkreślając jednocześnie, że fundusz jest jedynie instrumentem naprawczym i że zmiana klimatu wymaga przede wszystkim polityki prewencyjnej zgodnej z porozumieniem paryskim i Zielonym Ładem;
 5. przypomina, że zgodnie z art. 174 i 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Unia Europejska prowadzi działania służące wzmocnieniu jej spójności terytorialnej i uwzględniające szczególne cechy i ograniczenia regionów najbardziej oddalonych; zwraca uwagę, że ta sama klęska żywiołowa w jednym z regionów najbardziej oddalonych ma większe skutki społeczne i gospodarcze niż w jakimkolwiek innym regionie europejskim, w związku z czym proces odbudowy przebiega wolniej; uważa zatem, że regiony najbardziej oddalone powinny korzystać ze zwiększonego finansowania w ramach funduszu;
 6. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Portugalii,
Hiszpanii, Włochom i Austrii**

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2020/1076.)

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0143

Projekt budżetu korygującego nr 3/2020: wprowadzenie nadwyżki z roku budżetowego 2019

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 3/2020 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020: zapisanie nadwyżki za rok budżetowy 2019 (07764/2020 – C9-0131/2020 – 2020/2061(BUD))

(2021/C 362/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012⁽¹⁾, w szczególności jego art. 44,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 27 listopada 2019 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020⁽³⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami⁽⁴⁾,
 - uwzględniając decyzję Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej⁽⁵⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 3/2020 przyjęty przez Komisję dnia 15 kwietnia 2020 r. (COM(2020)0180),
 - uwzględniając stanowisko dotyczące projektu budżetu korygującego nr 3/2020 przyjęte przez Radę dnia 6 maja 2020 r. i przekazane Parlamentowi Europejskiemu następnego dnia (07764/2020 – C9-0131/2020),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 kwietnia 2020 r. w sprawie skoordynowanych działań UE na rzecz walki z pandemią COVID-19 i jej skutkami⁽⁶⁾,
 - uwzględniając art. 94 i 96 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A9-0104/2020),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 3/2020 ma na celu zapisanie w budżecie na rok 2020 nadwyżki z roku budżetowego 2019 w wysokości 3 218,4 mln EUR;
- B. mając na uwadze, że główne czynniki tej nadwyżki to dodatni wynik po stronie dochodów w wysokości 2 414,8 mln EUR oraz niepełne wykorzystanie środków przewidzianych na wydatki w wysokości 803,6 mln EUR;

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 57 z 27.2.2020.

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0054.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- C. mając na uwadze, że po stronie dochodów największa różnica wynika z odsetek od zaległych płatności i grzywien (2 510,5 mln EUR), a na wynik ten składają się grzywny za naruszenie zasad konkurencji oraz odsetki od zaległych płatności, inne kary pieniężne oraz odsetki związane z grzywami i karami pieniężnymi;
- D. mając na uwadze, że po stronie wydatków poziom niepełnego wykorzystania płatności przez Komisję wynosi 592,3 mln EUR w 2019 r. (z czego 351,5 mln pochodzi z rezerwy na pomoc nadzwyczajną, a 94,5 mln EUR z rezerwy w dziale 3 „Bezpieczeństwo i obywatelstwo”) oraz 86,3 mln EUR w odniesieniu do środków przeniesionych z 2018 r., natomiast w przypadku innych instytucji niepełne wykorzystanie środków wynosi 82,4 mln EUR w 2019 r. oraz 39 mln EUR w odniesieniu do środków przeniesionych z 2017 r.;
1. odnotowuje przedstawiony przez Komisję projekt budżetu korygującego nr 3/2020 poświęcony wyłącznie rozdysponowaniu nadwyżki środków budżetowych z 2019 r. wynoszącej 3 218,4 mln EUR, zgodnie z art. 18 rozporządzenia finansowego i stanowiskiem Rady w tej sprawie;
 2. potwierdza swoje stanowisko, że wszystkie dostępne środki i niewydane pieniądze w budżecie Unii, w tym nadwyżka, mają być wykorzystane do szybkiego udzielenia pomocy finansowej regionom i przedsiębiorstwom najbardziej dotkniętym pandemią COVID-19; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do przeznaczenia oczekiwanych obniżek wkładów opartych na DNB wynikających z nadwyżki z 2019 r. w całości na budżet działań związanych z COVID-19, najlepiej na szczeblu Unii, aby zapewnić optymalny przydział środków;
 3. odnotowuje, że według Komisji grzywny za naruszenie zasad konkurencji wyniosły w 2019 r. 2 510,5 mln EUR; podkreśla raz jeszcze, że budżet unijny powinien mieć możliwość ponownego wykorzystania dochodu wynikającego z grzywien lub związanego z opóźnieniami w płatnościach bez odpowiedniego zmniejszenia wkładów opartych na DNB; przypomina swoje przychylnie stanowisko wobec zwiększenia proponowanej rezerwy Unii (łącznie margines na zobowiązania) w kolejnych wieloletnich ramach finansowych o kwotę równą dochodom uzyskanym z grzywien i kar;
 4. zatwierdza stanowisko Rady dotyczące projektu budżetu korygującego nr 3/2020;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 3/2020 został ostatecznie przyjęty i do zarządzenia jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz parlamentom narodowym.
-

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0144

Budżet korygujący nr 4/2020: wniosek w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Portugalii, Hiszpanii, Włochom i Austrii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 4/2020 na rok budżetowy 2020, towarzyszącego wnioskowi w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Portugalii, Hiszpanii, Włochom i Austrii (08097/2020 – C9-0146/2020 – 2020/2069(BUD))

(2021/C 362/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012⁽¹⁾, w szczególności jego art. 44,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020 w formie przyjętej ostatecznie w dniu 27 listopada 2019 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020⁽³⁾ („rozporządzenie w sprawie wieloletnich ram finansowych”),
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami⁽⁴⁾,
 - uwzględniając decyzję Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej⁽⁵⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 4/2020 przyjęty przez Komisję dnia 30 kwietnia 2020 r. (COM(2020)0190),
 - uwzględniając stanowisko dotyczące projektu budżetu korygującego nr 4/2020 przyjęte przez Radę dnia 25 maja 2020 r. i przekazane Parlamentowi Europejskiemu tego samego dnia (08097/2020 – C9-0146/2020),
 - uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w sprawie uruchomienia środków z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Portugalii, Hiszpanii, Włochom i Austrii (COM(2020)0200),
 - uwzględniając art. 94 i 96 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A9-0106/2020),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 4/2020 obejmuje proponowane uruchomienie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Portugalii, Hiszpanii, Włochom i Austrii w związku z klęskami żywiołowymi, których doświadczyły te państwa członkowskie w 2019 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 57 z 27.2.2020.

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- B. mając na uwadze, że w rezultacie Komisja proponuje wprowadzić poprawkę do budżetu na 2020 r. i zwiększyć linię budżetową 13 06 01 „Wspieranie państw członkowskich w przypadku poważnych klęsk żywiołowych istotnie wpływających na warunki życia, środowisko naturalne lub gospodarkę” o kwotę 272 498 208 EUR w środkach na zobowiązania oraz środkach na płatności;
- C. mając na uwadze, że Fundusz Solidarności Unii Europejskiej jest specjalnym instrumentem określonym w rozporządzeniu w sprawie wieloletnich ram finansowych, a odpowiednie środki na zobowiązania oraz środki na płatności należy ująć w budżecie poza pułapami przyjętymi w wieloletnich ramach finansowych;
1. zatwierdza stanowisko Rady dotyczące projektu budżetu korygującego nr 4/2020;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 4/2020 został ostatecznie przyjęty i do zarządzenia jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz parlamentom narodowym.
-

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0145

Zawarcie umowy w sprawie Wspólnego Europejskiego Obszaru Lotniczego między UE a Mołdawią ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Umowy o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Mołdawii (14205/2019 – C9-0192/2019 – 2012/0006(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 362/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14205/2019),
 - uwzględniając projekt umowy o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Mołdawii (08185/2012),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) i art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0192/2019),
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A9-0084/2020),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republice Mołdawii.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0146

Zmiana umowy o wspólnym obszarze lotniczym między UE a Mołdawią (przystąpienie Chorwacji do UE) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii i jej państw członkowskich, protokołu zmieniającego umowę o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Mołdawii w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (07048/2015 – C9-0195/2019 – 2015/0035(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 362/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07048/2015),
 - uwzględniając projekt protokołu zmieniającego umowę o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Mołdawii w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (07047/2015),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0195/2019),
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A9-0083/2020),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republiką Mołdawii.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0147

Zmiana eurośródziemnomorskiej umowy lotniczej między UE a Marokiem (przystąpienie Bułgarii i Rumunii do UE) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia protokołu zmieniającego Eurośródziemnomorską umowę dotyczącą usług lotniczych między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Maroka, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Bułgarii i Rumunii (06198/2013 – C9-0006/2019 – 2007/0181(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 362/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (06198/2013),
 - uwzględniając projekt protokołu zmieniającego Eurośródziemnomorską umowę dotyczącą usług lotniczych między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Maroka, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Bułgarii i Rumunii ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) oraz art. 218 ust. 8 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0006/2019),
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej zawarcia protokołu zmieniającego Eurośródziemnomorską umowę dotyczącą usług lotniczych między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Maroka, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Bułgarii i Rumunii ⁽²⁾
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A9-0005/2020),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Królestwa Marokańskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 200 z 27.7.2012, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 259.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0148

Zawarcie eurośródziemnomorskiej umowy lotniczej między UE a Jordanią ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Eurośródziemnomorskiej umowy lotniczej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony (14209/2019 – C9-0193/2019 – 2010/0180(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 362/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14209/2019),
 - uwzględniając projekt Eurośródziemnomorskiej umowy lotniczej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony (14366/2010);
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) i art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0193/2019),
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A9-0086/2020),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Jordańskiego Królestwa Haszymidzkiego.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0149

Zawarcie umowy między UE a Chinami w sprawie bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy między Unią Europejską a rządem Chińskiej Republiki Ludowej w sprawie bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego (14185/2019 – C9-0191/2019 – 2018/0155(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 362/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14185/2019),
 - uwzględniając projekt Umowy w sprawie bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego między Unią Europejską a Rządem Chińskiej Republiki Ludowej (09702/2018),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) i art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0191/2019),
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A9-0087/2020),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Chińskiej Republiki Ludowej.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0150

Zawarcie umowy o wspólnym obszarze lotniczym UE-Gruzja ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Umowy o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, z drugiej strony (09556/2019 – C9-0013/2019 – 2010/0186(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 362/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (09556/2019),
 - uwzględniając projekt umowy o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Gruzją (14370/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) i art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0013/2019),
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A9-0082/2020),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Gruzji.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0151

Zawarcie eurośródziemnomorskiej umowy lotniczej między UE a Izraelem ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Eurośródziemnomorskiej umowy lotniczej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a rządem Państwa Izrael, z drugiej strony (14207/2019 – C9-0196/2019 – 2012/0324(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 362/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14207/2019),
 - uwzględniając projekt Eurośródziemnomorskiej umowy lotniczej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a rządem Państwa Izrael, z drugiej strony (16828/2012);
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) i art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0196/2019),
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A9-0085/2020),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz Izraela.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0154

Decyzja o niewyrażeniu sprzeciwu wobec aktu delegowanego: wsparcie sektora owoców i warzyw oraz sektora wina w związku z pandemią COVID-19

Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 4 maja 2020 r. wprowadzającego odstępstwo dotyczące 2020 r. od rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/891 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz od rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1149 w odniesieniu do sektora wina w związku z pandemią COVID-19 (C(2020)02908 – 2020/2636(DEA))

(2021/C 362/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2020)02908),
 - uwzględniając pismo Komisji z 27 maja 2020 r., w którym Komisja zwraca się do Parlamentu o oświadczenie, że nie wyraża on sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego,
 - uwzględniając pismo z 2 czerwca 2020 r. skierowane przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi do Przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji,
 - uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008⁽¹⁾, w szczególności jego art. 62 ust. 1, art. 64 ust. 6 oraz art. 115 ust. 5,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007⁽²⁾, w szczególności jego art. 37, 53, 173 i art. 227 ust. 5,
 - uwzględniając art. 111 ust. 6 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie dotyczące decyzji Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi,
- A. mając na uwadze, w związku z pandemią COVID-19 i wynikającymi z niej znacznymi ograniczeniami przemieszczania się, wszystkie państwa członkowskie oraz rolnicy we wszystkich państwach członkowskich zmagają się z wyjątkowymi trudnościami w planowaniu, wdrażaniu i realizowaniu programów pomocy określonych w art. 32-38 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz w art. 39-54 tego rozporządzenia w odniesieniu do sektora wina;
- B. mając na uwadze, że sytuacja ta doprowadziła do trudności finansowych, problemów z płynnością, zakłóceń na rynku, a także do poważnych zakłóceń funkcjonowania łańcucha dostaw w sektorze owoców i warzyw oraz w sektorze wina;
- C. mając na uwadze, że we wszystkich państwach członkowskich wystąpiły również wyjątkowe trudności z planowaniem i wdrażaniem programów operacyjnych uznanych organizacji producentów i zrzeszeń organizacji producentów w sektorze owoców i warzyw, oraz z zarządzaniem tymi programami, a państwa członkowskie będące producentami wina odnotowały wyjątkowe trudności z planowaniem i realizacją operacji w ramach programów wsparcia w sektorze wina, a także z zarządzaniem tymi operacjami;
- D. mając na uwadze, że ze względu na bezprecedensowy charakter tych skumulowanych okoliczności Komisja przyjęła przepisy przewidujące większą elastyczność i odstępstwa od niektórych rozporządzeń delegowanych obowiązujących w sektorze owoców i warzyw oraz w sektorze wina;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- E. mając na uwadze, że szybkie wdrożenie tych mechanizmów elastyczności i odstępstw ma zasadnicze znaczenie dla ich skuteczności i wydajności w zakresie przeciwdziałania trudnościami w funkcjonowaniu systemów pomocy dla obu tych sektorów, dzięki czemu pozwoli zapobiec dalszym stratom gospodarczym, a także rozwiązać problemy na rynku i zakłócenia funkcjonowania łańcucha dostaw w sektorze owoców i warzyw oraz w sektorze wina;
1. oświadcza, że nie wyraża sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0155

Decyzja o niewyrażeniu sprzeciwu wobec aktu delegowanego: regulacyjne standardy techniczne dotyczące ostrożnej wyceny

Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 28 maja 2020 r. zmieniającego, zgodnie z art. 105 ust. 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, rozporządzenie delegowane (UE) 2016/101 z dnia 26 października 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących ostrożnej wyceny (C(2020)03428 – 2020/2668(DEA))

(2021/C 362/37)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2020)03428),
 - uwzględniając pismo Komisji z dnia 29 maja 2020 r., w którym Komisja zwraca się do Parlamentu o oświadczenie, że nie wyraża on sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego,
 - uwzględniając pismo Komisji Gospodarczej i Monetarnej z dnia 9 czerwca 2020 r. skierowane do przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji,
 - uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, w szczególności art. 105 ust. 14,
 - uwzględniając art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE⁽²⁾,
 - uwzględniając projekt regulacyjnego standardu technicznego przedłożony przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EBA/RTS/2020/04) w dniu 22 kwietnia 2020 r. zgodnie z art. 105 ust. 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013,
 - uwzględniając art. 111 ust. 6 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie dotyczące decyzji Komisji Gospodarczej i Monetarnej,
- A. mając na uwadze, że akt delegowany wprowadza tymczasowe zmiany do ram ostrożnościowych w sektorze bankowym w reakcji na pandemię COVID-19; w szczególności w celu złagodzenia skutków skrajnych wahań na rynku dla ram ostrożnej wyceny w akcie delegowanym zwiększono współczynnik zagregowania stosowany do obliczenia łącznej kwoty dodatkowych korekt wartości (AVA) w ramach „metody podstawowej” z 50 % do 66 % do dnia 31 grudnia 2020 r., aby umożliwić instytucjom przetrwanie obecnych skrajnych wahań na rynku; obniżyłoby to całkowitą kwotę AVA i tym samym kwotę odliczoną od kapitału podstawowego Tier I instytucji;
- B. mając na uwadze, że ten akt delegowany powinien wejść w życie jak najszybciej, aby zapewnić instytucjom szybką pomoc kapitałową jeszcze w tym kwartale i do końca roku;
1. oświadczają, że nie wyraża sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0157

Zmiana rozporządzeń (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876 w odniesieniu do dostosowań w odpowiedzi na pandemię COVID-19 *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876 w odniesieniu do dostosowań w odpowiedzi na pandemię COVID-19 (COM(2020)0310 – C9-0122/2020 – 2020/0066(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2021/C 362/38)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2020)0310),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C9-0122/2020),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 20 maja 2020 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 czerwca 2020 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie złożone przez przedstawiciela Rady pismem z dnia 10 czerwca 2020 r. do przyjęcia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A9-0113/2020),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P9_TC1-COD(2020)0066

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 czerwca 2020 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/... zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876 w odniesieniu do niektórych dostosowań w odpowiedzi na pandemię COVID-19

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2020/873.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 180 z 29.5.2020, s. 4.

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0159

Powołanie Podkomisji ds. Opodatkowania**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie utworzenia podkomisji do spraw podatkowych (2020/2681(RSO))**

(2021/C 362/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając propozycję Konferencji Przewodniczących,
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie uprawnień stałych komisji parlamentarnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 206 i 212 Regulaminu,
1. postanawia utworzyć podkomisję Komisji Gospodarczej i Monetarnej;
 2. postanawia, że podkomisja ta jest odpowiedzialna za kwestie związane z opodatkowaniem, ze szczególnym uwzględnieniem walki z oszustwami podatkowymi, uchylaniem się od opodatkowania i unikaniem opodatkowania, a także przejrzystości finansowej do celów podatkowych;
 3. postanawia, że w części VI załącznika VI do Regulaminu dodaje się ustęp w brzmieniu:
„W kwestiach związanych z opodatkowaniem, ze szczególnym uwzględnieniem walki z oszustwami podatkowymi, uchylaniem się od opodatkowania i unikaniem opodatkowania, a także przejrzystości finansowej do celów podatkowych, komisję wspiera podkomisja do spraw podatkowych.”;
 4. postanawia, że podkomisja będzie liczyć 30 członków;
 5. odnosząc się do decyzji Konferencji Przewodniczących z 30 czerwca 2019 r. i 9 stycznia 2020 r. dotyczących składu prezydiów podkomisji, postanawia, że prezydium komisji mogą składać się z co najwyżej czterech wiceprzewodniczących;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 482 z 23.12.2016, s. 160.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0160

Powołanie komisji specjalnej ds. walki z rakiem, jej kompetencje, skład liczbowy i długość kadencji

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie powołania, kompetencji, składu liczbowego i długości kadencji Komisji Specjalnej ds. Walki z Rakiem (2020/2682(RSO))

(2021/C 362/40)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Konferencji Przewodniczących,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu (COM(2019)0640),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając finansowanie UE na rzecz badań naukowych i innowacji na lata 2021–2027 („Horyzont Europa”),
 - uwzględniając specjalną misję w ramach programu „Horyzont Europa” poświęconą badaniom nad rakiem;
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 czerwca 2009 r. pt. „Walka z rakiem: Partnerstwo europejskie” (COM(2009)0291),
 - uwzględniając zalecenie Rady 2003/878/WE z dnia 2 grudnia 2003 r. w sprawie badań przesiewowych w kierunku nowotworów ⁽²⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie ograniczenia obciążenia związanego z chorobą nowotworową,
 - uwzględniając sprawozdanie z maja 2017 r. w sprawie wdrażania zalecenia Rady w sprawie badań przesiewowych w kierunku nowotworów,
 - uwzględniając europejskie wytyczne w sprawie badań przesiewowych w kierunku raka piersi, raka szyjki macicy i raka jelita grubego,
 - uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie zwalczania nowotworów w rozszerzonej Unii Europejskiej ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji pt. „Walka z rakiem: Partnerstwo europejskie” ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając Europejski kodeks walki z rakiem (wydanie czwarte),
 - uwzględniając działalność i konkluzje międzypartyjnej grupy interesu „Posłowie do PE przeciwko rakowi” (MAC),
 - uwzględniając art. 207 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że europejska współpraca w zakresie profilaktyki, diagnostyki, leczenia, badań naukowych i innych dziedzin przynosi wyraźne korzyści w walce z rakiem;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0005.

⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 16.12.2003, s. 34.

⁽³⁾ Dz.U. C 247 E z 15.10.2009, s. 11.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 95.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- B. mając na uwadze, że postanowienia Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowią podstawy prawne dla działań UE w dziedzinie zdrowia, w tym art. 114, zgodnie z którym w ramach rynku wewnętrznego należy zapewnić najwyższy poziom ochrony zdrowia, bezpieczeństwa, ochrony środowiska i ochrony konsumentów, uwzględniając w szczególności wszelkie zmiany oparte na faktach naukowych, art. 168, zgodnie z którym przy określaniu i urzeczywistnianiu wszystkich polityk i działań Unii należy dbać o wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego, a działania Unii, które uzupełnia polityki krajowe, powinno być nakierowane na poprawę zdrowia publicznego, zapobieganie chorobom i dolegliwościom ludzkim oraz usuwanie źródeł zagrożeń dla zdrowia fizycznego i psychicznego, art. 181, który zobowiązuje UE i państwa członkowskie do koordynowania ich działań w zakresie badań i rozwoju technologicznego, tak aby zapewnić wzajemną spójność polityk krajowych, oraz do wspierania inicjatyw mających na celu opracowanie wytycznych i wskaźników oraz wymianę najlepszych praktyk, a także art. 191, zgodnie z którym polityka Unii w dziedzinie środowiska powinna przyczyniać się do ochrony zdrowia ludzkiego zgodnie z zasadą ostrożności, bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w dziedzinie zdrowia;
- C. mając na uwadze, że rak jest drugą główną przyczyną zgonów w państwach członkowskich po chorobach układu krążenia; mając na uwadze, że w 2015 r. na raka w UE-28 zmarło 1,3 mln osób, co stanowi ponad jedną czwartą (25,4 %) całkowitej liczby zgonów; mając na uwadze, że rak dotyka ludzi w różnym stopniu w zależności od wieku, płci, statusu społeczno-ekonomicznego, genotypu i innych czynników; mając na uwadze, że w nadchodzących dziesięcioleciach zmiany demograficzne spowodują wzrost zachorowalności na raka;
- D. mając na uwadze, że rak dotyka nie tylko samego chorego, lecz również jego najbliższych, rodzinę, przyjaciół, społeczność i opiekunów; mając na uwadze, że należy również uwzględnić wyzwania, przed którymi stają te grupy ludzi, ich potrzeby i wymagania psychospołeczne, a w szczególności wpływ choroby na ich zdrowie psychiczne;
- E. mając na uwadze, że Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) określa szereg kluczowych czynników ryzyka, którym można zapobiec, takich jak palenie tytoniu, brak aktywności fizycznej, niezdrowa dieta i otyłość, spożywanie alkoholu, infekcje spowodowane przez wirusa brodawczaka ludzkiego i *Helicobacter pylori* (*H. pylori*) oraz zapalenie wątroby typu B i C, zanieczyszczenie środowiska, w tym narażenie na substancje chemiczne i zanieczyszczenie powietrza, czynniki rakotwórcze i promieniowanie w miejscu pracy; mając na uwadze, że według WHO 30–50 % wszystkich przypadków zachorowań na raka można uniknąć; mając na uwadze, że profilaktyka stanowi najbardziej opłacalną długoterminową strategię kontroli nowotworów; mając na uwadze, że zapobieganie chorobom nowotworowym spowodowanym wirusami może opierać się na szczepieniu; mając na uwadze, że programy profilaktyki chorób nowotworowych powinny być prowadzone w ramach zintegrowanego programu profilaktyki chorób przewlekłych, ponieważ większość indywidualnych uwarunkowań to czynniki ryzyka typowe dla innych chorób przewlekłych; mając na uwadze, że walka z zanieczyszczeniem środowiska wpisze się w dążenie do osiągnięcia zerowego poziomu emisji zanieczyszczeń zaproponowane w programie politycznym Komisji;
- F. mając na uwadze, że wykazano genetyczne predyspozycje do zachorowania na raka wynikające z mutacji określonych genów; mając na uwadze, że testy wykrywające te mutacje są dostępne, a spersonalizowane badania przesiewowe stanowią skuteczny sposób zmniejszenia ryzyka wystąpienia niektórych rodzajów nowotworów;
- G. mając na uwadze, że programy badań przesiewowych w kierunku raka mogą, jeżeli są realizowane w odpowiedni sposób, przynieść ogromne korzyści i odegrać pewną rolę w szerszym kontekście walki z rakiem;
- H. mając na uwadze, że państwa członkowskie wkładają wiele wysiłku w profilaktykę i leczenie chorób nowotworowych ze względu na ich istotne i stale rosnące skutki gospodarcze;
- I. mając na uwadze, że finansowane ze środków publicznych badania naukowe stanowią jedno z głównych źródeł postępu naukowego; mając na uwadze, że istnienie prężnej i wiodącej w skali światowej branży nauk biologicznych jest również ważne po to, by zapewnić prywatne badania i rozwój, które odgrywają kluczową rolę w walce z rakiem, lecz decyzje muszą ustanowić odpowiednie ramy prawne, by innowacje przynosiły korzyści wszystkim pacjentom i chroniły całe społeczeństwo; mając na uwadze, że sektor publiczny i prywatny powinny ze sobą w tym celu współpracować;
- J. mając na uwadze, że rak pozostaje jednym z głównych wyzwań, przed którymi staną obywatele europejscy w przyszłości, ponieważ przewiduje się, że w ciągu najbliższych 25 lat na raka zachoruje ponad 100 mln Europejczyków; mając na uwadze, że niezmiernie ważne jest, by zarówno krajowi, jak i europejscy decydenci polityczni działali na rzecz prowadzenia bardziej zdecydowanej kontroli nowotworów i przyczynienia się do dobrego stanu zdrowia wszystkich Europejczyków;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- K. mając na uwadze, że istnieją znaczne różnice między państwami członkowskimi i w ich obrębie, jeśli chodzi o zapobieganie chorobom nowotworowym, badania przesiewowe, wdrażanie opartych na dowodach naukowych wytycznych dotyczących najlepszych praktyk oraz rehabilitację;
- L. mając na uwadze, że dla niektórych pacjentów i systemów opieki zdrowotnej ceny leków mogą być zbyt wysokie, jako że leki przeciwnowotworowe są często wyjątkowo kosztowne; mając na uwadze, że zgodnie z jednym z badań w latach 2010–2020 całkowite wydatki związane z rakiem według szacunków wzrosły o 26 %, podczas gdy wydatki na leki przeciwnowotworowe miały wzrosnąć o 50 %⁽⁹⁾;
1. podejmuje decyzję o powołaniu Komisji Specjalnej ds. Walki z Rakiem i przyznaniu jej następujących kompetencji:
- a) wskazanie działań, które wzmocnią podejście do każdego z głównych etapów choroby: profilaktyki, diagnostyki, leczenia, życia osób, które wygrały walkę z rakiem, oraz opieki paliatywnej, przy zadbaniu o ścisły związek z misją badawczą w przyszłym programie „Horyzont Europa” poświęconą badaniom nad rakiem i z naciskiem na kompetencje UE;
 - b) śledzenie aktualnych dowodów naukowych i danych oraz reagowanie poprzez wytyczanie strategii i priorytetów odpowiadających potrzebom pacjentów;
 - c) ocena, w jakich sytuacjach możliwe jest podjęcie przez UE, zgodnie z TFUE, konkretnych kroków w walce z rakiem, a kiedy możliwe jest jedynie przedstawienie zaleceń dla państw członkowskich i prowadzenie wymiany najlepszych praktyk, a także skoncentrowanie się na konkretnych działaniach;
 - d) ocena wiedzy naukowej w zakresie najlepszego możliwego zapobiegania nowotworom i określenie konkretnych działań, w tym ścisłego wdrożenia obowiązujących przepisów, a także wskazanie przyszłych środków w zakresie ograniczania użycia tytoniu, środków mających na celu zmniejszenie otyłości oraz poprawę wyborów żywieniowych, środków służących zmniejszeniu spożycia alkoholu, środków mających na celu zwiększenie liczby szczepień i leczenia zakażeń, środków służących zmniejszeniu narażenia na działanie substancji chemicznych, w tym skumulowanych skutków, a także zmniejszenia zanieczyszczenia powietrza, o czym wspomniano w Europejskim Zielonym Ładzie, oraz narażenia na działanie czynników rakotwórczych w miejscu pracy, a także środków ochrony przed promieniowaniem; w miarę możliwości ocena wymiernych skutków takich środków;
 - e) analizowanie i ocena wczesnego wykrywania nowotworów za pośrednictwem badań przesiewowych, aby zapewnić szybkie i skuteczne wprowadzanie przyszłych zmian do zalecenia;
 - f) ocena najlepszego możliwego sposobu wspierania badań w celu poprawy profilaktyki, diagnostyki, leczenia i innowacji, zwłaszcza z myślą o pomyślnej realizacji nowej misji poświęconej badaniom nad rakiem w ramach programu „Horyzont Europa”; skupienie się na obszarach, w których państwa członkowskie nie są w stanie same osiągnąć wystarczającej skuteczności, na przykład w odniesieniu do nowotworów dziecięcych i rzadkich nowotworów;
 - g) analizowanie w szczególności sposobów wspierania niekomercyjnych badań klinicznych w celu poprawy leczenia w obszarach, w których przemysł farmaceutyczny nie prowadzi badań z uwagi na ich ograniczoną rentowność;
 - h) ocena obowiązujących ram prawodawstwa farmaceutycznego oraz oszacowanie, czy potrzebne są zmiany, aby lepiej zachęcać do rzeczywistego wprowadzania innowacji i przełomowych terapii dla pacjentów, w szczególności w celu oceny możliwości poprawy leczenia nowotworów u dzieci oraz w celu zharmonizowania w UE naukowej oceny skuteczności, wartości dodanej oraz stosunku kosztów do korzyści każdego leku przeciwnowotworowego, w tym szczepionek przeciwko HPV, jak również aplikacji w zakresie e-zdrowia;
 - i) ocena możliwości działań, w tym prawodawczych, aby zapewnić opracowanie wspólnych norm w celu zwiększenia interoperacyjności systemów opieki zdrowotnej, w tym rejestrów chorób nowotworowych, oraz niezbędnych struktur w zakresie e-zdrowia w dążeniu do rozwiązania różnych problemów związanych z terapiami specjalistycznymi, w tym unikania niepotrzebnych podróży pacjentów;
 - j) ocena wdrożenia dyrektywy w sprawie transgranicznej opieki zdrowotnej oraz, w razie konieczności, przedstawienie propozycji ulepszeń, aby umożliwić pacjentom kontakt ze specjalistami najlepiej przygotowanymi do ich leczenia, bez nakładania zbędnych obciążeń;
 - k) analizowanie i ocena funkcjonowania europejskich sieci referencyjnych, w tym ich roli w gromadzeniu wiedzy i najlepszych praktyk w dziedzinie zapobiegania rzadkim nowotworom i ich kontroli oraz dzielenia się tą wiedzą i najlepszymi praktykami;

⁽⁹⁾ Prasad, V., Jesús, de K., Mailankody, S., „The high price of anti-cancer drugs: origins, implications, barriers, solutions.” [Wysokie ceny leków przeciwnowotworowych: przyczyny, skutki, utrudnienia, rozwiązania.], Nature Reviews Clinical Oncology, tom 14 (2017), s. 381–390.

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- l) ocena możliwości podejmowania przez UE działań służących poprawie przejrzystości cen leczenia w celu zwiększenia przystępności cenowej i dostępności leków przeciwnowotworowych, unikania niedoborów leków oraz zmniejszenia nierówności między państwami członkowskimi i w ich obrębie;
 - m) ocena możliwości poprawy praw pacjentów, zgodnie z TFUE, w tym praw dotyczących ich danych osobowych (prawo do bycia zapomnianym), a także ich prawa do niedyskryminacji, by mogli utrzymać zatrudnienie i wrócić do pracy, do zachowania dostępu do leczenia niepłodności i leczenia w zakresie zdrowia reprodukcyjnego, do nadzoru lekarskiego przez całe życie oraz do optymalnej opieki paliatywnej, a także do unikania wszelkiej dyskryminacji psychicznej lub finansowej wynikającej z genetycznej predyspozycji do zachorowań na nowotwory;
 - n) ocena możliwości poprawy jakości życia pacjentów i ich rodzin;
 - o) ocena możliwości wspierania badań w zakresie opieki paliatywnej oraz uruchomienia intensywniejszej wymiany najlepszych praktyk w hospicjach i ośrodkach opieki paliatywnej;
 - p) przedstawianie wszelkich zaleceń, które komisja uzna za konieczne w odniesieniu do unijnej polityki zwalczania nowotworów, w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego w oparciu o podejście zorientowane na pacjenta; organizowanie w tym celu wizyt i wysłuchań z udziałem innych instytucji UE i odpowiednich agencji, a także instytucji międzynarodowych i krajowych, organizacji pozarządowych i odpowiednich branż przemysłowych, z uwzględnieniem perspektywy wielu zainteresowanych stron, w tym lekarzy, pacjentów i ich bliskich; przedstawianie zaleceń dotyczących tego, w jaki sposób należy uruchomić konkretne fundusze unijne, aby osiągnąć wspomniane cele;
2. podkreśla, że wszystkie zalecenia komisji specjalnej będą przedkładane właściwym komisjom stałym Parlamentu, które w razie potrzeby podejmą dalsze działania;
 3. postanawia, że uprawnienia, personel oraz dostępne zasoby komisji stałych Parlamentu odpowiedzialnych za kwestie związane z przyjmowaniem, monitorowaniem i wdrażaniem prawodawstwa Unii odnoszącego się do obszaru kompetencji komisji specjalnej nie będą naruszane ani powielane, a zatem pozostaną niezmienione;
 4. postanawia, że jeżeli prace komisji specjalnej obejmą wysłuchania, podczas których przedstawiane będą dowody o charakterze poufnym lub zawierające dane osobowe, lub wymianę poglądów bądź wysłuchania z udziałem organów lub podmiotów na temat informacji poufnych, w tym badań naukowych lub ich części, którym przyznano status poufności zgodnie z art. 63 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009⁽⁶⁾, to posiedzenia odbywać się będą przy drzwiach zamkniętych; postanawia ponadto, że świadkowie i eksperci mają prawo wygłosić oświadczenie lub złożyć zeznanie przy drzwiach zamkniętych;
 5. postanawia, że listy osób zaproszonych na publiczne posiedzenia i osób biorących w nich udział oraz protokoły tych posiedzeń będą podawane do wiadomości publicznej;
 6. postanawia, że dokumenty poufne otrzymane przez komisję specjalną będą poddawane ocenie na podstawie procedury określonej w art. 221 Regulaminu; postanawia ponadto, że informacje takie mogą być wykorzystywane wyłącznie do celów sporządzenia końcowego sprawozdania komisji specjalnej;
 7. postanawia, że komisja specjalna będzie liczyć 33 członków;
 8. postanawia, że kadencja komisji specjalnej potrwa 12 miesięcy, chyba że Parlament wydłuży ten okres przed jego wygaśnięciem, i że kadencja rozpoczyna się z dniem posiedzenia inauguracyjnego komisji.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0161

Powołanie komisji specjalnej ds. zagranicznych ingerencji we wszelkie procesy demokratyczne w Unii Europejskiej, w tym dezinformacji – jej kompetencje, skład liczbowy i długość kadencji

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie powołania, kompetencji, składu liczbowego i długości kadencji Komisji Specjalnej ds. Obcych Ingerencji we Wszystkie Procesy Demokratyczne w Unii Europejskiej, w tym Dezinformacji (2020/2683(RSO))

(2021/C 362/41)

Parlament Europejski,

- uwzględniając propozycję Konferencji Przewodniczących,
 - uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE),
 - uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 7, 8, 11, 12, 39, 40, 47 i 52,
 - uwzględniając Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w szczególności jej art. 8, 9, 10, 11, 13, 16 i 17, oraz Protokół do tej konwencji, w szczególności jego art. 3,
 - uwzględniając art. 207 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że komisja specjalna utworzona na mocy niniejszej decyzji powinna zapewnić wspólne, kompleksowe i długoterminowe podejście do dowodów na obce ingerencje w demokratyczne instytucje i procesy w UE i jej państwach członkowskich, nie tylko w okresie poprzedzającym wszystkie ważne wybory krajowe i europejskie, lecz także w sposób trwały w całej UE, z uwzględnieniem niezliczonych form tych ingerencji, np. kampanii dezinformacyjnych w mediach tradycyjnych i społecznościowych z zamiarem kształtowania opinii publicznej, cyberataków na infrastrukturę krytyczną, bezpośredniego i pośredniego wsparcia finansowego, a także nacisków gospodarczych podmiotów politycznych i działalności wywrotowej wymierzonej w społeczeństwo obywatelskie;
- B. mając na uwadze, że wszystkie zgłoszone przypadki obcych ingerencji w procesy i instytucje demokratyczne układają się w systematyczny wzorec powtarzający się w ostatnich latach;
- C. mając na uwadze, że próby ingerowania w funkcjonowanie demokracji w UE i jej państwach członkowskich, podejmowane przez podmioty państwowe z krajów trzecich i podmioty niepaństwowe, a także wywieranie presji na wartości zapisane w art. 2 TUE za pośrednictwem ingerencji w złych zamiarach stanowią część szerszej tendencji, którą można zaobserwować w demokracjach na całym świecie;
- D. mając na uwadze, że obce ingerencje są wykorzystywane w połączeniu z presją ekonomiczną i wojskową, aby zaszkodzić jedności europejskiej;
1. postanawia powołać Komisję Specjalną ds. Obcych Ingerencji we Wszystkie Procesy Demokratyczne w Unii Europejskiej, w tym Dezinformacji, i przyznać jej następujące kompetencje:
- a) przeprowadzenie szczegółowej analizy dochodzeń, z których wynika, że doszło do naruszenia lub obejścia zasadniczych przepisów wyborczych, w szczególności obowiązujących przepisów dotyczących przejrzystości finansowania kampanii, a także zarzutów dotyczących wydatków politycznych za pośrednictwem różnych legalnych i nielegalnych kanałów oraz podstawionych darczyńców z państw trzecich;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

- b) określenie możliwych obszarów wymagających działań ustawodawczych i nieustawodawczych, które mogą umożliwić platformom mediów społecznościowych interwencje w postaci etykietowania treści rozprzestrzenianych przez boty, przeglądu algorytmów w celu zapewnienia ich maksymalnej przejrzystości pod względem czynników skłaniających platformy do wyświetlania, priorytetowego traktowania, udostępniania, deprecjonowania i usuwania treści, a także likwidowania kont osób uczestniczących w skoordynowanych nieautentycznych zachowaniach online lub nielegalnych działaniach, których celem jest systematyczne osłabianie procesów demokratycznych lub nawoływanie do nienawiści, a jednocześnie dopilnowanie, by nie zagroziło to wolności wypowiedzi;
- c) wniesienie wkładu w toczącą się debatę na temat sposobów zwiększenia odpowiedzialności za przeciwdziałanie obcym ingerencjom we wszystkie procesy demokratyczne w Unii Europejskiej, w tym dezinformacji, nie tylko ze strony organów publicznych, lecz również w ramach szeroko zakrojonej współpracy z przedsiębiorstwami z sektora technologii i mediami społecznościowymi oraz z sektorem prywatnym w celu zwiększenia wiedzy na temat roli, obowiązków i odpowiedzialności tych podmiotów w przeciwdziałaniu obcym ingerencjom, bez osłabiania wolności wypowiedzi;
- d) ocena działań krajowych mogących zapewnić ściśle ograniczenia źródeł finansowania politycznego, ponieważ obce podmioty znalazły legalne i nielegalne sposoby obchodzenia przepisów krajowych i zaoferowały swoim sojusznikom ukryte wsparcie w formie zaciągania pożyczek w bankach zagranicznych i przekazywania przedmiotów wartościowych, za pośrednictwem umów kupna i umów handlowych, firm przykrywek, organizacji nienastawionych na zysk, podstawionych darczyńców, nowych technologii zapewniających anonimowość, reklam internetowych, ekstremistycznych mediów internetowych oraz w drodze ułatwiania działalności finansowej; określenie możliwych obszarów wymagających podjęcia działań w odniesieniu do finansowania partii politycznych i kampanii politycznych;
- e) proponowanie skoordynowanych działań na szczeblu UE w celu zwalczania zagrożeń hybrydowych, włącznie z cyberatakami na cele wojskowe i niewojskowe, operacjami typu „hack and leak” (kradzież, a następnie opublikowanie informacji) wymierzonymi w prawodawców, urzędników publicznych, dziennikarzy, partie polityczne i kandydatów, jak również cyberspiegostwem na potrzeby korporacyjnej kradzieży własności intelektualnej oraz kradzieży wrażliwych danych obywateli, ponieważ zagrożeniom tym nie mogą przeciwdziałać same władze krajowe działające w odosobnieniu ani nie można ich usunąć w drodze czystej samoregulacji sektora prywatnego i konieczne jest skoordynowane podejście wielopoziomowe i wielostronne; ocena aspektu bezpieczeństwa zagrożeń, które mogą mieć poważne skutki polityczne, gospodarcze i społeczne dla obywateli europejskich;
- f) zbadanie uzależnienia UE od obcych technologii w łańcuchach dostaw infrastruktury krytycznej, w tym infrastruktury internetowej, między innymi sprzętu, oprogramowania, aplikacji i usług, a także analiza działań wymaganych w celu wzmocnienia zdolności do przeciwdziałania strategicznej komunikacji wrogich stron trzecich oraz w celu wymiany informacji i najlepszych praktyk w tej dziedzinie; wspieranie koordynacji między państwami członkowskimi w zakresie wymiany informacji, wiedzy i dobrych praktyk w celu przeciwdziałania zagrożeniom i usuwania obecnych niedociągnięć, a także zachęcanie do takiej koordynacji;
- g) określenie, ocena i zaproponowanie sposobów przeciwdziałania naruszeniom bezpieczeństwa w instytucjach UE;
- h) przeciwdziałanie kampaniom informacyjnym i strategicznej komunikacji wrogich państw trzecich, w tym kampaniom prowadzonym za pośrednictwem krajowych podmiotów i organizacji europejskich, które szkodzą celom Unii Europejskiej i które stworzono w celu wywarcia wpływu na europejską opinię publiczną, aby utrudnić osiągnięcie wspólnego stanowiska UE, w tym w kwestiach dotyczących WPZiB i WPBiO;
- i) zwracanie się do wszystkich odpowiednich służb i instytucji na szczeblu UE i jej państw członkowskich, jeżeli może się to okazać istotne i pomocne w wypełnianiu mandatu komisji;
2. podkreśla, że zalecenie komisji specjalnej powinno być uwzględniane w pracach właściwych komisji stałych;
3. postanawia, że kompetencje, personel oraz dostępne zasoby komisji stałych Parlamentu odpowiedzialnych za kwestie związane z przyjmowaniem, monitorowaniem i wdrażaniem prawodawstwa Unii odnoszącego się do obszaru odpowiedzialności komisji specjalnej nie zostaną naruszone ani powielone, a zatem pozostają bez zmian;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

4. postanawia, że jeżeli działalność komisji specjalnej obejmie przesłuchania, z których zeznania mają charakter poufny lub zawierają dane osobowe, lub obejmie wymianę poglądów lub wysłuchania z udziałem organów lub podmiotów na temat informacji poufnych, w tym badań naukowych lub ich części, którym przyznano status poufności zgodnie z art. 63 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 ⁽¹⁾, to posiedzenia odbywać się będą przy drzwiach zamkniętych; postanawia ponadto, że świadkowie i eksperci mają prawo wygłosić oświadczenie lub złożyć zeznanie przy drzwiach zamkniętych;
5. postanawia, że listy osób zaproszonych na publiczne posiedzenia i osób biorących w nich udział oraz protokoły z tych posiedzeń będą podawane do wiadomości publicznej;
6. postanawia, że dokumenty poufne otrzymane przez komisję specjalną będą poddawane ocenie na podstawie procedury określonej w art. 221 Regulaminu; postanawia ponadto, że te informacje mogą być wykorzystywane wyłącznie do sporządzenia końcowego sprawozdania komisji specjalnej;
7. postanawia, że komisja specjalna będzie liczyć 33 członków;
8. postanawia, że czas trwania mandatu komisji specjalnej wynosi 12 miesięcy i że okres ten rozpoczyna bieg z dniem posiedzenia inauguracyjnego komisji;
9. postanawia, że komisja specjalna może przedstawić Parlamentowi sprawozdanie śródkresowe oraz że przedłoży ona sprawozdanie końcowe zawierające ustalenia faktyczne i zalecenia dotyczące środków i inicjatyw, które należy podjąć, bez uszczerbku dla kompetencji komisji stałych zgodnie z załącznikiem VI do Regulaminu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0162

Powołanie komisji specjalnej ds. cyfryzacji i sztucznej inteligencji – jej kompetencje, skład liczbowy i długość kadencji

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie powołania, kompetencji, składu liczbowego i długości kadencji Komisji Specjalnej ds. Sztucznej Inteligencji w Epoce Cyfrowej (2020/2684(RSO))

(2021/C 362/42)

Parlament Europejski,

- uwzględniając propozycję Konferencji Przewodniczących,
 - uwzględniając art. 207 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska posiada jasne kompetencje w dziedzinie agendy cyfrowej i sztucznej inteligencji zgodnie z art. 4, 13, 16, 26, 173, 179, 180, 181, 182, 186 i 187 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że celem powoływanej komisji specjalnej powinno być wypracowanie kompleksowego podejścia w celu określenia wspólnego długoterminowego stanowiska, w którym wskazane zostaną priorytetowe wartości i cele Unii Europejskiej związane ze sztuczną inteligencją w erze cyfrowej;
- C. mając na uwadze, że ważne jest zapewnienie, aby transformacja cyfrowa była ukierunkowana na człowieka i zgodna z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej;
- D. mając na uwadze, że wykorzystywanie sztucznej inteligencji wiąże się z istotnymi wyzwaniem w zakresie praw podstawowych, takimi jak między innymi ochrona danych osobowych i prawo do prywatności, a także z istotnymi zmianami technologicznymi i wdrażaniem innowacyjnych rozwiązań;
- E. mając na uwadze, że transformacja cyfrowa będzie miała wpływ na każdy aspekt gospodarki i społeczeństwa;
- F. mając na uwadze, że cyfryzacja przekształci nasz przemysł i rynki, w związku z czym należy dostosować obowiązujące przepisy;
- G. mając na uwadze, że ważne jest, aby Unia Europejska mówiła jednym głosem, aby uniknąć fragmentacji jednolitego rynku wynikającej z różnic w ustawodawstwie krajowym;
1. podejmuje decyzję o powołaniu Komisji Specjalnej ds. Sztucznej Inteligencji w Epoce Cyfrowej, która w ramach przyznanych jej ściśle określonych kompetencji będzie mogła podejmować następujące czynności:
- a) analizować wpływ sztucznej inteligencji w erze cyfrowej na gospodarkę UE w przyszłości, w szczególności na umiejętności, zatrudnienie, technologie finansowe, edukację, zdrowie, transport, turystykę, rolnictwo, środowisko, obronność, przemysł, energię i administrację elektroniczną;
 - b) poddawać dalszemu badaniu wyzwanie, jakim jest wdrażanie sztucznej inteligencji, i jej wkład w wartość biznesową i wzrost gospodarczy;
 - c) analizować podejście państw trzecich i ich wkład w uzupełnianie działań UE;

Czwartek, 18 czerwca 2020 r.

d) przekazywać właściwym komisjom stałym Parlamentu ocenę określającą wspólne cele UE w perspektywie średnio- i długoterminowej, i określać główne działania potrzebne do ich osiągnięcia, wykorzystując jako punkt wyjścia następujące komunikaty Komisji opublikowane w dniu 19 lutego 2020 r.:

- „Kształtowanie cyfrowej przyszłości Europy” (COM(2020)0067)
- „Europejska strategia w zakresie danych” (COM(2020)0066),
- „Biała księga w sprawie sztucznej inteligencji – Europejskie podejście do doskonałości i zaufania” COM(2020)0065
- „Sprawozdanie na temat wpływu sztucznej inteligencji, internetu rzeczy i robotyki na bezpieczeństwo i odpowiedzialność” (COM(2020)0064).

w tym plan działania na rzecz „Europy na miarę Ery Cyfrowej”, który obejmuje plan strategiczny dla UE określający jej wspólne cele w perspektywie średnio- i długoterminowej i główne działania potrzebne do ich osiągnięcia;

2. podkreśla, że wszystkie zalecenia komisji specjalnej będą przedkładane właściwym komisjom stałym Parlamentu, które w razie potrzeby podejmą dalsze działania;
3. postanawia, że kompetencje, personel oraz dostępne zasoby komisji stałych Parlamentu odpowiedzialnych za kwestie związane z przyjmowaniem, monitorowaniem i wdrażaniem prawodawstwa Unii odnoszącego się do obszaru odpowiedzialności komisji specjalnej nie zostaną naruszone ani powielone, a zatem pozostaną bez zmian;
4. postanawia, że jeżeli działalność komisji specjalnej obejmie przesłuchania, z których zeznania mają charakter poufny lub zawierają dane osobowe, lub obejmie wymianę poglądów lub wysłuchania z udziałem organów lub podmiotów na temat informacji poufnych, w tym badań naukowych lub ich części, którym przyznano status poufności zgodnie z art. 63 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009⁽¹⁾, to posiedzenia odbywać się będą przy drzwiach zamkniętych; postanawia ponadto, że świadkowie i eksperci mają prawo wygłosić oświadczenie lub złożyć zeznanie przy drzwiach zamkniętych;
5. postanawia, że listy osób zaproszonych na publiczne posiedzenia i osób biorących w nich udział oraz protokoły z tych posiedzeń będą podawane do wiadomości publicznej;
6. postanawia, że dokumenty poufne otrzymane przez komisję specjalną będą poddawane ocenie na podstawie procedury określonej w art. 221 Regulaminu; postanawia ponadto, że te informacje mogą być wykorzystywane wyłącznie do sporządzenia końcowego sprawozdania komisji specjalnej;
7. postanawia, że komisja specjalna będzie liczyć 33 członków;
8. postanawia, że kadencja komisji specjalnej wynosi 12 miesięcy i rozpoczyna się z dniem jej posiedzenia inauguracyjnego;
9. postanawia, że komisja specjalna może przedstawić Parlamentowi sprawozdanie śródkresowe oraz że przedłoży ona sprawozdanie końcowe zawierające ustalenia faktyczne i zalecenia dotyczące środków i inicjatyw, które należy podjąć, bez uszczerbku dla kompetencji komisji stałych zgodnie z załącznikiem VI do Regulaminu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0163

Powołanie komisji śledczej w celu zbadania zarzutów dotyczących naruszeń i niewłaściwej administracji w stosowaniu prawa Unii dotyczącego ochrony zwierząt w czasie transportu w Unii i poza nią, a także określenie kompetencji, składu liczbowego i długości kadencji tej komisji śledczej**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie powołania komisji śledczej do zbadania zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do ochrony zwierząt podczas transportu w Unii i poza nią oraz określenia kompetencji, składu liczbowego i czasu trwania mandatu komisji (2020/2690(RSO))**

(2021/C 362/43)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek 183 posłów mający na celu powołanie komisji śledczej w celu zbadania zarzutów naruszeń w stosowaniu prawa Unii regulującego transport żywych zwierząt zarówno w Unii, jak i poza nią,
- uwzględniając propozycję Konferencji Przewodniczących,
- uwzględniając art. 226 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji 95/167/WE, Euratom, EWWiS z dnia 19 kwietnia 1995 r. w sprawie szczegółowych przepisów regulujących egzekwowanie przez Parlament Europejski jego prawa do prowadzenia dochodzeń ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej;
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej;
- uwzględniając art. 13 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 ⁽²⁾,
- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-424/13 ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 208 Regulaminu,

1. podejmuje decyzję o powołaniu komisji śledczej celem zbadania zarzutów naruszeń w stosowaniu prawa Unii w związku z wdrażaniem przez państwa członkowskie i egzekwowaniem przez Komisję Europejską rozporządzenia (WE) nr 1/2005;

⁽¹⁾ Dz.U. L 113 z 19.5.1995, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 3 z 5.1.2005, s. 1.

⁽³⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 23 kwietnia 2015 r., *Zuchtvieh-Export GmbH przeciwko Stadt Kempen*, C-424/13, ECLI:EU:C:2015:259.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

2. postanawia, że komisja śledcza będzie miała za zadanie:
 - zbadanie zarzutów braku działania ze strony Komisji w reakcji na dowody poważnych i systematycznych naruszeń rozporządzenia (WE) nr 1/2005, do których dochodzi podczas transportu żywych zwierząt na terenie Unii i do państw trzecich. Komisja była regularnie informowana o systematycznych i poważnych naruszeniach, do których dochodziło podczas transportu żywych zwierząt. Od 2007 r. Komisja otrzymała około 200 zgłoszeń o naruszeniach rozporządzenia (WE) nr 1/2005. W 2016 r. kancelaria prawna Conte & Giacomini, występująca w imieniu fundacji Animal Welfare Foundation / Tierschutzbund Zürich (AWF/TSB), skierowała do Komisji oficjalną skargę w sprawie naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1/2005 podczas transportu drogowego zwierząt z Europy do Turcji⁽⁴⁾, w której wezwała Komisję do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przeciwko państwom członkowskim zaangażowanym w nielegalne praktyki,
 - zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących wielkości powierzchni ładownej i wysokości określonych w art. 3 akapit drugi lit. g) rozporządzenia (WE) nr 1/2005 oraz w rozdziale II pkt 1.2, rozdziale III pkt 2.3 oraz w rozdziale VII załącznika I do tego rozporządzenia,
 - zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących zatwierdzania środków transportu drogowego i statków do transportu zwierząt określonych w art. 7, 18 i 19 rozporządzenia (WE) nr 1/2005,
 - zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących pojenia i karmienia określonych w art. 3 akapit drugi lit. h) rozporządzenia (WE) nr 1/2005 oraz w rozdziale V pkt 1.4, 1.5 i pkt 2.1 lit. a) i b) i rozdziale VI pkt 1.3 i 2.2 załącznika I do tego rozporządzenia,
 - zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących ściółki określonych w rozdziale II pkt 1.1 lit. h) i pkt 1.5, oraz w rozdziale VI pkt 1.2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1/2005,
 - zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących temperatur i wentylacji określonych w rozdziale II pkt 1.1 lit. b), rozdziale III pkt 2.6 oraz w rozdziale VI pkt 3.1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1/2005,
 - zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich zakazu transportu zwierząt niezdolnych do podróży określonego w art. 3 akapit drugi lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1/2005 oraz w rozdziale I załącznika I do tego rozporządzenia,
 - zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących rozdzielania niektórych zwierząt określonych w rozdziale III pkt 1.12 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1/2005,
 - zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich dodatkowych przepisów dotyczących długotrwałego przewozu określonych w art. 14 rozporządzenia (WE) nr 1/2005 oraz w rozdziale VI załącznika I do tego rozporządzenia,
 - zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących kontroli, jakie należy przeprowadzić, określonych w art. 15 ust. 2 oraz w art. 21 rozporządzenia (WE) nr 1/2005,
 - zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich obowiązku spoczywającego na właściwych organach państw członkowskich dotyczącego – w przypadku wystąpienia naruszeń – podjęcia szczególnych środków i powiadomienia o wystąpieniu takich naruszeń, który to obowiązek jest określony w art. 26 rozporządzenia (WE) nr 1/2005,

⁽⁴⁾ (CHAP(2016) 01703-01707-01708-01709-01710-01711-01712-01713-01714-01715-0171601 717—01718). W październiku 2016 r. kancelaria Conte & Giacomini przesłała Komisji skonsolidowaną skargę.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących obowiązku spoczywającego na właściwych organach w zakresie zapobiegania opóźnieniom podczas transportu i ich ograniczania oraz podjęcia odpowiednich środków w takich przypadkach, który to obowiązek jest określony w art. 22 rozporządzenia (WE) nr 1/2005,
- zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących transportu zwierząt nieodstawionych określonych w rozdziale V pkt 1.4 lit. a) załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1/2005,
- zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących transportu żywych zwierząt statkami, w tym procedur załadowywania i wyposażenia na statkach, określonych w art. 19, 20 i 21 rozporządzenia (WE) nr 1/2005 oraz w rozdziale II pkt 1 i 3, rozdziale III pkt 1 i w rozdziale IV załącznika I do tego rozporządzenia,
- zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących środków transportu określonych w rozdziale II pkt 1,2 i 5 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1/2005,
- zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących obsługi zwierząt, w tym sposobów załadowywania i rozładowywania, określonych w art. 3 akapit drugi lit. e) rozporządzenia (WE) nr 1/2005 oraz w rozdziale III pkt 1.2, 1.3, 1.4, 1.6, 1.7, 1.8, 1.9 i 1.11 załącznika I do tego rozporządzenia,
- zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących planowania przewozu i dziennika podróży określonych w art. 5 ust. 4, art. 8, art. 14 ust. 1 lit. a), b) i c) i art. 21 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2005 oraz w załączniku II do tego rozporządzenia,
- zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich przepisów dotyczących zadań i obowiązków właściwych organów państw członkowskich określonych w art. 10 i 13 rozporządzenia (WE) nr 1/2005,
- zbadanie zarzutów braku skutecznego egzekwowania ze strony Komisji oraz braku wdrożenia i skutecznego egzekwowania ze strony państw członkowskich rozporządzenia (WE) nr 1/2005 poza Unią, zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości (piąta izba) z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-424/13; w swoim wyroku Trybunał Sprawiedliwości przypominał, że rozporządzenie (WE) nr 1/2005 nakłada rygorystyczne obowiązki nie tylko w zakresie przewozu żywych zwierząt kręgowych odbywającego się w całości na terytorium Unii Europejskiej, ale również w zakresie przewozu, którego miejsce wyjazdu znajduje się na tym terytorium a miejsce przeznaczenia – w państwie trzecim. W tym samym wyroku Trybunał stwierdził, że właściwe organy państw członkowskich powinny zapewniać przestrzeganie tych przepisów przy wydawaniu zezwoleń na przewozy odbywające się w państwach trzecich,
- zbadanie potencjalnych przypadków naruszeń obowiązku lojalnej współpracy ustanowionego w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, które są istotne dla dochodzenia; w tym celu dokonanie oceny w szczególności, czy takie naruszenia mogą wynikać z zarzucanego niepodjęcia odpowiednich środków, aby zapobiec stosowaniu sposobów transportu pozwalających na ukrycie przed instytucjami Unii, właściwymi organami i innymi pośrednikami tożsamości ich ostatecznych rzeczywistych beneficjentów oraz ułatwiających naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1/2005,
- zbadanie zarzutów braku ułatwienia przez Komisję wypełniania misji OIE w zakresie wdrażania międzynarodowych norm dotyczących dobrostanu zwierząt podczas transportu,
- zbadanie zarzucanego nieprzestrzegania przez Komisję wartości handlowych Unii zapisanych w nowej unijnej strategii handlowej „Trade4All”, zwłaszcza w odniesieniu do okrutnych praktyk transportowych udokumentowanych w państwach trzecich, które mają kluczowe znaczenie nie tylko z punktu widzenia dobrostanu zwierząt, ale również z punktu widzenia bezpieczeństwa żywnościowego i zdrowia publicznego,
- wydanie wszelkich zaleceń, które uzna za konieczne w tej sprawie, w tym w odniesieniu do wdrożenia przez państwa członkowskie wyżej wymienionego wyroku Trybunału Sprawiedliwości;

Piatek, 19 czerwca 2020 r.

3. postanawia, że komisja śledcza przedstawi Parlamentowi sprawozdanie końcowe w terminie 12 miesięcy od momentu przyjęcia niniejszej decyzji;
 4. postanawia, że Komisja śledcza powinna uwzględnić w swoich pracach wszelkie istotne zmiany dotyczące kwestii należących do jej kompetencji, które to zmiany wystąpią w czasie trwania jej mandatu;
 5. postanawia, że wszelkie zalecenia opracowane przez komisję śledczą powinny być rozpatrywane przez odpowiednie komisje stałe;
 6. postanawia, że komisja śledcza będzie liczyć 30 członków;
 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do zapewnienia publikacji niniejszej decyzji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
-

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0166

Wytyczne dotyczące budżetu na rok 2021 – sekcja III**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących przygotowania budżetu na rok 2021, sekcja III – Komisja (2019/2213(BUD))**

(2021/C 362/44)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie specjalne Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) z 8 października 2018 r. w sprawie globalnego ocieplenia o 1,5 °C ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽³⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁴⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2014/335/UE, Euratom z 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020 ⁽⁶⁾ i wspólne oświadczenia uzgodnione między Parlamentem, Radą i Komisją, które zostały do niego załączone,
- uwzględniając swoje sprawozdanie okresowe z 14 listopada 2018 r. w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027 – stanowisko Parlamentu z myślą o osiągnięciu porozumienia ⁽⁷⁾ oraz swoją rezolucję z 10 października 2019 r. w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027 i zasobów własnych: czas, by spełnić oczekiwania obywateli ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 17 kwietnia 2020 r. w sprawie skoordynowanych działań UE na rzecz walki z pandemią COVID-19 i jej skutkami ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 13 maja 2020 r. w sprawie siatki bezpieczeństwa chroniącej beneficjentów programów UE: ustanowienie planu awaryjnego dotyczącego WRF ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ <https://www.ipcc.ch/sr15/>⁽²⁾ Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.⁽⁴⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105.⁽⁶⁾ Dz.U. L 57 z 27.2.2020, s. 1.⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0449.⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0032.⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0054.⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0065.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z 15 maja 2020 r. w sprawie nowych wieloletnich ram finansowych, zasobów własnych i planu naprawy gospodarczej ⁽¹¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 16 stycznia 2020 r. w sprawie 15. posiedzenia Konferencji Stron (COP15) Konwencji o różnorodności biologicznej ⁽¹²⁾,
 - uwzględniając Europejski filar praw socjalnych oraz swoją rezolucję z 19 stycznia 2017 r. w tej sprawie ⁽¹³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 15 stycznia 2020 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu ⁽¹⁴⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z 18 lutego 2020 r. w sprawie wytycznych budżetowych na rok 2021 (06092/2020),
 - uwzględniając Agendę ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030,
 - uwzględniając art. 93 Regulaminu,
 - uwzględniając opinię Komisji Spraw Zagranicznych,
 - uwzględniając stanowisko w formie poprawek Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pisma przesłane przez Komisję Rozwoju, Komisję Kontroli Budżetowej, Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisję Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisję Transportu i Turystyki, Komisję Rozwoju Regionalnego, Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisję Kultury i Edukacji, Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisję Spraw Konstytucyjnych oraz Komisję Praw Kobiet i Równouprawnienia,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A9-0110/2020),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska stoi w obliczu niespodziewanego i bezprecedensowego kryzysu zdrowotnego, gospodarczego, społecznego i środowiskowego wywołanego pandemią koronawirusa COVID-19;
- B. mając na uwadze, że te wyjątkowe okoliczności nie mogą być rozwiązane przy pomocy budżetu przeznaczanego na „działania rutynowe”;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 311 TFUE Unia pozyskuje środki niezbędne do osiągnięcia swoich celów politycznych, a budżet jest finansowany w całości z zasobów własnych;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z art. 312 TFUE wieloletnie ramy finansowe (WRF) są przyjmowane przez Radę jednomyślnie po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego, wyrażonej większością głosów jego członków;
- E. mając na uwadze, że obecne WRF kończą się pod koniec 2020 r., a rok 2021 powinien być pierwszym rokiem wdrażania kolejnych w zmienionej i przekształconej formie;
- F. mając na uwadze, że Parlament jest gotowy do negocjowania WRF od listopada 2018 r., ale Rada jak dotąd nie podjęła żadnych konstruktywnych rozmów z Parlamentem poza minimalnym kontaktem na marginesie posiedzeń Rady do Spraw Ogólnych; mając na uwadze, że termin osiągnięcia porozumienia w Radzie Europejskiej był wielokrotnie przekładany;
- G. mając na uwadze, że 27 maja 2020 r. Komisja przedstawiła zaktualizowany wniosek dotyczący kolejnych WRF;
- H. mając na uwadze, że w swoim ostatnim sprawozdaniu naukowcy z Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu zaapelowali o podjęcie radykalnych działań w celu nadrobienia zaległości w transformacji ekologicznej, w świetle ich ostrzeżenia, że w latach 2018–2019 stężenie CO₂ wzrastało trzykrotnie szybciej niż w latach 60. ubiegłego wieku oraz podkreślili, że pozostało zaledwie kilka lat, aby zapobiec sytuacji, w której zmiany klimatu i ich wpływ na środowisko w sposób nieodwracalny wymkną się spod kontroli;
- I. mając na uwadze, że w kontekście wybuchu pandemii COVID-19 ofiary przemocy ze względu na płeć mogą być narażone przez długi okres czasu na kontakt ze swoimi oprawcami i być odcięte od wsparcia społecznego i instytucjonalnego, o czym świadczą dane z szeregu krajów UE, a także mając na uwadze, że kobiety są nieproporcjonalnie często reprezentowane w zawodach, w których ryzyko zakażenia jest wysokie;

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0124.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0015.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 242 z 10.7.2018, s. 24.

⁽¹⁴⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0005.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

W obliczu kryzysu wywołanego przez COVID-19: budżet na ochronę i innowacje...

1. podkreśla, że budżet UE ma zasadnicze znaczenie dla sprostania wyzwaniom, przed którymi stoi Unia i które stały się jeszcze bardziej widoczne i dotkliwie w związku z kryzysem COVID-19, oraz że musi on odzwierciedlać stopień ambicji państw członkowskich i instytucji; podkreśla zatem, że głównym celem budżetu na rok 2021 powinno być łagodzenie skutków wybuchu pandemii COVID-19 oraz wsparcie naprawy w oparciu o Europejski Zielony Ład i transformację cyfrową;
2. podkreśla, że Unia i wszystkie jej państwa członkowskie muszą okazać pełną solidarność z najbardziej potrzebującymi, jednocząc się jako wspólnota i dbając o to, by żaden kraj nie został pozostawiony samemu sobie w walce z tą pandemią i jej następstwami, m.in. między innymi poprzez przyjęcie budżetu na 2021 r., który pozwoli sprostać temu historycznemu wyzwaniu;
3. podkreśla w związku z tym, że budżet na 2021 r. powinien być pierwszym budżetem zaktualizowanych, zmienionych i bardzo ambitnych WRF na lata 2021–2027;
4. zgodnie ze swoją rezolucją z dnia 13 maja 2020 r. ponownie zwraca się do Komisji o zaproponowanie do dnia 15 czerwca 2020 r. planu awaryjnego dotyczącego WRF, na podstawie automatycznego przedłużenia pułapów na 2020 r., w celu ochrony beneficjentów programów UE i zapewnienia ciągłości finansowania; podkreśla, że ten plan awaryjny dotyczący WRF powinien umożliwiać przedłużenie istniejących programów UE i ponowne skoncentrowanie się na usuwaniu skutków kryzysu, a także na ustanowieniu najpilniejszych nowych instrumentów i inicjatyw; podkreśla potrzebę uniknięcia ryzyka braku ciągłości lub niekontrolowanego przedłużenia obecnych WRF i programów w 2021 r. oraz zagwarantowania, że Unia będzie mogła realizować swoje działania i zapewnić ambitną strategię reagowania kryzysowego i naprawy;
5. podkreśla, że żadne z państw członkowskich nie będzie w stanie samodzielnie sfinansować zakrojonego na szeroką skalę planu naprawy po pandemii tak długo, jak będzie to konieczne do uporania się z kryzysem COVID-19 oraz że w przypadku finansowania wyłącznie poprzez dług, krajowe plany naprawy będą miały bardzo ograniczony zakres i czas trwania; nalega, by plan naprawy gospodarczej zawierał obszerny komponent inwestycyjny finansowany z budżetu Unii począwszy od 2021 r., i w związku z tym domaga się, by budżet na 2021 r. stanowił ważną część tego planu naprawy;
6. uważa, że plan naprawy musi się opierać na Europejskim Zielonym Ładzie i transformacji cyfrowej naszych społeczeństw, aby odbudować naszą gospodarkę, zapewnić odporność i włączenie społeczne, przy jednoczesnym poszanowaniu ograniczeń planety, chronić dobrobyt i zdrowie ludzi przed dalszymi zagrożeniami i konsekwencjami dla środowiska, tworzyć wysokiej jakości miejsca pracy oraz zapewnić spójność i konwergencję społeczną, gospodarczą i terytorialną, zwłaszcza poprzez inwestycje w MŚP i sektory najbardziej dotknięte kryzysem, takie jak turystyka, a także w rozwój zrównoważonej infrastruktury publicznej i usług oraz sektorów strategicznych, takich jak sektor zdrowia, które walczą z kryzysem na pierwszej linii; wzywa Komisję do przedłożenia projektu budżetu na 2021 r., który byłby zgodny z tymi priorytetami;
7. uważa, że stronę przychodów budżetu UE należy postrzegać jako narzędzie realizacji strategii politycznych UE; podkreśla, że nowe dodatkowe zasoby własne, które wpłyną bezpośrednio do budżetu UE jako dochody ogólne, muszą od 2021 r. odgrywać kluczową rolę w celu pokrycia dodatkowych wydatków spowodowanych kryzysem i złagodzenia przewagi składek opartych na DNB w budżecie UE; uważa, że brak nowych zasobów własnych będzie wiązać się z dramatycznymi politycznymi konsekwencjami dla budżetu Unii na 2021 r. i poważnie zagrażać nowemu programowi politycznemu Komisji; uważa w związku z tym, że propozycje Komisji dotyczące zasobów własnych z maja 2018 r. stanowią dobry punkt wyjścia, który należy w pełni rozwinąć w świetle obecnych wyzwań i kryzysu; przypomina, że – tak jak dał temu wyraz w swoim sprawozdaniu okresowym z 14 listopada 2018 r. oraz w swojej rezolucji z 10 października 2019 r. – Parlament Europejski nie wyraził zgody na przyjęcie WRF na lata 2021–2027 w przypadku braku porozumienia w sprawie reformy systemu zasobów własnych Unii, w tym wprowadzenia koszyka nowych zasobów własnych;
8. jest przekonany, że obecny kryzys nie powinien podważać dążenia do osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r., co wymaga ograniczenia do 2030 r. emisji gazów cieplarnianych o 55 % w porównaniu z poziomem z 1990 r.; przypomina, że w sprawozdaniu Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska z 2019 r. na temat niwelowania rozbieżności w odniesieniu do emisji wezwano do globalnej redukcji emisji gazów cieplarnianych o 7,6 % rocznie w celu ograniczenia wzrostu temperatury do poniżej 1,5 °C, co oznacza redukcję o około 6,8 % rocznie na szczeblu UE; podkreśla, że stanowi to ogromne wyzwanie, zwłaszcza w odniesieniu do bardzo potrzebnej, zrównoważonej i sprawiedliwej społecznie transformacji, która powinna uwzględniać różne punkty wyjścia regionów i państw członkowskich UE i której powinno towarzyszyć tworzenie miejsc pracy na masową skalę; podkreśla, że aby to bezprecedensowe przedsięwzięcie odniosło sukces w ciągu zaledwie dziesięciu lat, potrzebne są pilne działania poparte silnym budżetem UE począwszy od 2021 r.;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

9. jest zaniepokojony dalszymi gospodarczymi, społecznymi i politycznymi skutkami kryzysu, jeżeli UE nie będzie szybko dysponować nowymi i skutecznymi narzędziami ochrony spójności społecznej, utrzymania miejsc pracy i zapobiegania masowemu zwolnieniom; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący europejskiego instrumentu tymczasowego wsparcia w celu zmniejszenia ryzyka bezrobocia w związku z sytuacją nadzwyczajną (SURE) oraz zobowiązanie przewodniczącej Komisji do przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie europejskiego programu reasekuracji świadczeń dla osób bezrobotnych z myślą o jego jak najszybszym wdrożeniu;

...w celu zapewnienia rozwiązań dla zaostrzających się wyzwań społecznych, środowiskowych, gospodarczych i finansowych

10. z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji dotyczące Europejskiego Zielonego Ładu i planu inwestycyjnego na rzecz zrównoważonej Europy;

11. zauważa jednak, że aby osiągnąć cel polegający na zmniejszeniu emisji gazów cieplarnianych o 40 % do 2030 r. oraz zwiększyć w przyszłości ten poziom, Komisja oszacowała, że konieczne będzie wypełnienie luki finansowej w wysokości co najmniej 260 mld EUR rocznie, plus dodatkowe koszty ochrony środowiska, zarządzania zasobami i społecznymi środkami dostosowawczymi; uważa, że aby przyczynić się do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w UE i ogólnego śladu węglowego, mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ (CBAM), system handlu emisjami (ETS) oraz unijne przepisy dotyczące klimatu powinny w pełni przyczynić się do znacznego zwiększenia wysiłków politycznych i finansowych; uważa, że sprawiedliwa transformacja, jako nieodłączny element odpowiedzi na kryzys, wymaga sprawiedliwego i odpowiedniego finansowania;

12. powtarza, że mandat Parlamentu w odniesieniu do WRF został określony w jego sprawozdaniu okresowym z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie pułapów, przydziału środków na programy, zasobów własnych i przepisów dotyczących elastyczności, przeglądu śródkresowego i zasad horyzontalnych, takich jak uwzględnianie celów zrównoważonego rozwoju (SDG) oraz kwestii klimatu i równości płci; zauważa, że wynik negocjacji dotyczących WRF w dużej mierze ustali poziom finansowania programów UE w następnym okresie i potwierdza swoje stanowisko, zgodnie z którym środki na zobowiązania na lata 2021–2027 powinny zostać ustalone na poziomie 1 324,1 mld EUR w cenach z 2018 r., co stanowi 1,3 % dochodu narodowego brutto (DNB) UE-27; jest zdecydowany, zgodnie z tym stanowiskiem, bronić budżetu na rok 2021 w wysokości 192,1 mld EUR w cenach bieżących w środkach na zobowiązania; podkreśla potrzebę przeznaczenia na ten cel – oprócz proponowanych kwot – znacznych dodatkowych środków, aby stawić czoła obecnemu kryzysowi;

13. przypomina swoje stanowisko, zgodnie z którym cele w zakresie uwzględniania kwestii klimatu i różnorodności biologicznej w WRF na lata 2021–2027 muszą wykraczać poza poziomy ukierunkowanych wydatków określone w sprawozdaniu okresowym; dąży zatem do osiągnięcia w 2021 r. poziomu wydatków na różnorodność biologiczną wynoszącego 10 % oraz poziomu wydatków na uwzględnianie problematyki klimatu wynoszącego 30 %; ponawia swój apel do Komisji o ustanowienie jasnych kryteriów kwalifikowalności dla nowej, rygorystycznej i kompleksowej metodologii, w formie rozporządzenia ramowego, określania i śledzenia odpowiednich wydatków na klimat i różnorodność biologiczną zgodnie z zasadą „nie szkodzić”, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednimi środkami naprawczymi, oraz mechanizmem weryfikowania w celu określania potencjalnego szkodliwego wpływu działań UE na różnorodność biologiczną i klimat zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z porozumienia paryskiego oraz jego apelem o stopniowe wycofywanie bezpośrednich i pośrednich dotacji do paliw kopalnych;

14. popiera uruchamianie środków finansowych i elastyczność w mobilizowaniu funduszy na badania i rozwój (R&D) dla działań związanych z COVID-19, takich jak opracowywanie szczepionek, nowych metod leczenia, testów diagnostycznych i systemów medycznych w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się koronawirusa i ratowania życia;

15. zdecydowanie podkreśla, że cele klimatyczne Unii wymagają zrównoważonych i długotrwałych rozwiązań; podkreśla nadrzędną rolę działań w dziedzinie badań i rozwoju w celu znalezienia skutecznych, realistycznych i możliwych do wdrożenia rozwiązań dla obywateli, przedsiębiorstw i społeczeństwa; podkreśla, że program „Horyzont Europa” będzie głównym programem na rzecz rozwoju nowych rozwiązań w dziedzinie klimatu; wnioskuje o zwiększenie finansowania wszystkich programów badawczo-rozwojowych, aby Unia stała się światowym liderem w dziedzinie technologii ekologicznych i wzmocniła swoją globalną konkurencyjność na większą skalę, zmniejszyła swoją zależność od kluczowych technologii zagranicznych i stała się liderem w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK), sztucznej inteligencji (SI) i cyberbezpieczeństwa, opracowała nowe metody leczenia poważnych chorób, takich jak rak, oraz budowała zdolności w zakresie superkomputerów i przetwarzania danych;

16. odnotowuje z ogromnym niepokojem, że wielu doskonałych wniosków dotyczących badań nie można wdrożyć nie ze względu na złą jakość, ale z powodu znacznego niedofinansowania odnośnych programów; podkreśla, że badania naukowe i innowacje stanowią bardzo konkurencyjne rynki, a badacze wyjeżdżają do innych regionów świata ze względu na brak dostępności finansowania w Europie; podkreśla, że Zjednoczone Królestwo przeobrazi się z głównego beneficjenta

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

wielu unijnych programów w dziedzinie badań i rozwoju w silnego konkurenta; zwraca się do Rady o uwzględnienie faktu, że każda luka w finansowaniu programu „Horyzont Europa” w wysokości 10 mld EUR będzie skutkowałą utratą PKB w wymiarze 110 mld EUR w następnych 25 latach; stwierdza, że niskie ambicje budżetowe w zakresie badań i rozwoju zaprzeczałyby wszelkim obietnicom sprzyjającym konkurencyjności lub przeciwdziałaniu zmianie klimatu, zwłaszcza jeśli chodzi o wysiłki, które nadal pozostają do zrealizowania w ramach celu strategii „Europa 2020” polegającym na przeznaczeniu 3 % PKB na badania i rozwój;

17. podkreśla, że inwestycje w infrastrukturę transportową mogą spełniać zarówno cele wspierania gospodarki UE w obecnym kontekście, jak i wysiłki na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu, a także przejścia na zrównoważoną mobilność, opierając się w szczególności na zakończeniu realizacji polityki w zakresie transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T), Shift2Rail i instrumentu „Łącząc Europę” (CEF); wzywa Komisję do dostosowania wszystkich projektów w ramach instrumentu „Łącząc Europę” do celów porozumienia paryskiego;

18. powtarza, że konkurencyjny przemysł kosmiczny ma kluczowe znaczenie dla krajobrazu europejskiej przedsiębiorczości, gdyż zapewnia wysokiej jakości miejsca pracy, istotne działania w dziedzinie badań i rozwoju oraz niezależność europejskiej infrastruktury satelitarnej; zwraca uwagę na korzyści płynące z danych generowanych w przestrzeni kosmicznej jako zasadniczego narzędzia na potrzeby monitorowania obszarów lądowych i środowiska;

19. podkreśla, że małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) stanowią 99 % wszystkich przedsiębiorstw w państwach członkowskich oraz istotnie przyczyniają się do tworzenia miejsc pracy, stabilności gospodarczej i, w coraz większym stopniu, do działań na rzecz zrównoważonego rozwoju, oraz że przedsiębiorstwa te najprawdopodobniej w największym stopniu odczują pogorszenie koniunktury gospodarczej wynikające z wybuchu pandemii COVID-19; podkreśla, że MŚP mają trudności ze znalezieniem możliwości finansowania i przypomina w tym kontekście o roli programu na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz na rzecz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME); przypomina o stanowisku Parlamentu w sprawie podwojenia puli środków dla jego następcy w ramach programu na rzecz jednolitego rynku w następnych WRF, który ma zapewnić wskaźnik zatwierdzania wysokiej jakości wniosków na poziomie co najmniej 80 %; podkreśla, że wsparcie finansowe dla MŚP powinno być również udzielane za pośrednictwem segmentu MŚP Invest EU, aby zapewniać gotowość produktów i usług do wprowadzenia na rynek oraz umożliwiać szybką internacjonalizację tych przedsiębiorstw na rynkach globalnych; ponownie zwraca uwagę na potrzebę dalszego rozszerzania możliwości tworzenia i zwiększania skali przedsiębiorstw rozpoczynających działalność oraz położenia szczególnego nacisku na cyfrową transformację MŚP, wspieraną także przez portal jednolitego rynku jako narzędzie ułatwiające prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie e-administracji, zgodnie z ambitną polityką ochrony konsumentów, a także na ich transformację ekologiczną; ponadto z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście różne inicjatywy grupy Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), a mianowicie uruchomienie 40 mld EUR dla dotkniętych MŚP, 5 mld EUR dostępnych dla przedsiębiorstw z sektora opieki zdrowotnej oraz 25 mld EUR w ramach funduszu gwarancyjnego, który ma być finansowany przez jego udziałowców;

20. podkreśla, że trwający kryzys będzie miał znaczący wpływ na wiele regionów i sektorów; w związku z tym jest przekonany, że polityka spójności będzie odgrywała kluczową rolę i bardziej niż kiedykolwiek będzie miała zasadnicze znaczenie dla stymulowania ożywienia gospodarczego na wszystkich terytoriach UE, wzmocnienia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej Unii oraz będzie wymagała dodatkowego finansowania i większej elastyczności, aby móc reagować na przyszłe złożone wyzwania środowiskowe, społeczne, gospodarcze i demograficzne, przed którymi stoimy; podkreśla, że jeżeli przyjęcie WRF na lata 2021–2027 i odpowiedniej podstawy prawnej zostanie opóźnione, niezbędny będzie okres przejściowy między tymi dwoma okresami programowania;

21. uważa, że turystyka, jako jeden z sektorów najbardziej dotkniętych kryzysem, potrzebuje kompleksowej strategii, wspartej konkretnym przydziałem środków w ramach odrębnego programu UE w następnych WRF; nalega, aby poświęcić szczególną uwagę małym i rodzinnym przedsiębiorstwom oraz udzielić im wsparcia, zwłaszcza w przypadku agroturystyki i małych podmiotów świadczących usługi hotelarskie, które będą miały większe trudności z dostosowaniem się do nowych norm bezpieczeństwa, a także regionom wyspiarskim i ultraperyferyjnym;

22. w świetle bezpośrednich i długoterminowych poważnych negatywnych skutków społecznych obecnej sytuacji podkreśla znaczenie pełnego wdrożenia Europejskiego filaru praw socjalnych w budżecie UE na 2021 r. oraz kluczową rolę wzmocnionych działań społecznych UE, zwłaszcza Europejskiego Funduszu Społecznego+, dla ożywienia gospodarczego, a w szczególności rozwiązania problemu bezrobocia wśród młodzieży i osób starszych, ubóstwa dzieci, ryzyka ubóstwa i wykluczenia społecznego, dyskryminacji, zapewnienia wzmocnionego dialogu społecznego, zajęcia się długoterminowymi strukturalnymi zmianami demograficznymi oraz zagwarantowania dostępu dla wszystkich, a zwłaszcza dla starzejących się społeczeństw, do podstawowych i kluczowych usług, takich jak opieka zdrowotna, mobilność, odpowiednie żywienie i godne warunki mieszkaniowe;

23. domaga się, by w budżecie na 2021 r. zwrócono szczególną uwagę na potrzeby krajów i terytoriów zamorskich oraz relacje z nimi, gdyż mogą one być szczególnie narażone na negatywne skutki zmiany klimatu; podkreśla ponadto, że dostęp do finansowania dla krajów i terytoriów zamorskich musi zostać wzmocniony, ponieważ posiadają one ograniczone zasoby administracyjne i wiedzę fachową ze względu na ich specjalny status i wielkość;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

24. podkreśla, że bezpieczeństwo wewnętrzne stanowi nieodłączną część oczekiwań unijnych obywateli względem Unii, która zapewnia ochronę; podkreśla, że zagrożenia dla bezpieczeństwa, takie jak ataki terrorystyczne, transgraniczna przestępczość zorganizowana oraz nowe typy działalności przestępczej, takie jak cyberprzestępczość, stanowią stałe zagrożenie dla spójności Unii Europejskiej oraz wymagają zdecydowanej i skoordynowanej europejskiej odpowiedzi; uważa, że wymaga to zintensyfikowanej współpracy transgranicznej między właściwymi organami; podkreśla, że wzmocnienie i modernizacja systemów informatycznych mające na uwadze lepszą interoperacyjność systemów, ułatwiony dostęp i czytelność danych są obowiązkowe dla zapewnienia skutecznej i szybkiej współpracy między policją, organami sądowymi i innymi właściwymi organami; odnotowuje, że w 2021 r. Komisja ma zainicjować nową unijną strategię bezpieczeństwa, która będzie obejmować szereg inicjatyw w kluczowych obszarach związanych z tymi zagrożeniami;

25. wzywa Komisję do przydzielenia koniecznego budżetu w celu zagwarantowania większych zdolności Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności, tak aby UE była lepiej przygotowana i lepiej reagowała na wszelkie katastrofy naturalne, pandemii i sytuacje wyjątkowe, takie jak sytuacje kryzysowe o charakterze chemicznym, biologicznym, radiologicznym i jądrowym; przypomina o znaczeniu Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności dla lepszej ochrony obywateli przed katastrofami;

26. podkreśla sukces programu Erasmus+ w zwiększaniu mobilności, szkoleń i umiejętności młodzieży; podkreśla potrzebę odpowiedniego finansowania programu, między innymi w celu zapewnienia jego dostępności dla osób ze wszystkich środowisk i grup wiekowych;

27. przypomina, że promowanie europejskich wartości i kultur odgrywa aktywną rolę we wspieraniu demokracji, niedyskryminacji i równości płci, oraz w zwalczaniu dezinformacji i fałszywych wiadomości; podkreśla w związku z tym potrzebę zapewnienia wystarczających środków finansowych na program w obszarze sprawiedliwości, praw i wartości oraz zwiększenia w ramach tego programu zasobów przeznaczonych na wspieranie ofiar przemocy uwarunkowanej płcią; podkreśla, że sektor kultury i sektor kreatywny, a także turystyka, są i będą jednymi z głównych sektorów, które padają ofiarą kryzysu, jakiego doświadcza UE; wzywa do podjęcia środków nadzwyczajnych dla tych sektorów oraz do wzmocnienia programu „Kreatywna Europa”;

28. oczekuje wdrożenia do 2021 r. silnego mechanizmu UE w zakresie demokracji, praworządności i praw podstawowych; podkreśla, że WRF na lata 2021–2027 powinny zawierać klauzulę warunkowości dotyczącą ochrony demokracji, praworządności i praw podstawowych, która to klauzula gwarantowałaby, że państwa członkowskie muszą w pełni przestrzegać art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, aby skorzystać z finansowania UE;

29. uważa, że Europejski Korpus Solidarności jest podstawowym narzędziem służącym promowaniu zaangażowania obywatelskiego w całej Unii i wzmocnieniu obywatelstwa unijnego; nalega, aby budżet Europejskiego Korpusu Solidarności na rok 2021 był zgodny z licznymi oczekiwaniami, jakie program wzbudził wśród młodych ludzi w całej Europie, szczególnie jeśli chodzi o komponent dotyczący wolontariatu; wzywa do przyznania wystarczających środków finansowych na pokrycie wysokiego zapotrzebowania na staże wolontariackie;

30. apeluje, aby w pierwszej kolejności zapewnić wystarczające finansowanie na wspieranie działalności organizacji społeczeństwa obywatelskiego i innych zainteresowanych stron działających na rzecz promowania praw oraz wzmocnienia i promowania unijnych wartości i praworządności, w tym za pośrednictwem przyszłego programu „Obywatele, Równość, Prawa i Wartości”, w czasie, gdy w kilku państwach członkowskich następuje ograniczanie przestrzeni dla społeczeństwa obywatelskiego;

31. podkreśla niepokojące i nasilające się negatywne reakcje związane z równouprawnieniem płci i prawami kobiet, a także znaczenie unijnych instrumentów, w tym Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR), dla przeciwdziałania temu zjawisku; ubolewa, że do swojego wniosku Komisja nie włączyła programu szczegółowego w zakresie równouprawnienia płci, oraz apeluje o ambitny przydział specjalnych środków budżetowych na wspieranie obrońców praw kobiet oraz na ochronę i promowanie zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz praw w tym zakresie; podkreśla w związku z tym potrzebę zwiększenia przydziałów budżetowych wspierających powszechne poszanowanie i dostęp do zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz praw w tym zakresie;

32. podkreśla, że wspólna polityka rolna (WPR) i wspólna polityka rybołówstwa (WPRyb) stanowią fundament europejskiej integracji, której celem jest zapewnienie Europejczykom bezpiecznych i wysokiej jakości dostaw żywności oraz suwerenności żywnościowej, prawidłowe funkcjonowanie rynku żywności, zrównoważony rozwój regionów wiejskich, wymiana pokoleń oraz zrównoważone zarządzanie zasobami naturalnymi i ochrona różnorodności biologicznej; przypomina o kluczowej roli tych polityk w przyczynianiu się do stabilnych i akceptowalnych dochodów rolników i rybaków, zwłaszcza w obecnej trudnej sytuacji; przypomina o swoim stanowisku negocjacyjnym w sprawie WRF na lata 2021–2027 mającym na celu utrzymanie budżetów WPR i WPRyb; zwraca się o wzmocnienie tych polityk oraz o zwrócenie szczególnej uwagi na rolnictwo i rybołówstwo prowadzone na małą skalę; zwraca uwagę, że WPR, wraz z innymi obszarami polityki Unii, będzie miała do odegrania ważną rolę w realizacji celów Zielonego Ładu;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

33. wzywa Komisję do uwzględnienia w swoim wniosku i w późniejszym akcie zmieniającym projekt budżetu na rok 2021 wyniku porozumienia politycznego, które ma zostać osiągnięte w sprawie środków przejściowych na rok 2021 (określonych w wniosku Komisji z 31 października 2019 r. (COM(2019)0581); ponadto wzywa państwa członkowskie do terminowego przyznania wystarczających środków na dalszą poprawę jakości danych i wskaźników przekazywanych Unii w celu zapewnienia pełnej zgodności z inicjatywą „budżet UE ukierunkowany na wyniki”; domaga się wysokiej jakości danych i wskaźników umożliwiających właściwą ocenę WPR;

34. odnotowuje ostatnie wydarzenia związane z sytuacją migracyjną na zewnętrznej granicy UE z Turcją, które doprowadziły do niedawnego przyjęcia budżetu korygującego nr 1/2020 w odpowiedzi na zwiększoną presję migracyjną; podkreśla, że w budżecie na 2021 r. należy zapewnić odpowiedni poziom środków w oczekiwaniu na ewentualne utrzymywanie się tej sytuacji lub nawet jej pogorszenie; przypomina o potrzebie solidarności i współpracy między wszystkimi państwami członkowskimi w obszarze migracji i wspólnej polityki azylowej; podkreśla dodatkowe potrzeby wynikające z wybuchu pandemii COVID-19 w celu przyjęcia specjalnych środków dla migrantów jako osób szczególnie narażonych, w tym prewencyjnej ewakuacji i relokacji; przypomina o regularnej potrzebie wzmacniania Funduszu Azylu i Migracji w ostatnim okresie, aby wspierać państwa członkowskie w radzeniu sobie z kryzysem uchodźczym, a także uruchomienia w tym celu specjalnych instrumentów, ponieważ pułap dla działu 3 jest zbyt niski, lub wykorzystania budżetów korygujących; oczekuje, że państwa członkowskie zrozumieją własne interesy i zrównoważą skutki opóźnień w przyjęciu rozporządzenia Dublin IV niezbędnymi środkami dla tego programu oraz wdrożą zasadę solidarności w tym obszarze; przypomina o potrzebie odpowiedniego finansowania w celu poprawy warunków życia migrantów i uchodźców w obozach dla uchodźców w UE, egzekwowania prawa, organizowania szkoleń dla pracowników służb granicznych i straży przybrzeżnej oraz zapewnienia skutecznych środków na rzecz integracji migrantów i uchodźców;

35. podkreśla, że dobrze zarządzana legalna migracja jest ważna dla zapewnienia odpowiedniego reagowania na zmieniający się rynek pracy;

36. zauważa, że Turcja nadal jest państwem, w którym przebywa największa liczba uchodźców na świecie, oraz że obecnie toczą się dyskusje na temat tego, w jaki sposób UE powinna kontynuować wsparcie dla Turcji po wygaśnięciu zobowiązań podjętych w ramach unijnego Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji;

37. podkreśla, że należy wprowadzić natychmiastowe środki solidarnościowe, zwłaszcza program relokacji, w oczekiwaniu na znaczącą reformę przepisów UE dotyczących azylu; domaga się ponadto, by w budżecie UE nadal przewidziano środki finansowe na wsparcie dla uchodźców w Turcji;

38. apeluje o ambitny budżet na 2021 r. w odniesieniu do polityki zewnętrznej UE, który umożliwiłby Unii sprostanie stojącym przed nią wyzwaniom; przypomina, że pokój i solidarność stanowią podstawowe wartości, które należy konsekwentnie wspierać w budżecie UE; podkreśla, że należy zwiększyć finansowanie dla krajów Bałkanów Zachodnich oraz krajów wschodniego i południowego sąsiedztwa w celu wspierania reform politycznych i gospodarczych, jak również dla innych regionów, które potrzebują wsparcia finansowego na swój rozwój;

39. uważa, że finansowanie z Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA III) powinno przede wszystkim koncentrować się na finansowaniu działań w obszarach funkcjonowania instytucji demokratycznych, praworządności, dobrych rządów i administracji publicznej; z zadowoleniem przyjmuje wydanie zgody na rozpoczęcie negocjacji akcesyjnych z Albanią i Macedonią Północną i wzywa do wprowadzenia odpowiednich postanowień finansowych w celu wsparcia reform politycznych oraz dostosowania do dorobku prawnego UE;

40. podkreśla, że alokacje finansowe w ramach IPA III powinny być uzależnione od poszanowania wartości europejskich, takich jak państwo prawa, niezależność sądów, proces demokratyczny, poszanowanie podstawowych wartości i stosunki dobrosąsiedzkie; wzywa Komisję, aby monitorowała realizację zasady warunkowości; zwraca się do Komisji o przeznaczenie środków przyznanych obecnie w ramach Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA III), w drodze zarządzania bezpośredniego przez UE, na wspieranie społeczeństwa obywatelskiego, obrońców praw człowieka i dziennikarzy w Turcji, a także na zwiększanie możliwości nawiązywania kontaktów międzyludzkich, dialogu naukowego, dostępu do europejskich uniwersytetów dla tureckich studentów i dostępu do platform medialnych dla dziennikarzy z myślą o ochronie i promowaniu demokratycznych wartości i zasad, praw człowieka i państwa prawa;

41. podkreśla, że stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu w sprawie ISWMR zostało przyjęte w dniu 4 marca 2019 r., a jego mandat dotyczący ISWMR został ponownie potwierdzony w dniu 8 października 2019 r.; przypomina swoje stanowisko, zgodnie z którym wkład wynoszący 45 % całkowitej puli środków finansowych w ramach ISWMR należy przeznaczać na cele klimatyczne, zarządzanie środowiskowe i ochronę środowiska, różnorodność biologiczną, przeciwdziałanie pustoszczeniu oraz zwalczanie podstawowych przyczyn migracji i przymusowego wysiedlania, a także kładzie silny nacisk na propagowanie demokracji, praworządności i praw człowieka, w tym praw kobiet, dzieci, uchodźców, przesiedleńców, osób LGTBI, osób niepełnosprawnych, społeczności tubylczych oraz mniejszości etnicznych i religijnych;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

42. przypomina, że trwałe rozwiązanie obecnego problemu migracyjnego polega na politycznym, gospodarczym, społecznym i środowiskowym rozwoju krajów, z których pochodzą migranci; wzywa do przyznania na odpowiednie programy polityki zewnętrznej wystarczających środków finansowych w celu wspierania sprawiedliwych i wzajemnie korzystnych partnerstw między UE a krajami pochodzenia i krajami tranzytowymi, w tym krajami na kontynencie afrykańskim; w tym samym kontekście, w świetle trudnej sytuacji finansowej Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA), wzywa UE do zwiększenia wsparcia finansowego na rzecz UNRWA w 2021 r., aby utrzymać nieprzerwane świadczenie kluczowych usług na rzecz milionów palestyńskich uchodźców;

43. jest zaniepokojony szybkim rozprzestrzenianiem się pandemii COVID-19 na całym świecie i jej wpływem na dotknięte koronawirusem państwa; jest przekonany, że współpraca międzynarodowa ma kluczowe znaczenie, aby przezwyciężyć ten światowy kryzys; uważa, że UE powinna przejąć wiodącą rolę w globalnych staraniach na rzecz powstrzymania pandemii i łagodzenia jej skutków; uważa, że Unia musi okazać solidarność z dotkniętymi pandemią państwami trzecimi, w tym poprzez mobilizację dodatkowych zasobów, aby pomóc im w odbudowie ich gospodarek, łagodzeniu społeczno-gospodarczych skutków tego kryzysu oraz wzmocnieniu zdolności systemów publicznej służby zdrowia na całym świecie;

44. przypomina, że prawa człowieka stanowią nieodłączny element polityki działań zewnętrznych UE; ponownie podkreśla, że należy zwiększyć finansowanie przeznaczone na wspieranie praw człowieka na świecie, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony obrońców praw człowieka, w szczególności tych najbardziej narażonych; w związku z tym podkreśla konieczność utrzymania mechanizmu na rzecz obrońców praw człowieka (Protectdefenders.eu) i zwiększenia finansowania przeznaczonego na ten cel; uważa, że UE powinna zdecydowanie powstrzymać się od udzielania wsparcia budżetowego jako środka zapewniającego pomoc w krajach, które w sposób rażący nie spełniają międzynarodowych standardów w dziedzinie praw człowieka i demokracji lub które nie wykazują zaangażowania w walkę z korupcją; podkreśla znaczenie misji obserwacji wyborów, zwłaszcza przez lokalne grupy społeczeństwa obywatelskiego, i apeluje o odpowiedni poziom finansowania;

45. wzywa do dalszego finansowania strategicznych działań komunikacyjnych mających na celu przeciwdziałanie kampaniom dezinformacyjnym, które są coraz częściej wykorzystywane do podważania porządku demokratycznego w Unii i w krajach leżących w jej najbliższym sąsiedztwie; podkreśla znaczenie sztandarowego projektu grupy zadaniowej ds. komunikacji strategicznej dotyczącej Wschodu Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych – UE kontra dezinformacja – w walce z dezinformacją, propagandą i zagranicznymi wpływami;

46. podkreśla znaczenie zapewnienia odpowiedniego wsparcia finansowego, aby utworzyć prawdziwą Europejską Unię Obrony, promować strategiczną autonomię oraz wzmocnić rolę UE na szczeblu ogólnowiatowym; podkreśla w szczególności znaczenie utrzymania stanowiska Parlamentu w sprawie kwot przeznaczonych na Europejski Fundusz Obrony (EFO) i na mobilność wojskową; podkreśla, że należy zapewnić stałe wsparcie i lepszą koordynację polityki i działań związanych z obronnością w ramach Europejskiej Agencji Obrony (EDA), stałej współpracy strukturalnej (PESCO), Europejskiego Funduszu Obronnego (EDF) i innych inicjatyw; wzywa Komisję, aby zapewniła finansowanie wydatków administracyjnych i operacyjnych Europejskiej Agencji Obrony i stałej współpracy strukturalnej z budżetu Unii, tym samym przywracając funkcję budżetową Parlamentu przewidzianą w art. 41 TUE;

47. przypomina, że nowa struktura instrumentów finansowania zewnętrznego powinna zwiększyć spójność, rozliczalność, skuteczność i demokratyczny nadzór; podkreśla, że należy zwiększyć rolę Parlamentu w strategicznym kierowaniu nowymi instrumentami; oczekuje, że już od wczesnego etapu będzie uczestniczył we (wstępnym) programowaniu nowych instrumentów;

48. wzywa Komisję do oceny wszystkich możliwych scenariuszy i przygotowania się do nich, aby zapewnić należyte zarządzanie finansami w ramach budżetu Unii, definiując jasne zobowiązania i określając mechanizmy oraz chroniąc budżet UE; wzywa Komisję do zapewnienia, by przyszłe uczestnictwo Zjednoczonego Królestwa w programach UE odbywało się z zachowaniem sprawiedliwej równowagi pod względem wkładów i korzyści;

49. wyraża nadzieję, że Zjednoczone Królestwo pozostanie bliskim partnerem w ramach jak największej liczby programów UE, w szczególności Erasmus+ i „Horyzont Europa”;

50. przypomina o centralnej roli odgrywanej przez agencje UE we wdrażaniu celów polityki UE i potwierdza znaczenie zapewnienia tym podmiotom wystarczających i przewidywalnych środków finansowych oraz zasobów kadrowych na potrzeby wydajnej realizacji ich zadań, odrzucając jednocześnie wszelkie nieuzasadnione i arbitralne cięcia w ich budżetach w ujęciu realnym; zwraca uwagę na kluczową rolę odgrywaną przez Europejską Agencję Środowiska w budowaniu świadomości na temat zmiany klimatu, Europejski Urząd ds. Pracy w promowaniu mobilności pracowników, a także Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu i Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej we wspieraniu osób ubiegających się o azyl, które szukają schronienia w Europie;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

51. podkreśla jednocześnie zdecydowaną potrzebę zwalczania handlu ludźmi i przemytu ludzi, a także wsparcia agencji UE ds. wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, które zapewniają pomoc państwom członkowskim na granicach zewnętrznych, jak np. Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex); przyjmuje do wiadomości rolę, którą Frontex musi odegrać w kontekście obecnego kryzysu migracyjnego na zewnętrznych granicach UE z Turcją; wzywa do zapewnienia w budżecie na 2021 r. odpowiednich poziomów finansowania na zarządzanie granicami;

52. zauważa, że agencjom działającym w obszarze bezpieczeństwa, egzekwowania prawa i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych przydziela się coraz większą liczbę zadań; wnioskuje o zwiększenie zasobów finansowych oraz liczby stanowisk dla tych agencji, w szczególności dla Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust), Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), Agencji Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Ścigania (CEPOL), Agencji UE ds. Cyberbezpieczeństwa (ENISA) oraz Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (EMCDDA), a także o odpowiednie zasoby finansowe i kadrowe dla tych, którzy będą zajmować się zwalczaniem prania pieniędzy i finansowania terroryzmu;

53. wyraża obawy z powodu niewystarczającego poziomu finansowania i zasobów kadrowych zapewnionego Prokuraturze Europejskiej (EPPO) w procedurze budżetowej na 2020 r. i, w perspektywie 2021 r., wzywa Komisję do zwiększenia liczebności personelu i środków dla tego organu instytucjonalnego oraz ochrony jego autonomii budżetowej; podkreśla, że ustanowienie Prokuratury Europejskiej nie może prowadzić do pogorszenia zdolności Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) do właściwego funkcjonowania;

54. w związku z niedawnym wybuchem pandemii COVID-19 w Europie oraz potrzebą szybkiej, skoordynowanej i spójnej reakcji UE, pilnie wzywa Komisję do zapewnienia odpowiedniego i niezbędnego finansowania dla właściwych agencji UE, które będą pracować i wspierać Komisję oraz państwa członkowskie w wysiłkach na rzecz zwalczania tej pandemii, w szczególności dla Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) oraz Europejskiej Agencji Leków (EMA); nalega, aby Komisja i Rada powstrzymały się od ograniczania zasobów Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) i Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA);

55. podkreśla potrzebę znacznego wzmocnienia Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER), biorąc pod uwagę dodatkowe zadania powierzone jej na podstawie najnowszych przepisów, w tym pakietu dotyczącego czystej energii; przypomina ponadto, że Agencja Wsparcia BERIC (BEREC Office) musi dysponować dodatkowymi zasobami, aby móc realizować zadania zapisane w rozporządzeniu w sprawie BERIC i w Europejskim kodeksie łączności elektronicznej;

56. przypomina, że żadna polityka Unii, czy to w zakresie radzenia sobie z kryzysem wywołanym COVID-19, czy też wdrażania Europejskiego Zielonego Ładu, nie może być właściwie realizowana bez wsparcia ze strony wyspecjalizowanej unijnej służby cywilnej i wystarczających środków finansowych;

57. uważa, w obecnym kontekście politycznym i gospodarczym UE, że konferencja w sprawie przyszłości Europy powinna otrzymać odpowiednie wsparcie, także ze strony budżetowej, oraz że Komisji, która jest jedną z instytucji zaangażowanych w ten projekt, należy zapewnić środki niezbędne dla jego powodzenia;

58. zwraca się do Komisji o dawanie przykładu w odniesieniu do zapewnienia wysokiej jakości i społecznie odpowiedzialnych zamówień publicznych, tak aby zamówienia były udzielane przedsiębiorstwom przestrzegającym norm środowiskowych i podstawowych norm pracy, a także w zakresie egzekwowania ulepszonych i bardziej rygorystycznych kryteriów w celu zapobiegania konfliktom interesów;

59. apeluje o ocenę poprzedniego okresu budżetowego z uwzględnieniem aspektu płci oraz wdrożenie sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci w odniesieniu do budżetu UE na 2021 r.; oczekuje w związku z tym od Komisji włączenia do projektu budżetu załącznika kompilującego uwzględniające aspekt płci informacje na temat celów, wkładów, produktów i rezultatów oraz przedstawiającego zobowiązania finansowe na zapewnienie równości płci i związane z tym środki monitorowania;

Wystarczający i realistyczny poziom płatności

60. jest zdeterminowany, aby uniknąć nowego kryzysu płatniczego, zwłaszcza w kontekście pandemii COVID-19; ponownie podkreśla, że ogólny pułap płatności musi uwzględniać bezprecedensową wielkość zobowiązań pozostających do spłaty na koniec 2020 r., które mają zostać uregulowane w ramach kolejnych WRF; zauważa ponadto, że środki na płatności w 2021 r. będą w dużej mierze skoncentrowane na zakończeniu programów na lata 2014–2020; podkreśla jednak, że nie powinno to przeszkodzić w uruchomieniu nowych programów;

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

61. w związku z tym nalega, zgodnie ze środkami przyjętymi w 2020 r., na konieczność zapewnienia państwom członkowskim wysokiego poziomu płynności w ramach reakcji na pandemię COVID-19;
62. podkreśla, że współpraca państw członkowskich w obszarze opodatkowania dochodów zapewniłaby o wiele większe zasilenie ich budżetów krajowych niż wszelkie cięcia wydatków w rocznych budżetach UE;
63. wzywa Komisję do zagwarantowania, by żadnym podmiotom podlegającym środkom ograniczającym (w tym wykonawcom lub podwykonawcom, uczestnikom warsztatów i/lub szkoleń oraz odbiorcom wsparcia finansowego na rzecz stron trzecich) nie było udzielane finansowanie UE;
64. jest przekonany, że każda osoba prawna, która jest beneficjentem rzeczywistym podmiotów prawnych otrzymujących środki finansowe z budżetu UE, nie może otrzymywać żadnych środków finansowych z obecnego i przyszłego unijnego budżetu na mocy przepisów rozporządzenia w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027, łącznie z rolnymi płatnościami bezpośrednimi i wszelkimi wypłatami, wydatkami, gwarancjami lub innymi korzyściami, o których mowa w rozporządzeniu, jeśli występuje wyraźny konflikt interesów zdefiniowany w art. 61 rozporządzenia finansowego (UE, Euratom) 2018/1046;
65. powtarza od dawna wyrażane zdanie, że nowe priorytety polityczne i przyszłe wyzwania dla UE powinno się finansować z nowych środków, nie zaś przez zmniejszanie środków na istniejące programy; uważa, że zasada ta powinna mieć także zastosowanie do budżetów korygujących;
66. zauważa, że budżet na 2021 r., który jest pierwszym rokiem potencjalnie uzgodnionych nowych WRF, będzie pierwszym budżetem odzwierciedlającym nową nomenklaturę budżetową; wzywa Komisję do odpowiedniego zaangażowania władzy budżetowej w jej przygotowanie; uważa, że nowa nomenklatura, lepiej dostosowana do priorytetów polityki, musi być wystarczająco szczegółowa, aby umożliwić władzy budżetowej skuteczne odgrywanie roli decyzyjnej, a Parlamentowi w szczególności wypełnianie swych zadań w zakresie nadzoru i kontroli demokratycznej;
67. zauważa, że Parlament, jako organ władzy budżetowej bezpośrednio wybierany przez obywateli, będzie odgrywać swoją rolę polityczną oraz przedstawiać wnioski dotyczące projektów pilotażowych i działań przygotowawczych wyrażających jego polityczną wizję przyszłości; zobowiązuje się w tym kontekście, że zaproponuje pakiet projektów pilotażowych i działań przygotowawczych opracowany w ścisłej współpracy ze wszystkimi swoimi komisjami, aby znaleźć właściwą równowagę między wolą polityczną a techniczną wykonalnością, którą ocenia Komisja;

o

o o

68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.
-

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0170

Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania: odroczenie niektórych terminów ze względu na pandemię COVID-19 *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w celu zaspokojenia pilnej potrzeby odroczenia niektórych terminów przekazywania i wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania ze względu na pandemię COVID-19 (COM(2020)0197 – C9-0134/2020 – 2020/0081(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2021/C 362/45)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2020)0197),
 - uwzględniając art. 113 i 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C9-0134/2020),
 - uwzględniając art. 82 i 163 Regulaminu,
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 5

Tekst proponowany przez Komisję

- (5) Aby określić długość okresu odroczenia, należy pamiętać, że środek ten ma na celu zarządzenie wyjątkowej **sytuacji** i że nie powinien **on** zakłócać ustalonej struktury i funkcjonowania dyrektywy 2011/16/UE. W związku z tym należy ograniczyć długość okresu odroczenia, tak aby była ona proporcjonalna do spowodowanych pandemią COVID-19 trudności w przekazywaniu i wymianie informacji.

Poprawka

- (5) Aby określić długość okresu odroczenia, należy pamiętać, że środek ten ma na celu zarządzenie **sytuacji** wyjątkowej. **Nie powinien osłabiać unijnej polityki w dziedzinie walki z uchylaniem się od opodatkowania, unikaniem opodatkowania i agresywnym planowaniem podatkowym w drodze wymiany informacji między administracjami podatkowymi i dlatego** nie powinien zakłócać ustalonej struktury i funkcjonowania dyrektywy 2011/16/UE. W związku z tym należy ograniczyć długość okresu odroczenia, tak aby była ona proporcjonalna do spowodowanych pandemią COVID-19 trudności w przekazywaniu i wymianie informacji.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

Poprawka 3
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (6) Ze względu na panującą obecnie niepewność co do dalszego rozwoju pandemii COVID-19 korzystne byłoby również zapewnienie możliwości jednego ponownego przedłużenia okresu odroczenia terminów przekazywania i wymiany informacji. Byłoby to konieczne, jeżeli w trakcie części okresu odroczenia lub w całym tym okresie utrzymywałyby się wyjątkowe okoliczności w postaci poważnych zagrożeń zdrowia publicznego spowodowanych pandemią COVID-19, a państwa członkowskie musiałyby wprowadzić nowe albo utrzymać istniejące środki izolacji. Takie przedłużenie nie powinno zakłócać ustalonej struktury i funkcjonowania dyrektywy Rady 2011/16/UE. Powinno ono być ograniczone w czasie, a jego długość – z góry ustalona, proporcjonalnie do praktycznych trudności spowodowanych tymczasowymi środkami izolacji. Przedłużenie to nie powinno wpływać na istotne elementy obowiązku raportowania i wymiany informacji na mocy tej dyrektywy. Powinno ono polegać wyłącznie na przedłużeniu okresu odroczenia terminu spełnienia tego obowiązku, jednocześnie gwarantując, że przekazane zostaną wszystkie informacje.

skreśla się

Poprawka 4
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 2
Dyrektywa 2011/16/UE
Artykuł 27b

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27b

Przedłużenie okresu odroczenia

skreśla się

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego, zgodnie z art. 27c, w celu przedłużenia okresu odroczenia terminów przekazywania i wymiany informacji, o których mowa w art. 8ab ust. 12 i 18 oraz w art. 27a, o maksymalnie trzy dodatkowe miesiące.

Komisja może przyjąć akt delegowany, o którym mowa w akapicie pierwszym, wyłącznie wówczas, gdy w trakcie części okresu odroczenia lub w całym tym okresie utrzymują wyjątkowe okoliczności w postaci poważnych zagrożeń zdrowia publicznego spowodowane pandemią COVID-19, a państwa członkowskie muszą wprowadzić środki izolacji.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – punkt 2

Dyrektywa 2011/16/UE

Artykuł 27c

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 27c

skreśla się

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktu delegowanego, o którym mowa w art. 27b, podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktu delegowanego, o którym mowa w art. 27b, powierza się Komisji wyłącznie na okres odroczenia terminów przekazywania i wymiany informacji, o których mowa w art. 8ab ust. 12 i 18 oraz w art. 27a.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 27b, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie narusza ona ważności już obowiązującego aktu delegowanego.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym Radę. Przekazując akt delegowany Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego.
6. Akt delegowany przyjęty w trybie art. 27b wchodzi w życie niezwłocznie i ma zastosowanie, dopóki Rada nie wyrazi wobec niego sprzeciwu. Rada może wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w ciągu pięciu dni roboczych od daty powiadomienia o tym akcie. W takim przypadku Komisja uchyla akt natychmiast po powiadomieniu jej przez Radę o decyzji o sprzeciwie.
7. Komisja informuje Parlament Europejski o przyjęciu aktu delegowanego, o wszelkich sprzeciwach wobec niego oraz o odwołaniu przekazanych uprawnień przez Radę.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0171

Nadzwyczajne tymczasowe wsparcie w ramach EFRROW w odpowiedzi na epidemię COVID-19 (zmiana rozporządzenia (UE) nr 1305/2013) *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1305/2013 w odniesieniu do szczególnych działań mających zapewnić nadzwyczajne tymczasowe wsparcie w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju na rzecz Obszarów Wiejskich (EFRROW) w odpowiedzi na epidemię COVID-19 (COM(2020)0186 – C9-0128/2020 – 2020/0075(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2021/C 362/46)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2020)0186),
 - uwzględniając art. 294(2) oraz art. 42 i art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C9-0128/2020),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 4 czerwca 2020 r. do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 i art. 163 Regulaminu,
1. przyjmuje swoje stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P9_TC1-COD(2020)0075

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 czerwca 2020 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1305/2013 w odniesieniu do szczególnych działań mających zapewnić nadzwyczajne tymczasowe wsparcie w ramach Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w odpowiedzi na epidemię COVID-19

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2020/872.)

⁽¹⁾ Opinia z dnia 11 czerwca 2020 r.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0172

Europejska inicjatywa obywatelska: środki tymczasowe dotyczące terminów w odniesieniu do etapów zbierania, weryfikacji i badania w związku z wybuchem epidemii COVID-19

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 19 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego środki tymczasowe dotyczące terminów w odniesieniu do etapów zbierania, weryfikacji i badania przewidzianych w rozporządzeniu (UE) 2019/788 w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej w związku z wystąpieniem pandemii COVID-19 (COM(2020)0221 – C9-0142/2020 – 2020/0099(COD)) ⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2021/C 362/47)

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 1

Tekst proponowany przez Komisję

- (1) W dniu 11 marca 2020 r. Światowa Organizacja Zdrowia ogłosiła, że epidemia COVID-19 stała się światową pandemią. Skutki tej pandemii dotknęły państwa członkowskie w dramatyczny i wyjątkowy sposób. Państwa członkowskie wdrożyły szereg środków ograniczających mających na celu zatrzymanie lub spowolnienie przenoszenia COVID-19, w tym środki izolacji ograniczające swobodny przepływ ich obywateli, zakaz imprez publicznych oraz zamknięcie sklepów, restauracji i szkół. Środki te doprowadziły do **niemalże całkowitego** zamrożenia życia publicznego w prawie wszystkich państwach członkowskich.

Poprawka

- (1) W dniu 11 marca 2020 r. Światowa Organizacja Zdrowia ogłosiła, że epidemia COVID-19 stała się światową pandemią. Skutki tej pandemii dotknęły państwa członkowskie w dramatyczny i wyjątkowy sposób. Państwa członkowskie wdrożyły szereg środków ograniczających mających na celu zatrzymanie lub spowolnienie przenoszenia COVID-19, w tym środki izolacji ograniczające swobodny przepływ ich obywateli, zakaz imprez publicznych oraz zamknięcie sklepów, restauracji i szkół. Środki te doprowadziły do zamrożenia życia publicznego w prawie wszystkich państwach członkowskich.

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do komisji właściwej w celu przeprowadzenia negocjacji międzyinstytucjonalnych na podstawie art. 59 ust. 4 akapit czwarty Regulaminu.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

- (6) Państwa członkowskie wskazały, że będą jedynie stopniowo zmniejszać poziom ograniczeń wprowadzonych za pomocą środków w odpowiedzi na pandemię COVID-19, aby monitorować i kontrolować sytuację w zakresie zdrowia publicznego. W związku z tym należy przedłużyć okres zbierania deklaracji poparcia o sześć miesięcy, obejmując okres od dnia 11 marca 2020 r., kiedy to Światowa Organizacja Zdrowia ogłosiła, że epidemia stała się pandemią. Przedłużenie to opiera się na założeniu, że przynajmniej w pierwszych sześciu miesiącach od dnia 11 marca 2020 r. **większość** państw członkowskich lub szereg państw członkowskich reprezentujących ponad 35 % ludności Unii wprowadzi środki, które znacznie ograniczą możliwości organizatorów w zakresie prowadzenia lokalnych kampanii i zbierania deklaracji poparcia w formie papierowej. W związku z tym okres zbierania deklaracji w odniesieniu do inicjatyw, w przypadku których w dniu 11 marca 2020 r. proces zbierania deklaracji był w toku, należy przedłużyć o sześć miesięcy. W przypadku gdy okres zbierania deklaracji w odniesieniu do inicjatywy rozpoczął się po dniu 11 marca, okres ten należy proporcjonalnie przedłużyć.

Poprawka

- (6) Państwa członkowskie wskazały, że będą jedynie stopniowo zmniejszać poziom ograniczeń wprowadzonych za pomocą środków w odpowiedzi na pandemię COVID-19, aby monitorować i kontrolować sytuację w zakresie zdrowia publicznego. W związku z tym należy przedłużyć okres zbierania deklaracji poparcia o sześć miesięcy, obejmując okres od dnia 11 marca 2020 r., kiedy to Światowa Organizacja Zdrowia ogłosiła, że epidemia stała się pandemią. Przedłużenie to opiera się na założeniu, że przynajmniej w pierwszych sześciu miesiącach od dnia 11 marca 2020 r. **co najmniej jedna czwarta** państw członkowskich lub szereg państw członkowskich reprezentujących ponad 35 % ludności Unii wprowadzi środki, które znacznie ograniczą możliwości organizatorów w zakresie prowadzenia lokalnych kampanii i zbierania deklaracji poparcia w formie papierowej. W związku z tym okres zbierania deklaracji w odniesieniu do inicjatyw, w przypadku których w dniu 11 marca 2020 r. proces zbierania deklaracji był w toku, należy przedłużyć o sześć miesięcy. W przypadku gdy okres zbierania deklaracji w odniesieniu do inicjatywy rozpoczął się po dniu 11 marca, okres ten należy proporcjonalnie przedłużyć.

Poprawka 8

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 7

Tekst proponowany przez Komisję

- (7) Biorąc pod uwagę, że trudno jest przewidzieć zakończenie pandemii w Unii, należy uprawnnić Komisję do przyjęcia aktów wykonawczych w celu dalszego przedłużenia okresu zbierania deklaracji w odniesieniu do inicjatyw, w przypadku których w dniu 11 września 2020 r. okres zbierania deklaracji będzie nadal trwał, w przypadkach gdy w dalszym ciągu będą występowały wyjątkowe okoliczności wynikające z pandemii COVID-19. Przewidziane w niniejszym rozporządzeniu przedłużenie okresu zbierania deklaracji o sześć miesięcy powinno zapewnić Komisji wystarczająco dużo czasu, aby mogła podjąć decyzję, czy dalsze przedłużenie okresu zbierania deklaracji jest uzasadnione. Uprawnienie to powinno również umożliwić Komisji przyjęcie aktów wykonawczych w celu przedłużenia okresu zbierania deklaracji w razie nowego kryzysu w dziedzinie zdrowia publicznego związanego z nowym wybuchem pandemii COVID-19 w przypadku wdrożenia środków, które mogą mieć taki sam skutek, przez **większość** państw członkowskich lub szereg państw członkowskich reprezentujących ponad 35 % ludności Unii.

Poprawka

- (7) Biorąc pod uwagę, że trudno jest przewidzieć zakończenie pandemii w Unii, należy uprawnnić Komisję do przyjęcia aktów wykonawczych w celu dalszego przedłużenia okresu zbierania deklaracji w odniesieniu do inicjatyw, w przypadku których w dniu 11 września 2020 r. okres zbierania deklaracji będzie nadal trwał, w przypadkach gdy w dalszym ciągu będą występowały wyjątkowe okoliczności wynikające z pandemii COVID-19. Przewidziane w niniejszym rozporządzeniu przedłużenie okresu zbierania deklaracji o sześć miesięcy powinno zapewnić Komisji wystarczająco dużo czasu, aby mogła podjąć decyzję, czy dalsze przedłużenie okresu zbierania deklaracji jest uzasadnione. Uprawnienie to powinno również umożliwić Komisji przyjęcie aktów wykonawczych w celu przedłużenia okresu zbierania deklaracji w razie nowego kryzysu w dziedzinie zdrowia publicznego związanego z nowym wybuchem pandemii COVID-19 w przypadku wdrożenia środków, które mogą mieć taki sam skutek, przez **co najmniej jedną czwartą** państw członkowskich lub szereg państw członkowskich reprezentujących ponad 35 % ludności Unii.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 2 – punkt 1 – akapit 2 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Komisja informuje organizatorów i państwa członkowskie o przedłużeniu terminów w odniesieniu do każdej inicjatywy, której to dotyczy, i publikuje swoją decyzję w rejestrze online, o którym mowa w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2019/788. Ponadto Komisja publikuje wykaz wszystkich takich inicjatyw oraz nowy okres zbierania deklaracji w odniesieniu do każdej inicjatywy w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 2 – punkt 2 – akapit 1**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2) Komisja może przyjąć akty wykonawcze w celu przedłużenia maksymalnych okresów zbierania deklaracji w odniesieniu do inicjatyw, o których mowa w ust. 1, jeżeli po dniu 11 września 2020 r. **większość** państw członkowskich lub szereg państw członkowskich reprezentujących ponad 35 % ludności Unii będzie w dalszym ciągu stosować środki w odpowiedzi na pandemię COVID-19, które znacznie utrudniają organizatorom zbieranie deklaracji poparcia w formie papierowej i informowanie opinii publicznej o ich realizowanych obecnie inicjatywach.

2) Komisja może przyjąć akty wykonawcze w celu przedłużenia maksymalnych okresów zbierania deklaracji w odniesieniu do inicjatyw, o których mowa w ust. 1, jeżeli po dniu 11 września 2020 r. **co najmniej jedna czwarta** państw członkowskich lub szereg państw członkowskich reprezentujących ponad 35 % ludności Unii będzie w dalszym ciągu stosować środki w odpowiedzi na pandemię COVID-19, które znacznie utrudniają organizatorom zbieranie deklaracji poparcia w formie papierowej i informowanie opinii publicznej o ich realizowanych obecnie inicjatywach.

Poprawka 11**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 2 – ustęp 2 – akapit 2**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Komisja może przyjąć akty wykonawcze w celu przedłużenia maksymalnego okresu zbierania deklaracji w odniesieniu do inicjatyw, w przypadku których proces zbierania deklaracji w chwili wystąpienia nowego ogniska COVID-19 byłby w toku, co **wymaga od większości** państw członkowskich lub pewnej liczby państw członkowskich reprezentujących ponad 35 % ludności Unii **zastosowania środków**, które w takim samym stopniu dotyczą organizatorów tych inicjatyw.

Komisja może przyjąć akty wykonawcze w celu przedłużenia maksymalnego okresu zbierania deklaracji w odniesieniu do inicjatyw, w przypadku których proces zbierania deklaracji w chwili wystąpienia nowego ogniska COVID-19 byłby w toku, **w przypadku gdy co najmniej jedna czwarta** państw członkowskich lub kilka państw członkowskich reprezentujących ponad 35 % ludności Unii **stosuje środki**, które w takim samym stopniu dotyczą organizatorów tych inicjatyw.

Piątek, 19 czerwca 2020 r.

Poprawka 12

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 2 – akapit 3

Tekst proponowany przez Komisję

Te akty wykonawcze **przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą**, o której mowa w art. 6 ust. 2, i **określa się w nich**, których **inicjatyw dotyczą**, oraz **wskazuje nową datę końcową** okresu zbierania **odnoszących się do nich deklaracji**.

Poprawka

Akty wykonawcze, o których mowa w **akapitach pierwszym i drugim, określają inicjatywy, w odniesieniu do których okres zbierania został przedłużony, nową datę zakończenia ich okresu zbierania i wyniki oceny, o której mowa w akapicie piątym.**

Akty wykonawcze, o których mowa w niniejszym ustępie, przyjmowane są zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 6 ust. 2.

Poprawka 13

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 2 – akapit 5

Tekst proponowany przez Komisję

Do celów oceny, czy **wymóg określony** w akapitach pierwszym i drugim **jest spełniony**, państwa członkowskie dostarczają Komisji, na jej wniosek, informacje o środkach, które **zastosowały** lub zamierzają **zastosować** w odpowiedzi na **pandemii COVID-19**.

Poprawka

Państwa członkowskie dostarczają Komisji, na jej wniosek, informacje o środkach, które podjęły lub zamierzają podjąć w związku z pandemią COVID-19 lub w odpowiedzi na pojawienie się nowego ogniska COVID-19.

Do celów oceny, czy **wymogi określone** w akapitach pierwszym i drugim **są spełnione**, **Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe kryteria takiej oceny.**

Poprawka 14

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 4 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1) Niezależnie od przepisów art. 14 ust. 2 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/788, w przypadku gdy od dnia 11 marca 2020 r. Parlament Europejski lub Komisja napotkają trudności odpowiednio w organizacji wysłuchania publicznego lub spotkania z organizatorami z powodu środków wdrożonych w odpowiedzi na pandemię COVID-19 przez państwo członkowskie, w którym instytucje te zamierzają zorganizować wysłuchanie lub spotkanie, organizują one odnośne wysłuchanie lub spotkanie, gdy tylko sytuacja w zakresie zdrowia publicznego w danym państwie członkowskim to umożliwi.

Poprawka

1) Niezależnie od przepisów art. 14 ust. 2 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/788, w przypadku gdy od dnia 11 marca 2020 r. Parlament Europejski lub Komisja napotkają trudności odpowiednio w organizacji wysłuchania publicznego lub spotkania z organizatorami z powodu środków wdrożonych w odpowiedzi na pandemię COVID-19 przez państwo członkowskie, w którym instytucje te zamierzają zorganizować wysłuchanie lub spotkanie, organizują one odnośne wysłuchanie lub spotkanie, gdy tylko sytuacja w zakresie zdrowia publicznego w danym państwie członkowskim to umożliwi, **lub, w przypadku gdy organizatorzy wyrażą zgodę na zdalne uczestnictwo w przesłuchaniu lub posiedzeniu, gdy tylko będą w stanie uzgodnić z instytucjami datę takiego uczestnictwa.**

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL